Digitized by Google

20. 6. 166

20 H. 6 166

Digitized by Google

VII
Apollonii
1756
Pal. HH 7

Google

Digitized by Google

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

E SCRIPTIS OCTO VETERIBUS LIBRIS

QUORUM PLERIQUE NONDUM COLLATI FUERANT·

NUNC PRIMUM EMENDATE EDIDIT

RICH. FR. PHIL. BRUNCK

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM

LITERARUM ACADEMIÆ SOCIUS.

ARGENTORATI

APUD SOCIOS BIBLIOPOLAS

BAUER ET TREUTTEL.

MDCCLXXX.

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

RICH. FR. PHIL. BRUNCK.

AD APOLLONIUM, quem jamdudum ſepoſueram, quid me, alia molientem, inopinato retraxerit, lectoris ſcire non intereſt. Edendi hujus Poëtæ publico literarum bono conſilium a me ſuſceptum fuiſſe, qui me norunt, facile ſibi perſuadebunt.

E plurimis qui poſt Homerum Epico carmini ſcribendo ingenium applicuere, ſolius Apollonii integrum ad nos pervenit opus ARGONAUTICORUM, eo ſaltem nomine, ſed & alias præclaras ob dotes, idonei editoris cura digniſſimum. Neglectum quidem non fuit omnino, quum illius ſeptem prodierint editiones: Florentina, Aldina, Pariſina, Brubachii, Baſileenſis, Stephani & Hœltzlini. Sed illotis adeo manibus ſemper contrectatum fuit, ut collecto per longam barba-

riem ſqualore ad hunc uſque diem infuſcatum remanſerit. Sunt enim editiones illæ omnes mendoſiſſimæ. Literatorum paucis primam videre contigit, quæ rariſſima eſt. Rarior eſt etiam Aldina; nec facile obvia Pariſina, quæ prioribus accuratior eſt, & e ſcripto codice paſſim emendata. Francofurtana Brubachii Aldinam expreſſit, ſublatis aliquot operarum erroribus: utramque Baſileenſis. Pariſinam fere ſecutus eſt Stephanus, adſumtis e Florentina & Aldina lectionibus, quas meliores eſſe cenſuit, paucisque in locis, e ſola Græcæ linguæ peritia, abluta fœdiori illuvie; nam codicem nullum adhibuit. Jeremias Hœltzlinus, ſeu, ut eum appellat GER. JO. VOSSIUS in epiſtola ad *Jo. Meurſium*, Hœlelluus, homo in Germania natus, &, meliorum doctorum penuria, Lugdunum Batavorum ad Profeſſionem Græcarum literarum accitus, e ſuperioribus ſex editionibus, nullo inſpecto codice, ſuam concinnavit, omnium peſſimam. Tenebricoſam verſionem adjecit, quam nemo intelligere poſſit, niſi ſenſum e Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit, hominum futiliſſimus;* quod verum judicium de eo tulit Vir ingenio & doctrina præſtantiſſimus DAVID RUHNKENIUS.

In editionum Apollonii cenſum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ ante hos tres annos Oxonii prodiit cura *Joannis Shaw, Artium Magiſtri.* Qui primam tantum præfationis paginam legerit, ſtatim arbitratus fuerit, eximium forte in ceteris artibus Magiſtrum,

in arte Græcos Poëtas edendi *Shawium* illum ne tironem quidem eſſe. De ejus in Apollonium meritis quid cenſeam, in notis abunde declaravi.

Jam quibus ego ſubſidiis Poëtæ textum emendaverim, &, ni valde fallor, genuino ſuo nitori propemodum reſtituerim, lectorem edoceri par eſt.

Quinque ſcriptos codices antiquos & bonæ notæ e Regia Bibliotheca ipſe ad editum textum contuli. Sunt autem hi codices:

A. — *MMDCCXXVII.*
B. — *MMDCCCXLVI.*
C. — *MMDCCXXVIII.*
D. — *MMDCCXXIX.*
E. — *MMDCCCXLV.*

Eorum ex edito catalogo Bibliothecæ Regiæ notitia petenda eſt: quo autem ordine eos adhibui, eodem a me ſupra recenſiti ſunt.

Ante octo annos in uſum meum codicem Bibliothecæ Cæſareæ ad Stephani editionem ſumma cum diligentia contulerat Vir harum rerum peritiſſimus *Jo. Laurentius Bleſſig*, Philoſophiæ nunc in hujus urbis Academia publicus Doctor.

E ſex illis codicibus emendati Apollonii tres circiter partes, & in eas notæ, jam prelum ſubierant, quum Gottinga a Viro amiciſſimo CHR. G. HEYNE collationes accepi codicum *Medicei* & *Guelferbytani*. Hujus ſelectas lectiones jam vulgaverat JO. PIERSONUS. Aliquanto melior eſſet hæc Editio, ſi colla-

)(3

tiones illæ citius ad me perveniſſent: nam bonas aliquot lectiones in iis reperi, quæ mihi aliunde non innotuerant. Sed de iis in notarum Appendice monui, unde lector diligens ſingulas ſuo loco ad oram libri reponet.

Scribebam Argentorati XIII. Auguſti MDCCLXXX.

VETERUM JUDICIA DE APOLLONIO.

QUINCTILIANUS *Inſt. Orator.* X. I.

Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non venit, quia Ariſtarchus atque Ariſtophanes, Poëtarum judices, neminem ſui temporis in numerum redegerunt: non tamen contemnendum edidit opus æquali quadam mediocritate.

LONGINUS *de Sublimitate* Sect. XXXIII.

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. ἆρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους, δικαίως ἂν φέροιντο; ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραί· τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος· ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. μή ποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὰ

πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν, ἢ παροράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῆ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. ἐπείτοι γε καὶ ΑΠΤΩΤΟΣ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας, ἆρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι;

Stultc ſaperet, ſi quis Apollonium Homero præferret: ſed non ideo ille contemnendus, quia hujus ad ſublimitatem non adſurgit. De Poëta noſtro optime judicavit Longini editor Lipſienſis, cujus exquiſitam notam ad ſuperiora Sophiſtæ verba apponam.

ΑΠΤΩΤΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ. Explicari nunc quidem illa diſputatio non poteſt: conſtat enim exemplis & locis ſingulis. Si quis tamen ſumere carminis legendi operam velit, is ſecundum naturam inſtitutum reperiet; (nam ſitus locorum & iter ordinem reddidit neceſſarium)

neceſſarium) epiſodia plane e re & occaſione itineris nata, ut vix digreſſionis ſpeciem habeant; præciſe (vere enim hoc verbo uti poſſum) & probabiliter rem quamlibet narratam, in ipſis fabulis & παραδόξοις ſemper opinionem ejus ætatis παράδοξον conſervatam; mores veroſimiliter expreſſos; ſimilitudines cum aptas rei, tum loco uſurpatas; ea denique deſcripta, quæ præ ceteris digna eſſent. Modo paulo plus ingenii ad varietatem, ubertatis ad copiam, facilitatisque ad ſuavitatem ei contigiſſet, nec ubique ſtudium exquiſitæ & ſubtilis ſcientiæ literarum Græcarum eluceret! nam profecto Homerum legens delectari tibi videare; Apollonium tractans, ſevere literis operam navare.

Verum eſt profecto, quod innuit Vir ingenioſus, Homerum Apollonio faciliorem eſſe. Sed quum ſalebræ pleræque, in quibus hærebant lectores, codicum & Criticæ ope nunc complanatæ ſint, futurum confido, ut qui ſemper doctiſſimus habitus eſt Poëta, idem deinceps mollior ſuaviorque videatur.

ΓΕΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες, Ἰλλέως· Φυλῆς Πτολεμαΐδος. ἐγένετο δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, Καλλιμάχου μαθητής. τοῦτον λέγεται ἔτι ἔφηβον ὄντα ἐπιδείξασθαι τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ κατεγνῶσθαι· μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν, καὶ τὸ ὄνειδος, καὶ τὴν διαβολὴν τῶν ἄλλων ποιητῶν, καταλιπεῖν τὴν πατρίδα, καὶ μετεληλυθέναι εἰς Ῥόδον· κἀκεῖ αὐτὰ ἐπιξέσαντα διορθῶσαι, καὶ οὕτως ἐπιδείξασθαι καὶ ὑπερευδοκιμῆσαι. διὸ καὶ Ῥόδιον ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀναγράφει· ἐπαίδευσέ τε λαμπρῶς ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς Ῥοδίων πολιτείας καὶ τιμῆς ἠξιώθη.

ΑΛΛΩΣ.

Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεύς· πατρὸς δὲ Σιλλέως, ἢ Ἰλλέως, μητρὸς δὲ Ῥόδης. οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ, καὶ συντάξας ταῦτα τὰ ποιήματα ἐπεδείξατο. σφόδρα δὲ ἀποτυχὼν καὶ ἐρυθριάσας παρεγένετο ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἐπολιτεύσατο, καὶ σοφιστεύει

ῥητορικοὺς λόγους· ὅθεν καὶ Ρόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. ἐνταῦθα τοίνυν διάγων, καὶ ἐπιξέσας αὐτοῦ τὰ ποιήματα, εἶτα ἐπιδειξάμενος, σφόδρα εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῆς Ροδίων ἀξιωθῆναι πολιτείας καὶ τιμῆς. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπανῆλθεν ἐς Αλεξάνδρειαν, κἀκεῖ αὖθις ἐπιδειξάμενος, εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε· ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ, τῷ διδασκάλῳ αὐτοῦ.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΪΔΑ.

Απολλώνιος Αλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ρόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ερατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ερατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Αλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ ἔτεκεν ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν· εἶτα γαμεῖται Κρηθεῖ τῷ Αἰόλου παιδὶ, καὶ τίκτει ἐξ αὐτοῦ Αἴσονα, Φέρητα, Αμυθάονα. καὶ γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος Ιάσων· ἐκ δὲ Φέρητος Αδμητος· ἀπὸ δὲ Αμυθάονος Μελάμπους. καὶ ὁ μὲν Ιάσων ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφεσθαι, καὶ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν, Αἴσονος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος, καὶ κρατεῖν τῆς Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως ἂν ὑποστραφῇ ὁ Ιάσων ἀπὸ Χείρωνος. χρησμὸν δὲ ἦν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Απόλλωνος ὁ Πελίας, φυλάττεσθαι τὸν ἐπιόντα πρὸς αὐτὸν μονοπέδιλον· τεθνήξεσθαι γὰρ δι' αὐτόν. ὁ δὲ Ιάσων αὐξηθεὶς, ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ πατρὸς, μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς τοῦ πατρὸς βασιλείας. γενόμενος δὲ ἐν τῷ Αναύρῳ ποταμῷ (ἔστι δὲ οὗτος Θεσσαλίας) καὶ βουλόμενος παρελθεῖν, εὑρίσκει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν Ηραν γραῒ ὁμοιωθεῖσαν, διαπεράσαι μὲν βουλομένην, φοβουμένην δὲ καὶ ἑστῶσαν· λαβὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ιάσων ἐπὶ τῶν ὤμων, διασώζει, κατὰ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ ἓν πέδιλον καταλιπὼν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ. εἶτα ἀπέρχεται εἰς τὴν πόλιν μονοπέδιλος, καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοτίαν, καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς παρὰ Πελίου. θεασάμενος οὖν τὸν Ιάσονα μονοπέδιλον ὁ Πελίας, ὑπομιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ· εὐλα-

βουλόμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἄθλον αὐτῷ προστάσσει τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι Ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν, τὸ χρυσόμαλλον δέρος κόμισον, καὶ λήψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. τοῦτο δὲ προσέταττεν, οὐχ ὡς κωδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' οἰόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεθήσεσθαι ὑπό τινος, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσειν. τὸ δὲ κατὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ὧδέ πως ἔχει·

Ἀθάμας υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς αὐτός φησιν Ἀπολλώνιος, (III. 360.)

Ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,

ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας, Φρίξον καὶ Ἕλλην. τελευτησάσης δὲ αὐτῆς γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα, τὴν Ἰνώ. αὕτη δὲ, ὡς μητρυιὰ, ἐπεβούλευσε τοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς, καὶ φρύττουσα τὰ σπέρματα παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. οἱ δὲ ἔσπειρον μὲν ἐν τῇ γῇ· ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα, οὐκ ἐδίδου τοὺς ἐτησίους καρπούς, διὰ τὸ πεφρύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν ὡς βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτοὺς, μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτοὺς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, εἰ φήσειαν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα, τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρίξος καὶ Ἕλλη, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα ὑποστρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελλόντων δὲ τῶν παίδων

τῆς Νεφέλης Φρίξου καὶ Ἕλλης φονεύεσθαι, κριὸς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον· εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λαβὼν εἴσεισιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νηχόμενος ἔφερεν αὐτούς. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἀποβάλλει τὴν Ἕλλην· ἔθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη. τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζει, ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν, καὶ θύει Φυξίῳ Διῒ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς. γαμεῖ δὲ Χαλκιόπην τὴν θυγατέρα Αἰήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας, καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Ἄργον, Κυτίσσωρον, Μέλανα, Φρόντιν, καὶ οὕτως ἐκεῖ τελευτᾷ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.

Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα θεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.

Νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ' ἐπιπρὸ
θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ἤλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι, ναίων,
ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.
Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν

Digitized by Google

Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋῤῥήνεσσιν ἀνάσσων
μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ἑρμείαο
υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
τοῖσι δ' ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρυσσοῖο ῥοῇσι
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανείρης.
Ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μὲν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστήων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι.
ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ἤλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν πέρι πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
ἠδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Ὀπόεντος
ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·
ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Ἐριβώτης,
Ἴρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΪΛΕΥΣ

ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος
πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δῃωθῆναι.
ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἑκηβόλος· οὐδ' ἀπόνητο
δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω,
οὐδ' ὁμόθεν. νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἤλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
γήραος υἷας ἔχε βιότοιό τε κηδεμονῆας.
ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα,
πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ', ὃς πέρι πάντας Ἐρεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,

Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τέ κεν ἄμφω
ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ' Ἀγνιάδης Σιφαία κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
ὦρσεν Ἀθηναίη, μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.
αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Ἄργος
τεῦξεν Ἀρεστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι,
πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.
Ἀργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΪΟΣ, υἷε Βίαντος
ἤλυθον, ἴφθιμός τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληΐς· τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπους.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος ΗΡΑΚΛΗΟΣ
πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
ἀλλ' ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας
τὴν ὁδόν, ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσης
φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἀμμέγα τῖφος·
τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,

ὡρμήθη· σὺν καί οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
πρωθήβης, ἰῶν τε φορεύς, φύλακός τε βιοῖο.
Τῷ δ' ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ. ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς πέρι πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Ἄργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
ἤιε, μή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι
Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
Καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ὠκυπόδων ὦρσε δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἥ γε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐδ' ἀπίθησε
νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
Οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν

δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅ τι κεν ἀρήσαιτο
μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Ἀρκαδίηθεν,
οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον,
υἷε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
γηράσκοντ' Ἀλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο
ἔμμεναι· Ἠλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιίδος, ἥν ποτε Πέλλης
πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο

νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ, ὁ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
ἠμὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
ἀλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἰῆς γε
μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
ἡρώων. τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐπελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου πάϊς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο·
τοὔνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὐχ ἕ τις ἔτλη
ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων
ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΪΣ τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια
ἐσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,

Ἰλισσοῦ

Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
καί μιν ἄγων ἔκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,
λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·
ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.

Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
ἔμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπαρμένα πάντ' ἐτέτυκτο,
ὅσσαπερ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι,
δὴ τότ' ἴσαν μετὰ νῆα δι' ἄστεος, ἔνθα περ ἀκταὶ
κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἱ δὲ, φαεινοὶ
ἀστέρες ὡς νεφέεσσι, μετέπρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος
ἔννεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν ἀΐσσοντας.

“ Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
„ ἡρώων γαίης Παναχαιίδος ἔκτοθι βάλλει;
„ αὐτῆμάρ κε δόμους ὀλοῷ πυρὶ δῃώσειαν
„ Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ.
„ ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.
Ὣς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον,
εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι.
ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο δακρυχέουσα.
“ Δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακὸν, ὀψέ περ, ἔμπης
„ ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο.
„ Αἴσων αὖ μέγα δή τι δυσάμμορος. ἦ τέ οἱ ἦεν
„ βέλτερον, εἰ τοπάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς
„ νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆϊς ἀέθλων.
„ ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἕλλη,
„ κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ' ἐπικλύσαι· ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
„ ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
„ Ἀλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.
Αἱ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς, δμωαί τ' ἀγέροντο·
μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη· ὀξὺ δ' ἑκάστην
δῦνεν ἄχος· σὺν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήϋνεν ἀνίας,
θαρσύνων, δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
πέφραδεν· οἱ δὲ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.
μήτηρ δ' ὡς τὰ πρῶτ' ἐπεχεύατο πήχεε παιδὶ,
ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη

οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες,
ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἡγηλάζει,
καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε·
τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ,
οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ·
ὣς ἀδινὸν κλαίεσκεν, ἑὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα,
Ἀλκιμέδη, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν.
“ Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' ἐξειπόντος ἄκουσα
,, δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμήν,
,, αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
,, ὄφρ' αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσί,
,, τέκνον ἐμόν· τὸ γὰρ οἶον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
,, ἐκ σέθεν, ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.
,, νῦν γε μὲν ἡ τοπάροιθεν Ἀχαιϊάδεσσιν ἀγητὴ,
,, δμωῒς ὅπως, κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι,
,, σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ᾧ ἔπι πολλὴν
,, ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μούνῳ
,, μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
,, Εἰλείθυια θεὰ πολέος ἐμέγηρε τόκοιο.
,, ὤ μοι ἐμῆς ἄτης· τὸ μὲν οὐδ' ὅσον, οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
,, ὠϊσάμην, εἰ Φρίξος ἐμοὶ κακὸν ἔσσετ' ἀλύξας.
Ὣς ἥγε στενάχουσα κινύρετο· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν· αὐτὰρ ὁ τήνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρηγορέων προσέειπε.
“ Μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο, μῆτερ, ἀνίας
,, ὧδε λίην, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος
,, δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο.

„ πήματα γάρ τ' αΐδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσι,
„ τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν, ἀνιάζουσά περ, ἔμπης
„ τλῆθι φέρειν· θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
„ ἠδὲ θεοπροπίοισιν, ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
„ ἔχρη, ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ.
„ ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος
„ μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ·
„ κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἔται δμῶές τε κιόντι.

Η, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.
οἷος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Δῆλον ἀν' ἠγαθέην, ἠὲ Κλάρον, ἢ ὅ γε Πυθὼ,
ἢ Λυκίην εὐρεῖαν, ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι,
τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
κεκλομένων ἄμυδις. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ἰφιὰς, Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα,
καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν, οὐδέ τι φάσθαι,
ἔμπης ἱεμένη, δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
ἀλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὖθι παρακλιδὸν, οἷα γεραιὴ
ὁπλοτέρων, ὁ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόληος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
ἀκτὴν δ' ἵκανε Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι
δειδέχατ', Ἀργῴῃ ἄμυδις παρὰ νηῒ μένοντες.
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς· οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
ἐς δ' ἐνόησαν Ἄκαστον ὁμῶς Ἄργον τε, πόληος
νόσφι καταβλώσκοντας, ἐθάμβησαν δ', ἐσιδόντες
πασσυδίη, Πελίαο παρὲκ νόον, ἰθύοντας.
δέρμα δ' ὁ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμφέχετ' ὤμους
Ἄργος Ἀρεστορίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὁ καλὴν

δίπλακα, τήν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πελόπεια.
ἀλλ' ἔμπης τὼ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
ἔσχετο· τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
αὐτοῦ δ' ἑζομένοις ἐπὶ λαίφεσιν, ἠδὲ καὶ ἱστῷ
κεκλιμένῳ, μάλα πάντες ἐπισχερὼ ἑδριόωντο.
τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐϋφρονέων μετέειπεν.
“Ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικε,
„ πάντα μάλ' εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσι.
„ τῷ οὐκ ἂν δηναιὸν ἐχοίμεθα, τοῖό γ' ἕκητι,
„ ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
„ ἀλλά, φίλοι, ξυνὸς γὰρ ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω,
„ ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήταο κέλευθοι·
„ τοὔνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
„ ὄρχαμον ἡμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο,
„ νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι.
Ὡς φάτο· πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ἡρακλῆα,
ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀϋτῇ
σημαίνειν ἐπέτελλον· ὁ δ' αὐτόθεν, ἔνθα περ ἧστο,
δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα τανύσσατο, φώνησέν τε.
“Μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
„ πείσομαι· ὥς δὲ καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.
„ αὐτός, ὅ τις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· ἐπὶ δ' ἤνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης· ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὤρνυτ' Ἰήσων
γηθόσυνος, καὶ τοῖα λιλαιομένοις ἀγόρευεν.
“Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
„ μηκέτ' ἔπειθ', ὡς καὶ πρίν, ἐρητύοιτο κέλευθα.
„ νῦν γε μὲν ἤδη, Φοῖβον ἀρεσσάμενοι θυέεσσι,

„ δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν. ὄφρα δ' ἴωσι
„ δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλε
„ δεῦρο βόας ἀγέληθεν ἐῢ κρίναντας ἐλάσσαι,
„ τόφρα κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλός, ὅπλα τε πάντα
„ ἐνθέμενοι, πεπάλαχθε κατὰ κληῖδας ἐρετμά.
„ τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο
„ θείομεν Ἀπόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
„ σημανέειν, δείξειν τε πόρους ἁλός, εἴ κε θυηλαῖς
„ εὖ ἕθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.
Ἦ ῥα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπεθ'· οἱ δ' ἐπανέσταν
πειθόμενοι· ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νηήσαντο
λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀπεκλύσεν ἅλμη.
νῆα δ' ἐπικρατέως, Ἄργου ὑποθημοσύνῃσιν,
ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ,
τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἀραροίατο γόμφοις
δούρατα, καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.
σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος, ὅσον περιβάλλετο χῶρον,
ἠδὲ κατὰ πρῶραν εἴσω ἁλός, ὁσσάτιόν περ
ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον
στείρης, ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας·
τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν,
ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
ὕψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἐρετμὰ,
πηχυῖον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν.
τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθε,
στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς

βήσαθ᾽, ἵν᾽ ὀτρύνειε νέους κατὰ καιρὸν ἐρύσσαι·
κεκλόμενος δ᾽ ἤϋσε μάλα μέγα· τοὶ δὲ παρᾶσσον
ᾧ κράτεϊ βρίσαντες ἰῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ
νειόθεν ἐξ ἕδρης, ἐπὶ δ᾽ ἐῤῥώσαντο πόδεσσι
προπροβιαζόμενοι· ἡ δ᾽ ἕσπετο Πηλιὰς Ἀργὼ
ῥίμφα μάλ᾽· οἱ δ᾽ ἑκάτερθεν ἐπίαχον ἀΐσσοντες.
αἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες
τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ ἐκήκιε λιγνὺς
βριθοσύνῃ, κατόλισθε δ᾽ ἔσω ἁλός· οἱ δέ μιν αὖθι
ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
σκαλμοῖς δ᾽ ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον· ἐν δέ οἱ ἱστὸν,
λαίφεά τ᾽ εὐποίητα, καὶ ἀρμαλίην ἐβάλοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυναν,
κληῗδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
ἄνδρ᾽ ἐντυναμένω δοιὼ μίαν· ἐκ δ᾽ ἄρα μέσσην
ᾕρεον Ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Ἀγκαίῳ, Τεγέης ὃς ῥα πτολίεθρον ἔναιε.
τοῖς μέσσην οἴοισιν ἀπὸ κληῗδα λίποντο
αὔτως, οὔ τι πάλῳ. ἐπὶ δ᾽ ἔτρεπον αἰνήσαντες
Τῖφυν ἐϋστείρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι.
Ἔνθεν δ᾽ αὖ λάϊγγας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπάκτιον Ἀπόλλωνος,
Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ᾽ ἐπώνυμον· ὦκα δὲ τοί γε
φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
τείως δ᾽ αὖτ᾽ ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες
βουκόλοι Αἰσονίδαο δύω βόε. τοὺς δ᾽ ἐρύσαντο
κουρότεροι ἑτάρων βωμοῦ σχεδόν. οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα
χέρνιβά τ᾽ οὐλοχύτας τε παρέσχεθον. αὐτὰρ Ἰήσων

εὔχετο κεκλόμενος πατρώϊον Ἀπόλλωνα.
« Κλῦθι ἄναξ, Παγασάς τε, πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων,
„ ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον, ὅς μοι ὑπέστης,
„ Πυθοῖ χρειομένῳ, ἄνυσιν καὶ πείραθ' ὁδοῖο
„ σημανέειν· αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων·
„ αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
„ κεῖσέ τε, καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα. σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω
„ τόσσων, ὅσσοι κεν νοστήσομεν, ἀγλαὰ ταύρων
„ ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν· ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
„ ἄλλα δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.
„ νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἧμιν, Ἑκηβόλε, δέξο θυηλὴν,
„ ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
„ πρωτίστην· λύσαιμι δ', ἄναξ, ἐπ' ἀπήμονι μοίρῃ
„ πείσματα, σὴν διὰ μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ' ἀήτης
„ μείλιχος, ᾧ κ' ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες.
Ἦ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε. τὼ δ' ἐπὶ βουσὶ
ζωσάσθην, Ἀγκαῖος ὑπέρβιος, Ἡρακλέης τε.
ἤτοι ὁ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μετώπῳ
πλῆξεν, ὁ δ' ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ·
Ἀγκαῖος δ' ἑτέροιο κατὰ πλατὺν αὐχένα κόψας
χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας·
ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσι.
τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας,
κόπτον, δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο,
καδδ' ἄμυδις τά γε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ
καῖον ἐπὶ σχίζῃσιν· ὁ δ' ἀκρήτους χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης. γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἴδμων
πάντοσε λαμπέμενον θυέων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν

πορφυρέαις

πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν·
αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο.
“ Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
,, ἐνθάδε κῶας ἄγοντας· ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ
,, κεῖσέ τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
,, αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
,, τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.
,, ὧδε κακοῖς δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσι
,, πότμον ἐμὸν, πάτρης ἐξήϊον, ὄφρ' ἐπιβαίην
,, νηὸς, ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.
Ὡς ἄρ' ἔφη· κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀΐοντες
νόστῳ μὲν γήθησαν, ἄχος δ' ἕλεν Ἴδμονος αἴσῃ.
ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,
αἱ δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο,
τῆμος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευάμενοι, πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
κέκλινθ' ἑξείης· παρὰ δὲ σφίσι μυρί' ἔκειτο
εἴδατα, καὶ μέθυ λαρὸν, ἀφυσσομένων προχόῃσιν
οἰνοχόων· μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι
μυθεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ
τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
ἔνθ' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἰν ἑοῖ αὐτῷ
πορφύρεσκεν ἕκαστα, κατηφιόωντι ἐοικώς.
τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ἴδας.
“ Αἰσονίδη, τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;
,, αὔδα ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον. ἦέ σε δαμνᾷ
,, τάρβος ἐπιπλόμενον, τό τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;

,, ἴστω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
,, κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν ἀείρομαι, οὐδέ μ' ὀφέλλει
,, Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, μή νύ τι πῆμα
,, λοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀκράαντον ἄεθλον,
,, Ἴδεω ἑσπομένοιο, καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο.
,, τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν ἀοσσητῆρα κομίζεις.
Η, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· δεύετο δ' οἴνῳ
χείλεα, κυάνεαί τε γενειάδες· οἱ δ' ὁμάδησαν
πάντες ὁμῶς, Ἴδμων δὲ καὶ ἀμφαδίην ἀγόρευσε·
" Δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα καὶ πάρος αὐτῷ.
,, ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ
,, οἰδάνει ἐν στήθεσσι, θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν;
,, ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί κεν ἀνὴρ
,, θαρσύνοι ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
,, τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
,, υἷας Ἀλωϊάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
,, ἠνορέην· ἔμπης δὲ θοοῖς ἐδάμησαν ὀϊστοῖς
,, ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήϊος Ἴδας,
καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν.
" Ἄγρει νυν τόδε σῇσι θεοπροπίῃσιν ἔνισπε,
,, εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
,, οἷον Ἀλωϊάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξε·
,, φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
,, χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἁλώῃς.
Χώετ' ἐνιπτάζων· προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,

αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ὀρφεὺς,
λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ἤειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
ἄστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
ἤειδε δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο·
οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάζει.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
τοῦ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.
οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
ἣ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,

δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,
εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
ἵζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις. εἵλκετο δ' ἤδη
πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὑπερθ' ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων
δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη,
δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι

Πηλιάδες κορυφῆσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλείδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν
φραδμοσύνῃ μήτι τε δαΐφρονος Ἀγνιάδαο
Τίφυος, ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως
πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι,
δή ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος· ἐπ' ἰκριόφιν δὲ κάλωας
ξεστῇσι περόνῃσι διακριδὸν ἀμφιβαλόντες,
Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην.
τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ
Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόον εὐπατέρειαν
Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε,
ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα· τῇ δὲ βαθείης
ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς, ἄμμιγα παύροις
ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.
ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
μυρία μῆλ' ἐφέπονται, ἅδην κεκορημένα ποίης,
εἰς αὖλιν, ὁ δέ τ' εἶσι πάρος, σύριγγι λιγείῃ

καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοί γε
ὡμάρτευν· τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος.
Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν
δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας,
αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη,
φαίνετο δ' εἰναλίη Σκίαθος, φαίνοντο δ' ἄπωθεν
Πειρεσιαὶ, Μάγνησά θ', ὑπεύδιος ἠπείροιο
ἀκτὴ, καὶ τύμβος Δολοπήϊος· ἔνθ' ἄρα τοίγε
ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν,
καί μιν κυδαίνοντες, ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
κεῖαν, ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' ἀκταῖς
ἤματ' ἐλινύεσκον· ἀτὰρ τριτάτῳ προέηκαν
νῆα, τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος.
τὴν δ' ἀκτὴν Αφέτας Αργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
Ενθεν δὲ προτέρωτε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκνεύσαντες.
ἠῶθεν δ' Ομόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντῳ κεκλιμένην, παρεμέτρεον· οὐδ' ἔτι δηρὸν
μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Αμύροιο ῥέεθρα.
κεῖθεν δ' εὐρυμένας τε πολυκλύστους τε φάραγγας
Οσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα
κλίτεα Παλλήναια, Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην,
ἤνυσαν ἐννύχιοι, πνοιῇς ἀνέμοιο θέοντες.
ἦρι δὲ νισσομένοισιν Αθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας οὖρος

πάγχυ μάλ' ἀκραής, τετάνυστο δὲ λαῖφεα νηός.
αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντος,
εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο.

Ἐνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι.
δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι
τρηχὺν ἔρον, ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον ἀντιπέρηθεν
Θρηϊκίην δηοῦντες· ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν.
ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
οὐκ οἶον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔῤῥαισαν ἀκοίτας
ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, ὥς κεν ὀπίσσω
μή τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε·
λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὕπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
αἴ κε φύγοι. καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο,
πρόσθεν, ἀτὰρ Σικινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν,
νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
Νηϊὰς Οἰνοίη Νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
τῇσι δὲ βουκόλιαί τε βοῶν, χάλκειά τε δύνειν
τεύχεα, πυροφόρους τε διατμήξασθαι ἀρούρας
ῥηΐτερον πάσῃσιν Ἀθηναίης πέλεν ἔργων,
οἷς αἰεὶ τὸ πάροιθεν ὁμίλεον. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης
ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήϊκες ἴασι.

τῷ καὶ ὅτ' ἐγγύθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργὼ,
αὐτίκα πασσυδίη πυλέων ἔκτοσθε Μυρίνης,
δήϊα τεύχεα δῦσαι, ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
Θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι· φὰν γάρ που ἱκάνειν
Θρήϊκας· ἡ δ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια
δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός. ἀμηχανίῃ δ' ἐχέχυντο
ἄφθογγοι· τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ἠωρεῖτο.
Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην, κήρυκα θοὸν, τῷπέρ τε μέλεσθαι
ἀγγελίας, καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπον Ἑρμείαο,
σφωϊτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
ἄφθιτον· οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ἀλλὰ τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειώ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας
ἤματος ἀνομένοιο διὰ κνέφας· οὐδὲ μὲν ἠοῖ
πείσματα νηὸς ἔλυσαν ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο.

Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἷζον ἰοῦσαι
εἰς ἀγορήν· αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
αὐτίκ' ἄρ' ἥγ' ἐνὶ τῇσιν ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν.

"Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
„ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας,
„ἤϊα, καὶ μέθυ λαρὸν, ἵν' ἔμπεδον ἔκτοθι πύργων
„μίμνωσι, μηδ' ἄμμε κατὰ χρειὼ μεθέποντες

„ἀτρεκέως

„ ἀτρεκέως γνῶσι, κακὴ δ' ἐπὶ πολλὸν ἵκηται
„ βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν, οὐδέ τι πάμπαν
„ θυμηδὲς τοῖσίν γε τόδ' ἔσσεται, εἴ κε δαεῖεν.
„ ἡμετέρη μὲν νῦν τοίη παρενήνοθε μῆτις·
„ ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
„ ἐγρέσθω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο
λάϊνον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξὼ,
γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι,
βάκτρῳ ἐρειδομένη, πέρι δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι.
τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.
στῆ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ, ἀνὰ δ' ἔσχεθε δειρὴν
ἦκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου, ὧδέ τ' ἔειπε.
“Δῶρα μὲν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
„ πέμπωμεν ξείνοισιν, ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
„ ὔμμι γε μὴν τίς μῆτις ἐπαυρέσθαι βιότοιο,
„ αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρήϊξ στρατὸς, ἠέ τις ἄλλος
„ δυσμενέων, ἅτε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται,
„ ὡς καὶ νῦν ὅδ' ὅμιλος ἀνωΐστως ἀφικάνει;
„ εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀποτρέποι, ἄλλα δ' ὀπίσσω
„ μυρία, δηϊοτῆτος ὑπέρτερα, πήματα μίμνει.
„ εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
„ κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε,
„ πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ἦε βαθείαις
„ αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις
„ γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
„ καὶ πρόκα, τελλομένου ἔτεος, στάχυν ἀμήσονται;

„ ἢ μὲν ἐγὼν, εἰ καί με τανῦν ἔτι πεφρίκασι
„ Κῆρες, ἐπερχόμενόν που ὀΐομαι εἰς ἔτος ἤδη
„ γαῖαν ἐφέσσεσθαι, κτερέων ἀπὸ μοῖραν ἑλοῦσαν
„ αὔτως ἣ θέμις ἐστὶ, πάρος κακότητα πελάσσαι.
„ ὁπλοτέρῃσι δὲ πάγχυ τάδε φράζεσθαι ἄνωγα.
„ νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρὴ,
„ εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν
„ ὑμετέρην ξείνοισι, καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι.
Ὣς ἔφατ'· ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου. εὔαδε γάρ σφι
μῦθος. αὐτὰρ μετὰ τήν γε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶρτο
Ὑψιπύλη, καὶ τοῖον ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα.
“ Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινὴ,
„ ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι.
ἦ ῥα καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἄσσον ἐοῦσαν.
“ Ὄρσο μοι, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα
„ ἡμέτερόνδε μολεῖν, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει,
„ ὄφρα τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
„ καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ' ἐθέλωσι,
„ κέκλεο θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ἦ, καὶ ἔλυσ' ἀγορήν· μετὰ δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.
ὣς δὲ καὶ Ἰφινόη Μινύας ἵκεθ'· οἱ δ' ἐρέεινον
χρεῖος ὅ τι φρονέουσα μετήλυθεν. ὦκα δὲ τούς γε
πασσυδίη μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέοντας.
“ Κούρη τοί μ' ἐφέηκε Θοαντιὰς ἐνθάδ' ἰοῦσαν
„ Ὑψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅστις ὄρωρεν,
„ ὄφρα τι οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπῃ·
„ καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ' ἐθέλητε,
„ κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.

Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐναίσιμος ἥνδανε μῦθος.
Ὑψιπύλην δ' εἵλοντο καταφθιμένοιο Θόαντος
τηλυγέτην γεγαυῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόν γε
πέμπον ἴμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον,
δίπλακα πορφυρέην περονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε
Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.
ἧ μὲν ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα
ὄσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.
δὴ γάρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο,
ἄκρα δὲ, πορφυρέη πάντη πέλεν· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῳ
τέρμασι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐκέκαστο.
Ἐν μὲν ἔσαν Κύκλωπες ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ,
Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι, ὃς τόσον ἤδη
παμφαίνων ἐτέτυκτο, μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον
ἀκτῖνος, τὴν οἵγε σιδηρείης ἐλάασκον
σφύρησι, μαλεροῖο πυρὸς ζείουσαν ἀϋτμῆ.
Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιὼ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν
οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς·
Ἀμφίων δ' ἐπί οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
ἤϊε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.
Ἑξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κυθέρεια
Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος· ἐκ δέ οἱ ὤμου
πῆχυν ἐπὶ σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος

νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὔτως
χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ βοῶν ἔσκε λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶ
Τηλεβόαι μάρνανλο καὶ υἱέες Ἠλεκτρύωνος·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι, ἀτὰρ οἵγ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι
ληϊσταὶ Τάφιοι· τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
ἑρσήεις, πολέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
Ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες,
καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι.
Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀϊστεύων ἐτέτυκτο,
βούπαις οὔπω πολλὸς, ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης
μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ' ἔτεκέν γε
δῖ' Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.
Ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήϊος, ὡς ἐτεὸν περ
εἰσαΐων κριοῦ, ὁ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἐῴκει.
κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, ψεύδοιό τε θυμὸν,
ἐλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι
βάξιν, ὃ καὶ δηρόν περ ἐπ' ἐλπίδι θηήσαιο.
Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ἰτωνίδος ἦεν Ἀθήνης.
δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξε,
πρόφρων ἀντομένη· πέρι γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
τὴν ὁδόν· ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην·

δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἔκητι.
Βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ, φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσι
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα,
καί σφισι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
ἀνδράσιν, ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες·
τῷ ἴκελος πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ἤϊεν ἥρως.
καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες,
γηθόσυναι ξείνῳ· ὁ δ' ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας
νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Ὑψιπύλης· ἄνεσαν δὲ θύρας προφανέντι θεράπναι
δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν.
ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἔνι παμφανόωντι
ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἶσεν ἄγουσα
ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας· ἔμπα δὲ τόνγε
αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισι.
"Ξεῖνε, τίη μίμνοντες ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πύργων
„ἧσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ.
„ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
„πυροφόρους ἀρόωσι γύας. κακότητα δὲ πᾶσαν
„ἐξερέω νημερτὲς, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
„εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
„τηνίκα Θρηϊκίων, οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
„Λήμνου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθ' εσκεν ἐπαύλους

» ἐκ νηῶν, αὐτῇσι δ' ἀπείρονα ληΐδα κούραις
» δεῦρ' ἄγον· οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
» Κύπριδος, ἥτε σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
» δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέστυγον, ἐκ δὲ μελάθρων,
» ᾗ ματίῃ εἴξαντες, ἀπεσσεύοντο γυναῖκας·
» αὐτὰρ ληϊάδεσσι δορυκτήταις παρίαυον,
» σχέτλιοι. ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
» ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
» πῆμα κακὸν προὔβαινεν. ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
» γνήσι' ἐνὶ μεγάροις, σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.
» αὔτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι, χῆραί τ' ἐπὶ τῇσι
» μητέρες ἀμπτολίεθρον ἀτημελέες ἀλάληντο.
» οὐδὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἑῆς ἀλέγιζε θυγατρὸς,
» εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόῳτο
» μητρυιῆς ὑπὸ χερσὶν ἀτασθάλου· οὐδ' ἀπὸ μητρὸς
» λώβην, ὡς τοπάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
» οὐδὲ κασιγνήτοισι κασιγνήτη μέλε θυμῷ.
» ἀλλ' οἶαι κοῦραι ληΐτιδες ἔν τε δόμοισιν,
» ἔν τε χοροῖς, ἀγορῇ τε, καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο.
» εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος,
» ἂψ ἐπανερχομένους Θρῃκῶν ἄπο μηκέτι πύργοις
» δέχθαι, ἵν' ἢ φρονέοιεν ἅπερ θέμις, ἠέ πῃ ἄλλῃ
» αὐταῖς ληϊάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοιντο.
» οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο
» ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
» Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι.
» τῷ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
» ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἅδοι, ἦτ' ἂν ἔπειτα

„ πάτρος ἐμοῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐδέ τι σ' οἴω
„ γαῖαν ὀνόσσεσθαι· πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων
„ νήσων, Αἰγαίῃ ὅσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
„ ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἔνισπε
„ μύθους ἡμετέρους, μηδ' ἔκτοθι μίμνε πόληος.
Ἴσκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, οἷον ἐτύχθη
ἀνδράσιν· αὐτὰρ ὅ τήνγε παραβλήδην προσέειπεν.
“Ὑψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν
„ χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι, σέθεν χατέουσιν, ὀπάζεις.
„ εἶμι δ' ὑπότροπος αὖτις ἀνὰ πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
„ ἐξείπω κατὰ κόσμον. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω
„ σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆσος· ἔγωγε μὲν οὐκ ἀθερίζων
„ χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι.
Ἦ, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
βῆ ῥ' ἴμεν, ἀμφὶ δὲ τόνγε νεήνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
μυρίαι εἱλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων
ἐξέμολε· μετέπειτα δ' ἐϋτροχάλοισιν ἀμάξαις
ἀκτὴν εἰσανέβαν, ξεινήϊα πολλὰ φέρουσαι,
μῦθον ὅτ' ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσε,
τόν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Ὑψιπύλεια·
καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ' ἄγεσκον
ῥηϊδίως· Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν,
Ἡφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ὄφρα κεν αὖτις
ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
Ἔνθ' ὁ μὲν Ὑψιπύλης βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο
Αἰσονίδης· οἱ δ' ἄλλοι ὅπῃ καὶ ἔκυρσαν ἕκαστος,
Ἡρακλῆος ἄνευθεν. ὁ γὰρ παρὰ νηῒ λέλειπτο
αὐτὸς ἑκὼν, παῦροί τε διακρινθέντες ἑταῖροι.

αὐτίκα δ' ἄστυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει,
καπνῷ κνισσήεντι περίπλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀθανάτων Ἥρης υἷα κλυτὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσι θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦε
ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες,
εἰ μὴ ἀολλήσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν
Ἡρακλέης, τοίοισιν ἐνιπλάζων προσέειπε.
« Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει
„ ἡμέας; ἦε γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν
„ κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ' ἕαδε
„ ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι;
„ οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
„ ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι· οὐδέ τι κῶας
„ αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
„ ἴομεν αὖτις ἕκαστος ἐπὶ σφέα· τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις
„ Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον
„ παισὶν ἐπανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.
Ὣς νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ' οὔ νύ τις ἔτλη
ὄμματ' ἀνασχεθέειν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι·
ἀλλ' αὔτως ἀγορῆθεν ἐπαρτίζοντο νέεσθαι
σπερχόμενοι. ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ' ἐδάησαν.
ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι
πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληΐδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι· ὣς ἄρα ταί γε
ἐνδυκὲς ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι προχέοντο,
χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον,

εὐχό-

εὐχόμεναι μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
ὣς δὲ καὶ Ὑψιπύλη ἠρήσατο, χεῖρας ἑλοῦσα
Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος.
“Νίσσεο, καὶ σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖτις ἑταίροις
„χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα
„αὔτως, ὡς ἐθέλεις καί τοι φίλον· ἥδε δὲ νῆσος
„σκῆπτρά τε πατρὸς ἐμοῖο παρέσσεται, εἴ κεν ὀπίσσω
„δή ποτε νοστήσας ἐθέλοις ἄψορρον ἱκέσθαι.
„ῥηϊδίως δ᾽ ἄν τοι καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις
„ἄλλων ἐκ πολίων. ἀλλ᾽ οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν
„σχήσεις, οὔτ᾽ αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι.
„μνώεο μὴν ἀπεών περ ὁμῶς καὶ νόστιμος ἤδη
„Ὑψιπύλης· λίπε δ᾽ ἡμὶν ἔπος, τό κεν ἐξανύσαιμι
„πρόφρων, ἢν ἄρα δή με θεοὶ δώωσι τεκέσθαι.
Τὴν δ᾽ αὖτ᾽ Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν·
“Ὑψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο
„ἐκ μακάρων· τύνη δ᾽ ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω
„ἴσχαν᾽, ἐπεὶ πάτρην μοι ἅλις Πελίαο ἕκητι
„ναιετάειν· μοῦνόν με θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.
„εἰ δ᾽ οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ δ᾽ ἄρσενα παῖδα τέκοιο,
„πέμπε μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ,
„πατρί τ᾽ ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἢν ἄρα τούς γε
„τέτμῃ ἔτι ζώοντας, ἵν᾽ ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος
„σφοῖσιν πορσύνωνται ἐφέστιοι ἐν μεγάροισιν.
Ἦ, καὶ ἔβαιν᾽ ἐπὶ νῆα παροίτατος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
βαῖνον ἀριστῆες· λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
ἐνσχερὼ ἑζόμενοι· πρυμνήσια δέ σφισιν Ἄργος

λῦσεν ὑπὲκ πέτρης ἁλιμυρέος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
κόπτον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
ἑσπέριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
νῆσον ἐς Ἠλέκτρης Ἀτλαντίδος, ὄφρα δαέντες
ἀῤῥήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας
σωότεροι κρυόεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοιντο.
τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο, καὶ οἳ λάχον ὄργια κεῖνα
δαίμονες ἐνναέται, τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου
ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην
Ἴμβρον ἔχον καθύπερθε· νέον γε μὲν ἠελίοιο
δυομένου, Χερόνησον ἐπὶ προὔχουσαν ἵκοντο.
ἔνθα σφι λαιψηρὸς ἄη νότος, ἱστία δ' οὔρῳ
στησάμενοι, κούρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
εἰσέβαλον· πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
ἦρι, τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
μέτρεον, Ἰδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ,
Περκώσιην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
ἠϊόνα, ζαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
καὶ δὴ τῇ γ' ἐπὶ νυκτὶ, διάνδιχα νηὸς ἰούσης,
δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον.

Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο
εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς
χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος· ἐν δέ οἱ ἀκταὶ

ἀμφίδυμοι, κεῖνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσήποιο.
Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες·
καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.
ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται,
αἱ μὲν ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων δύο, ταὶ δ' ὑπένερθε
τέσσαρες αἰνοτάτῃσιν ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖαι.
ἰσθμὸν δ' ἀμπεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
ἀνέρες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήϊος υἱὸς ἄνασσε
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη. τοὺς δ' οὔ τι, καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες,
Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ·
τοῦ γὰρ ἔσαν ταπρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι
Θρηϊκίοις, καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες,
Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,
κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅστις ἀρήρει,
βριθύν· ἀτὰρ κεῖνόν γε θεοπροπίαις Ἑκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ἰάονες ἱδρύσαντο
ἱερόν, ᾗ θέμις ἦεν, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.
Τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
ἔκλυον οἵτινες εἶεν, ἐϋξείνως ἀρέσαντο,
καὶ σφέας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
ἄστεος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
ἔνθ' οἵ γ' Ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι,
εἰσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης τ' ἐμέλοντο.

δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισι,
μῆλά θ' ὁμοῦ. δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τόνγε
μείλιχον ἀντιάαν, μηδὲ πτολέμοιο μέλεσθαι.
νεῖόν που κἀκείνῳ ἐπιστλαχύεσκον ἴουλοι,
οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο·
ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,
Κλείτη ἐϋπλόκαμος. τὴν μὲν νέον ἐξέτι πατρὸς
θεσπεσίοις ἕδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
ἀλλὰ καὶ ὧς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης
τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ.
ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. ἤτοι ὁ μὲν σφέων
πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν, Πελίαό τ' ἐφετμάς·
οἱ δὲ περικτιόνων πόλιας, καὶ κόλπον ἅπαντα
εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος· οὐ μὲν ἐπιπρὸ
ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα κεν αὐτοὶ
θηήσαιντο πόρους κείνης ἁλός· ἐκ δ' ἄρα τοίγε
νῆα χυτοῦ λιμένος προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου·
ἥδε δ' Ιησονίη πέφαται ὁδὸς, ἥνπερ ἔβησαν.
Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀΐξαντες
φράξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ στόμα νειόθι πέτρης
πόντιον, οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο σὺν ἀνδράσιν ὁπλοτέροισιν
Ηρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
πέτρας ἀμφιρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.

δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα
Ἥρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ.
σὺν δὲ καὶ ὦλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιὴν, ἥπτοντο φόνοιο
Γηγενέων ἥρωες ἀρήϊοι, ἠμὲν ὀϊστοῖς,
ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάϊξαν.
ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν,
ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
ὣς οἱ ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
ἑξείης, ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, γυῖα δ' ὕπερθε
χέρσῳ τεινάμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν, αἰγιαλοῖο
κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον,
ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
Ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπὶ πνοιῇς ἀνέμοιο
λυσάμενοι, προτέρωσε διὲξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.
ἡ δ' ἔθεε λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης
νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσεν
αὖτις ἐυξείνοισι Δολίοσιν. ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν
αὐτονυχί· Ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρη,
ᾗ πέρι πείσματα νηὸς ἐπεσσύμενοι ἐβάλοντο.
οὐδέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν
ἔμμεναι· οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ Δολίονες ἂψ ἀνιόντας
ἥρωας νημερτὲς ἐπήϊσαν· ἀλλά που ἀνδρῶν

Μακριέων εἴσαντο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
τῷ καὶ τεύχεα δύντες ἐπὶ σφίσι χεῖρας ἄειραν.
σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν,
ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥ τ' ἐνὶ θάμνοις
αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς
δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ.
οὐδ' ὅγε δηϊοτῆτος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν
οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἑεῖο
πλῆξεν ἐπαΐξας στῆθος μέσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ
ὀστέον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς
μοῖραν ἀνέπλησε. τὴν γὰρ θέμις οὔ ποτ' ἀλύξαι
θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.
ὣς τὸν οἰόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης
εἶναι ἀριστήων, αὐτῇ ὑπὸ νυκτὶ πέδησε
μαρνάμενον κείνοισι. πολεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
ἔκταθεν. Ηρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα
ἠδὲ Μεγαβρόντην· Σφόδριν δ' ἐνάριξεν Ακαστος·
Πηλεὺς δὲ Ζέλυν εἷλεν, ἀρηΐθοόν τε Γέφυρον.
αὐτὰρ ἐϋμμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα.
Ιδας δ' αὖ Προμέα, Κλύτιος δ' Υάκινθον ἔπεφνε.
Τυνδαρίδαι δ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα, Φλόγιόν τε.
Οἰνείδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἕλε θρασὺν Ιτυμονῆα,
ἠδὲ καὶ Αρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
ἐνναέται τιμαῖς ἡρωΐσι κυδαίνουσιν.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.
ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα δ' αὐτῆς

πλῆτο πόλις, στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
ἠῶθεν δ' ὀλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν
ἀμπλακίην ἄμφω· στυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
ἥρωας Μινύας Αἰνήϊον υἷα πάροιθε
Κύζικον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηῶτα.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλλοντό τε χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς λαοί τε Δολίονες. αὐτὰρ ἔπειτα
τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες
τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων,
ἣ θέμις, ἀμπεδίον λειμώνιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
ἐγκέχυται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο
οὗ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο
ἤνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύραντο·
καί οἱ ἀπὸ βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαί, ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης.
αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
ἔτλη τις πάσσασθαι ἐδητύος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
ἐξ ἀχέων, ἔργοιο μυληφάτου ἐμνώοντο·
ἀλλ' αὔτως ἄφλεκτα διεζώεσκον ἔδοντες.
ἔνθ' ἔτι νῦν, εὖτ' ἄν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες, ἔμπεδον αἰεὶ
πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.
Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι
ἦμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε δυώδεκα, τοὺς δὲ κατ' αὖθι

ναυτίλλεσθαι ἔρυκον. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ
ὧλλοι μέν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο
ὕπνῳ ἀριστῆες πύματον λάχος· αὐτὰρ Ἄκαστος
Μόψος τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο.
ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
καὶ τὴν μὲν θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν, ἷζε δ' ὕπερθε
νηΐου ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.
τὸν δ' ὅ γε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἰῶν
κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδὸν, ὧδέ τ' ἔειπεν.
"Αἰσονίδη, χρειώ σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα
„Δινδύμου ὀκριόεντος, εὔθρονον ἱλάξασθαι
„μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
„ζαχρηεῖς. τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
„ἀλκυόνος ἁλίης, ἥτε κνώσσοντος ὕπερθε
„σεῖο πέριξ τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότηται.
„ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε, θάλασσά τε, νειόθι τε χθὼν
„πᾶσα πεπείρηται, νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο·
„καί οἱ, ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
„Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
„ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
ὤρνυτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος· ὦρσε δ' ἑταίρους
πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἀγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσαντες

ἔνθεν

ἔνθεν ἐπ' αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης,
ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον· ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηῒ λιπόντες.
τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι·
φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι
Μυσίαι· ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο
ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης.
ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ
πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
δαίμονος εὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ' Ἄργος
εὐκόσμως, καὶ δή μιν ἐπ' ὀκριόεντι κολωνῷ
ἵδρυσαν, φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,
αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐῤῥίζωντο.
βωμὸν δ' αὖ χεράδος παρενήνεον· ἀμφὶ δὲ φύλλοις
στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο,
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἀγκαλέοντες,
ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα, Κύλληνόν τε,
οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ἰδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασι
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες, οὕς ποτε Νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσι
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλάστησε.
πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριωλὰς
Αἰσονίδης γουνάζετ' ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν
αἰθομένοις· ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ
σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο,

καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον, ὥς κεν ἰωὴ
δύσφημος πλάζοιτο δι᾽ ἠέρος, ἣν ἔτι λαοὶ
κηδείῃ βασιλῆος ἀνέστενον. ἔνθεν ἐσαιεὶ
ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.
ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
ἀνταίη δαίμων· τὰ δ᾽ ἐοικότα σήματ᾽ ἔγεντο.
δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
θῆρες δ᾽ εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
οὐρῇσι σαίνοντες ἐπήλυθον. ἡ δὲ καὶ ἄλλο
θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔ τι παροίτερον ὕδατι νᾶε
Δίνδυμον· ἀλλά σφιν τότ᾽ ἀνέβραχε διψάδος αὔτως
ἐκ κορυφῆς ἄλληκτον· Ἰησονίην δ᾽ ἐνέπουσι
κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
καὶ τότε μὲν δαῖτ᾽ ἀμφὶ θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἄρκτων,
μέλποντες Ῥείην πολυπότνιαν. αὐτὰρ ἐς ἠῶ,
ληξάντων ἀνέμων, νῆσον λίπον εἰρεσίῃσιν.

Ἔνθ᾽ ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀριστήων ὀρόθυνεν,
ὅστις ἀπολλήξειε πανύστατος. ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ᾽ εὔνασε πόντον.
οἱ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάασκον ἐπιπρὸ
νῆα βίῃ· τὴν δ᾽ οὔ κε διὲξ ἁλὸς αἴσσουσαν
οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι.
ἔμπης δ᾽ ἐγρομένοιο σάλου ζαχρηέσιν αὔραις,
αἳ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπὸ δείελον ἠερέθοντο,
τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον. αὐτὰρ ὁ τούσγε
πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν

Ἡρακλέης, ἐτίνασσε δ᾽ ἀρηρότα δούρατα νηός.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ, Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο,
Ῥυνδακίδας προχοὰς, μέγα τ᾽ ἠρίον Αἰγαίωνος
τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες,
δὴ τότ᾽ ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς,
μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμόν. ἀτὰρ τρύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
κλύζε παλιρροθίοισι φέρων. ἀνὰ δ᾽ ἕζετο σιγῇ
παπταίνων· χεῖρες γὰρ ἀήθεσαν ἠρεμέουσαι.
Ἦμος δ᾽ ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς
ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑὴν, δόρποιο χατίζων,
αὐτοῦ δ᾽ ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ᾽ ἔκαμψεν
αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
εἰσορόων, κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί·
τῆμος ἄρ᾽ οἵ γ᾽ ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης,
ἀμφ᾽ Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο.
τοὺς μὲν ἐυξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας
δειδέχατ᾽, ἐνναέται κείνης χθονὸς, ἤιά τε σφι
μῆλά τε δευομένοις, μέθυ τ᾽ ἄσπετον ἐγγυάλιξαν.
ἔνθα δ᾽ ἔπειθ᾽ οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,
στόρνυσθαι· τοὶ δ᾽ ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον·
οἱ δ᾽ οἶνον κρητῆρσι κέρων, πονέοντό τε δαῖτα,
Ἐκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Ἀπόλλωνι.

Αὐτὰρ ὁ δαίνυσθαι ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας
βῆ ῥ᾽ ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διὸς, ὥς κεν ἐρετμὸν
οἷ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι.

εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος, οὔτε τι πολλοῖς
ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν,
ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο·
τόσση ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην
αὐτοῖσι τόξοισιν, ἔδυ δ' ἀπὸ δέρμα λέοντος.
τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας
νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσὶν,
ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
εὖ διαβάς· πεδόθεν δὲ, βαθύρριζόν περ ἐοῦσαν,
προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.
ὡς δ' ὅταν ἀπροφάτως ἱστὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα
χειμερίη ὀλοοῖο πέλει δύσις Ὠρίωνος,
ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο καταΐξ
αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπὲκ προτόνων ἐρύσηται·
ὣς ὅγε τὴν ἤειρεν. ὁμοῦ δ' ἀνὰ τόξα καὶ ἰοὺς,
δέρμα θ' ἑλὼν, ῥόπαλόν τε, παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.
Τόφρα δ' Ὕλας χαλκέῃ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου
δίζετο κρηναίης ἱερὸν ῥόον, ὥς κεν οἱ ὕδωρ
φθαίη ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε
νηπίαχον τὰ πρῶτα, δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε
νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
ἤτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
Θειοδάμας ἀνίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὅ τόνγε
βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.

ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
λευγαλέην, ἐπεὶ οὔ τι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.
αἶψα δ᾽ ὅ γε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. οἱ δέ που ἄρτι
Νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γάρ σφισι πάσαις,
ὅσσαι κεῖσ᾽ ἐρατὸν Νύμφαι ῥίον ἀμφενέμοντο,
Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους,
αἵ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο·
ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
Νύμφη ἐφυδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσι.
πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ᾽ αἰθέρος αὐγάζουσα
βάλλε Σεληναίη. τὴν δὲ φρένας ἐπτοίησε
Κύπρις, ἀμηχανίῃ δὲ μόγις συναγείρατο θυμόν.
αὐτὰρ ὅγ᾽ ὡς τὰ πρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε
λέχρις ἐπιχριμφθεὶς, περὶ δ᾽ ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ᾽ ἥγε
λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ᾽ αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ
ἀγκῶν᾽ ἔσπασε χειρὶ, μέσῃ δ᾽ ἐνικάββαλε δίνῃ.
Τοῦ δ᾽ ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν οἶος ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
δέκτο γὰρ Ἡρακλῆα πελώριον, ὁππόθ᾽ ἵκοιτο.
βῆ δὲ μεταΐξας Πηγέων σχεδὸν, ἠύτε τις θὴρ
ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων,
λιμῷ δ᾽ αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ᾽ ἐπέκυρσε

ποίμνῃσι· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
ἔλσαν· ὁ δὲ στενάχων βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμῃσιν·
ὣς τότ' ἄρ' Εἰλατίδης μεγάλ' ἔστενεν, ἀμφὶ δὲ χῶρον
φοίτα κεκληγώς· μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι,
μή πως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλεν, ἠέ μιν ἄνδρες
μοῦνον ἐόντ' ἐλόχησαν, ἄγουσι δὲ ληΐδ' ἑτοίμην.
ἔνθ' αὐτῷ ξύμβλητο κατὰ στίβον Ἡρακλῆϊ,
γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
σπερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας. αὐτίκα δ' ἄτην
ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθματι θυμόν.
“Δαιμόνιε, στυγερόν τοι ἄχος πάμπρωτος ἐνίψω.
„οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν, σόος αὖτις ἱκάνει.
„ἀλλά ἑ ληϊστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
„ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ' ἰάχοντος ἄκουσα.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἀΐοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπὸ σπλάγχνοις ζέεν αἷμα.
χωόμενος δ' ἐλάτην χαμάδις βάλεν, ἐς δὲ κέλευθον
τὴν θέεν, ᾗ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον ἀΐσσοντα.
ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος,
πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
οὐδ' ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ' ὁδὸν, ἄλλοτ' ἄπαυστος,
ἄλλοτε δ' ἱστάμενος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
ἵησι μύκημα, κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
ὣς ὅγε μαιμώων, ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλε
συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο
τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀϋτῇ.
Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ

Digitized by Google

ἠῷος, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν, ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.
οἱ δ' εἰσέβαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
γηθόσυνοι φορέοντο παραὶ Ποσιδήϊον ἄκρην.
ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποὶ,
καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ,
τῆμος τούσγ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.
ἐν δέ σφι κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολωὸς
ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
σφωϊτέρων ἑτάρων. ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς
οὐδέ τι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὐδέ τι τοῖον
Αἰσονίδης· ἀλλ' ἧστο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
θυμὸν ἔδων· Τελαμῶνα δ' ἕλε χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν.
“Ησ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεί νύ τοι ἄρμενον ἦεν
» Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκλοθι μῆτις ἄρωρεν,
» ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
» αἴ κε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἴκαδε νόστον.
» ἀλλὰ τί μύθων ἦδος, ἐπεὶ καὶ νόσφιν ἑταίρων
» εἶμι τεῶν, οἳ τόνγε δόλον συνετεκτήναντο.
Ἦ, καὶ ἐς Ἀγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο.
καί νύ κεν ἂψ ὀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο,
λαῖτμα βιησάμενοι, ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωὴν,
εἰ μὴ Θρηϊκίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεποῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσι,

σχέτλιοι· ἦ τέ σφι στυγερὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσσω
χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε, καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν,
ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.
καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης·
ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ στήθε' ἀείρας
νειόθεν ἐκ λαγόνων, στιβαρῇ γ' ἐπορέξατο χειρὶ
νηΐου ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι.
„Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὴν
„Αἰήτεω πτολίεθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;
„Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆϊ
„ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους,
„ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέστιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
„ἐξανύσῃ· τῷ μή τι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
„αὔτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπὶ προχοῇσι Κίοιο
„πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα,
„μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
„αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο Νύμφη
„ὃν πόσιν, οἷό περ οὕνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἔλειφθεν.
Ἦ, καὶ κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας·
ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
πορφύρεον, κοίλην δὲ διὲξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.
γήθησαν δ' ἥρωες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει

Αἰακίδης

Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα, χεῖρα δὲ χειρὶ
ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε·
“ Αἰσονίδη, μή μοί τι χολώσεαι, ἀφραδίῃσιν
„ εἴ τι περ ἀάσθην. πέρι γάρ μ' ἄχος ἧκεν ἐνίσπειν
„ μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄσχετον. ἀλλ' ἀνέμοισι
„ δώομεν ἀμπλακίην, ὡς καὶ πάρος εὐμενέοντες.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν·
“ Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
„ φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἐνηέος ἀνδρὸς ἀλείτην
„ ἔμμεναι. ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,
„ πρίν περ ἀνιηθείς· ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσι μήλων,
„ οὐδὲ περὶ κτεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
„ ἀλλ' ἑτάρου περὶ φωτός. ἔολπα δέ τοι σὲ καὶ ἄλλῳ
„ ἀμφ' ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτὲ, δηρίσεσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπῃ πάρος, ἑδριόωντο.
τὼ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος· ὁ δ' Εὐρυσθῆος ἀέθλους
αὖτις ἰὼν πονέεσθαι. ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ' ἀναστήσειν αὐτοσχεδὸν, ὁππότε μή οἱ
ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν, ἀποκρίναντες ἀρίστους
υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
μή ποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοὶ,
κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐϋκτιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος. δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας,
οὕς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι.

Νηῦν δὲ παννημερίην ἄνεμος φέρε νυκτί τε πάσῃ
λάβρος ἐπιπνείων· ἀτὰρ οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο
ἠοῦς τελλομένης. οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρεῖάν γ' ἐσιδέσθαι
φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ' ἠελίῳ ἐπέκελσαν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Ενθάδ᾽ ἔσαν σταθμοί τε βοῶν, αὖλίς τ᾽ Ἀμύκοιο
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὅν ποτε Νύμφη
τίκτε, Ποσειδάωνι Γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα,
Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπληέστατον ἀνδρῶν·
ὅς τ᾽ ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε,
μή τιν᾽ ἀποστείχειν, πρὶν πειρήσασθαι ἑεῖο
πυγμαχίης· πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε.
καὶ τότε δὴ προτὶ νῆα κιών, χρειώ μιν ἐρέσθαι
ναυτιλίης, οἵ τ᾽ εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε·
τοῖον δ᾽ ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον.
“Κέκλυθ᾽ ἁλίπλαγκτοι, τάπερ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν.
„οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
„ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ,
„πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.
„τῷ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκριδὸν οἷον ὁμίλου
„πυγμαχίῃ στήσασθε καταυτόθι δηρινθῆναι.
„εἰ δ᾽ ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
„ἦ κέν τις στυγερῶς κρατερὴ ἐπιέψετ᾽ ἀνάγκη.
Η ῥα μέγα φρονέων· τοὺς δ᾽ ἄγριος εἰσαΐοντας

εἷλε χόλος· πέρι δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, φώνησέν τε·
“Ἴσχεο νῦν, μηδ' ἄμμι κακὴν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,
„φαῖνε βίην· θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, οἷς ἀγορεύεις.
„αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι.
Ὣς φάτ' ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐσέδρακεν, ὄμμαθ' ἑλίξας,
ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος, ὅντ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνέρες ἀμφιπένονται· ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ
τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει, ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἶος
ἄνδρα τὸν, ὅς μιν ἔτυψε παραίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν.
ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστιπτον θέτο φᾶρος
λεπτόμιτον, τό ῥά οἱ τις ἑὸν ξεινήϊον εἶναι
ὤπασε Λημνιάδων· ὁ δ' ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην
αὐτῇσι περόνῃσι, καλαύροπά τε τρηχεῖαν
κάββαλε, τὴν φορέεσκεν, ὀριτρεφέος κοτίνοιο.
αὐτίκα δ' ἐγγύθι χῶρον ἑαδότα παπτήναντες
ἷζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑταίρους,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
ἀλλ' ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθε,
χωομένη Διῒ, τίκτεν· ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος
ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλισται ἔασιν
ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.
τοῖος ἔην Διὸς υἱός, ἔτι χνοάοντας ἰούλους
ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν. ἀλλά οἱ ἀλκὴ
καὶ μένος ἠΰτε θηρὸς ἀέξετο· πῆλε δὲ χεῖρας,
πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν εὐτρόχαλοι φορέονται,
μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

οὐ μὰν αὖτ' Ἄμυκος πειρήσατο· σῖγα δ' ἄπωθεν
ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι.
τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς
θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
ὠμούς, ἀζαλέους, πέρι δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες.
αὐτὰρ ὁ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.
"Τῶνδέ τοι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα, πάλου ἄτερ, ἐγγυαλίξω
„ αὐτὸς ἑκὼν, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
„ ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις
„ ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι
„ ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν.
ἦκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρὰ ποσσὶν ἔκειντο,
τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως· τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε Κάστωρ
ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας· ὦκα δ' ἱμάντας
ἀμφέδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν.
τῷ δ' αὖτ' Ἀρητός τε καὶ Ὄρνυτος, οὐδέ τι ᾔδειν
νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο
αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηὶ κορύσσεται, ἡ δ' ὑπὸ τυτθὸν
ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει,
ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος·
ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐδέ μιν εἴα
δηθύνειν. ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἣν διὰ μῆτιν

ἀίσσοντ᾽ ἀλέεινεν· ἀπηνέα δ᾽ αἶψα νοήσας
πυγμαχίην, ᾗ κάρτος ἄατος, ᾗ τε χερείων,
τῇ ῥ᾽ ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
ὡς δ᾽ ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις
ἀνέρες ὑλουργοὶ, ἐπιβλήδην ἐλάοντες,
θείνουσι σφύρῃσιν, ἐπ᾽ ἄλλῳ δ᾽ ἄλλος ἄηται
δοῦπος ἄδην· ὣς τοῖσι παρήϊά τ᾽ ἀμφοτέρωθε
καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ᾽ ὑπετέλλετ᾽ ὀδόντων
ἄσπετος, οὐδ᾽ ἔληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες,
ἔς τε περ οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε.
στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπῳ
ἱδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες.
ἂψ δ᾽ αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, ἠΰτε ταύρω
φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
ἔνθα δ᾽ ἔπειτ᾽ Ἄμυκος μὲν ἐπ᾽ ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς,
βουτύπος οἷα, πόδεσσι, τανύσσατο, καδδὲ βαρεῖαν
χεῖρ᾽ ἐπὶ οἱ πελέμιξεν· ὁ δ᾽ ἀΐξαντος ὑπέστη,
κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ᾽ ἀνεδέξατο πῆχυν
τυτθόν· ὁ δ᾽ ἄγχ᾽ αὐτοῖο παρ᾽ ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος, ὀστέα δ᾽ εἴσω
ῥῆξεν· ὁ δ᾽ ἀμφ᾽ ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν· οἱ δ᾽ ἰάχησαν
ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ᾽ ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.
Οὐδ᾽ ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀφείδησαν βασιλῆος·
ἀλλ᾽ ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους
ἰθὺς ἀνασχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν᾽ ἑταῖροι
ἔσταν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
ἤλασ᾽ ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ᾽ ἑκάτερθεν

ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμοισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκεάσθη.
αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα πελώριον, ἠδὲ Μίμαντα,
τὸν μὲν, ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας,
πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλε· τοῦ δ' ἆσσον ἰόντος
δεξιτερῇ σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος ἤλασε χειρὶ,
δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή.
Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο, βίην ὑπέροπλος, ὀπάων
οὖτα Βιαντιάδαο κατὰ λαπάρην Ταλαοῖο,
ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μοῦνον,
νηδυίων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός.
αὔτως δ' Ἄρητος μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα
Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν ἐλάσσας,
οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον· ἦ τάχ' ἔμελλεν
αὐτὸς δηώσεσθαι ὑπὸ ξίφεϊ Κλυτίοιο.
καὶ τότ' ἄρ' Ἀγκαῖος Λυκοόργοιο θρασὺς υἱὸς
αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν
ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε μέσσῳ
ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν· ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο
Αἰακίδαι, σὺν δέ σφιν ἀρήϊος ὤρνυτ' Ἰήσων.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρῃ ἐϋρίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι,
πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως
στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν· ὣς ἄρα τοίγε
λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,

αἱ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσιν·
ὣς οἵγ' οὐκέτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐκέδασθεν
εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες·
νήπιοι, οὐδ' ἐνόησαν ὃ δή σφισιν ἐγγύθεν ἄλλο
πῆμ' ἀΐδηλον ἔην. πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαὶ,
ἠδ' οἶαι τῆμος δηΐῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
οἱ δ' ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον·
ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
ἥρωες, καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπε.
“Φράζεσθ' ὅ τι κεν ἧσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔρεξαν,
„ εἴ πως Ἡρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.
„ ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ, κείνου παρεόντος, ἔολπα
„ οὐδ' ἂν πυγμαχίῃ κρινθήμεναι· ἀλλ' ὅτε θεσμοὺς
„ ἤλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἄφαρ οἷς ἀγόρευε
„ θεσμοῖσι ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
„ ναὶ μὲν ἀκηδέστως γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
„ πόντον ἐπέπλωμεν· μάλα δ' ἡμέων αὐτὸς ἕκαστος
„ εἴσεται οὐλομένην ἄτην, ἀπάνευθεν ἐόντος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
καὶ τότε δὴ μένον αὖθι διὰ κνέφας, ἕλκεά τ' ἀνδρῶν
οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
ῥέξαντες, μέγα δόρπον ἐφώπλισαν· οὐδέ τιν' ὕπνος
εἷλε παρὰ κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσι.
ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα

ἀγχιάλῳ,

ἀγχιάλῳ, τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο,
Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
ἐμμελέως· περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ
μελπομένοις· κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.
Ημος δ' ἠέλιος δνοφερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων ἀνιὼν, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας,
δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
ληΐδα τ' εἰσβήσαντες, ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι,
πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.
ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
ἐμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικὸς,
αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον· οὐδέ κε φαίης
φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
λάβρον ἐπικρέμαται, καθάπερ νέφος. ἀλλὰ τό γ' ἔμπης
στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο,
ἀσκηθεῖς μὲν, ἀτὰρ πεφοβημένοι. ἤματι δ' ἄλλῳ
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.

Ενθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Αγηνορίδης ἔχε Φινεὺς,
ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ
χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.

ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
μηδ' ἑστέως· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ᾖε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
“Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
„ οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
„ Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
„ ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
„ ᾗσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
„ υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.

„ Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
„ ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
„ λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,
„ χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
„ μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
„ αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
„ λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
„ πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
„ Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
„ ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
„ ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥᾷον
„ αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
„ ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
„ τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
„ πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
„ οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
„ οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
„ ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
„ μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
„ τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
„ υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
„ εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
„ ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ·
„ τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
„ Κλεισπάτρη ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.
Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε

Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
"Α δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
,, ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;
,, ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
,, μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
,, ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
,, χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
,, νῶϊν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
,, ἀθανάτων. οὐδ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
,, Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἕς τ' ἂν ὀμόσσῃς
,, μὴ μὲν τοῖό γ' ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὣς φάτο· τοῦ δ' ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσι.
"Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
,, ἴστω Λητοῦς υἱός, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
,, μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ,
,, καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ' ὑπένερθε
,, δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
,, ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ' ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
καὶ δὴ τὰ πρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
αἱ δ' ἄφαρ, ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ' ἅμ' ἀϋτῇ

πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
φάσγαν' ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον. ἐν γὰρ ἔηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἐπέσθην
νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
ἢ αἶγας κεραοὺς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἔπι Πλωτῇσι κιχόντες,
εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
“Οὐ θέμις, ὦ υἱεῖς Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
„ Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
„ δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ σφι ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι.
Ὣς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν

κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ᾽ ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ᾽ ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντη φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τά τ᾽ ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ᾽ ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
ἁρπαλέως, οἷόν τ᾽ ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
ἔνθα δ᾽, ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ᾽ ἠδὲ ποτῆτος,
παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ᾽ ἐν μέσσοισι παρ᾽ ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
“Κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
„ἀτρεκές· ὅσσα δ᾽ ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.
„ἀασάμην καὶ πρόσθε, Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
„χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
„βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν
„μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
„Πέτρας μὲν πάμπρωτον, ἀφορμηθέντες ἐμεῖο,
„Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι.
„τάων οὔ τινα φημὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
„οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐνήρεινται νεάτῃσιν·
„ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
„εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
„βρασσόμενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή.
„τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
„εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ, μακάρων τ᾽ ἀλέγοντες
„πείρετε· μηδ᾽ αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε

„ ἀφραδέως, ἢ θῦνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.
„ οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
„ νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐφιέμεν. ἢν δὲ δι' αὐτῶν
„ πετράων πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται,
„ μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου.
„ ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ,
„ τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν· ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
„ ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
„ τῷ καὶ τἄλλα μεθέντες, ὀνήϊστον πονέεσθε
„ θαρσαλέως· πρὶν δ' οὔ τι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
„ εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
„ ἄψορροι στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
„ ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέοισθε
„ πετράων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
„ ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι,
„ εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀΐεσθ' Οὐρανίδῃσιν,
„ ὅσσον ἀνάρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον, στυγέεσθαι,
„ μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηῒ περῆσαι.
„ καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται. ἢν δὲ φύγητε
„ σύνδρομα πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
„ αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες
„ πλώετε, ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
„ Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἄκρην τε Μέλαιναν
„ γνάμψαντες, νήσου Θυνηΐδος ὅρμον ἵκησθε.
„ κεῖθεν δ' οὐ μάλα πουλὺ διὲξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
„ γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες.
„ ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος,
„ ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,

„ δινήεις τ' Ἀχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
„ ἄκρην, ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος.
„ ἀγχίμολον δ' ἐπὶ τῇ πολέας παρανεῖσθε κολωνοὺς
„ Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἐνετήϊος ἐμβασίλευε
„ πρῶτα Πέλωψ, τοῦ καί περ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.
„ ἔστι δέ τις Ἑλίκης ἄκρη κατεναντίον ἄρκτου,
„ πάντοθεν ἠλίβατος, καί μιν καλέουσι Κάραμβιν,
„ τῆς καὶ ὕπερ Βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
„ ὧδε μάλ' ἀμπέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
„ τήνδε περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
„ αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
„ ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο
„ δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τόνδ' ἀγχίροος Ἶρις
„ μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
„ κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
„ ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
„ κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην
„ μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
„ ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες
„ τρισσαὶ Ἀμαζονίδων. μετὰ δὲ σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
„ τρηχείην Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
„ ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται.
„ ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρηνες Τιβαρηνοὶ
„ Ζηνὸς Εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.
„ τοῖς δ' ἔπι Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
„ ἑξείης ἤπειρον, ὑπωρειάν τε νέμονται,
„ δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες.
„ τοὺς παραμειβόμενοι λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,

„ μήτι

„ μήτι παντοίῃ μέγ' ἀναιδέας ἐξελάσαντες
„ οἰωνοὺς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσι
„ νῆσον ἐρημαίην. τῇ μέν τ' ἔνι νηὸν Ἄρηος
„ λαΐνεον ποίησαν Ἀμαζονίδων βασίλειαι
„ Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότ' ἐστρατόωντο.
„ ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν
„ ἄῤῥητον· τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω
„ ἰσχέμεν. ἀλλὰ τίη με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι,
„ μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα;
„ νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
„ φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι
„ Μάκρωνες· μετὰ δ' αὖ περιώσια φῦλα Βεχείρων.
„ ἑξείης δὲ Σάπειρες ἐπὶ σφίσι ναιετάουσι·
„ Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
„ αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήϊοι. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
„ πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ.
„ ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιΐδος, ἠδ' Ἀμαραντῶν
„ τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιό τε Κιρκαίοιο
„ Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
„ κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπὶ προχοὰς ποταμοῖο
„ πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο,
„ ἄλσος τε σκιόειν Ἄρεος· τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
„ πεπτάμενον φηγοῖο δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
„ ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος· οὐδέ οἱ ἦμαρ,
„ οὐ κνέφας, ἥδυμος ὕπνος ἀναιδέα δάμναται ὄσσε.
Ὡς ἄρ' ἔφη· τοὺς δ' εἶθαρ ἕλεν δέος εἰσαΐοντας.
δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι· ὀψὲ δ' ἔειπεν
ἥρως Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων κακότητι.

“Ὦ γέρον, ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων
» ναυτιλίης, καὶ τέκμαρ, ὅτῳ στυγερὰς διὰ πέτρας
» πειθόμενοι Πόντονδε περήσομεν· εἰ δὲ καὶ αὖτις
» τάσδ' ἡμῖν προφυγοῦσιν ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω
» ἔσσεται, ἀσπασίως κε παρὰ σέο καὶ τὸ δαείην.
» πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
» νῆϊς ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήϊσιν; Αἶα δὲ Κολχὶς
» Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν.
“Ὦ τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα φύγῃς ὀλοὰς διὰ πέτρας,
» θάρσει· ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει
» ἐξ Αἴης· μετὰ δ' Αἶαν ἅλις πομπῆες ἔσονται.
» ἀλλὰ, φίλοι, φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν
» Κύπριδος. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
» καὶ δ' ἐμὲ μηκέτι τῶνδε περαιτέρω ἐξερέεσθε.
Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης· ἐπὶ δὲ σχεδὸν υἱέε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέαο καθ' αἰθέρος ἀΐξαντες
οὐδῷ ἐπὶ κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
Ζήτης δ' ἱεμένοισιν, ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο
ἄσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ἶρις ἐρύκακε τάς γε δαΐξαι,
ὅρκιά τ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν, αἱ δ' ὑπέδυσαν
δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
γηθόσυνοι δ' ἤπειτα δόμοις ἔνι πάντες ἑταῖροι
αὐτός τ' ἀγγελίῃ Φινεὺς πέλεν. ὦκα δὲ τόν γε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐϋφρονέων προσέειπεν.
“Ἦ ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, θεὸς, ὃς σέθεν ἄτης

„ κήδετο λευγαλέης, καὶ δή μ' ἡμέας αὖθι πέλασσε
„ τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο·
„ εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦτ' ἂν οἴω
„ γηθήσειν, ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅ τόνγε κατηφήσας προσέειπεν.
“ Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
„ ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
„ ἀντὶ δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
„ καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον.
αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ἠριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον
αἰὲν, ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσε
μαντοσύνῃ· τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσι δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦε
φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούς γ' ἐνόησε.
πρὶν γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἂν ἅψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
οἵ τε οἱ Ἀρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσι
πέμφ' ὁ γέρων· οἶον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόν γε
σφωϊτέρων οἴων ὅτις ἔξοχος εἴς ἑ κομίσσαι
ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,

μειλιχίως ἐρέτῃσιν ἐμηγερέεσσι μετηύδα.
“ Ω φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
„ οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
„ τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
„ εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι,
„ δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
„ χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
„ κύντερον, οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
„ ἀλλ' ὅ γε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
„ ἀμπλακίης. ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
„ δή ποθ' Ἀμαδρυάδος Νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
„ ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
„ μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
„ αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήνγε
„ ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
„ τῷ δ' ἄρα νηκερδῆ Νύμφη πόρεν οἶτον ὀπίσσω
„ αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἔγωγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν,
„ ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα
„ Θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ
„ ἱερὰ, πατρῴην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
„ ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ' ἐμεῖο
„ ἐκλάθετ', οὐδ' ἀθέριξε· μόλις δ' ἀέκοντα θύραζε
„ πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι.
Ὡς φάτ' Ἀγηνορίδης· ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
ἤλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς. ἀνὰ δ' ἵστατ' Ἰήσων,
ἂν δὲ Βορήϊοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα
ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν, νέον ἤματος ἀνομένοιο.

κουρότεροι δ' ἑτάρων μενοεικέα δαῖτ' ἀλέγυνον.
ἔνθ' εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρὰ πείσμασι νηός,
τοὶ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἀολλέες εὐνάζοντο.
ἦρι δ' ἐτήσιαι αὖραι ἐπέχραον, αἵ τ' ἀνὰ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ.

Κυρήνη πέφαταί τις ἕλος παρὰ Πηνειοῖο
μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν· εὔαδε γάρ οἱ
παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
τήν γ' ἀνερειψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν,
τηλόθεν Αἱμονίης, Χθονίαις παρακάτθετο Νύμφαις,
αἳ Λιβύην ἐνέμοντο, παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
Αγρέα καὶ Νόμιον πολυλήϊοι Αἱμονιῆες.
τὴν μὲν γὰρ φιλότητι θεὸς ποιήσατο Νύμφην
αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν· υἷα δ' ἔνεικε
νηπίαχον Χείρωνος ὑπ' ἄντροισι κομέεσθαι.
τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν
Μοῦσαι, ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν·
καί μιν ἑῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
ἀμπεδίον Φθίης Αθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Οθρυν, καὶ ποταμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν ἔην ἄκος ἐνναέτῃσι,
τῆμος τόν γ' ἐκάλεσσαν, ἐφημοσύνῃς Εκάτοιο,
λοιμοῦ ἀλεξητῆρα. λίπεν δ' ὅ γε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο, λαὸν ἀγείρας
Παῤῥάσιον, τοίπερ τε Λυκάονός εἰσι γενέθλης·

καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ. τοῖο δ' ἕκητι
γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
ἤματα τεσσαράκοντα· Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται· ἀριστῆες δὲ κατ' αὖθι
μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ
πᾶν ἦμαρ, Φινῆϊ χαριζόμενοι, προΐαλλον.
ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην, καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,
νῆα θοὴν εἴσβαινον ἐρεσσέμεν, οὐδὲ πελείης
τρήρωνος λήθοντο μετὰ σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
δείματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος, γαίης δ' ἀπὸ διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες.
αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσι
κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ, βριαρήν περ ἐοῦσαν,
σεύατ' ἴμεν πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος, οἷά τε πολλὰ
πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες, οὐδέ τις αἶα
τηλουρὸς, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσὶ κέλευθοι,
σφωϊτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος
ὑγρή τε, τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς ἀΐξασα
θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηΐδος ἀκτῆς.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο
τρηχείῃς σπιλάδεσσιν ἐεργμένον ἀμφοτέρωθε,
δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν
νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο,
ἤδη δὲ σφίσι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων
νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀκταί,
δὴ τότ' ἔπειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρῴρης ἐπιβήμεναι· οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ
Τίφυος Αγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο
εἰρεσίην, ἵν' ἔπειτα διὲκ πέτρας ἐλάσειαν,
κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων
οἰγομένας, ἀγκῶνα περιγνάμψαντες, ἴδοντο.
σὺν δέ σφιν χύτο θυμός· ὁ δ' ἀΐξαι πτερύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα· τοὶ δ' ἅμα πάντες
ἤειραν κεφαλὰς ἐσορώμενοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
ἔπτατο· ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃσιν
ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκτυπον. ὦρτο δὲ πολλὴ
ἅλμη ἀναβρασθεῖσα, νέφος ὥς· αὖε δὲ πόντος
σμερδαλέον· πάντη δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.
κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.
νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἴλει ῥόος. ἄκρα δ' ἔκοψαν
οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος· ἡ δ' ἀπόρουσεν
ἀσκηθής. ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔβραχε δ' αὐτὸς
Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς. οἴγοντο γὰρ αὖτις
ἄνδιχα. τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχε τρόμος, ὄφρα μιν αὐτῶν
πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν

εἴσω πετράων. τότε δ' αἰνότατον δέος εἷλε
πάντας· ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο Πόντος,
καὶ σφίσιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθε
κυρτὸν, ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἴσον· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. εἴσατο γάρ ῥα
νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαρύθουσαν
ἀγχαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη,
ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
πετράων· ὑψοῦ δὲ μεταχθονίη πεφόρητο.
Εὔφημος δ' ἀνὰ πάντας ἰὼν βοάασκεν ἑταίρους,
ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος· οἱ δ' ἀλαλητῷ
κόπτον ὕδωρ. ὅσσον δὲ παρείκαθε νηῦς ἐρέτῃσι,
δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι,
ἠΰτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.
ἔνθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα κατηρεφὲς ἔσσυτο κῦμα.
ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πληγάσι δινήεις εἶχε ῥόος· αἱ δ' ἑκάτερθε
σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νήϊα δοῦρα.
καὶ τότ' Ἀθηναίη στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης
σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦσε φέρεσθαι.
ἡ δ' ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ.
ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα
νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. αὐτὰρ Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ' ἀνόρουσεν, ὅτ' ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσιν

ἐμμενὲς

ἔμμενὲς ἐῤῥίζωθεν, ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηῒ περάσσῃ.
οἱ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνεον ἄρτι φόβοιο,
ἠέρα παπταίνοντες ὁμοῦ, πέλαγός τε θαλάσσης
τῆλ' ἀναπεπταμένον. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ Ἀΐδαο
σώεσθαι· Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων.
"Ἔλπομαι αὐτῇ νηῒ τόγ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
»ἡμέας· οὐδέ τις ἄλλος ἐπαίτιος, ὅσσον Ἀθήνη,
»ἥ οἱ ἐνέπνευσε θεῖον μένος, εὖτέ μιν Ἄργος
»γόμφοισι συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἁλῶναι.
»Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμὴν,
»εὖτε δὴ ἐκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἡμὶν ὄπασσε,
»μηκέτι δείδιθι τοῖον· ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
»εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
Ἡ ῥ' ἅμα καὶ προτέρωσε παραὶ Βιθυνίδα γαῖαν
νῆα δι' ἐκ πέλαγος σεῦε μέσον. αὐτὰρ ὅ τόνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπε.
"Τῖφυ, τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
»ἤμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
»χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο καταντικρὺ Πελίαο
»αὐτίκ' ἀνήνασθαι τόνδε στόλον, εἰ καὶ ἔμελλον
»νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι·
»νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
»ἄγκειμαι, στυγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
»νηῒ διαπλώειν, στυγέων δ', ὅτ' ἐπ' ἠπείροιο
»βαίνωμεν· πάντῃ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
»αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω,
»ἐξότε τοπρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε,

„ φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
„ οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
„ εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο
„ καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι' ἑταίρων,
„ εἰ μὴ ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἀπήμονας ὔμμε κομίσσω.
Ὧς φάτ' ἀριστήων πειρώμενος· οἱ δ' ὁμάδησαν
θαρσαλέοις ἐπέεσσιν. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη
κεκλομένων, καί ῥ' αὖτις ἐπιρρήδην μετέειπεν·
“ Ὦ φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω.
„ τοὔνεκα νῦν, οὐδ' εἴ κε διὲξ Ἀΐδαο βερέθρων
„ στελλοίμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
„ ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασιν. ἀλλ' ὅτε πέτρας
„ Πληγάδας ἐξέπλωμεν, ὀΐομαι οὐκέτ' ὀπίσσω
„ ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
„ φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα.
Ὧς φάτο, καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον· αἶψα δὲ τοίγε
Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, σκόπελόν τε Κολώνης,
ἄκρην δ' οὐ μετὰ δηθὰ παρεξενέοντο Μέλαιναν,
τῇ δ' ἄρ' ἔπι προχοὰς Φυλληΐδας, ἔνθα πάροιθε
Διψακὸς υἷ' Ἀθάμαντος ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν,
ὁππόθ' ἅμα κριῷ φεῦγε πόλιν Ὀρχομενοῖο·
τίκτε δέ μιν Νύμφη λειμωνιάς· οὐδέ οἱ ὕβρις
ἥνδανεν, ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
μητέρι συνναίεσκεν, ἐπαύλια πώεα φέρβων.
τοῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα, καὶ εὐρείας ποταμοῖο
ἠϊόνας, πεδίον τε, βαθυρείοντά τε Κάλπην
δερκόμενοι παράμειβον, ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα

νήνεμον ἀκαμάτησιν ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτησιν.
οἷον δὲ πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν
ἐργατίναι μογέουσι βόες, πέρι δ' ἄσπετος ἱδρὼς
εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· ὄμματα δέ σφι
λοξὰ παραστρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀϋτμὴ
αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει· οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ
χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται·
τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπὲξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά.
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτε τι λίην
ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος, καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.
τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς, ἀνερχόμενος Λιβύηθεν
τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον Ὑπερβορέων ἀνθρώπων,
ἐξεφάνη· χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε
πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι·
λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιὸν, ἀμφὶ δὲ νώτοις
ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ.
τοὺς δ' ἕλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον· οὐδέ τις ἔτλη
ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.
στὰν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός· αὐτὰρ ὁ τηλοῦ
βῆ ῥ' ἴμεναι πόντονδε δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ὀρφεὺς ἔκφατο μῦθον, ἀριστήεσσι πιφαύσκων.
"Εἰ δ' ἄγε δὴ, νῆσον μὲν Ἑῴου Ἀπόλλωνος
„τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπεὶ πάντεσσι φαάνθη
„ἠῷος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν οἷα πάρεστι,

K 2

„ Βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον· εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
„ γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
„ δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν.
„ νῦν δ' αὔτως κνίσσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
„ κέκλομαι. ἀλλ' ἵληθι ἄναξ, ἵληθι φαανθείς.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
χερμάσιν· οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ἐξερέοντες
εἴ κέ τιν' ἢ κεμάδων, ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ.
τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δ' ἄρα πάντων
εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
καῖον, ἐπικλείοντες Ἑώϊον Ἀπόλλωνα.
ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,
καλὸν Ἰηπαιήον', Ἰηπαιήονα Φοῖβον
μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐῢς πάϊς Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο
Δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε,
κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνός, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
ἱλήκοις· αἰεί τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις. οἰόθι δ' αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐνὶ χερσὶν ἀφάσσει.
πολλὰ δὲ Κωρύκιαι Νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες,
θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι·
ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ
λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
ἀλλήλοισιν ἑοῖσιν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,

ἁπτόμενοι θυέων· καί ῥ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται
κεῖσ' Ὁμονοίης ἱρὸν ἐΰφρονος, ὅ ῥ' ἐκάμοντο
αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.
Ἠμος δὲ τρίτατον φάος ἤλυθε, δὴ τότ' ἔπειτα
ἀκραεῖ Ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
ἔνθεν δ' ἀντιπέρην ποταμοῦ στόμα Σαγγαρίοιο,
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν,
ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα, καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην
δερκόμενοι παράμειβον· ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες,
ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
εἰς ἅλα κεκλιμένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὑπὸ πέτραι
λισσάδες ἐῤῥίζωνται ἁλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι
κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε
κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο
ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὲς, ἔνθεν ἀϋτμὴ
πηγυλὶς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο
συνεχὲς, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
ἥτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
σιγὴ δ' οὔποτε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην,
ἀλλ' ἅμυδις πόντοιό θ' ὑποστένει ἠχήεντος,
φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσιν.
ἐνθάδε καὶ προχοαὶ ποταμοῦ Ἀχέροντος ἔασιν,
ὅστε διὲξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων

ἠώην· κοίλη δὲ φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ὀνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
γῆν Μαριανδυνῶν. δὴ γάρ σφεας ἐξεσάωσεν
αὐτῇσι νήεσσι, κακῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ.
τῇ ῥ᾽ οἵγ᾽ αὐτίκα νηὶ διὲξ Ἀχερουσίδος ἄκρης
εἴσωποι, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν.
Οὐδ᾽ ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ὁρμηθέντες
αὐθένται Ἀμύκοιο, κατὰ κλέος, ὃ πρὶν ἄκουον·
ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι τοῖό γ᾽ ἕκητι.
αὐτὸν δ᾽, ὥστε θεὸν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο
πάντοθεν ἀγρόμενοι· ἐπειὴ μάλα τοί γ᾽ ἐπὶ δηρὸν
ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.
καὶ δὴ πασσυδίῃ μεγάρων ἔντοσθε Λύκοιο
κεῖν᾽ ἦμαρ φιλότητι, μετὰ πτολίεθρον ἰόντες,
δαίτην ἀμφίεπον, τέρποντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.
Αἰσονίδης μέν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ᾽ ἑκάστου
σφωϊτέρων μυθεῖθ᾽ ἑτάρων, Πελίαό τ᾽ ἐφετμὰς,
ἠδ᾽ ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξὶν,
ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν·
Μυσίδα δ᾽ ὡς ἀφίκοντο, Κίον θ᾽, ὅθι κάλλιπον ἥρω
Ἡρακλέην ἀέκοντι νόῳ, Γλαύκοιό τε βάξιν
πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Ἄμυκόν τ᾽ ἐδάϊξαν·
καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας τε δύην τε,
ἠδ᾽ ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ᾽ ἀβόλησαν
Λητοΐδῃ κατὰ νῆσον. ὁ δ᾽ ἐξείης ἐνέποντος
θέλγετ᾽ ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ᾽ ἕλεν Ἡρακλῆϊ

λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἔπος πάντεσσι μετηύδα.
“Ω φίλοι, οἵου φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
„ πείρετ᾽ ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. εὖ γὰρ ἐγώ μιν
„ Δασκύλου ἐν μεγάροισι κατανθόθι πατρὸς ἐμοῖο
„ οἶδ᾽ ἐσιδὼν, ὅτε δεῦρο δι᾽ Ασίδος ἠπείροιο
„ πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
„ Ιππολύτης· ἐμὲ δ᾽ εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους.
„ ἐνθάδ᾽ ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος
„ ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ᾽ ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς
„ οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξέτι κείνου,
„ ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα
„ καρτερὸν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν
„ εἶδός τ᾽ ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλασ᾽ ὀδόντας.
„ αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπὸ πατρὶ δάμασσε
„ καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἧμιν ἀρούρας,
„ φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
„ ἔς τ᾽ ἐπὶ Ρηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης·
„ Παφλαγόνες δ᾽ ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι εἴκαθον αὔτως,
„ ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
„ ἀλλ᾽ ἐμὲ νῦν Βέβρυκες, ὑπερβασίῃ τ᾽ Αμύκοιο,
„ τηλόθι ναιετάοντος, ἐνόσφισαν, Ηρακλῆος,
„ δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ᾽ ἐβάλοντο
„ οὖρα βαθυρρείοντος ὑφ᾽ εἱαμεναῖς Υπίοιο.
„ ἔμπης δ᾽ ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν· οὐδέ γε φημὶ
„ ἤματι τῷδ᾽ ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα
„ Τυνδαρίδην Βέβρυξιν, ὅτ᾽ ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνε.
„ τῷ νῦν ἥντιν᾽ ἐγὼ τίσαι χάριν ἄρκιος εἰμὶ,
„ τίσω προφρονέως. ἣ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν

„ ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
„ ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι
„ Δάσκυλον ὀτρυνέω, ἐμὸν υἱέα· τοῖο δ' ἰόντος,
„ ἦτ' ἂν ἐΰξείνοισι διαμπερὲς ἀντιάοιτε
„ ἀνδράσιν, ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος.
„ νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης
„ εἴσομαι ἱερὸν αἰπύ· τὸ μὲν μάλα τηλόθι πάντες
„ ναυτίλοι ἀμπέλαγος θηεύμενοι ἱλάξονται·
„ καί κέ σφι μετέπειτα πρὸ ἄστεος, οἷα θεοῖσι,
„ πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην.
Ὡς τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ πανήμεροι ἐψιόωντο.
ἠρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐγκονέοντες·
καὶ δ' αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρί' ὀπάσσας
δῶρα φέρειν· ἅμα δ' υἷα δόμων ἔκπεμπε νέεσθαι.

Ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
Ἴδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔ τι
μαντοσύναι ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι·
κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε, καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν
ἠείδει· οἶος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.
αὐτὰρ ὅ γ' ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο
νίσσετ' Ἀβαντιάδης· ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο
ὕλης μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν
αἴγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν.
ὀξὺ δ' ὅ γε κλάγξας οὔδει πέσεν· οἱ δὲ τυπέντος

ἀθρόοι

ἀθρόοι ἀντιάχησαν. ὀρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέην φυγάδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
καπρίου· ἔσσυτο δ' αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ἴδας
οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δουρί.
καὶ τὸν μὲν χαμάδις λίπον αὐτόθι πεπτηῶτα·
τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα,
ἀχνύμενοι, χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.
Ἔνθάδε ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι,
ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀσχαλόωντες.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
τάρχυον μεγαλωστί· συνεκτερέϊξε δὲ λαὸς
αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
ἣ θέμις οἰχομένοισι, ταφήϊα λαιμοτόμησαν.
καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ
τύμβος· σῆμα δ' ἔπεστι, καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι,
νηίου ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Ἀχερουσίδος. εἰ δ' ἐμὲ καὶ τὸ
χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι,
τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσι
Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιρρήδην ἱλάεσθαι,
ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
ἄστυ βαλεῖν· οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος Αἰολίδαο
Ἴδμονος εἰσέτι νῦν Ἀγαμήστορα κυδαίνουσι.
Τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἐσαῦτις ἔχευαν
ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.
δοιὰ γὰρ οὖν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.
Ἀγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. ἀλλά νυ καὶ τὸν

αὖθι μινυνθαδίῃ πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος,
εἰσόκ' Ἀβαντιάδεω νέκυν ἐκτερέϊξεν ὅμιλος.
ἄτλητον δ' ὀλοῷ ἐπὶ πήματι κῆδος ἕλοντο.
δὴ γὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε παρασχεδὸν ἐκτερέϊξαν
αὐτοῦ, ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι, οὔτε τι σίτου
μνώοντ' οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι
θυμόν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.
καί νύ κ' ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
εἰ μὴ ἄρ' Ἀγκαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἥρη
θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀστυπάλαια
τίκτε Ποσειδάωνι· περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο
ἰθύνειν, Πηλῆα δ' ἐπεσσύμενος προσέειπεν.
“ Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
„ γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δὴν ἔμμεναι; οὐ μὲν ἄρηος
„ ἴδριν ἐόντα με τόσσον ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων
„ Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ' ἐπιίστορα νηῶν.
„ τῷ μή τοι τυτθόν γε δέος περὶ νηὶ πελέσθω.
„ ὧς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι,
„ τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
„ ναυτιλίην. ἀλλ' ὦκα, παραιφάμενος τάδε πάντα,
„ θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου.
Ὣς φάτο· τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν.
αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐνὶ μέσσοις ἀγόρευεν·
“ Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὔτως;
„ οἱ μὲν γάρ ποθι τοῦτον, ὃν ἔμμορον, οἶτον ὄλοντο·
„ ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ,
„ καὶ πολέες. τῷ μή τι διατριβώμεθα πείρης·

„ ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀποῤῥίψαντες ἀνίας.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν·
" Αἰακίδη, πεῦ δ' οἵγε κυβερνητῆρες ἔασιν;
„ οὓς μὲν γὰρ τοπάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
„ οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσι.
„ τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
„ εἰ δὴ μήτ' ὀλοοῖο μετὰ πτόλιν Αἰήταο
„ ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„ πετράων ἔκτοσθε, κατ' αὐτόθι δ' ἄμμε καλύψει
„ ἀκλειῶς κακὸς οἶτος, ἐτώσια γηράσκοντας.
Ὣς ἔφατ'· Ἀγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
νῆα θοὴν ἄξειν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ.
τὸν δὲ μέτ' Ἐργῖνος, καὶ Ναύπλιος, Εὔφημός τε
ὄρνυντ', ἰθύνειν λελιημένοι. ἀλλ' ἄρα τοίγε
ἔσχεθον· Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ἤνησαν ἑταίρων.

Ἠῷοι δ' ἤπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
ἤματι· δὴ γάρ σφι Ζέφυρος, μέγας οὖρος, ἄητο.
καρπαλίμως δ' Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς,
ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
λαίφεσι πεπταμένοις τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἤλυθον, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα,
Ἰνδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,
ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας εὐνάζετο νύκτας,
ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.

Ἔνθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ἀκτορίδαο,
ὅς ῥά τ' Ἀμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
ἂψ ἀνιὼν, δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆϊ,
βλήμενος ἰῷ, κεῖθεν ἐπ' αἰγιαλοῦ θάνεν ἀκτῆς.
οὐ μέν θην προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ἀκτορίδαο
λισσομένην τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.
τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἐὼν, οἷος πόλεμόνδ' ἴεν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
καί ῥ' ὁ μὲν αὖτις ἔδυνε μέλαν ζόφον· οἱ δ' ἐσιδόντες
θάμβησαν· τοὺς δ' ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Ἀμπυκίδης Μόψος, λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
οἱ δ' ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο,
χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.
ἄνδιχα δ' αὖ χύτλων νηοσσόῳ Ἀπόλλωνι
βωμὸν δειμάμενοι μῆρ' ἔφλεγον· ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
θῆκε λύρην· ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
Αὐτίκα δ' οἵ γ', ἀνέμοιο κατασπέρχοντος, ἔβησαν
νῆ' ἔπι· καδδ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο
ἐς πόδας ἀμφοτέρους· ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
ἐντενὲς, ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ, φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει
ῥιπὴν, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι.
καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος,
πρηΰτάτου ποταμοῦ, παρεμέτρεον, ᾧ ἔνι κούρη
Λητωΐς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,

ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι.
νυκτί τ' ἔπειτ' ἄλληκτον ἐπὶ προτέρωσε θέοντες,
Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους,
Κρωβίαλον, Κρώμναν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.
ἔνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσι
γνάμψαντες, παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς
αἰγιαλὸν, πρόπαν ἦμαρ, ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι νύκτα.
Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονὸς, ἔνθα Σινώπην,
θυγατέρ' Ἀσωποῖο, καθίσσατο, καί οἱ ὄπασσε
παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς, ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.
δὴ γὰρ ὁ μὲν φιλότητος ἐέλδετο· νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ
δωσέμεναι, ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν.
ὧς δὲ καὶ Ἀπόλλωνα παρήπαφεν, εὐνηθῆναι
ἱέμενον, ποταμόν τ' ἐπὶ τοῖς Ἅλυν· οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν
τήν γέ τις ἱμερτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο
υἷες, Δηϊλέων τε, καὶ Αὐτόλυκος, Φλογίος τε,
τῆμος, ὅθ' Ἡρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν, ἔναιον·
οἵ ῥα τόθ', ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες·
οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνὶ νηῒ,
Ἀργέσταο παρᾶσσον ἐπιπνείοντος, ἔβησαν.
τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειτα θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ
λεῖπον Ἅλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἀγχίῤῥοον Ἶριν,
ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἕκαθεν λιμενήοχον ἄκρην.
Ἔνθα ποτὲ προμολοῦσαν Ἀρητιάδα Μελανίππην

ἥρως Ηρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
Ιππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν
ἀμφὶ κασιγνήτης· ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
τῆς οἵ γ' ἐν κόλπῳ, προχοαῖς ἔπι Θερμώδοντος,
κέλσαν, ἐπεὶ καὶ πόντος ὀρίνετο νισσομένοισι.
τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλίγκιος, οὐδὲ ῥέεθρα
τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρὲξ ἕθεν ἄνδιχα βάλλων.
τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴ τις ἕκαστα
πεμπάζοι· μία δ' οἴη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἠπειρόνδε
ὑψηλῶν, ἅ τε φασὶν Αμαζόνια κλείεσθαι.
ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
ἀντικρύ· τῷ καί οἱ ἐπίστροφοι εἰσὶ κέλευθοι·
αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπῃ κύρσειε μάλιστα
ἠπείρου χθαμαλῆς, εἱλίσσεται· ἡ μὲν ἄπωθεν,
ἡ δὲ πέλας· πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
ὅππῃ ὑπεξαφύονται· ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις
Πόντον ἐς Αξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.
καί νύ κε δηθύνοντες Αμαζονίδεσσιν ἔμιξαν
ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν,
(οὐ γὰρ Αμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, οὐδὲ θέμιστας
τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμοντο·
ἀλλ' ὕβρις στονόεσσα καὶ Αρεος ἔργα μεμήλει.
δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Αρεος Αρμονίης τε
Νύμφης, ἥ τ' Αρηϊ φιλοπτολέμους τέκε κούρας,
ἄλσεος Ακμονίοιο κατὰ πτύχας εὐνηθεῖσα.)
εἰ μὴ ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν Αργέσταο
ἤλυθον· αἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν,

ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.
οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἄμπολιν, ἀλλ᾽ ἀνὰ γαῖαν
κεκριμέναι κατὰ φῦλα διὰ τρίχα ναιετάασκον·
νόσφι μὲν αἵδ᾽ αὐταὶ τῇσι τότε κοιρανέεσκεν
Ἱππολύτη, νόσφι δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
νόσφι δ᾽ ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι. ἤματι δ᾽ ἄλλῳ
νυκτί τ᾽ ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο.
Τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος· οὐδὲ μὲν οἵ γε
ποίμνας ἑρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν.
ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, οὐδέ ποτέ σφιν
ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.
Τοὺς δὲ μετ᾽ αὐτίκ᾽ ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
γνάμψαντες, σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν.
ἔνθ᾽ ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ᾽ ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες,
κράατα δησάμενοι· ταὶ δ᾽ εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ
ἀνέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται.
Ἱερὸν αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖσιν ὄρος, καὶ γαῖαν ἄμειβον,
ᾗ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν᾽ οὔρεα ναιετάουσι
δουρατέους πύργους ἐϋπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας· καὶ δ᾽ αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
ἀλλοίη δὲ δίκη, καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
ὅσσα μὲν ἀμφαδίῃ ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ,
ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
ὅσσα δ᾽ ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε

ἀψεγέως μίσγησιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.
οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλά, σύες ὣς
φορβάδες, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας,
μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων
ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
σχέτλιος. ἢν γάρ πού τι θεμιστεύων ἀλίτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσι.
Τοὺς παραμειβόμενοι, καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
νήσου Ἀρητιάδος, τέμνον πλόον εἰρεσίῃσιν
ἠμάτιοι· λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλλιπεν αὔρη.
ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρήϊον ἀΐσσοντα
ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο,
ὅς ῥα τιναξάμενος πτέρυγας κατὰ νῆα θέουσαν
ἧκ' ἐπί οἱ πτερὸν ὀξύ· τὸ δ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
δίου Οϊλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
βλήμενος· οἱ δὲ τάφον, πτερόεν βέλος εἰσορόωντες,
καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσσε παρεδριόων Ἐριβώτης,
ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἀπὸ σφετέρου κολεοῖο
λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ δ' ἐφαάνθη
ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλὰ μὲν ἥρως
Εὐρυτίδης Κλύτιος, πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
ἧκεν ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος, αὐτὰρ ἔπειτα
πλῆξεν· δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἐγγύθι νηός.
τοῖσιν δ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο, παῖς Ἀλεοῖο.
“Νῆσος μὲν πέλας ἡμὶν Ἀρητιάς, ἴστε καὶ αὐτοὶ
» τούσδ' ὄρνιθας ἰδόντες. ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
» τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν. ἀλλά τιν' ἄλλην

» μῆτιν

„ μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίρροθον, εἴ γ' ἐπικέλσαι
„ μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι, ὡς ἐπέτελλεν.
„ οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης, ὁπότ' ἤλυθεν Ἀρκαδίηνδε,
„ πλωάδας ὄρνιθας Στυμφηλίδος ἔσθενε λίμνης
„ ὤσασθαι τόξοισι, τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα.
„ ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
„ δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δ' ἐφέβοντο
„ τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.
„ τῷ καὶ νῦν τοίην τιν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν·
„ αὐτὸς δ' ἂν τοπάροιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐνέποιμι.
„ ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,
„ ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδὶς, ἡμίσεες δὲ
„ δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.
„ αὐτὰρ πασσυδίῃ περιώσιον ὄρνυτ' ἀϋτὴν
„ ἀθρόοι, ὄφρα κολῳὸν ἀηθείῃ φοβέωνται,
„ νεύοντάς τε λόφους, καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν.
„ εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκοίμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
„ σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσατε δοῦπον.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίρροθος ἥνδανε μῆτις.
ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο,
δεινὸν λαμπομένας, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
φοινίκεοι· καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον·
τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆ' ἐκάλυψαν.
ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ,
δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν·
ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.
οἵη δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο

ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
τοίη ἄρ' ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' ἀϋτή.
οὐδέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον, ἀλλ' ὅτε νήσῳ
χρίμψαντες σάκεεσσιν ἐπέκλυπον, αὐτίκ' ἄρ' οἵ γε
μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο.
ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὑπὸ τοῖσιν
ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
ἧνται ἀκήν, ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη
ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρα·
ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν ἀΐσσοντες
ὕψι μάλ' ἀμπέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.

Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
Υἱῆες Φρίξοιο μετὰ πτόλιν Ὀρχομενοῖο
ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου,
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο
πατρός· ὁ γὰρ θνήσκων ἐπετείλατο τήνδε κέλευθον.
καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ.
Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἄηναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο·
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
ἄμπεχεν, οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι

ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠερήειστο.
οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι, στυγερὸν τρομέοντες ὄλεθρον,
υἷηες Φρίξοιο φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὔτως.
ἱστία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισιν.
ἔνθα δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι θεῶν, πίσυρές περ ἐόντες,
δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, οἷά τε πολλὰ
ῥαισθείσης κεκέδαστο, θοοῖς συναρηρότα γόμφοις.
καὶ τοὺς μὲν νῆσόνδε, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο,
κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
αὐτίκα δ' ἐῤῥάγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὅσην κατεναντία νήσου
χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
υἷηας Φρίξοιο μετ' ἠιόνας βάλε νήσου
νύχθ' ὑπὸ λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
ἀλλήλοις, Ἄργος δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον.
“Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου, οἵτινές ἐστε
„ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσι.
„πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
„νηὸς ἀεικελίης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν.
„τοὔνεκα νῦν ὑμέας γουναζόμεθ', αἴ κε πίθοισθε,
„δοῦναι ὅσον θ' εἴλυμα περὶ χροὸς, ἠδὲ κομίσσαι,
„ἀνέρας οἰκτείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
„ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσσασθε
„Ξεινίου, Ἱκεσίου τε· Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
„καὶ ξεῖνοι· ὁ δέ που καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται.

M 2

Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε,
μαντοσύνας Φινῆος ὀϊσσάμενος τελέεσθαι·
“Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν εὐμενέοντες.
„ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ἐππόθι γαίης
„ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπεὶρ ἅλα νεῖσθαι ἀνώγει,
„αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.
Τὸν δ' Ἄργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακότητι·
“Αἰολίδην Φρίξον τιν' ἀφ' Ἑλλάδος Αἶαν ἱκέσθαι,
„ἀτρεκέως δοκέω που, ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοί,
„Φρίξον, ὅτις πτολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,
„κριοῦ ἐπεμβεβαὼς, τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
„Ἑρμείης· κῶας δὲ καὶ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε.
„τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι
„Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ, καί μιν ἔδεκτο
„Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐγγυάλιξε
„Χαλκιόπην ἀνάεδνον, ἐϋφροσύνῃσι νόοιο.
„τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
„γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
„ἡμεῖς δ' αὐτίκα, πατρὸς ἐφετμάων ἀλέγοντες,
„νεύμεθ' ἐς Ὀρχομενὸν, κτεάτων Ἀθάμαντος ἕκητι.
„εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,
„τῷδε Κυτίσσωρος πέλει οὔνομα, τῷδε δὲ, Φρόντις·
„τῷ δὲ, Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον.
Ὣς φάτ'· ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο,
καὶ σφέας ἀμφίεπον περιθαμβέες. αὐτὰρ Ἰήσων
ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
“Ἦ ἄρα δὴ γνωτοὶ πατρώϊοι ἄμμιν ἐόντες
„λίσσεσθ' εὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότητα,

„ Κρηθεὺς γάρ ῥ' Ἀθάμας τε κασίγνητοι γεγάασι.
„ Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγὼ σὺν τοῖσδ' ἑταίροις
„ Ἑλλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πόλιν Αἰήταο.
„ ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἐσαῦτις ἐνίψομεν ἀλλήλοισι·
„ νῦν δ' ἕσσασθε πάροιθεν· ὑπ' ἐννεσίῃσι δ' ὀΐω
„ ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς χατέοντας ἱκέσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκε σφίσιν εἵματα δῦναι.
πασσυδίῃ δ' ἤπειτα κίον μετὰ νηὸν Ἄρηος,
μῆλ' ἱερευσόμενοι· περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐστήσαντο
ἐσσυμένως, ἥ τ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ,
στιάων· εἴσω δὲ μέγας λίθος ἠρήρειστο
ἱερὸς, ᾧ ποτε πᾶσαι Ἀμαζόνες εὐχετόωντο.
οὐδέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιπέρηθεν ἵκοντο,
μήλων ἠὲ βοῶν τῇδ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν·
ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, ἐπηετανὸν κομέουσαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτ' ἐπάσαντο,
δὴ τότ' ἄρ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἦρχέ τε μύθων.
“ Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες
„ λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι.
„ ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὶν ὑπεξείρυτο φόνοιο
„ μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπειρέσιον πόρεν ὄλβον·
„ ὣς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε
„ χείματος οὐλομένοιο. πάρεστι δὲ τῆσδ' ἐπὶ νηὸς
„ ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπῃ φίλον, εἴτε μετ' Αἶαν,
„ εἴτε μετ' ἀφνειὴν θείου πόλιν Ὀρχομενοῖο.
„ τὴν γὰρ Ἀθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
„ δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πάρα· σὺν δέ οἱ Ἄργος
„ τεῦξεν. ἀτὰρ κείνην γε κακὸν διὰ κῦμ' ἐκέδασσε,

„ πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
„ στεινωπῷ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
„ ἀλλ' ἄγεθ', ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι
„ κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε,
„ καὶ πλόου ἡγεμονῆες, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς
„ στέλλομαι ἀμπλήσων, Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν.
Ἴσκε παρηγορέων· οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες.
οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας, ὧδέ τ' ἔειπεν
Ἄργος, ἀτεμβόμενος τοῖον στόλον ἀμφιπένεσθαι.
“ Ὦ φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγῆς
„ σχήσεται, οὐδ' ἠβαιὸν, ὅτε χρειώ τις ἵκηται.
„ ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
„ Αἰήτης· τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
„ στεῦται δ' Ἠελίου γόνος ἔμμεναι· ἀμφὶ δὲ Κόλχων
„ ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείρονα· καὶ δέ κεν Ἄρει
„ σμερδαλέην ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζοι.
„ οὐ μὰν, οὐδ' ἀπάνευθεν ἑλεῖν δέρος Αἰήταο
„ ῥηΐδιον, τοῖός μιν ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται
„ ἀθάνατος καὶ ἄϋπνος, ὃν αὐτὴ Γαῖ' ἀνέφυσε
„ Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφωνείη ὅθι πέτρη,
„ ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ
„ βλήμενον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας,
„ θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον· ἵκετο δ' αὔτως
„ οὔρεα καὶ πεδίον Νυσήϊον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„ κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πολέεσσι δ' ἐπὶ χλόος εἷλε παρειὰς
αὐτίκα, τοῖον ἄεθλον ὅτ' ἔκλυον. αἶψα δὲ Πηλεὺς

θαρσαλέως ἐπέεσσιν ἀμείψατο, φώνησέν τε·
"Μηδ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ.
„οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ', ὥστε χερείους
„ἔμμεναι Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
„ἀλλὰ καὶ ἡμέας οἴομ' ἐπισταμένους πολέμοιο
„κεῖσε μολεῖν, μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐκγεγαῶτας.
„τῷ, εἰ μὴ φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσει,
„οὔ οἱ χραισμήσειν ἐπιέλπομαι ἔθνεα Κόλχων.
Ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο,
μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.
ἦρι δ' ἀνεγρομένοισιν ἐΰκραὴς ἄεν οὖρος·
ἱστία δ' ἤειραν, τὰ δ' ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
τείνετο· ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροΐλειπον Ἄρηος.

Νυκτὶ δ' ἐπιπλομένῃ Φιλυρηΐδα νῆσον ἄμειβον·
ἔνθα μὲν Οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος, εὖτ' ἐν Ὀλύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὁ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι,
Ῥείην ἐξαπαφών, παρελέξατο· τοὺς δ' ἐνὶ λέκτροις
τέτμε θεὰ μεσσηγύς· ὁ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας
ἔσσυτο χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ·
ἡ δ' αἰδοῖ χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα
Ὠκεανὶς Φιλύρη, εἰς οὔρεα μακρὰ Πελασγῶν
ἦλθ', ἵνα δὴ Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ,
ἄλλα θεῷ, ἀτάλαντον, ἀμοιβαίῃ τέκεν εὐνῇ.
Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας, ἀπειρεσίην τε Βεχείρων
γαῖαν, ὑπερφιάλους τε παρεξενέοντο Σάπειρας,
Βύζηρας τ' ἐπὶ τοῖσιν· ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον

ἐσσυμένως, λιαροῖο φορεύμενοι ἐξ ἀνέμοιο.
καὶ δὴ νισσομένοισι μυχὸς διεφαίνετο Πόντου.
καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι
ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.
τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης ἴδον ἕσπερον ὀξέϊ ῥοίζῳ
νηὸς ὑπερπτάμενον νεφέων σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
λαίφεα πάντ' ἐτίναξε, παραιθύξας πτερύγεσσιν.
οὐ γὰρ ὅγ' αἰθερίοιο φυὴν ἔχεν οἰωνοῖο,
ἶσα δ' εὐξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πολύστονον ἄϊον αὐδὴν
ἧπαρ ἀνελκομένοιο Προμηθέος· ἔκτυπε δ' αἰθὴρ
οἰμωγῇ, μέσφ' αὖτις ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
αἰετὸν ὠμηστὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰσενόησαν.
ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο
Φᾶσίν τ' εὐρυρέοντα, καὶ ἔσχατα πείρατα πόντου.
Αὐτίκα δ' ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης
ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον· ἐν δὲ καὶ αὐτὸν
ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν· ὦκα δ' ἐρετμοῖς
εἰσέλασαν ποταμοῖο μέγαν ῥόον· αὐτὰρ ὁ πάντῃ
καχλάζων ὑπόεικεν. ἔχον δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν
Καύκασον αἰπήεντα, Κυταιΐδα τε πτόλιν Αἴης,
ἔνθεν δ' αὖ πεδίον τὸ Ἀρήϊον, ἱερά τ' ἄλση
τοῖο θεοῦ, τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων,
πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόνδε κυπέλλῳ
οἴνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβὰς

Γαίῃ τ',

Γαίῃ τ', ἐνναέταις τε θεοῖς, ψυχαῖς τε καμόντων
ἡρώων· γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς
εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.
αὐτίκα δ' Ἀγκαῖος τοῖον μετὰ μῦθον ἔειπε.
"Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν, ἠδὲ ῥέεθρα
„ Φάσιδος· ὥρη δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι,
„ εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο,
„ εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή.
Ὣς ἔφατ'· Ἄργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων
ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι,
Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ' ἐπισχεδὸν ἦε
νισσομένων, ἔνθ' οἵγε διὰ κνέφας ηὐλίζοντο.
ἠὼς δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφαάνθη.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.

Ὣς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι
μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι· αἱ δ' ἐνόησαν
Ἥρη Ἀθηναίη τε, Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν, θάλαμόνδε κιοῦσαι
βούλευον· πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη.
“Αὐτὴ νῦν προτέρη, θύγατερ Διός, ἄρχεο βουλῆς.
„ τί χρέος; ἠὲ δόλον τινὰ μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες
„ χρύσεον Αἰήταο μεθ' Ἑλλάδα κῶας ἄγοιντο;
„ ἦ καὶ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
„ μειλιχίοις; ἦ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
„ ἔμπης δ' οὔ τινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.
Ὣς φάτο· τὴν δὲ παρᾶσσον Ἀθηναίη προσέειπε·
“Καὶ δ' αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσαν,

Digitized by Google

„ Ηρη, ἀπηλεγέως ἐξείρεαι. ἀλλά τοι οὔπω
„ Φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον, ὅστις ὀνήσει
„ θυμὸν ἀριστήων· πολλὰς δ᾽ ἐπεδοίασα βουλάς.
Η, καὶ ἐπ᾽ οὔδεος αἴγε ποδῶν πάρος ὄμματ᾽ ἔπηξαν,
ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνὶ σφίσιν· αὐτίκα δ᾽ Ηρη
τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφατο μῦθον.
“Δεῦρ᾽ ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
„ παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴ κε πίθηται
„ κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσι
„ θέλξαι ὀϊστεύσας ἐπ᾽ Ιήσονι. τὸν δ᾽ ἂν ὀΐω
„ κείνης ἐννεσίῃσιν ἐς Ελλάδα κῶας ἀνάξειν.
Ως ἄρ᾽ ἔφη· πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Αθήνῃ,
καί μιν ἔπειτ᾽ ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν·
“Ηρη, νήϊδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
„ οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο.
„ εἰ δέ σοι αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, ἦ τ᾽ ἂν ἔγωγε
„ ἑσποίμην· σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.
Η, καὶ ἀναΐξασαι ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὅ ῥά τέ οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις,
ὁππότε μιν ταπρῶτα παραὶ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
ἕρκεα δ᾽ εἰσελθοῦσαι ὑπ᾽ αἰθούσῃ θαλάμοιο
ἔσταν, ἵν᾽ ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ηφαίστοιο.
ἀλλ᾽ ὁ μὲν εἰς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει
νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχὸν, ᾧ ἔνι πάντα
δαίδαλα χάλκευε ῥιπῇ πυρός· ἡ δ᾽ ἄρα μούνη
ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἄντα θυράων.
λευκοῖσι δ᾽ ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις
κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι, μέλλε δὲ μακροὺς

πλέξασθαι πλοκάμους· τὰς δὲ προπάροιθεν ἰδοῦσα
ἔσχεθεν, εἴσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπὸ θρόνου ὦρτο,
εἷσέ τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
ἵζανεν, ἀψήκτους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν.
“Ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
» δηναιὰς αὔτως; τί δ' ἱκάνετον, οὔ τι πάρος γε
» λίην φοιτίζουσαι, ἐπεὶ περίεστε θεάων;
Τὴν δ' Ἥρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
“Κερτομέεις· νῶϊν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ.
» ἤδη γὰρ ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει
» Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ὅσοι μετὰ κῶας ἕποντο.
» τῶν ἤτοι πάντων μὲν, ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρε,
» δείδιμεν ἐκπάγλως, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα.
» τὸν μὲν ἐγὼν, εἴ κέν περ ἐς Ἀΐδα ναυτίλληται
» λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
» ῥύσομαι, ὅσσον ἐμοῖσιν ἔνι σθένος ἔπλετο γυίοις,
» ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας,
» ὅς μ' ὑπερηνορέῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκε.
» καὶ δ' ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων,
» ἐξότ' ἐπὶ προχοῇσιν ἅλις πλήθοντος Ἀναύρου,
» ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένῃ ἀντεβόλησε
» θήρης ἐξανιών· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα
» οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν
» χείμαρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο.
» γρηῒ δέ μ' εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ' ἀναείρας
» αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
» τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· οὐδέ κε λώβην

Digitized by Google

„ τίσειεν Πελίης, εἰ μὴ σύ γε νόστον ὀπάσσοις.
Ὣς ηὔδα· Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων.
ἅζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἕθεν εἰσορόωσα,
καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἥ γ' ἐπέεσσι·
“Πότνα θεά, μήτοι τι κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
„ Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
„ ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἵγε κάμοιεν
„ ἠπεδαναί· καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔστω.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν·
“Οὔ τι βίης χατέουσαι ἱκάνομεν, οὐδέ τι χειρῶν.
„ ἀλλ' αὔτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ,
„ παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.
„ εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
„ ῥηϊδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀΐω
„ νοστήσειν ἐς Ἰωλκὸν, ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν·
“Ἥρη, Ἀθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα,
„ ἢ ἐμοί. ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
„ τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
„ οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
„ καὶ δή οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότητι,
„ αὐτοῖσι τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀϊστοὺς
„ ἀμφαδίην. τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεὶς,
„ εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
„ ἕξω ἐμὰς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ.
Ὣς φάτο· μείδησαν δὲ θεαὶ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
ἀλλήλαις. ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη μετέειπεν·

"Ἄλλοις ἄλγεα τἀμὰ γέλως πέλει· οὐδέ τί με χρὴ
„μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἅλις δ' εἰδυῖα καὶ αὐτή.
„νῦν δ' ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσι,
„πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι, οὐδ' ἀπιθήσει.
Ὣς φάτο· τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς,
ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν·
"Οὕτω νῦν, Κυθέρεια, τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
„ἔρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπτεο, μηδ' ἐρίδηνον
„χωομένη σῷ παιδί· μεταλλήξει γὰρ ὀπίσσω.
Ἦ ῥα, καὶ ἔλλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ' Ἀθήνη.
ἐκ δ' ἴσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι. ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
εὗρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε, Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι,
κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε
χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.
καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ἐπὶ μαζῷ
μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστὸν,
ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ' ἔχεν, ἄλλον ἔθ' αὔτως
ἄλλῳ ἐπιπροιεὶς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
καὶ μὴν τούσγε παρᾶσσεν ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ' ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην. ἡ δ' ἀντίη ἵστατο παιδὸς,
καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε.

“ Τίπτ' ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν; ἦέ μιν αὔτως
„ ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπλεο, νῆϊν ἐόντα;
„ εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ ττι κεν εἴπω·
„ καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
„ κεῖνο, τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια,
„ ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι,
„ σφαῖραν εὐτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο
„ χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.
„ χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται· ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ
„ διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται·
„ κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἕλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις
„ κυανέη. ἀτὰρ, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
„ ἀστὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησι.
„ τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
„ θέλξον, ὀϊστεύσας ἐπ' Ἰήσονι· μηδέ τις ἔστω
„ ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχετ' ἀμφιμεμαρπώς.
λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἡ δ' ἀγανοῖσιν
ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσσασα παρειὰς,
κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.
“ Ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
„ ἦ μέν σοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
„ εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, καδδὲ φαεινῷ
μητρὸς ἑῆς, εὖ πάντας ἀριθμήσας, βάλε κόλπῳ.
αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ,

πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἵλετο τόξον.
βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
αἰθερίας· ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
οὐρανίη· δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονὸς, ἧχί τ' ἀερθεὶς
ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσι.
νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος, ἄστεά τ' ἀνδρῶν
φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι.

Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς
ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν· οἱ δ' ὑπάκουον
ἠρέμας ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.
“Ω φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ
„ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικε.
„ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
„πᾶσιν ὁμῶς· ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων,
„ἴστω καὶ νόστου τόνδε στόλον οἶος ἀπούρας.
„ὤλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἔντεσι μίμνεθ' ἕκηλοι·
„αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο,
„υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
„πειρήσω δ' ἐπέεσσι παροίτερον ἀντιβολήσας,
„εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,
„ἦε καὶ οὔ· πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσει.
„ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,
„φρασσόμεθ' εἴτ' Ἀρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη

„μῆτις

„ μή τις ἐπίρροθος ἔστω ἐεργομένοισιν ἀϋτῆς.
„ μηδ' αὕτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
„ τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας. ἀλλὰ πάροιθε
„ λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
„ πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόγις ἐξανύσειεν
„ ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
„ πρηΰνας. ὁ δὲ καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔπεισε,
„ μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλάς,
„ δέχθαι· ἐπεὶ πάντη καὶ ὅτις μάλα κύνταλος ἀνδρῶν
„ Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
πασσυδίην, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλο κελεύοι.
καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
ὦρσε καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ἑρμείαο
σκῆπτρον· ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασι,
τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν
ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι,
ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις
δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι
θηλυτέρας· ἡ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα
ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν

Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντες·
ὦκα δ᾽ ὅτ᾽ ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώμαθ᾽ ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ᾽ αὖτις ἀπεσκέδασε νέφος Ἥρη.
ἔσταν δ᾽ ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε᾽ ἄνακτος,
εὐρείας τε πύλας, καὶ κίονας, οἳ περὶ τοίχους
ἑξείης ἄνεχον· θριγκὸς δ᾽ ἐφύπερθε δόμοιο
λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
εὔκηλοι δ᾽ ὑπὲρ οὐδὸν ἔπειτ᾽ ἔβαν. ἄγχι δὲ τοῖο
ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν
ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ᾽ ἐθήλεον. αἱ δ᾽ ὑπὸ τῇσιν
ἀέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ἥφαιστος. καί ῥ᾽ ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
ἡ δ᾽ οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·
ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μὲν ποτὶ δυομένῃσι
θέρμετο Πληϊάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ᾽ ἀνιούσαις
κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
τοῖ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων
ἦν στόματ᾽, ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον·
πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον
ἤλασεν, Ἠελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
δέξατο, Φλεγραίῃ κεκμηότα δηϊοτῆτι.
ἐνθάδε καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο· τῇ δ᾽ ἔπι πολλαὶ
δικλίδες εὐπηγεῖς, θάλαμοί τ᾽ ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα·
δαιδαλέη δ᾽ αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
λέχρις δ᾽ αἰπύτεροι δόμοι ἔστασαν ἀμφοτέρωθε.
τῶν ἤτοι ἄλλῳ μὲν, ὅτις καὶ ὑπείροχος ἦε,

κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι·
ἄλλῳ δ' Αψυρτος ναῖεν παῖς Αἰήταο.
τὸν μὲν Καυκασίη Νύμφη τέκεν Αστερόδεια,
πρίν περ κουριδίην θέσθαι Εἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ωκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν.
καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.
τοὺς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε, καὶ Αἰήταο θύγατρες
ἄμφω, Χαλκιόπη, Μήδειά τε. ἡ μὲν ἄρ' ᾔει
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσα.
Ηρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ' οὔ τι θάμιζεν
ἐν μεγάροις, Εκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
νηὸν, ἐπεί ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα.
καὶ σφέας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ' ἄκουσε
Χαλκιόπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
νήματα καὶ κλωστῆρας ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι
ἔδραμον. ἡ δ' ἅμα τῇσιν ἑοὺς υἷηας ἰδοῦσα
ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν· ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ
μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
γηθόσυνοι· τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον.
“Εμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπόντες
„τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
„δειλὴ ἐγὼν, οἷον πόθον Ελλάδος ἔκ ποθεν ἄτης
„λευγαλέης, Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε
„πατρός; ὁ μὲν θνήσκων στυγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
„ἡμετέρῃ κραδίῃ. τί δέ κεν πόλιν Ορχομενοῖο,
„ὅστις ὅδ' Ορχομενὸς, κτεάνων Αθάμαντος ἕκητι,
„μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες, ἵκοισθε;

Ὣς ἔφατ᾽· Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,
ἐκ δ᾽ αὐτὴ Εἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης ἀΐουσα· τὸ δ᾽ αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
ἕρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφιπένοντο
ταῦρον ἅλις δμῶες· τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
κόπτον· τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον· οὐδέ τις ἦεν,
ὃς καμάτου μεθίεσκεν, ὑποδρήσσων βασιλῆϊ.

Τόφρα δ᾽ Ἔρως πολιοῖο δι᾽ ἠέρος ἷξεν ἄφαντος,
τετρηχώς, οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος
τέλλεται, ὅν τε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
ὦκα δ᾽ ὑπὸ φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας
ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ᾽ ἰόν.
ἐκ δ᾽ ὅγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν,
ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ᾽ ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ,
ἰθὺς δ᾽ ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
ἧκ᾽ ἐπὶ Μηδείῃ· τὴν δ᾽ ἀμφασίη λάβε θυμόν.
αὐτὸς δ᾽ ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
καγχαλόων ἤϊξε· βέλος δ᾽ ἐνεδαίετο κούρῃ
νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον· ἀντία δ᾽ αἰεὶ
βάλλεν ἐπ᾽ Αἰσονίδην ἀμαρύγματα, καί οἱ ἄηντο
στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐδέ τιν᾽ ἄλλην
μνῆστιν ἔχε, γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
χερνῆτις, τῇπερ ταλασήϊα ἔργα μέμηλεν,
ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
ἄγχι μάλ᾽ ἐγρομένη· τὸ δ᾽ ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο

δαλοῦ ἀνερχόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει·
τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

Δμωαὶ δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδήν,
αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
υἱῆας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.
“Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν περὶ πάντων
„ ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
„ πῶς Αἶάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἦέ τις ἄτη
„ σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
„ πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
„ ᾔδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο
„ δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε
„ Κίρκην Ἑσπερίης εἴσω χθονός, ἐκ δ' ἱκόμεσθα
„ ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„ ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
„ ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ' ἐν ποσὶν ὕμμιν ὄρωρεν
„ εἴπατ' ἀριφραδέως, ἠδ' οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται
„ ἀνέρες, ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.”
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο
μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
“ Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
„ ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ' ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας

„ νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
„ λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ᾽ ἐσάωσεν.
„ οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
„ ηὐλίζοντ᾽ ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ᾽ ἔτι κείνας
„ εὕρομεν. ἀλλ᾽ οἵγ᾽ ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
„ νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ᾽ ἀπέρυκεν
„ ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
„ αὐτίκ᾽ ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ᾽ ἔδωκαν,
„ οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
„ ἠδ᾽ αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
„ χρειὼ δ᾽ ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ᾽ ἐπικεύσω.
„ τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
„ καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
„ σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
„ πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ᾽ ὑπαλύξειν
„ στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
„ καὶ χόλον, οὐδ᾽ ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
„ Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.
„ νῆα δ᾽ Ἀθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην,
„ οἷαί περ Κόλχοισι μετ᾽ ἀνδράσι νῆες ἔασι,
„ τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν. ἤλιθα γάρ μιν
„ λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν· ἡ δ᾽ ἐνὶ γόμφοις
„ ἴσχεται, ἢν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
„ ἶσον δ᾽ ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ᾽ ἀνέρες αὐτοὶ
„ νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμούς.
„ τῇ δ᾽ ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον
„ ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ᾽ ἐπαληθεὶς
„ ἄστεα, καὶ πελάγη στυγεροῦ ἁλός, εἴ οἱ ὀπάσσεις.

» αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδῃ, τὼς ἔσσεται· οὐ γὰρ ἱκάνει
» χερσὶ βιησόμενος· μέμονε δέ τοι ἄξια τίσειν
» δωτίνης, αἴων ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
» Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
» εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
» ἴδμεναι, οἵτινές εἰσιν, ἕκαστά κε μυθησαίμην.
» τόνδε μὲν, οἷό περ οὕνεκ' ἀφ' Ἑλλάδος ὧλλοι ἄγερθεν,
» κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθεΐδαο.
» εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐστι γενέθλης,
» οὕτω κε γνωτὸς πατρώϊος ἄμμι πέλοιτο.
» ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς,Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷε·
» Φρίξος δ' αὖτ' Ἀθάμαντος ἔην πάϊς Αἰολίδαο.
» τόνδε δ' ἄρ', Ἠελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
» δέρκεαι Αὐγείην· Τελαμὼν δ' ὅγε, κυδίστοιο
» Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
» ὣς δὲ καὶ ὧλλοι πάντες, ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
» ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασι.

Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο.

“ Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
» νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
» πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι
» αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας,
» σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
» εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,

„ ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
„ ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροΐηκα πόδεσσιν,
„ ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
„ οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
“ Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. οὔ τι γὰρ αὔτως
„ ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
„ οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
„ τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
„ καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
„ δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
„ θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
„ πρόφρονες εἰμὲν Ἄρηϊ θοὴν ἀποτίσαι ἀμοιβὴν,
„ εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
„ δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς
διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινὴν,
ἤ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίζοι,
ἤ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
“ Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
„ εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἐστὲ θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
„ οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
„ δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
„ πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,

„ ὡς

„ ὥς κ' αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
„ πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
„ τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἐόντα.
„ δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
„ ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε·
„ τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
„ τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
„ οὐ σπόρον ὁλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
„ ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
„ ἀνδράσι τευχηστῇσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
„ κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
„ ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
„ παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
„ αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
„ πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
„ ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
ἧστ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πῃ εἶχε
θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
" Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
„ τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
„ τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
„ ῥίγιον ἀνθρώποισί γε κακῆς ἐπικείσετ' ἀνάγκης,
„ ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὁ τόνγε
σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.

“Ἔρχεο νῦν μεθ᾽ ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο·
„ εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαεῖραι,
„ ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
„ αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
„ ἀνὴρ ἐῤῥίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.
Ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ᾽ ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ᾽ Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ᾽ Ἄργος
οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ᾽ αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ᾽ ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.
θεσπέσιον δ᾽ ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ᾽ αὐτῷ δ᾽ ὄμματα κούρη
λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
κῆρ᾽ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ᾽ ὄνειρος,
ἑρπύζων πεπότητο μετ᾽ ἴχνια νισσομένοιο.
καί ῥ᾽ οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
αὔτως δ᾽ αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
ὥρμαιν᾽, ὅσσα τ᾽ Ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
προπρὸ δ᾽ ἄρ᾽ ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
αὐτός θ᾽ οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
οἷά τ᾽ ἔειφ᾽, ὥς θ᾽ ἕζετ᾽ ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
ἤϊεν· οὐδέ τιν᾽ ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα
ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ᾽ αἰὲν ὀρώρει
αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
τάρβει δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ᾽ ἠΰτε πάμπαν
ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς

δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
"Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
„ φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
„ ἐῤῥέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
„ ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
„ οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
„ δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
„ οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.
Η μὲν ἄρ' ὥς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν
τὴν ὁδὸν, ἣν τοπάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
δὴ τότ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔπεσσιν.
"Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι, ἥν τιν' ἐνίψω·
„ πείρης δ' οὐ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
„ κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
„ φαρμάσσειν, Ἑκάτης Περσηΐδος ἐννεσίῃσι·
„ τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀΐομαι, οὐκέτι τάρβος
„ ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
„ δείδω, μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
„ ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι, ἀντιβολήσων,
„ ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος.
Ἴσκεν ἐΰφρονέων· ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω.
„ βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
„ ὄρνυθι λισσόμενος· μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
„ ἐλπωρὴ, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.
Ὣς ἔφατ'· ὦκα δ' ἕλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι

γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον.
“Ὦ φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
„ἄντικρυς κεχόλωται. ἕκαστα γ' ἄρ' οὔ νύ τι τέκμωρ
„οὔτ' ἐμοὶ, οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
„Φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμεσθαι
„ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε,
„τετράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι·
„δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησι
„Γηγενέας χαλκέοις σὺν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
„χρειὼ τούσγε δαΐξαι. ὃ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
„βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑποέστην.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος.
δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο,
ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν·
“Ὥρη μητιάασθαι ὅ κ' ἕρξομεν. οὐ μὲν ἔολπα
„βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ὅσον τ' ἐπὶ καρτεῖ χειρῶν.
„εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο,
„ἥρως Αἰσονίδη, φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
„ἦ τ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο·
„εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἑῇ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν
„ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλον
„τῶνδ' ἀνδρῶν πάπταινε παρήμενος. οὐ γὰρ ἔγωγε
„σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος.
Ὣς ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη·
σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ἴδας
ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο·

σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν
ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους
ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Ἄργος
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου.
“Ω Φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον. ἀλλά τιν' οἴω
„μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.
„τῷ καί περ μεμαῶτες, ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηΐ
„τυτθὸν ἔθ', ὡς τοπάροιθεν, ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
„λώϊον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἐλέσθαι.
„κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
„τὴν Εκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
„Φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε Φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ,
„τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' ἀϋτμὴν,
„καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
„ἄστρα τε, καὶ Μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
„τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες
„μνησάμεθ', εἴκε δύναιτο, κασιγνήτη γεγαυῖα,
„μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
„εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσι τόδ' ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἱκοίμην
„ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
„πειρήσων· τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ως Φάτο· τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
τρήρων μὲν Φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν. ὦκα δὲ Μόψος
τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευεν.
“Υμμι, Φίλοι, τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται,

„ οὐδέ πῃ ἄλλως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
„ παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
„ μήτι παντοίῃ. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
„ εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
„ πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
„ πότμον ὑπεξήλυξε· κέαρ δ' ἐμοὶ ὡς ἐνὶ θυμῷ
„ τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὥς γε πέλοιτο.
„ ἀλλά, φίλοι, Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
„ ἤδη νῦν Ἄργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.
Ἴσκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήϊος ἄνθορεν Ἴδας,
δείν' ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπί, φώνησέν τε.
“ Ὦ πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
„ οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίροθον ἄμμι πέλεσθαι,
„ οὐκ ἔτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος· ἐς δὲ πελείας
„ καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων.
„ ἔῤῥετε, μηδ' ὔμμιν πολεμήϊα ἔργα μέλοιτο,
„ παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.
Ὣς ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
ἦκα μάλ', οὐδ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ἰήσων
αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευεν·
“ Ἄργος μὲν παρὰ νηός, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἕαδε,
„ στελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
„ ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν. ἦ γὰρ ἔοικε
„ μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀϋτήν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς

εὐναίας ἐρύσαντες ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,
τυτθὸν ὑπὲξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.

Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
ἀτλήτους Μινύαισι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
στεῦτο δ', ἐπεί κε πρῶτα βόες διαδηλήσωνται,
ἄνδρα τόν, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
δρυμὸν ἀναρρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης
αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον, μάλα περ χατέοντα,
δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς πέρι πάντων
ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο,
εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν
Ἑρμείην, ὥς κε προσκηδέος ἀντιάσειε.
μὴ καὶ ληϊστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.
νόσφι δὲ οἷ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια τίσειν
υἷας Φρίξοιο, κακορέκτῃσιν ὀπηδοὺς
ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν, ὄφρα ἑ τιμῆς
καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες· ὥς ποτε βάξιν
λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ἠελίοιο,
χρῆναί μιν πυκινόν τε δόλον, βουλάς τε γενέθλης
σφωϊτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι·

*

τῶ καὶ ἐελδομένους πέμπειν ἐς Ἀχαιΐδα γαῖαν
πατρὸς ἐφημοσύνῃ, δολιχὴν ὁδόν. οὐδὲ θυγατρῶν
εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή που τινὰ μῆτιν
φράσσωνται στυγερήν, οὐδ᾽ υἱέος Ἀψύρτοιο·
ἀλλ᾽ ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
καί ῥ᾽ ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι,
χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ᾽ ἐρύσθαι,
ἠδ᾽ αὐτούς, ἵνα μή τις ὑπ᾽ ἐκ κακότητος ἀλύξῃ.

Τόφρα δὲ μητέρ᾽ ἑὴν, μετιὼν δόμον Αἰήταο,
Ἄργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
πρόσθεν μητιάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμὸν,
μή πως ἠὲ παρ᾽ αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο
πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
ἑσπομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ᾽ ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν. ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες,
οἷά τ᾽ ἀκηχεμένην, ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
τὸν ξεῖνον δ᾽ ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
οὔ τι μάλ᾽ ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
οὐδέ τι τοῖό γ᾽ ἕκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
κουριδίην παράκοιτιν· ὀΐετο δ᾽ ἀμφὶ βόεσσιν
αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ᾽ εὐμαρέως πονέεσθαι·
σφωϊτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
προὔθεσαν· ἐκ δ᾽ ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον

πατρί τε

πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπιέτρεπον ἄμφω
τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἑῇσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
εἵλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
πάπτηνε θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
ὡς πάρος, ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν.
„Δειλὴ ἐγὼν, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
„δείδια μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
„ἡρώων. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται.
„μνάσθω ἑὸν κατὰ δῆμον Ἀχαιΐδα τηλόθι κούρην·
„ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
„ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκ ἔτ' ἄνευθεν
„αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀέθλῳ
„χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπὶ σφετέροις ἀχέουσα
„παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσοι ἄλγος.
Ἦ ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤϊξε δόμοιο,
νήλιπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἕρκεος οὐδὸν ἄμειψε.
δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις, ὀπίσσω
στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἔρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδώς·
αἰδοῖ δ' εἰργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκε.
τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο, τέτρατον αὖτις
λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἰλιχθεῖσα.

Q

ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισι
μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠδὲ τοκῆες,
οὐδέ τι πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν
αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀχέουσα θαάσσει·
τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι, δαιομένη περ,
σῖγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,
μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες·
τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησε
δμωάων, ἥ οἱ ἑπέτις πέλε κουρίζουσα·
Χαλκιόπῃ δ' ἤγγειλε παρασχεδόν· ἡ δ' ἐνὶ παισὶν
ἧστ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
μῦθον ἀνώϊστον· διὰ δ' ἔσσυτο θαμβήσασα
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε διαμπερὲς, ᾧ ἔνι κούρη
κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς·
ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν.
“Ὤ μοι ἐγὼ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
„τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκετο πένθος;
„ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος,
„ἠέ τιν' οὐλομένην ἐδάης ἐκ πατρὸς ἐνιπὴν
„ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με, μήτε τοκήων
„δώμαθ', ὅγ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
„πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.
Ὣς φάτο· τῆς δ' ἐρύθηνε παρήϊα· δὴν δέ μιν αἰδὼς
παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε

γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατὰ στῆθος πεπότητο.
πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θῦεν ἐνισπεῖν·
φθογγὴ δ' οὐ προὔβαινε παροιτέρω· ὀψὲ δ' ἔειπε
τοῖα δόλῳ· θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ερωτες.
"Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
" μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ.
" τοῖα κατακνώσσασα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
" λεῦσσον ὀνείρατα λυγρά, τά τις θεὸς ἀκράαντα
" θείη, μηδ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἕλοιο.
Φῆ ῥα, κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη,
δείματι, τοῖ' ἐσάκουσεν· ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι·
"Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
" εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
" ἀλλ' ὄμοσον Γαῖάν τε καὶ Οὐρανόν, ὅττι τοι εἴπω
" σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
" λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ τοκήων,
" μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαρραισθέντας ἰδέσθαι
" λευγαλέως· ἢ σοί γε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
" εἴην ἐξ Αΐδεω στυγερὴ μετόπισθεν Ερινύς.
Ὡς ἄρ' ἔφη, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσί,
σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν. ἔνθ' ἐλεεινὸν
ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσι.
τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα.
"Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος, οἷ' ἀγορεύεις,

Digitized by Google

» ἀρὰς τε στυγερὰς καὶ Ἐριννύας· αἲ γὰρ ὄφελλον
» ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἱῆας ἔρυσθαι.
» ἴστω, Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
» αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας Οὐρανὸς, ἥ θ' ὑπένερθε
» Γαῖα, θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο,
» μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἄνυστά περ ἀντιόωσαν.
Φῆ ἄρα· Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν·
“ Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης, χατέοντι καὶ αὐτῷ,
» ἢ δόλον, ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου,
» παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνου δ' ἱκάνει
» Ἄργος, ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
» μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμων λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός·
φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα, κὰδ δέ μιν ἀχλὺς
εἷλεν ἰαινομένην, τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπε·
“ Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
» ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
» ἠώς, μηδ' ἐμὲ δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
» εἴ τί γε σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
» σῶν θείην, οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασι,
» κηδεμόνες τε φίλοι, καὶ ὁμήλικες. ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
» φημὶ κασιγνήτη τε σέθεν κούρη τε πέλεσθαι,
» ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
» νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
» ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
» λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
» εἴσομαι εἰς Ἑκάτης, θελκτήρια φάρμακα ταύρων
» οἰσομένη ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τόδε νεῖκος ὄρωρεν.

Ὡς ἥ γ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδε. τὴν δὲ μὲν αὖτις
αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.

Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἀρηος.
πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροὸς, ἀμφί τ' ἀραιὰς
ἶνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἐρωτες.
φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων

δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτή·
αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
ἀλλ' αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε.
“ Δειλὴ ἐγὼ νῦν, ἔνθα κακῶν, ἢ ἔνθα γένωμαι,
„ πάντη μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
„ πήματος· ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
„ Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
„ πρὶν τόν γ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκέσθαι
„ Χαλκιόπης υἷας. τοὺς μὲν θεὸς, ἤ τις Ἐριννὺς
„ ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
„ φθίσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
„ μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
„ φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
„ τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
„ ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα;
„ δύσμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
„ λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
„ κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐῤῥέτω αἰδὼς,
„ ἐῤῥέτω ἀγλαΐη· ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς
„ ἀσκηθὴς, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
„ αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
„ τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρου,
„ ἢ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
„ ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω
„ κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
„ πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι

„ Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
„ ἥ τις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
„ κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,
„ μαργοσύνῃ εἴξασα. τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
„ ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισι
„ πότμῳ ἀνωΐστῳ, κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
„ πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.
Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι', ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔῤῥεεν ἀσταγὲς αὔτως,
αἴν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον. ἵετο δ' ἥγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.
ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος. ἀλλά οἱ ἄφνω
δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀΐδαο.
ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
Ἥρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη

φάρμακα συνθεσίησι, καὶ ἀντιάσειεν ἐς ὠπήν.
πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῖδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ηριγενής, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ενθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Αργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίε προπάροιθε λιασθείς.
Η δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηράμενον περόνῃσιν·
ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
οἵ κέ μιν εἰς Εκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ Προμήθειον καλέεσθαι.
τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαῖραν μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,

ἦτ'

ἥτ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν,
οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
λωΐτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρτει τε πέλοιτο.
πρωτοφυὲς τό γ' ἀνέσχε, καταστάξαντος ἔραζε
αἰετοῦ ὠμηστέω κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν
αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πήχυιον ὕπερθε,
χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ, ἐξεφαάνθη,
καυλοῖσι διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ δ' ἐνὶ γαίῃ
σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
τῆς, οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ,
Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ, σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι.
μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα,
ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔστενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάϊς ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
τό ῥ' ἥγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
ἥ τε οἱ ἀμβροσίοισι περὶ στήθεσσιν ἔερτο.
ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.
αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο, καὶ εὐποίητον ἱμάσθλην
δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθε,
τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.

οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ᾽ ὕδασι Παρθενίοιο,
ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο,
χρυσείοις Λητωῒς ἐφ᾽ ἅρμασιν ἑστηυῖα,
ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάσῃσι κολώνας,
τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσσου ἑκατόμβης·
τῇ δ᾽ ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἐπ᾽ αὐτῆς
ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
κνυζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
ὣς αἵ γ᾽ ἐσσεύοντο δι᾽ ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
εἶκον, ἀλευόμενοι βασιληΐδος ὄμματα κούρης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος μὲν ἐϋδμήτους λίπ᾽ ἀγυιάς,
νηὸν δ᾽ εἰσαφίκανε διὲκ πεδίων ἐλάουσα,
δὴ τότ᾽ ἐϋτροχάλοιο κατ᾽ αὐτόθι βήσατ᾽ ἀπήνης
ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.

“Ω φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐδ᾽ ἐνόησα
„ μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ᾽ ἀνδράσιν, οἵτ᾽ ἐπὶ γαῖαν
„ ἡμετέρην στρωφῶσιν. ἀμηχανίῃ βεβόληται
„ πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔ τις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
„ τάων, αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
„ ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
„ εἰ δ᾽ ἄγε, μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
„ μειλιχίῃ, τάδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
„ λεξάμεναι· τότ᾽ ἔπειτ᾽ αὐτὴν ἀπονισόμεθ᾽ ὥρην.
„ καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείασιν οἴκαδ᾽ ἵκοισθε
„ ἤματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.
„ Ἄργος γάρ μ᾽ ἐπέεσσι παρατρέπει, ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
„ Χαλκιόπη· τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ᾽ εἰσαΐουσαι

„ ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται.
„ τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
„ δῶρ' ἀποδεξαμένην, ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
„ αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπήνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
„ κέκλομαι εἰς ὦπην, ἑτάρων ἄπο μοῦνον, ἱκέσθαι,
„ ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετὰ σφίσιν, εἴ κεν ὀπάσσοι
„ δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
„ φάρμακον. ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθ' ἐμοί, εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ως ηὔδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἥνδανε μῆτις.
αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Αργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
ἠερίην Εκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
ἦγε διὲκ πεδίου· ἅμα δὲ σφίσιν εἵπετο Μόψος
Αμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν
οἰωνούς, ἐσθλὸς δὲ συνευφράσσασθαι ἰοῦσιν.
Ενθ' οὔπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
οἷον Ιήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
ἠμὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Αμπυκίδης, ἤδη που οἰσσάμενος τὰ ἕκαστα.
Εστι δέ τις πεδίοιο κατὰ στίβον ἐγγύθι νηοῦ
αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ηρης ἠνίπαπε βουλάς.

“ Ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
,, οἶδε νόῳ φράσσασθαι, ὁθ' οὕνεκεν οὔτε τι λαρὸν
,, οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
,, ἠϊθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
,, ἔῤῥοις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὐδέ σε Κύπρις,
,, οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες.
Ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπε·
“ Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
,, δήεις, Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
,, Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
,, ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
,, νῶϊ δ', ἐγὼν Ἄργος τε, δεδεγμένοι εὖτ' ἂν ἵκηαι,
,, τῷδ' αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ'· οἰόθι δ' αὐτὸς
,, λίσσεό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα περιφραδέως, ἐπὶ δὲ σχεδὸν ᾔνεον ἄμφω.
οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥν τιν' ἀθύροι
μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.
ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν·

ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάμματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος.
γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως
ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
ἢ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
αἵ τε παρᾶσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐῤῥίζωνται,
νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἐρωτος.
γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν
θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσσαίνων φάτο μῦθον.
“ Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἅζεαι, οἶον ἐόντα;
„ οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
„ ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάασκον,
„ ἦα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,
„ ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
„ ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
„ χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
„ ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς
„ φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
„ αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
„ πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
„ καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
„ ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,

„ χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
„ ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
„ σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
„ ἣ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
„ οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
„ ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
„ ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
„ ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
„ τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
„ δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
„ παρθενικὴ Μινωῒς ἐϋφρονέουσ' Ἀριάδνη,
„ ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἠελίοιο.
„ ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
„ σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
„ ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
„ ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
„ πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
„ ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαις
„ τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
„ ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὣς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
οὐδ' ἔχεν ὅττι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα

ψυχὴν ἐξγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη.
„Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
„εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
„ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
„δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
„ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
„οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
„βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν
„ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
„αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
„μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσειο,
„λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
„ἔνθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
„ἂψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
„ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
„ἠὲ κυνῶν ὑλακή, μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
„οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
„ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ,
„γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ

» ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
» ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
» πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω,
» καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
» γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετος ἀΐσσουσα
» φλὸξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
» ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ἔμως σύγε μή ποτ' ἀέθλου
» χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
» αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
» χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
» οἱ δ' ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
» σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
» αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
» λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
» καρχαλέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
» ἀλλήλους· καὶ δ' αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
» ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ' ἕκητι
» οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ' ἔμπης,
» ᾗ φίλον, ᾗ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα
θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο
πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
“ Μνώεο δ', ἢν ἄρα δή ποθ' ὑπότροπος οἴκαδ' ἵκηαι,
» οὔνομα Μηδείης· ὣς δ' αὖτ' ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
» μνήσομαι. εἰπὲ δ' ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔασι
» δώματα,

„ δώματα, πῆ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηὶ περήσεις·
„ ἤ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,
„ ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
„ ἥν τινα τήνδ' ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
„ Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐστὶν ἐμοῖο.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήιε δάκρυσι κούρης
οὖλος Ἔρως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·
“Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀίομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
„ σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
„ φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιίδα, μηδέ κεν ἄλλον
„ Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
„ εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
„ ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
„ ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
„ πάμπαν ἐύρειτές τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
„ Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
„ ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
„ ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
„ Αἱμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
„ ἐν δ' αὐτῇ Ἰαωλκός, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
„ πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
„ Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
„ Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
„ δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
„ ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
„ ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδνην,
„ κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
„ παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις;

S

„ αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
„ ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
“ Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
„ Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
„ Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
„ ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
„ ἀλλ' οἶον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
„ μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,
„ μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμὶν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
„ ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
„ ἢ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
„ ἔνθενδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
„ ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
„ μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
„ ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
“ Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
„ ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
„ εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
„ τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
„ ἔσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
„ οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
„ σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνηταί τε ἔται τε
„ καὶ θαλεροὶ κακότητος ἅδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.

„ ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
„ πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
„ ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατεῤῥίγησεν ἰδέσθαι.
σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὧς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπεύουσαι ἄπωθεν
σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
ἂψ οἶκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα·
“ Ὥρη ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
„ δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
„ ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
πειρήθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον. ἤτοι Ἰήσων
εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε.
ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἀνιοῦσαν

Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλινθῆρος ἔνερθε,
λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.

Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
ἐν χώρῃ, ὅθι τούσγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα,
ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν· ὁ δ' οἰόθεν οἶος ἑταίρων
Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν. αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι, σπόρον αἰτήσοντας
ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηΐφιλον Τελαμῶνα,
σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ερμείαο.
βὰν δ' ἴμεν, οὐδ' ἁλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσι
κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
πέφνεν, Ἀρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα,
ἔνθα καὶ ἐννάσθη, πομπῇ βοὸς, ἥν οἱ Ἀπόλλων
ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.

τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς, ὑπὲκ γενύων ἐλάσασα,
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς, αὐτῷ τε φονῆϊ.
καί ῥ᾽ ὁ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Ἀγηνορίδης γηγενῆ εἵσατο λαὸν,
Ἄρεος ἀμώοντος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο·
τοὺς δὲ τότ᾽ Αἰήτης ἔπορε μετὰ νῆα φέρεσθαι
προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐσσατο πείρατ᾽ ἀέθλου
ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.

Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
ἑσπέριος, νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπήων·
Νὺξ δ᾽ ἵπποισιν ἔβαλλεν ἔπι ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
ἔντυον ἥρωες παρὰ πείσμασιν. αὐτὰρ Ἰήσων
αὐτίκ᾽ ἐπεί ῥ᾽ Ἑλίκης εὐφεγγέες ἀστέρες ἄρκτου
ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ᾽ αἰθὴρ,
βῆ ῥ᾽ ἐς ἐρημαίην κλωπήϊος, ἠΰτε τις φὼρ,
σὺν πᾶσι χρήεσσι· πρὸ γάρ τ᾽ ἀλέγυνεν ἕκαστα
ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄϊν, γάλα τ᾽ ἔκτοθι ποίμνης
Ἄργος ἰὼν ἤνεικε· τὰ δ᾽ ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἱαμενῇσιν,
ἔνθ᾽ ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἕσσατο κυάνεον, τό μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς.
πηχυῖον δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
νήησε σχίζας, ἐπὶ δ᾽ ἀρνειοῦ τάμε λαιμὸν,
αὐτόν τ᾽ εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς,

πῦρ ὑπένερθεν ἱείς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβάς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀΐουσα
κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντιβόλησεν
ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες·
στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ στίβον· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηΐδες, αἳ περὶ κείνην
Φάσιδος εἰαμενὴν Ἀμαραντίου εἰλίσσονται.
Αἰσονίδην δ' ἤτοι μὲν ἕλε δέος, ἀλλά μιν οὐδ' ὧς
ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον, ὄφρ' ἑτάροισι
μίκτο κιών· ἤδη δὲ φόως νιφόεντος ὕπερθε
Καυκάσου ἠριγενὴς Ἠὼς βάλεν ἀντέλλουσα.

Καὶ τότ' ἄρ' Αἰήτης περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο
θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα·
χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο τετραφάληρον,
λαμπομένην, οἷόν τε περίτροχον ἔπλετο φέγγος
ἠελίου, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται Ὠκεανοῖο.
ἂν δὲ πολύρρινον νώμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος
δεινόν, ἀμαιμάκετον· τὸ μὲν οὔ κέ τις ἄλλος ὑπέστη
ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιπον Ἡρακλῆα
τῆλε παρὲξ, ὅ κεν οἶος ἐναντίβιον πολέμιξε.
τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων εὔπηγέα δίφρον
ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς

βήσατο, ῥυτῆρας δὲ χεροῖν ἔχεν. ἐκ δὲ πόληος
ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτὸν, ὥς κεν ἀέθλῳ
παρσταίη· σὺν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
οἷος δ' Ἴσθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
ἅρμασιν ἐμβεβαὼς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὅγε Λέρνης
ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο,
καί τε Καλαύρειαν μετὰ δὴ θαμὰ νίσσεται ἵπποις,
πέτρην θ' Αἱμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
τοῖος ἄρ' Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.

Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
φάρμακα μυδήνας, ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν,
ἠδὲ δόρυ βριαρὸν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
πείρησαν τευχέων βεβιημένοι, οὐδ' ἐδύναντο
κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ που. ἀλλὰ μάλ' αὔτως
ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄμοτον κοτέων Ἀφαρήϊος Ἴδας
κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ,
ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές· οἱ δ' ὁμάδησαν
γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο· δῦ δέ μιν ἀλκὴ
σμερδαλέη, ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθε
χεῖρες ἐπεῤῥώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀρήϊος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο
σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε
κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,

ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐνὶ χερσὶ τινάσσων.
Φαίης κε ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάντατον ὄμβρον ἄγωνται.
καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
μέλλον· ἀτὰρ κληῖσιν ἐπισχερὼ ἱδρυνθέντες
ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἠπείγοντο.
τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν,
ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα
γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος
κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται.
τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισι,
τὸν δ' αὐτοῦ παρὰ χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.

Αἰσονίδης δ', ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον,
νηὸς ἀποπροθορών· ἄμυδις δ' ἕλε παμφανόωσαν
χαλκείην πήληκα θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων,
καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις, γυμνὸς δέμας, ἄλλα μὲν Ἄρει
εἴκελος, ἄλλα δέ που χρυσάορι Ἀπόλλωνι.
παπτήνας δ' ἀνὰ νειόν, ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων,
αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖς στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.
χρίμψε δ' ἔπειτα κιών, παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν
ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.
βῆ δ' αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
ἴχνια μαστεύων· οἱ δ' ἔκποθεν ἀφράστοιο
κευθμῶνος χθονίου, ἵνα τε σφίσιν ἔσκε βόαυλα

καρτερά,

καρτερὰ, λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο, πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
ἔδδεισαν δ' ἥρωες ὅπως ἴδον. αὐτὰρ ὁ τούσγε,
εὖ διαβὰς, ἐπιόντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη
μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις.
πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον· οἱ δέ μιν ἄμφω
μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν·
οὐδ' ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνώχλισαν ἀντιόωντες.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν ἐΰρρινοι χοάνοισι
φῦσαι χαλκήων ὁτὲ μέν τ' ἀναμορμύρουσι,
πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὁτ' αὖ λήγουσιν ἀϋτμῆς,
δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ὁππότ' ἀΐξῃ
νειόθεν· ὧς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες
ἐκ στομάτων ὁμάδευν, τὸν δ' ἀμφί τε δήϊον αἶθος
βάλλεν ἅτε στεροπή· κούρης δέ ἑ φάρμακ' ἔρυτο.
καί ῥ' ὅγε δεξιτεροῖο κέρας βοὸς ἄκρον ἐρύσσας
εἷλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρ' ἐπελάσσῃ
ζεύγλῃ χαλκείῃ, τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλὰξ,
ῥίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον. ὧς δὲ καὶ ἄλλον
ἔσφαλε γνὺξ ἐπιόντα, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος, ἔνθα καὶ ἔνθα
τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπτηῶτας
γούνασιν ἐν προτέροισι, διὰ φλογὸς εἶθαρ ἐλυσθείς.
θαύμασσε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος. οἱ δ' ἄρα τείως
Τυνδαρίδαι, δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν,
ἀγχίμολον ζυγά οἱ πεδόθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτὰρ ὅγ' εὖ ἐνέδησε λόφοις· μεσσηγὺ δ' ἀείρας
χάλκεον ἱστοβοῆα, θοῇ συνάρασσε κορώνῃ

ζεύγληθεν. καὶ τὼ μὲν ὑπ' ἐκ πυρὸς ἂψ ἐπὶ νῆα
χαζέσθην. ὁ δ' ἄρ' αὖτις ἑλὼν σάκος ἄνθετο νώτῳ
ἐξόπιθεν, καὶ γέντο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
πήληκα βριαρὴν, δόρυ τ' ἄσχετον, ᾧ ῥ' ὑπὸ μέσσας
ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ' ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον,
λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ' ἀϋτμὴ,
ἠΰτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, οὕς τε μάλιστα
δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπὸ δουρὶ
ἤϊσαν· ὀκριόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω,
σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι.
δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ἄμυδις κατὰ ὦλκας ἀρότρου
βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες· εἵπετο δ' αὐτὸς
βαθμὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί· τῆλε δ' ἑεῖο
βάλλεν ἀρηρεμένην αἰεὶ κατὰ βῶλον ὀδόντας,
ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειε
Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς· οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ
χαλκείῃς χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.
ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
λείπεται ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι,
τῆμος ἀρήροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
τετράγυός περ ἐοῦσα· βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι·
αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ἐπὶ νῆα πάλιν κίεν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς

Γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας. ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι
θάρσυνον μύθοισιν. ὁ δ᾽ ἐκ ποταμοῖο ῥοάων,
αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ, σβέσεν ὕδατι δίψαν·
γνάμψε δὲ γοῦνατ᾽ ἐλαφρὰ, μέγαν δ᾽ ἐνεπλήσατο θυμὸν
ἀλκῆς, μαιμώων συῒ εἴκελος, ὅς ῥά τ᾽ ὀδόντας
θήγει θηρευτῆσιν ἐπ᾽ ἀνδράσιν, ἀμφὶ δὲ πολλὸς
ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.
οἱ δ᾽ ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
Γηγενέες· φρίξεν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι,
δούρασί τ᾽ ἀμφιγύοις, κορύθεσσί τε λαμπομένῃσιν
Ἄρηος τέμενος φθισιμβρότου· ἵκετο δ᾽ αἴγλη
νειόθεν Οὔλυμπόνδε δι᾽ ἠέρος ἀστράπτουσα.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος
ἂψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται
λυγαίῃ ὑπὸ νυκτὶ, τὰ δ᾽ ἀθρόα πάντ᾽ ἐφαάνθη
τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός. αὐτὰρ Ἰήσων
μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων·
λάζετο δ᾽ ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ὕπο τυτθὸν ἄειραν.
τόν ῥ᾽ ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
ἀίξας· αὐτὸς δ᾽ ὑφ᾽ ἑὸν σάκος ἕζετο λάθρη
θαρσαλέως. Κόλχοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον, ὡς ὅτε πόντος
ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι·
τὸν δ᾽ ἕλεν ἀμφασίη ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο
Αἰήτην. οἱ δ᾽, ὥστε θοοὶ κύνες, ἀμφιθορόντες,

Digitized by Google

ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήϊον· οἱ δ᾽ ἐπὶ γαῖαν
μητέρα πίπτον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν, ἠΰτε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἅς τ᾽ ἀνέμοιο καταΐκες δονέουσιν.
οἷος δ᾽ οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ,
ὁλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν, οἵ μιν ἴδωνται
μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι᾽ ἠέρος ἀΐξαντα·
τοῖος ἄρ᾽ Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο Γηγενέεσσι.
γυμνὸν δ᾽ ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος· οὖτα δὲ μίγδην
ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ᾽ ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα· τοὺς δὲ, καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένους· τοὺς δὲ, νέον ἑστηῶτας·
τοὺς δ᾽, ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς ἄρηα.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽, ἀμφ᾽ οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
δείσας γειομόρος μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς,
ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῇσι
μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
ὣς τότε Γηγενέων κεῖρε στάχυν· αἵματι δ᾽ ὁλκοὶ
ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι.
πῖπτον δ᾽, οἱ μὲν ὀκλὰξ, τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
λαζόμενοι πρηνεῖς· οἱ δ᾽, ἔμπαλιν· οἱ δ᾽, ἐπ᾽ ἀγοστῷ
καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
πολλοὶ δ᾽ οὐτάμενοι, πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε
βριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.
ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε,

κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν·
τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἱκάνει
κλήρου σημαντῆρα φυτοτρόφον· ὣς τότ' ἄνακτος
Αἰήταο βαρεῖαι ὑπὸ φρένας ἦλθον ἀνῖαι.
ἤιε δ' ἐς πτολίεθρον ὑπότροπος ἄμμιγα Κόλχοις,
πορφύρων, ᾗ κέ σφι θοώτερον ἀντιόῳτο.
ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

Αὐτὴ νῦν κάματόν γε, θεά, καὶ δήνεα κούρης
Κολχίδος ἔννεπε, Μοῦσα, Διὸς τέκος. ἦ γάρ ἔμοιγε
ἀμφασίῃ νόος ἔνδον ἑλίσσεται, ὁρμαίνοντι,
ἠέ μιν ἄτης πῆμα δυσίμερον, ἦ τό γ' ἐνίσπω
φύζαν ἀεικελίην, ᾗ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων.

Ἤτοι ὁ μὲν δήμοιο μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄριστοι,
παννύχιος δόλον αἰπὺν ἐπὶ σφίσι μητιάασκεν
οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, στυγερῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ
Αἰήτης ἄμοτον κεχολωμένος· οὐδ' ὅ γε πάμπαν
θυγατέρων τάδε νόσφιν ἑῶν τελέεσθαι ἐώλπει.
Τῇ δ' ἀλεγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ἥρη.
τρέσσεν δ', ἠΰτε τις κούφη κεμάς, ἥν τε βαθείης
τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.
αὐτίκα γὰρ νημερτὲς ὀΐσσατο, μή μιν ἀρωγὴν
ληθέμεν, αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.
τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιίστορας· ἐν δέ οἱ ὄσσε
πλῆντο πυρός, δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί.

πυκνὰ δὲ λαυκανίης ἐπεμάσσατο, πυκνὰ δὲ κουρὶξ
ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.
καί νύ κεν αὐτοῦ τῆμος ὑπὲρ μόρον ὤλετο κούρη,
φάρμακα πασσαμένη, Ἥρης δ' ἁλίωσε μενοινάς,
εἰ μή μιν φρίξοιο θεὰ σὺν παισὶ φέβεσθαι
ὦρσεν ἀτυζομένην· πτερόεις δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
ἰάνθη· μετὰ δ' ἥγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων
φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο.
κύσσε δ' ἑόν τε λέχος, καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθε
σταθμούς, καὶ τοίχων ἐπαφήσατο, χερσί τε μακρὸν
ῥηξαμένη πλόκαμον, θαλάμῳ μνημήϊα μητρὶ
κάλλιπε παρθενίης, ἀδινῇ δ' ὀλοφύρατο φωνῇ.
“Τόνδε τοι ἀντ' ἐμέθεν τανaὸν πλόκον εἶμι λιποῦσα,
„ μῆτερ ἐμή, χαίροις δὲ καὶ ἄνδιχα πολλὸν ἰούσῃ·
„ χαίροις Χαλκιόπη, καὶ πᾶς δόμος. αἴθε σε πόντος,
„ ξεῖνε, διέρραισε, πρὶν Κολχίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· βλεφάρων δὲ κατ' ἀθρόα δάκρυα χεῦεν.
οἵη δ' ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο
ληϊὰς, ἥν τε νέον πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα,
οὐδέ νύ πω μογεροῖο πεπείρηται καμάτοιο,
ἀλλ' ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα
εἶσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης·
τοίη ἄρ' ἱμερόεσσα δόμων ἐξέσσυτο κούρη.
τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες,
ὠκείαις ἄψορροι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς.
γυμνοῖσι δὲ πόδεσσιν ἀνὰ στεινὰς θέεν οἴμους,
λαιῇ μὲν χερὶ πέπλον ἐπ' ὀφρύσιν ἀμφὶ μέτωπα
στειλαμένη καὶ καλὰ παρήϊα, δεξιτερῇ δὲ

ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀειράζουσα χιτῶνος.
καρπαλίμως δ' ἀΐδηλον ἀνὰ στίβον ἔκτοθι πύργων
ἄστεος εὐρυχόροιο φόβῳ ἵκετ'· οὐδέ τις ἔγνω
τήνδε φυλακτήρων, λάθε δὲ σφέας ὁρμηθεῖσα.
ἔνθεν ἴμεν νηόνδε μάλ' ἐφράσατ'· οὐ γὰρ ἄϊδρις
ἦεν ὁδῶν, θαμὰ καὶ πρὶν ἀλωμένη ἀμφί τε νεκρούς,
ἀμφί τε δυσπαλέας ῥίζας χθονὸς, οἷα γυναῖκες
φαρμακίδες· τρομερῷ δ' ὑπὸ δείματι πάλλετο θυμός.
τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν
φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη
ἁρπαλέως, καὶ τοῖα μετὰ φρεσὶν ᾗσιν ἔειπεν.
"Οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη κατὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω,
„οὐδ' οἴη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι·
„ἦ θαμὰ δὴ καὶ σῆσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς
„μνησαμένη φιλότητος, ἵνα σκοτίῃ ἐνὶ νυκτὶ
„φαρμάσσῃς εὔκηλος, ἅ τοι φίλα ἔργα τέτυκται.
„νῦν δὲ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης·
„δῶκε δ' ἀνιηρόν τοι Ἰήσονα πῆμα γενέσθαι
„δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο, τέτλαθι δ' ἔμπης,
„καὶ πινυτή περ ἐοῦσα, πολύστονον ἄλγος ἀείρειν.
Ὧς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.
ἀσπασίως δ' ὄχθῃσιν ἐπηέρθη ποταμοῖο,
ἀντιπέρην λεύσσουσα πυρὸς σέλας, ὅ ῥά τ' ἀέθλου
παννύχιοι ἥρωες ἐϋφροσύνῃσιν ἔδαιον.
ὀξείῃ δ' ἤπειτα διὰ κνέφας ὄρθια φωνῇ
ὁπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων,
Φρόντιν· ὁ δὲ ξὺν ἑοῖσι κασιγνήτοις ὄπα κούρης
αὐτῷ τ' Αἰσονίδῃ τεκμήρατο· σῖγα δ' ἑταῖροι

θάμβευν,

Google

θάμβεον, εὖτ' ἐνόησαν ὃ δὴ καὶ ἐτήτυμον ἦε.
τρὶς μὲν ἀνήϋσε, τρὶς δ', ὀτρύνοντος ὁμίλου,
Φρόντις ἀμοιβήδην ἀντίαχεν· οἱ δ' ἄρα τείως
ἥρωες μετὰ τήνγε θοοῖς ἐλάασκον ἐρετμοῖς.
οὔ πω πείσματα νηὸς ἐπ' ἠπείροιο περαίης
βάλλον, ὁ δὲ κραιπνοὺς χέρσῳ πόδας ἧκεν Ἰήσων
ὑψοῦ ἀπ' ἰκριόφιν· μετὰ δὲ Φρόντις τε καὶ Ἄργος,
υἷε δύω Φρίξου, χαμάδις θόρον· ἡ δ' ἄρα τούς γε,
γούνων ἀμφοτέρῃσι περισχομένη, προσέειπεν.
"Ἔκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον, ὧς δὲ καὶ αὐτοὺς
" ὑμέας, Αἰήταο, πρὸ γάρ τ' ἀναφανδὰ τέτυκται
" πάντα μάλ', οὐδέ τι μῆχος ἱκάνεται. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
" φεύγωμεν, πρὶν τόν γε θοῶν ἐπιβήμεναι ἵππων.
" δώσω δὲ χρύσειον ἐγὼ δέρος, εὐνήσασα
" φρουρὸν ὄφιν· τύνη δὲ θεοὺς ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις,
" ξεῖνε, τεῶν μύθων ἐπιίστορας, οὕς μοι ὑπέστης,
" ποίησαι· μηδ' ἔνθεν ἑκαστέρω ὁρμηθεῖσαν
" χήτεϊ κηδεμόνων ὀνοτὴν καὶ ἀεικέα θείης.
Ἴσκεν ἀκηχεμένη· μέγα δὲ φρένες Αἰσονίδαο
γήθεον· αἶψα δέ μιν περὶ γούνασι πεπτηυῖαν
ἦκ' ἀναειρόμενος προσπτύξατο, θάρσυνέν τε·
"Δαιμονίη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὅρκιος ἔστω,
" Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις, ἦ μὲν ἐμοῖσι
" κουριδίην σε δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν,
" εὖτ' ἂν ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκώμεθα νοστήσαντες.
Ὣς ηὔδα, καὶ χεῖρα παρασχεδὸν ἤραρε χειρὶ
δεξιτερήν· ἡ δέ σφιν ἐς ἱερὸν ἄλσος ἀνώγει
νῆα θοὴν ἐλάαν αὐτοσχεδὸν, ὄφρ' ἔτι νύκτωρ

κῶας ἑλόντες ἄγοιντο παρὲκ νόον Αἰήταο.
ἔνθ' ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον ὁμοῦ πέλεν ἐσσυμένοισιν.
εἰς γάρ μιν βήσαντες, ἀπὸ χθονὸς αὐτίκ' ἔωσαν
νῆα· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν
ἦεν ἀριστήων· ἡ δ' ἔμπαλιν ἀΐσσουσα
γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν ἀμήχανος. αὐτὰρ Ἰήσων
θάρσυνέν τ' ἐπέεσσι, καὶ ἴσχανεν ἀσχαλόωσαν.
Ἦμος δ' ἀνέρες ὕπνον ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐβάλοντο
ἀγρόται, οἵ τε κύνεσσι πεποιθότες οὔ ποτε νύκτα
ἄγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἠοῦς,
μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ θηρῶν στίβον, ἠδὲ καὶ ὀδμὴν
θηρείην, λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσι·
τῆμος ἄρ' Αἰσονίδης κούρη τ' ἀπὸ νηὸς ἔβησαν
ποιήεντ' ἀνὰ χῶρον, ἵνα κριοῦ καλέονται
εὐναὶ, ὅθι πρῶτον κεκμηότα γούνατ' ἔκαμψε,
νώτοισι φορέων Μινυήϊον υἷ' Ἀθάμαντος.
ἐγγύθι δ' αἰθαλόεντα πέλε βωμοῖο θέμεθλα,
ὅν ῥά ποτ' Αἰολίδης Διὶ Φυξίῳ εἵσατο Φρίξος,
ῥέζων κεῖνο τέρας παγχρύσεον, ὥς οἱ ἔειπεν
Ἑρμείης πρόφρων ξυμβλήμενος. ἔνθ' ἄρα τούς γε
Ἄργου φραδμοσύνῃσιν ἀριστῆες μεθέηκαν.
τὼ δὲ δι' ἀτραπιτοῖο μεθ' ἱερὸν ἄλσος ἵκοντο,
φηγὸν ἀπειρεσίην διζημένω, ᾗ ἔπι κῶας
βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἀνιόντος
ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν.
αὐτὰρ ὁ γ' ἀντικρὺ περιμήκεα τείνατο δειρὴν
ὀξὺς ἀΰπνοισι προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσι
νισσομένους, ῥοίζει δὲ πελώριον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ

ἠϊόνες ποταμοῖο, καὶ ἄσπετον ἴαχεν ἄλσος.
ἔκλυον οἳ καὶ πολλὸν ἑκὰς Τιτηνίδος Αἴης
Κολχίδα γῆν ἐνέμοντο, παρὰ προχοῇσι Λύκοιο,
ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω
Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον· οἱ δὲ συνάμφω
Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.
δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωΐδες, ἀμφὶ δὲ παισὶ
νηπιάχοις, οἵτε σφιν ὑπ' ἀγκαλίδεσσιν ἴαυον,
ῥοίζῳ παλλομένοις, χεῖρας βάλον ἀσχαλόωσαι.
ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὕπερ αἰθαλόεσσαι
καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἰλίσσονται,
ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπιπρὸ
νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα·
ὡς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε
ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι.
τοῖο δ' ἑλισσομένοιο κατ' ὄμματος εἴσατο κούρη,
ὕπνον ἀοσσητῆρα, θεῶν ὕπατον, καλέουσα
ἡδείῃ ἐνοπῇ, θέλξαι τέρας· αὖε δ' ἄνασσαν
νυκτιπόλον, χθονίην, εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν.
εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος. αὐτάρ ὅ γ' ἤδη
οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν
γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα,
οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὑψοῦ σμερδαλέην κεφαλὴν μενέαινεν ἀείρας
ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπτύξαι γενύεσσιν.
ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ,
βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς,

ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν· περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὀδμὴ
φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε· γένυν δ' αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
θῆκεν ἐρειϲάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω
κύκλα πολυπρέμνοιο διὲξ ὕλης τετάνυστο.
ἔνθα δ' ὁ μὲν χρύσειον ἀπὸ δρυὸς αἴνυτο κῶας,
κούρης κεκλομένης· ἡ δ' ἔμπεδον ἑστηυῖα
φαρμάκῳ ἔψηχε θηρὸς κάρη, εἰσόκε δή μιν
αὐτὸς ἑὴν ἐπὶ νῆα παλιντροπάασθαι Ιήσων
ἤνωγε, λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος Αρηος.
ὡς δὲ σεληναίην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην
ὑψόθεν ἐξανέχουσαν ὑπωρόφιος θαλάμοιο
λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· ἐν δέ οἱ ἦτορ
χαίρει δερκομένης καλὸν σέλας· ὣς τοτ' Ιήσων
γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσί·
καί οἱ ἐπὶ ξανθῇσι παρειάσιν ἠδὲ μετώπῳ
μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἷζεν ἔρευθος.
ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος, ἢ ἐλάφοιο
γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιϊνέην καλέουσι,
τόσσον ἔην πάντη χρύσειον ἐφύπερθεν ἄωτον.
βεβρίθει λήνεσσιν ἐπηρεφές· ἤλιθα δὲ χθὼν
αἰὲν ὑπὸ προ ποδῶν ἀμαρύσσετο νισσομένοιο.
ἤϊε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὤμῳ
αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκὲς, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἴλει ἀφασσόμενος· πέρι γὰρ δίεν, ὄφρα ἑ μή τις
ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας.

Ἠὼς μὲν ῥ' ἐπὶ γαῖαν ἐκίδνατο, τοὶ δ' ἐς ὅμιλον
ἷξον· ἐθάμβησαν δὲ νέοι μέγα κῶας ἰδόντες
λαμπόμενον, στεροπῇ ἴκελον Διός. ὦρτο δ' ἕκαστος

ψαῦσαι ἐελδόμενος, δέχθαι τ' ἐνὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Αἰσονίδης δ' αὐτοὺς μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἔπι φᾶρος
κάββαλε νηγάτεον· πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην
ἀνθέμενος, καὶ τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσιν ἔειπε.
"Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι.
" ἤδη γὰρ χρειώ, τῆς εἵνεκα τήνδ' ἀλεγεινὴν
" ναυτιλίην ἔτλημεν, ὀϊζύϊ μοχθίζοντες,
" εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται.
" τὴν μὲν ἐγὼν ἐθέλουσαν ἀνάξομαι οἴκαδ' ἄκοιτιν
" κουριδίην· ἀτὰρ ὔμμες, Ἀχαιΐδος οἷά τε πάσης
" αὐτῶν θ' ὑμείων ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν,
" σώετε. δὴ γάρ που μάλ' οἴομαι εἶσιν ἐρύξων
" Αἰήτης ὁμάδῳ πόντονδ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο.
" ἀλλ' οἱ μὲν διὰ νηός, ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ
" ἑζόμενος, πηδοῖσιν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ βοείας
" ἀσπίδας ἡμίσεες, δηΐων θοὸν ἔχμα βολάων,
" προσχόμενοι, νόστῳ ἐπαμύνετε. νῦν ἐνὶ χερσὶ
" παῖδας ἑούς, πάτρην τε φίλην, γεραρούς τε τοκῆας
" ἴσχομεν· ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ
" ἠὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι.
Ὣς φάτο, δῦνέ τε τεύχε' ἀρήϊα· τοὶ δ' ἰάχησαν
θεσπέσιον μεμαῶτες. ὁ δὲ ξίφος ἐκ κολεοῖο
σπασσάμενος, πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψε.
ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι
Ἀγκαίῳ παρέβασκεν· ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς,
σπερχομένων ἄμοτον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι.

Ἤδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις

Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ᾽ ἐτέτυκτο.
ἐς δ᾽ ἀγορὴν ἀγέροντ᾽ ἐνὶ τεύχεσιν· ὅσσα τε πόντου
κύματα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο,
ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης
φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί· τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο;
ὣς οἳ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας,
κλαγγῇ μαιμώοντες· ὁ δ᾽ εὐτύκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν
Ἠέλιος, πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο·
σκαιῇ μέν ῥ᾽ ἐνὶ χειρὶ σάκος δινωτὸν ἀείρων,
τῇ δ᾽ ἑτέρῃ πεύκην περιμήκεα· πὰρ δέ οἱ ἔγχος
ἀντικρὺ τετάνυστο πελώριον. ἡνία δ᾽ ἵππων
γέντο χεροῖν Ἄψυρτος. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε
νηῦς ἤδη, κρατεροῖσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσι,
καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ.
αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας,
Ἠέλιον καὶ Ζῆνα, κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων,
κέκλετο· δεινὰ δὲ παντὶ παρασχεδὸν ἤπυε λαῷ·
“Εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν,
„ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ᾽ εἰν ἁλὸς οἴδματι νῆα,
„ἄξουσι, καὶ θυμὸν ἐνιπλήσει, μενεαίνων
„τίσασθαι, τάδε πάντα δαήσονται κεφαλῇσι,
„πάντα χόλον καὶ πᾶσαν ἑὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.
Ὣς ἔφατ᾽ Αἰήτης· αὐτῷ δ᾽ ἐνὶ ἤματι Κόλχοι
νῆάς τ᾽ εἰρύσσαντο, καὶ ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο,
αὐτῷ δ᾽ ἤματι πόντον ἀνήϊον· οὐδέ κε φαίης
τόσσον νηΐτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ᾽ οἰωνῶν
ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν.

Οἱ δ᾽ ἀνέμου λαιψηρὰ, θεῆς βουλῆσιν, ἀέντος,
Ἥρης, ὄφρ᾽ ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκοιτο,
ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν
Παφλαγόνων ἀκτῇσι, πάροιθ᾽ Ἅλυος ποταμοῖο.
ἦ γάρ σφ᾽ ἐξαποβάντας ἀρέσσασθαι θυέεσσιν
ἠνώγει Ἑκάτην. καὶ δὴ τὰ μὲν, ὅσσα θυηλὴν
κούρη πορσαίνουσα τιτύσκετο, μήτε τις ἴστωρ
εἴη, μήτ᾽ ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν.
ἅζομαι αὐδῆσαι· τό γε μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου,
ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι.

Αὐτίκα δ᾽ Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ὦλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι· ἀνώϊστος δ᾽ ἐτέτυκτο
πᾶσιν ὁμῶς. Ἄργος δὲ λιλαιομένοις ἀγόρευσε.

“Νεύμεθ᾽ ἐς Ὀρχομενὸν, τὴν ἔχραεν ὔμμι περῆσαι
„νημερτὴς ὅδε μάντις, ὅτῳ ξυνέβητε πάροιθεν.
„ἔστιν γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες
„πέφραδον, οἳ Θήβης Τριτωνίδος ἐκγεγάασιν.
„οὔπω τείρεα πάντα, τά τ᾽ οὐρανῷ εἱλίσσονται,
„οὐδέ τι πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι
„πευθομένοις· οἶοι δ᾽ ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες,
„Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε Σεληναίης ὑδέονται
„ζώειν, φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν· οὐδὲ Πελασγὶς
„χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν,
„ἦμος ὅτ᾽ ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο
„μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν,

„ καὶ ποταμὸς Τρίτωνος ἐΰῤῥοος, ᾧ ὕπο πᾶσα
„ ἄρδεται ἠερίη· Διόθεν δέ μιν οὔ ποτε δεύει
„ ὄμβρος· ἅλις προχοῇσιν ἀνασταχύουσιν ἄρουραι.
„ ἔνθεν δή τινά φασὶ πέριξ διὰ πᾶσαν ὁδεῦσαι
„ Εὐρώπην Ἀσίην τε, βίῃ καὶ κάρτεϊ λαῶν
„ σφωϊτέρων, θάρσει τε πεποιθότα· μυρία δ' ἄστη
„ νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἤ ποθι ναιετάουσιν,
„ ἠὲ καὶ οὔ· πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών.
„ Αἶά γε μὴν ἔτι νῦν μένει ἔμπεδον, υἱωνοί τε
„ τῶνδ' ἀνδρῶν, οὓς ὅς γε καθίσσατο ναιέμεν Αἶαν,
„ οἳ δή τοι γραπτῦς πατέρων ἕθεν εἰρύονται,
„ κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
„ ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε, πέριξ ἐπινισσομένοισιν.
„ ἔστι δέ τις ποταμὸς, ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο,
„ εὐρύς τε, προβαθύς τε, καὶ ὁλκάδι νηῒ περῆσαι·
„ Ἴστρον μιν καλέοντες ἑκὰς διετεκμήραντο·
„ ὅς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν
„ εἷς οἶος· πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
„ Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.
„ ἀλλ' ὁπόταν Θρῃκῶν Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους,
„ ἔνθα διχῆ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει
„ τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι
„ σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα,
„ γαίῃ ὃς ὑμετέρῃ παρακέκλιται, εἰ ἐτεὸν δὴ
„ γαίης ὑμετέρης Ἀχελώϊος ἐξανίησιν.

Ὣς ἄρ' ἔφη· τοῖσι δὲ θεὰ τέρας ἐγγυάλιξεν
αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν ἰδόντες,
στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον. ἐπιπρὸ γὰρ ὁλκὸς ἐτύχθη

οὐρανίης

οὐρανίης ἀκτῖνες, ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον ἦε.
γηθόσυνοι δὲ Λύκοιο κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες
λαίφεσι πεπταμένοισιν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοντο,
οὔρεα Παφλαγόνων θηεύμενοι. οὐδὲ Κάραμβιν
γνάμψαν, ἐπεὶ πνοιαί τε καὶ οὐρανίου πυρὸς αἴγλη
μεῖνεν, ἕως Ἴστροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοντο.
Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι μὲν, ἐτώσια μαστεύοντες,
Κυανέας Πόντοιο δι' ἐκ πέτρας ἐπέρησαν·
ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἷσιν ἄνασσεν
Ἄψυρτος, Καλὸν δὲ διὰ στόμα πεῖρε λιασθείς.
τῷ καὶ ὑπέφθη τούς γε, βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης,
κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχατον Ἰονίοιο.
Ἴστρῳ γάρ τις νῆσος ἐέργεται οὔνομα Πεύκη,
τριγλώχιν, εὖρος μὲν ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα
στεινὸν δ' αὖτ' ἀγκῶνα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δὲ δοιαὶ
σχίζονται προχοαί. τὴν μὲν καλέουσι Νάρηκος·
τὴν δ' ὑπὸ τῇ νεάτῃ, Καλὸν στόμα. τῇδε διαπρὸ
Ἄψυρτος Κόλχοι τε θοώτερον ὡρμήθησαν·
οἱ δ' ὑψοῦ νήσοιο κατ' ἀκροτάτης ἐνέοντο
τηλόθεν. εἰαμενῇσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον
ποιμένες ἄγραυλοι, νηῶν φόβῳ, οἷά τε θῆρας
ὀσσόμενοι πόντου μεγακήτεος ἐξανιόντας.
οὐ γάρ πω ἁλίας γε πάρος ποτὲ νῆας ἴδοντο,
οὔτ' οὖν Θρήϊξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυνοι,
οὔτ' οὖν Γραυκένιοι, οὔθ' οἱ περὶ Λαύριον ἤδη
Σίνδοι ἐρημαῖον πεδίον μέγα ναιετάοντες.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάγγουρον ὄρος, καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἀγγούρου ὄρεος σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο,

ᾧ πέρι δὴ σχίζων Ἴστρὸς ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα
βάλλει ἁλὸς, πεδίον τε τὸ Λαύριον ἠμείψαντο,
δή ῥα τότε Κρονίην Κόλχοι ἅλαδ' ἐκπρομολόντες,
πάντη, μή σφε λάθοιεν, ὑπετμήξαντο κελεύθους.
οἱ δ' ὄπιθεν ποταμοῖο κατήλυθον, ἐκ δ' ἐπέρησαν
δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηΐδας ἀγχόθι νήσους.
τῶν ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον·
ἐν δ' ἑτέρῃ, πληθὺν πεφυλαγμένοι Ἀψύρτοιο,
βαῖνον· ἐπεὶ κείνας πολλῶν λίπον ἔνδοθι νήσους
αὔτως, ἀζόμενοι κούρην Διός· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι,
στεινόμεναι Κόλχοισι, πόρους εἴρυντο θαλάσσης.
ὣς δὲ καὶ εἰς ἄλλας πληθὺν λίπον ἀγχόθι νήσους
μέσφα Σαλαγγῶνος ποταμοῦ καὶ Νέστιδος αἴης.

Ἔνθα κε λευγαλέῃ Μινύαι τότε δηϊοτῆτι
παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον· ἀλλὰ πάροιθε
συνθεσίας, μέγα νεῖκος ἀλευόμενοι, ἐτάμοντο.
κῶας μὲν χρύσειον, ἐπεὶ σφίσιν αὐτὸς ὑπέστη
Αἰήτης, εἰ κεῖνοι ἀναπλήσειαν ἀέθλους,
ἔμπεδον εὐδικίῃ σφέας ἑξέμεν, εἴτε δόλοισιν,
εἴτε καὶ ἀμφαδίην αὔτως ἀέκοντος ἀπηύρων·
αὐτὰρ Μήδειαν, τόδε γὰρ πέλεν ἀμφήριστον,
παρθέσθαι κούρῃ Λητωΐδι νόσφιν ὁμίλου,
εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστούχων βασιλήων,
εἴτε μιν εἰς πατρὸς χρειὼ δόμον αὖτις ἱκάνειν,
εἴτε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἀριστήεσσιν ἕπεσθαι.
Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη,
δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνίαι

νωλεμές· αἶψα δὲ νόσφιν Ἰήσονα μοῦνον ἑταίρων
ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυδις, ὄφρ' ἐλίασθεν
πολλὸν ἑκὰς, στονόεντα δ' ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον.
“ Αἰσονίδη, τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινὴν
„ ἀμφ' ἐμοί; ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν
„ ἀγλαΐαι, τῶν δ' οὔ τι μεταρτέπῃ, ὅσσ' ἀγόρευες
„ χρειοῖ ἐνισχόμενος; ποῦ τοι Διὸς Ἱκεσίοιο
„ ὅρκια; ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑποσχέσιες βεβάασιν;
„ ἧς ἐγὼ οὐ κατὰ κόσμον, ἀναιδήτῳ ἰότητι,
„ πάτρην τε, κλέα τε μεγάρων, αὐτούς τε τοκῆας
„ νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα· τηλόθι δ' οἴη
„ λυγρῇσι κατὰ πόντον ἅμ' ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι,
„ σῶν ἕνεκεν καμάτων, ἵνα μοι σόος ἀμφί τε βουσὶν,
„ ἀμφί τε Γηγενέεσσιν, ἀναπλήσειας ἀέθλους.
„ ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη,
„ εἷλες ἐμῇ ματίῃ· κατὰ δ' οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα
„ θηλυτέραις. τῷ φημὶ τεὴ κούρη τε, δάμαρ τε,
„ αὐτοκασιγνήτη τε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἕπεσθαι.
„ πάντῃ νυν πρόφρων ὑπερίστασο, μηδ' ἐμὲ μούνην
„ σεῖο λίπῃς ἀπάνευθεν, ἐποιχόμενος βασιλῆας.
„ ἀλλ' αὔτως εἴρυσο· δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω,
„ καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν· ἢ σύ γ' ἔπειτα
„ φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι,
„ ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι.
„ σχέτλιε, εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ
„ ἔμμεναι οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τάσδ' ἀλεγεινὰς
„ ἄμφω συνθεσίας, πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;
„ ἦ μάλ' εὐκλειής; τίνα δ' οὐ τίσιν, ἢ βαρεῖαν

„ ἄτην οὐ σμυγερῶς, δεινῶν ὕπερ οἷα ἔοργα,
„ ὀτλήσω; οὐ κεν θυμηδέα νόστον ἕλοιο.
„ μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις,
„ ᾗ ἐπικυδιάεις. μνήσαιο δέ κέν ποτ' ἐμεῖο,
„ στρευγόμενος καμάτοισι· δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείροις
„ οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον. ἐκ δέ σε πάτρης
„ αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐριννύες· οἷα καὶ αὐτὴ
„ σῇ πάθον ἀτροπίῃ. τὰ μὲν οὐ θέμις ἀκράαντα
„ ἐν γαίῃ πεσέειν. μάλα γὰρ μέγαν ἤλιτες ὅρκον,
„ νηλεές· ἀλλ' οὔ θὴν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω
„ δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι ἕκητί γε συνθεσιάων.

Ὣς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον· ἵετο δ' ἥ γε
νῆα καταφλέξαι, διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι,
ἐν δὲ πεσεῖν αὐτὴ μαλερῷ πυρί. τοῖα δ' Ἰήσων
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ὑποδείσας προσέειπεν.

“ Ἴσχεο, δαιμονίη· τὰ μὲν ἁνδάνει οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
„ ἀλλά τιν' ἀμβολίην διζήμεθα δηϊοτῆτος,
„ ὅσσον δυσμενέων ἀνδρῶν νέφος ἀμφιδέδηεν
„ εἵνεκα σεῦ. πάντες γάρ, ὅσοι χθόνα τήνδε νέμονται,
„ Ἀψύρτῳ μεμάασιν ἀμυνέμεν, ὄφρα σε πατρὶ,
„ οἷά τε ληϊσθεῖσαν, ὑπότροπον οἴκαδ' ἄγοιτο.
„ αὐτοὶ δὲ στυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ,
„ μίξαντες δαῒ χεῖρας· ὅπου καὶ ῥίγιον ἄλγος
„ ἔσσεται, εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν.
„ ἥδε δὲ συνθεσίη κρανέει δόλον, ᾧ μιν ἐς ἄτην
„ βήσομεν. οὐδ' ἂν ὁμῶς περιναιέται εἰσαΐοντες
„ Κόλχοις ἦρα φέροιεν ὑπὲρ σέο, νόσφιν ἄνακτος,
„ ὅς τοι ἀοσσητήρ τε κασίγνητός τε τέτυκται·

„ καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πτολεμίζειν
„ ἀντιβίην, ὅτε μή με διατμήξωσι νέεσθαι.
Ἴσκεν ὑποσαίνων· ἡ δ' οὐλοὸν ἔκφατο μῦθον.
“ Φράζεό νυν. χρειὼ γὰρ ἀεικελίοισιν ἐπ' ἔργοις
„ καὶ τόδε μητιάασθαι, ἐπεὶ τοπρῶτον ἀάσθην
„ ἀμπλακίῃ, θεόθεν δὲ κακὰς ἤνυσσα μενοινάς.
„ τύνη μὲν κατὰ μῶλον ἀλέξεο δούρατα Κόλχων·
„ αὐτὰρ ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι
„ μειλίξω· σὺ δέ μιν φαιδροῖς ἀγαπάζεο δώροις·
„ εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι
„ οἰόθεν οἷον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσιν.
„ ἔνθ' εἴ τοι τόδε γ' ἔργον ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω,
„ κεῖνέ τε, καὶ Κόλχοισιν ἀείρεο δηϊοτῆτα.
Ὣς τώ γε ξυμβάντε μέγαν δόλον ἠρτύναντο
Ἀψύρτῳ, καὶ πολλὰ πόρον ξεινήϊα δῶρα,
οἷς μέτα καὶ πέπλον δόσαν ἱερὸν Ὑψιπυλείης
πορφύρεον. τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῳ Χάριτες θεαί· αὐτὰρ ὁ παιδὶ
δῶκε Θόαντι μεταῦτις· ὁ δ' αὖ λίπεν Ὑψιπυλείῃ·
ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσι μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήϊον. οὔ μιν ἀφάσσων,
οὔτε κεν εἰσορόων, γλυκὺν ἵμερον ἐμπλήσειας.
τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πέλεν, ἐξέτι κείνου,
ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήϊος ἐγκατέλεκτο
ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπὼς
στήθεα παρθενικῆς Μινωΐδος, ἥν ποτε Θησεὺς
Κνωσόθεν ἑσπομένην Δίῃ ἐνικάλλιπε νήσῳ·
ἡ δέ γε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους,

θελγέμεν, εὖτ᾽ ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἵκηται
συνθεσίῃ, νυκτός τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται, ὥς κεν ἑλοῦσα
χρύσειον μέγα κῶας, ὑπότροπος αὖτις ὀπίσσω
βαίη ἐς Αἰήταο δόμους· πέρι γάρ μιν ἀνάγκῃ
υἷες Φρίξοιο δόσαν ξείνοισιν ἄγεσθαι·
τοῖα παραιφαμένη, θελκτήρια φάρμακ᾽ ἔπασσεν
αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ᾽ οὔρεος ἤγαγε θῆρα.

Σχέτλι᾽ Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα στύγος ἀνθρώποισιν,
ἐκ σέθεν οὐλόμεναί τ᾽ ἔριδες, στοναχαί τε, γόοι τε,
ἄλγεά τ᾽ ἄλλ᾽ ἐπὶ τοῖσιν ἀπείρονα τετρήχασι·
δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο, δαῖμον, ἀερθεὶς,
οἷος Μηδείῃ στυγερὴν φρεσὶν ἔμβαλες ἄτην.
πῶς γὰρ δὴ μετιόντα κακῷ ἐδάμασσεν ὀλέθρῳ
Ἄψυρτον; τὸ γὰρ ἧμιν ἐπισχερὼ ἦεν ἀοιδῆς.
Ἦμος ὅτ᾽ Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ᾽ ἐλίποντο
συνθεσίῃ, τοί μέν ῥα διάνδιχα νηυσὶν ἔκελσαν
σφωϊτέραις κρινθέντες· ὁ δ᾽ ἐς λόχον ἤεν Ἰήσων
δέγμενος Ἄψυρτόν τε, καὶ οὓς ἐξαῦτις ἑταίρους.
αὐτὰρ ὅ γ᾽ αἰνοτάτῃσιν ὑποσχεσίῃσι δολωθεὶς
καρπαλίμως ᾗ νηῒ διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας,
νύχθ᾽ ὑπὸ λυγαίην ἱερῆς ἐπεβήσατο νήσου·
οἰόθι δ᾽ ἀντικρὺ μετιὼν πειρήσατο μύθοις
εἷο κασιγνήτης, (ἀταλὸς πάϊς οἷα χαράδρης
χειμερίης, ἣν οὐδὲ δι᾽ αἰζηοὶ περόωσιν)
εἴ κε δόλον ξείνοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσι τεχνήσαιτο.

καὶ τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνήνεον ἀλλήλοισιν·
αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῦ ἐξᾶλτο λόχοιο,
γυμνὸν ἀνασχόμενος παλάμῃ ξίφος· αἶψα δὲ κούρη
ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε, καλυψαμένη ὀθόνῃσι,
μὴ φόνον ἀθρήσειε κασιγνήτοιο τυπέντος.
τὸν δ' ὅ γε, βουτύπος ὥστε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον,
πλῆξεν ὀπιπτεύσας νηοῦ σχεδὸν, ὃν ποτ' ἔδειμαν
Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ περιναιέται ἀντιπέρηθεν.
τοῦ ὅ γ' ἐνὶ προδόμῳ γνὺξ ἤριπε· λοίσθια δ' ἥρως
θυμὸν ἀναπνείων χερσὶ μέλαν ἀμφοτέρῃσιν
αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχετο· τῆς δὲ καλύπτρην
ἀργυφέην καὶ πέπλον ἀλευομένης ἐρύθηνεν.
ὀξὺ δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν
ὄμματι νηλειὴς ὀλοφώϊον ἔργον Ἐριννύς.
ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος,
τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων,
ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.
ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψε νέκυν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
κείαται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτεῦσιν.
Οἱ δ' ἄμυδις πυρσοῖο σέλας προπάροιθεν ἰδόντες,
τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρε,
Κολχίδος ἄγχοθι νηὸς ἑὴν παρὰ νῆα βάλοντο
ἥρωες· Κόλχων δ' ὄλεκον στόλον, ἠΰτε κίρκοι
φῦλα πελειάδων, ἠὲ μέγα πῶϋ λέοντες
ἀγρότεροι κλονέουσιν ἐνὶ σταθμοῖσι θορόντες.
οὐδ' ἄρα τις κείνων θάνατον φύγε, πάντα δ' ὅμιλον,
πῦρ ἅτε, δηϊόωντες ἐπέδραμον· ὀψὲ δ' Ἰήσων
ἤντησε, μεμαὼς ἐπαμυνέμεν οὐ μάλ' ἀρωγῆς

δευομένοις· ἤδη δὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο.
ἔνθα δὲ ναυτιλίης πυκινὴν πέρι μητιάασκον
ἑζόμενοι βουλήν· ἐπὶ δὲ σφίσιν ἤλυθε κούρη
φραζομένοις· Πηλεὺς δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον.
"Ἤδη νῦν κέλομαι νύκτωρ ἔτι νῆ' ἐπιβάντας
„ εἰρεσίῃ περάαν πλόον ἀντίον, ᾧ ῥ' ἐπέχουσι
„ δήϊοι· ἠῶθεν γὰρ ἐσαθρήσαντας ἕκαστα
„ ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον, ὅ τις προτέρωσε δίεσθαι
„ ἡμέας ὀτρυνέει, τοὺς πείσεμεν· οἷα δ' ἄνακτος
„ εὔνιδες, ἀργαλέῃσι διχοστασίῃς κεδόωνται.
„ ῥηϊδίη δέ κεν ἄμμι, κεδασθέντων δίχα λαῶν,
„ ἤδ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος.
Ὣς ἔφατ'· ᾔνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰακίδαο.
ῥίμφα δὲ νῆ' ἐπιβάντες ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσι
νωλεμὲς, ὄφρ' ἱερὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο,
ἀλλάων ὑπάτην, ποταμοῦ σχεδὸν Ἠριδανοῖο.

Κόλχοι δ', ὁππότ' ὄλεθρον ἐπεφράσθησαν ἄνακτος,
ἤτοι μὲν δίζεσθαι ἐπέχραον ἔνδοθι πάσης
Ἀργὼ καὶ Μινύας Κρονίης ἁλός. ἀλλ' ἀπέρυκεν
Ἥρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.
ὕστατον αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταιΐδος ἤθεα γαίης
στύξαν, ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο,
ἔμπεδα δ' ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες ἔνασθεν.
οἱ μὲν ἐπ' αὐτάων νήσων ἔβαν, ᾗσιν ἐπέσχον
ἥρωες, ναίουσι δ' ἐπώνυμοι Ἀψύρτοιο·
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
τύμβος ἵν' Ἁρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν,

ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν ἐφέστιοι· οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν
ἐνναίουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται,
ἐκ τόθεν ἐξότε τούσγε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ
νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι.

Ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἐείσατο νόστος ἀπήμων,
δή ῥα τότε προμολόντες, ἐπὶ χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
Ὑλλήων. νῆσοι γὰρ ἐπιπρούχοντο θαμειαὶ,
ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.
οὐδέ σφιν, ὡς καὶ πρὶν, ἀνάρσια μητιάασκον
Ὑλλῆες· πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
μισθὸν ἀειράμενοι τρίποδα μέγαν Ἀπόλλωνος.
δοιοὺς γὰρ τρίποδας τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
Αἰσονίδῃ περόωντι κατὰ χρέος, ὁππότε Πυθὼ
ἱρὴν πευσόμενος μετεκίαθε τῆσδ' ὑπὲρ αὐτῆς
ναυτιλίης· πέπρωτο δ', ὅπῃ χθονὸς ἱδρυνθεῖεν,
μή ποτε τὴν δηΐοισιν ἀναστήσεσθαι ἰοῦσι.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν κείνῃ ὅδε κεύθεται αἴῃ
ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Ὑλληΐδα, πολλὸν ἔνερθεν
οὔδεος, ὥς κεν ἄφαντος ἀεὶ μερόπεσσι πέληται.
οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καταυτόθι τέτμον ἄνακτα
Ὕλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆϊ,
δήμῳ Φαιήκων. ὃ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
Μάκριν τ' εἰσαφίκανε, Διωνύσοιο τιθήνην,
νιψόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον· ἔνθ' ὅ γε κούρην
Αἰγαίου ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο
Νηϊάδα Μελίτην· ἡ δὲ σθεναρὸν τέκεν Ὕλλον
δήμῳ Φαιήκων. ὁ μὲν οἰκία Ναυσιθόοιο

τυτθὸς ἐὼν ποτ᾽ ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.
οὐ γὰρ ὅγ᾽ ἡβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσῳ
ναίειν, κοιρανέοντος ἐπ᾽ ὀφρύσι Ναυσιθόοιο·
βῆ δ᾽ ἅλαδε Κρονίην, αὐτόχθονα λαὸν ἀγείρας
Φαιήκων· σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον
ἥρως Ναυσίθοος· τόθι δ᾽ εἵσατο, καί μιν ἔπεφνον
Μέντορες, ἀγραύλοισιν ἀλεξόμενον περὶ βουσίν.

Ἀλλά, θεαί, πῶς τῆσδε παρὲξ ἁλὸς, ἀμφί τε γαῖαν
Αὐσονίην, νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται
Στοιχάδες, Ἀργῴης περιώσια σήματα νηὸς
νημερτὲς πέφαται; τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη
καὶ χρειώ σφ᾽ ἐκόμισσε; τίνες σφέας ἤγαγον αὖραι;

Αὐτόν που μεγαλωστὶ, δεδουπότος Ἀψύρτοιο,
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, χόλος λάβεν, οἷον ἔρεξαν.
Αἰαίης δ᾽ ὀλοὸν τεκμήρατο δήνεσι Κίρκης
αἷμ᾽ ἀπονιψαμένους, πρό τε μυρία πημανθέντας,
νοστήσειν. τὸ μὲν οὔ τις ἀριστήων ἐνόησεν·
ἀλλ᾽ ἔθεον, γαίης Ὑλληΐδος ἐξανιόντες,
τηλόθι· τὰς δ᾽ ἀπέλειπον, ὅσαι Κόλχοισι πάροιθεν
ἑξείης πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἴσσα τε, Δυσκέλαδός τε, καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.
αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἐπὶ τῇσι παραὶ Κέρκυραν ἵκοντο,
ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην,
ἠΰκομον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλιουντίδος αἴης,
ἁρπάξας ὑπ᾽ ἔρωτι· μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
ναυτίλοι ἐκ πόντοιο κελαινῇ πάντοθεν ὕλῃ

δερκόμενοι, Κέρκυραν ἐπικλείουσι Μέλαιναν.
τῇ δ' ἔπι καὶ Μελίτην, λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ,
αἰπεινήν τε Κερωσσὸν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἐοῦσαν
Νυμφαίην παράμειβον, ἵνα κρείουσα Καλυψὼ
Ἀτλαντὶς ναίεσκε· τὰ δ' ἠεροειδέα λεύσσειν
οὔρεα δοιάζοντο Κεραύνια. καὶ τότε βουλὰς
ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.
μηδομένη δ' ἄνυσιν τοῖο πλόου, ὦρσεν ἀέλλας
ἀντικρὺ, ταῖς αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο
νήσου ἔπι κραναῆς Ἠλεκτρίδος. αὐτίκα δ' ἄφνως
ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων
αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
τοὺς δ' ὀλοὸν μεσσηγὺ δέος λάβεν εἰσαΐοντας
φθογγήν τε, Ζηνός τε βαρὺν χόλον. οὐ γὰρ ἀλύξειν
ἔννεπεν οὔτε πόρους δολιχῆς ἁλὸς, οὔτε θυέλλας
ἀργαλέας, ὅτε μὴ Κίρκη φόνον Ἀψύρτοιο
νηλέα νίψειε· Πολυδεύκεα δ' εὐχετάασθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἤνωγε κελεύθους
Αὐσονίης ἔμπροσθε πορεῖν ἁλὸς, ᾗ ἔνι Κίρκην
δήουσι, Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.

Ὣς Ἀργὼ ἰάχησεν ὑπὸ κνέφας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
Τυνδαρίδαι, καὶ χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοισιν,
εὐχόμενοι τὰ ἕκαστα· κατηφείη δ' ἔχεν ἄλλους
ἥρωας Μινύας. ἡ δ' ἔσσυτο πολλὸν ἐπιπρὸ
λαίφεσιν, ἐς τ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο·
ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ
ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο

λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος· ἡ δ' ἔτι νῦν περ
τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνεκήκιεν ἀτμόν.
οὐδέ τις ὕδωρ κεῖνο διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας
οἰωνὸς δύναται βαλέειν ὕπερ· ἀλλὰ μεσηγὺ
φλογμῷ ἐπιθρώσκει πεποτημένος. ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ. Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
συμφέρεται δίναις, ἅ τε μυρία χεῦε πάροιθεν,
ἦμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν ἐκ πατρὸς ἐνιπῆς,
χωόμενος περὶ παιδὶ, τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῆς Ἀμύροιο.
καὶ τὰ μὲν ὧς κείνοισι μετ' ἀνδράσι κεκλήϊσται.
τοὺς δ' οὔτε βρώμης ᾕρει πόθος, οὐδὲ ποτοῖο,
οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος. ἀλλ' ἄρα τοίγε
ἤματα μὲν στρεύγοντο περὶ βληχρὸν βαρύθοντες
ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον
τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ἠριδανοῖο·
νυκτὸς δ' αὖ γόον ὀξὺν ὀδυρομένων ἐσάκουον
Ἡλιάδων λιγέως· τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν,
οἷον ἐλαιηραὶ στάγες, ὕδασιν ἐμφορέοντο.

Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσανέβησαν,
ὅστ᾽ εἰς Ἠριδανὸν μετανίσσεται· ἄμμιγα δ᾽ ὕδωρ
ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον. αὐτὰρ ὁ γαίης
ἐκ μυχάτης, ἵνα τ᾽ εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτὸς,
ἔνθεν ἀπορνύμενος, τῇ μέντ᾽ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
Ὠκεανοῦ, τῇ δ᾽ αὖτε μετ᾽ Ἰονίην ἅλα βάλλει,
τῇ δ᾽ ἐπὶ Σαρδόνιον πέλαγος, καὶ ἀπείρονα κόλπον,
ἑπτὰ διὰ στομάτων ἵει ῥόον. ἐκ δ᾽ ἄρα τοῖο
λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας, αἵ τ᾽ ἀνὰ Κελτῶν
ἤπειρον πέπτανται ἀθέσφαται· ἔνθα κεν οἵ γε
ἄτῃ ἀεικελίῃ πέλασαν. φέρε γάρ τις ἀπορρὼξ
κόλπον ἐς Ὠκεανοῖο, τὸν οὐ προδαέντες ἔμελλον
εἰσβαλέειν, τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν.
ἀλλ᾽ Ἥρη σκοπέλοιο καθ᾽ Ἑρκυνίου ἰάχησεν,
οὐρανόθεν προθοροῦσα· φόβῳ δ᾽ ἐτίναχθεν αὐτῆς
πάντες ὁμῶς· δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.
ἂψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, καί ῥ᾽ ἐνόησαν
τὴν οἶμον, τῇ πέρ τε καὶ ἔπλετο νόστος ἰοῦσι.
δηναιοὶ δ᾽ ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο,
Ἥρης ἐννεσίῃσι, δι᾽ ἔθνεα μυρία Κελτῶν
καὶ Λιγύων περόωντες ἀδήϊοι. ἀμφὶ γὰρ αἰνὴν
ἠέρα χεῦε θεὰ πάντ᾽ ἤματα νισσομένοισι.
μεσσότατον δ᾽ ἄρα τοί γε διὰ στόμα νηὶ βαλόντες
Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σόοι, εἵνεκα κούρων
Ζηνός· ὃ δὴ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
ἔμπεδον· οὐδ᾽ οἶον κείνης ἐπίκουροι ἕποντο
ναυτιλίης· Ζεὺς δέ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.
Στοιχάδας αὖτε λιπόντες ἐς Αἰθαλίην ἐπέρησαν

νῆσον, ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες
ἱδρῶ ἅλις· χροιῇ δὲ κατ' αἰγιαλοῖο κέχυνται
εἴκελαι· ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων·
ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται.

Καρπαλίμως δ' ἐνθένδε δι' ἐξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο,
Αὐσονίης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες·
ἷξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
πείσματ' ἐπ' ἠϊόνων σχεδόθεν βάλον. ἔνθα δὲ Κίρκην
εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.
τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο.
αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο
μύρεσθαι δόκεον· φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμαχ' ἔδαπτεν,
οἷσι πάρος ξείνους θέλγ' ἀνέρας, ὅστις ἵκοιτο·
τὴν δ' αὐτὴ φονίῳ σβέσεν αἵματι πορφύρουσαν,
χερσὶν ἀφυσσαμένη· λῆξεν δ' ὀλοοῖο φόβοιο.
τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης
ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.
θῆρες δ', οὐ θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῇσιν,
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων
συμμιγέες μελέων, κίον ἀθρόοι, ἠΰτε μῆλα
ἐκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν ὀπηδεύοντα νομῆϊ.
τοίους καὶ προτέρης ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε
χθὼν αὐτὴ μικτοῖσιν ἀρηρα μένους μελέεσσιν,
οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα,
οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο
ἰκμάδας αἰνυμένη· τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰὼν
συγκρίνας· τὼς οἵ γε φυὴν ἀΐδηλοι ἕποντο.

ἥρωας δ' ἕλε θάμβος ἀπείριτον· αἶψα δ' ἕκαστος
Κίρκης εἴς τε φυὴν, εἴς τ' ὄμματα παπταίνοντες,
ῥεῖα κασιγνήτην φάσαν ἔμμεναι Αἰήταο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ νυχίων ἀπὸ δείματα πέμψεν ὀνείρων,
αὐτίκ' ἔπειτ' ἄψορρον ἀπέστιχε· τοὺς δ' ἅμ' ἕπεσθαι,
χειρὶ καταρρέξασα, δολοφροσύνῃσιν ἄνωγεν.
ἔνθ' ἤτοι πληθὺς μὲν ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
μίμνεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐρύσσατο Κολχίδα κούρην.
ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδὸν, ἔς τ' ἀφίκοντο
Κίρκης ἐς μέγαρον· τοὺς δ' ἐν λιπαροῖσι κέλευσεν
ἥ γε θρόνοις ἕζεσθαι, ἀμηχανέουσα κιόντων.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντες
ἵζανον, ἥ τε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται,
ἡ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χείρεσσι μέτωπα,
αὐτὰρ ὁ κωπῆεν μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,
ὧπέρ τ' Αἰήταο πάϊν κτάνεν· οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἰθὺς ἐνὶ βλεφάροισιν ἀνέσχεθον. αὐτίκα δ' ἔγνω
Κίρκη φύξιον οἶτον, ἀλιτροσύνας τε φόνοιο.
τῷ καὶ ὀπιζομένη Ζηνὸς θέμιν Ἱκεσίοιο,
ὃς μέγα μὲν κοτέει, μέγα δ' ἀνδροφόνοισιν ἀρήγει,
ῥέζε θυηπολίην, οἵῃ τ' ἀπολυμαίνονται
νηλειεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀντιόωσι.
πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἥ γε φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην· αὖτις δὲ καὶ ἄλλοις
μείλισσε χύτλοισι, καθάρσιον ἀγκαλέουσα

Ζῆνα, παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων.
καὶ τὰ μὲν ἀθρόα πάντα δόμων ἐκ λύματ᾽ ἔνεικαν
Νηϊάδες πρόπολοι, ταί οἱ πόρσυνον ἕκαστα.
ἡ δ᾽ εἴσω πελάνους μείλικτρά τε νηφαλίῃσι
καῖεν ἐπ᾽ εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο
σμερδαλέας παύσειεν Ερινννύας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν,
εἴτ᾽ οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας,
εἴτε καὶ ἐμφύλῳ προσκηδέες ἀντιόωσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ᾽ ἔπειτα
εἷσεν ἐπὶ ξεστοῖσιν ἀναστήσασα θρόνοισι,
καὶ δ᾽ αὐτὴ πέλας ἷζεν ἐνωπαδίς. αἶψα δὲ μύθῳ
χρειὼ, ναυτιλίην τε, διακριδὸν ἐξερέεινεν,
ἠδ᾽ ὁπόθεν μετὰ γαῖαν ἑὴν καὶ δώματ᾽ ἰόντες
αὔτως ἱδρύνθησαν ἐφέστιοι. ἦ γὰρ ὀνείρων
μνῆστις ἀεικελίη δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν·
ἵετο δ᾽ αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμεναι ὀμφὴν,
αὐτίχ᾽ ὅπως ἐνόησεν ἀπ᾽ οὔδεος ὄσσε βαλοῦσαν·
πᾶσα γὰρ Ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι
ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν
οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην.
ἡ δ᾽ ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένῃ κατέλεξε,
Κολχίδα γῆρυν ἱεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο
κούρη μειλιχίως, ἠμὲν στόλον, ἠδὲ κελεύθους
ἡρώων, ὅσα τ᾽ ἀμφὶ θοοῖς ἐμόγησαν ἀέθλοις·
ὥς τε κασιγνήτης πολυκηδέος ἤλιτε βουλαῖς,
ὥς τ᾽ ἀπονόσφιν ἄλυξεν ὑπέρβια δείματα πατρὸς

σὺν παισὶ Φρίξοιο· φόνον δ' ἀλέεινεν ἐνισπεῖν
Ἀψύρτου. τὴν δ' οὔ τι νόῳ λάθεν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
μυρομένην ἐλέηρεν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔειπε.
“Σχετλίη, ἦ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέα μήσαο νόστον.
„ ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δὴν σε βαρὺν χόλον Αἰήταο
„ ἐκφυγέειν· τάχα δ' εἶσι καὶ Ἑλλάδος ἤθεα γαίης
„ τισόμενος φόνον υἷος, ὅτ' ἄσχετα ἔργ' ἐτέλεσσας.
„ ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο,
„ ἄλλο μὲν οὔ τι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰούσῃ·
„ ἔρχεο δ' ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπηδὸς ἐοῦσα,
„ ὅντινα τοῦτον ἄϊστον ἀείραο πατρὸς ἄνευθε·
„ μηδ' ἐμὲ γουνάσσαιο ἐφέστιος, οὐ γὰρ ἔγωγε
„ αἰνήσω βουλάς τε σέθεν καὶ ἀεικέα φύξιν.
Ὣς φάτο· τὴν δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν· ἀμφὶ δὲ πέπλον
ὀφθαλμοῖσι βαλεῦσα, γόον χέεν, ὄφρα μιν ἥρως,
χειρὸς ἐπισχόμενος, μεγάρων ἐξῆγε θύραζε
δείματι παλλομένην· λεῖπον δ' ἄπο δώματα Κίρκης.

Οὐδ' ἄλοχον Κρονίδαο Διὸς λάθον· ἀλλά οἱ Ἶρις
πέφραδεν, εὖτ' ἐνόησεν ἀπὸ μεγάροιο κιόντας.
αὐτὴ γάρ μιν ἄνωγε δοκευέμεν, ὁππότε νῆα
στείχοιεν, τὸ καὶ αὖτις ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν.
“Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς,
„ εἰδ' ἄγε, λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσι,
„ δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν ἁλὸς ἐξανιοῦσαν.
„ κείνης γὰρ χρειώ με κιχάνεται. αὐτὰρ ἔπειτα
„ ἐλθεῖν εἰς ἀκτάς, ὅθι τ' ἄκμονες Ἡφαίστοιο
„ χάλκειοι στιβαρῇσιν ἀράσσονται τυπίδεσσιν·

„ εἰπὲ δὲ κοιμῆσαι φύσας πυρὸς, εἰσόκεν Ἀργὼ
„ τάσγε παρεξελάσῃσιν. αὐτὰρ καὶ ἐς Αἴολον ἐλθεῖν,
„ Αἴολον, ὅσϯ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει·
„ καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
„ πάντας ἀπολήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
„ τρηχύνοι πέλαγος· Ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω,
„ ὄφρ' οἵ γ' Ἀλκινόου Φαιήκιδα νῆσον ἵκωνται.
Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ, τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.
πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν, καὶ ἐπέφραδε μῦθον
Ἥρης ἐννεσίῃς, ὦρσέ τέ μιν εἰς ἓ νέεσθαι.
δεύτερα δ' εἰς Ἥφαιστον ἐδύσατο· παῦσε δὲ τόν γε
ῥίμφα σιδηρείων τυπίδων· ἔσχοντο δ' αὐτμῆς
αἰθαλέοι πρηστῆρες. αὐτὰρ τρίτον εἰσαφίκανεν
Αἴολον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν. ὄφρα δὲ καὶ τῷ
ἀγγελίην φαμένη θοὰ γούνατα παῦσεν ὁδοῖο,
τόφρα Θέτις, Νηρῆα κασιγνήτας τε λιποῦσα,
ἐξ ἁλὸς Οὔλυμπόνδε θεὰν μετεκίαθεν Ἥρην·
ἡ δέ μιν ἄσσον ἑοῖο παρεῖσέ τε, φαῖνέ τε μῦθον.
“ Κέκλυθι νῦν, Θέτι δῖα, τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνίσπειν.
„ οἶσθα μὲν ὅσσον ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως
„ Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἀέθλου,
„ οἵως τέ σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
„ πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
„ κύματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσι.
„ νῦν δὲ παρὰ Σκύλλης σκόπελον μέγαν, ἠδὲ Χάρυβδιν
„ δεινὸν ἐρευγομένην, δέχεται ὁδός. ἀλλά σε γὰρ δὴ

„ ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον, ἠδ' ἀγάπησα
„ ἔξοχον ἀλλάων, αἵ τ' εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν,
„ οὕνεκεν οὐκ ἔτλης εὐνῇ Διὸς ἱεμένοιο
„ λέξασθαι. κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν,
„ ἠὲ σὺν ἀθανάτῃς, ἠὲ θνητῇσιν ἰαύειν.
„ ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα,
„ ἠλεύω· ὁ δ' ἔπειτα πελώριον ὅρκον ὄμοσσε,
„ μήποτέ σ' ἀθανάτοιο θεοῦ καλέεσθαι ἄκοιτιν.
„ ἔμπης δ' οὐ μεθίεσκεν ὀπιπτεύων ἀέκουσαν,
„ εἰσότε οἱ πρέσβειρα Θέμις κατέλεξεν ἅπαντα,
„ ὡς δή τοι πέπρωται ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
„ παῖδα τεκεῖν· τῷ καί σε λιλαιόμενος μεθέηκε,
„ δείματι, μή τις ἑοῦ ἀντάξιος ἄλλος ἀνάσσοι
„ ἀθανάτων, ἀλλ' αἰὲν ἑὸν κράτος εἰρύοιτο.
„ αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἄριστον ἐπιχθονίων πόσιν εἶναι
„ δῶκά τοι, ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιάσειας,
„ τέκνα τε φιτύσαιο· θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα
„ πάντας ὁμῶς· αὐτὴ δὲ σέλας χείρεσσιν ἀνέσχον
„ νυμφίδιον, κείνης ἀγανόφρονος εἵνεκα τιμῆς.
„ ἀλλ' ἄγε, καὶ τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω.
„ εὖτ' ἂν ἐς Ἠλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
„ ὃν δὴ νῦν Χείρωνος ἐν ἤθεσι Κενταύροιο
„ Νηϊάδες κομέουσι, τεοῦ λίπτοντα γάλακτος,
„ χρειώ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο
„ Μηδείης· σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα,
„ ἠδ' αὐτῷ Πηλῆϊ. τί τοι χόλος ἐστήρικται;
„ ἀάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη.
„ ναὶ μὲν ἐφημοσύνῃσιν ἐμαῖς Ἥφαιστον ὀΐω

„ λωφήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος, Ἱπποτάδην δὲ
„ Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν,
„ νόσφιν εὐσταθέος Ζεφύρου, τείως κεν ἵκωνται
„ Φαιήκων λιμένας· σὺ δ' ἀκηδέα μήδεο νόστον.
„ δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ' ἔασι
„ μοῦνον, ἅ κε τρέψαιο κασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.
„ μηδὲ σύ γ' ἠὲ Χάρυβδιν ἀμηχανέοντας ἐάσῃς
„ ἐσβαλέειν, μὴ πάντας ἀναβρόξασα φέρῃσιν,
„ ἠὲ παρὰ Σκύλλης στυγερὸν κευθμῶνα νέεσθαι,
„ Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
„ νυκτιπόλος Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κράταιϊν,
„ μήπως σμερδαλέῃσιν ἐπαΐξασα γένυσσι
„ λεκτοὺς ἡρώων δηλήσεται. ἀλλ' ἔχε νῆα
„ κεῖσ', ὅθι περ τυτθή γε παραίβασις ἔσσετ' ὀλέθρου.
Ὣς φάτο· τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
« Εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρὸς μένος, ἠδὲ θύελλαι
„ ζαχρηεῖς λήξουσιν ἐτήτυμον, ἦτ' ἂν ἔγωγε
„ θαρσαλέη φαίην, καὶ κύματος ἀντιόωντος,
„ νῆα σαωσέμεναι, Ζεφύρου λίγα κινυμένοιο.
„ ἀλλ' ὥρη δολιχήν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὁδεύειν,
„ ὄφρα κασιγνήτας μετελεύσομαι, αἵ μοι ἀρωγοὶ
„ ἔσσονται, καὶ νηὸς ὅθι πρυμνήσι' ἀνῆπται,
„ ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀναΐξασα κατ' αἰθέρος ἔμπεσε δίναις
κυανέου πόντοιο· κάλει δ' ἐπαμυνέμεν ἄλλας
αὐτοκασιγνήτας Νηρηΐδας· αἱ δ' ἀΐουσαι
ἤντεον ἀλλήλῃσι· Θέτις δ' ἀγόρευεν ἐφετμὰς
Ἥρης· αἶψα δ' ἴαλλε μετ' Αὐσονίην ἅλα πάσας.

αὐτὴ δ' ὠκυτέρη ἀμαρύγματος, ἠὲ βολάων
ἠελίου, ὅτ' ἄνεισι περαίης ὑψόθι γαίης,
σεῦατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατος, ἐς τ' ἀφίκανεν
ἀκτὴν Αἰαίην Τυρσηνίδος ἠπείροιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηὶ σόλῳ ῥιπῆσί τ' ὀϊστῶν
τερπομένους· ἡ δ' ἆσσον ὀρεξαμένη χερὸς ἄκρης
Αἰακίδεω Πηλῆος· ὃ γὰρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης,
οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον· ἀλλ' ἄρα τῷ γε
οἴῳ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐείσατο, φώνησέν τε.
“Μηκέτι νῦν ἀκταῖς Τυρσηνίσιν ἧσθε μένοντες·
» ἠῶθεν δὲ θοῆς πρυμνήσια λύετε νηός,
» Ἥρῃ πειθόμενοι ἐπαρηγόνι. τῆς γὰρ ἐφετμῆς
» πασσυδίη κοῦραι Νηρηΐδες ἀντιόωσι,
» νῆα διὲκ πέτρας, αἵ τε Πλαγκταὶ καλέονται,
» ῥυσόμεναι. κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος.
» ἀλλὰ σὺ μή τῳ ἐμὸν δείξῃς δέμας, εὖτ' ἂν ἴδηαι
» ἀντομένην σὺν τῇσι· νόῳ δ' ἔχε, μή με χολώσῃς
» πλεῖον ἔτ', ἢ τοπάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας.
Ἦ, καὶ ἔπειτ' ἀΐδηλος ἐδύσατο βένθεα πόντου·
τὸν δ' ἄχος αἰνὸν ἔτυψεν, ἐπεὶ πάρος οὐκέτ' ἰοῦσαν
ἔδρακεν, ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνήν,
χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος.
ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιε
νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός· ἤματα δ' αὖτε
ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ εὐνῆς ἀνεπάλμενος εἰσενόησε
παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· ἧκε δ' ἀϋτὴν

σμερδαλέην ἐσιδών, μέγα νήπιος· ἡ δ' ἀΐουσα
τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα·
αὐτὴ δὲ πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο θοῶς, καὶ ἐσήλατο πόντον –
χωσαμένη· μετὰ δ' οὔ τι παλίσσυτος ἵκετ' ὀπίσσω.
τῷ μὲν ἀμηχανίη δῆσε φρένας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
πᾶσαν ἐφημοσύνην Θέτιδος μετέειπεν ἑταίροις.
οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους,
ἐσσυμένως δόρπον τε χαμεύνας τ' ἀμφεπένοντο,
τῆς ἔνι δαισάμενοι νύκτ' ἄεσαν, ὡς τοπάροιθεν.

Ἦμος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ἠώς,
δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο
βαῖνον ἐπὶ κληῖδας ἀπὸ χθονός· ἐκ δὲ βυθοῖο
εὐναίας εἷλκον περιγηθέες, ἄλλα τε πάντα
ἄρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
εἴρυσσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.
νῆα δ' ἐϋκραὴς ἄνεμος φέρεν. αἶψα δὲ νῆσον
καλὴν, ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελώῳ εὐνηθεῖσα
γείνατο Τερψιχόρη, Μουσέων μία· καί ποτε Δηοῦς
θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς
ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο,

τηκεδόνι φθινύθουσαι· ἀπηλεγέως δ᾽ ἄρα καὶ τοῖς
ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. οἱ δ᾽ ἀπὸ νηὸς
ἤδη πείσματ᾽ ἔμελλον ἐπ᾽ ἠϊόνεσσι βαλέσθαι,
εἰ μὴ ἄρ᾽ Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
κραιπνὸν ἐϋτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς,
ὄφρ᾽ ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ
κρεγμῷ· παρθενικὴν δ᾽ ἐνοπὴν ἐβιήσατο φόρμιγξ.
νῆα δ᾽ ὁμοῦ Ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
πρυμνόθεν ὀρνύμενον· ταὶ δ᾽ ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν.
ἀλλὰ καὶ ὧς Τελέοντος ἐΰς πάϊς, οἶος ἑταίρων
προφθάμενος, ξεστοῖο κατὰ ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὀπὶ θυμὸν ἰανθείς·
νῆχε δὲ πορφυρέοιο δι᾽ οἴδματος, ὄφρ᾽ ἐπιβαίη,
σχέτλιος. ἦ τέ οἱ αἶψα καταυτόθι νόστον ἀπηύρων·
ἀλλά μιν οἰκτείρασα θεὰ Ερυκος μεδέουσα
Κύπρις ἔτ᾽ ἐν δίναις ἀνερείψατο, καί ῥ᾽ ἐσάωσε
πρόφρων ἀντομένη Λιλυβηΐδα ναιέμεν ἄκρην.
οἱ δ᾽ ἄχεϊ σχόμενοι τὰς μὲν λίπον, ἄλλα δ᾽ ἔπαζον
κύντερα μιξοδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρια νηῶν.
τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη·
τῇ δ᾽ ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις·
ἄλλοθι δὲ Πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι
ῥόχθεον, ἧχι πάροιθεν ἀπέστυεν αἰθομένη φλὸξ
ἄκρων ἐκ σκοπέλων, πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης.
καπνῷ δ᾽ ἀχλυόεις αἰθὴρ πέλεν· οὐδέ κεν αὐγὰς
ἔδρακες ἠελίοιο. τότ᾽ αὖ λήξαντος ἀπ᾽ ἔργων
Ηφαίστου, θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν.

ἔνθα σφιν κοῦραι Νηρηΐδες ἄλλοθεν ἄλλαι
ἤντεον· ἡ δ' ὄπιθε πλέρυγος θίγε πηδαλίοιο
δῖα Θέτις· Πλαγκτῇσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν.
ὡς δ' ὁπόταν δελφῖνες ὑπὲξ ἁλὸς εὐδιόωντες
σπερχομένην ἀγεληδὸν ἑλίσσωνται περὶ νῆα,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν,
ἄλλοτε παρβολάδην, ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται·
ὣς αἱ ὑπεκπροθέουσαι ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο
Ἀργῴῃ περὶ νηΐ, Θέτις δ' ἴθυνε κελεύθους.
καί ῥ' ὅτε δὴ Πλαγκτῇσιν ἐνιχρίμψεσθαι ἔμελλον,
αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας,
ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς
ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι.
τὴν δὲ παρηορίην κόπτε ῥόος· ἀμφὶ δὲ κῦμα
λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν.
αἱ δ' ὅτὲ μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον,
ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου
ἠρήρειντο, ὅθι πολλὸν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα.
αἱ δ', ὥστ' ἠμαθόεντος ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο
παρθενικαί, δίχα κόλπον ἐπ' ἰξύας εἱλίξασαι,
σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγέϊ· τὴν μὲν ἔπειτα
ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
ὕψι μεταχθονίην· ἡ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει·
ὣς αἳ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε
πετράων· περὶ δέ σφιν ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.
τὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἄναξ κορυφῆς ἐπὶ λισσάδος ἄκρης
ὀρθὸς ἐπὶ σφυρῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας

Ἥφαιστος

Ἥφαιστος θηεῖτο, καὶ αἰγλήεντος ὕπερθεν
οὐρανοῦ ἑστηυῖα Διὸς δάμαρ· ἀμφὶ δ' Ἀθήνῃ
βάλλε χέρας, τοῖόν μιν ἔχεν δέος εἰσορόωσαν.
ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα,
τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον, ὀχλίζουσαι
νῆα διὲκ πέτρας πολυηχέας· οἱ δ' ἀνέμοιο
αὖτις ἐπαυρόμενοι προτέρω θέον· ὦκα δ' ἄμειβον
Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ἠελίοιο.
ἔνθ' αἱ μὲν κατὰ βένθος ἁλίγκιαι αἰθυίῃσι
δῦνον, ἐπεί ῥ' ἀλόχοιο Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς.
τοὺς δ' ἄμυδις βληχή τε δι' ἠέρος ἵκετο μήλων,
μυκηθμός τε βοῶν αὐτοσχεδὸν οὔατ' ἔβαλλε.
καὶ τὰ μὲν ἑρσήεντα κατὰ δρία ποιμαίνεσκεν
ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν Ἠελίοιο,
ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα·
Λαμπετίη δ' ἐπὶ βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα. τὰς δὲ καὶ αὐτοὶ
βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο
ἀμπεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον· οὐδέ τις ἦε
κυανέη μετὰ τῇσι δέμας, πᾶσαι δὲ γάλακτι
εἰδόμεναι, χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον.
καὶ μὲν τὰς παράμειβον ἐπ' ἤματι· νυκτὶ δ' ἰούσῃ
πεῖρον ἁλὸς μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι, ὄφρα καὶ αὖτις
Ἠὼς ἠριγενὴς φέγγος βάλε νισσομένοισιν.

Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
ᾗ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ἵλατε Μοῦσαι,

οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος, ᾧ ἀπὸ πατρὸς
μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· (οἱ δέ ἑ Δηοῦς
κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαε στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι,
Μάκριδα φιλαμένη.) Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται
οὔνομα, Φαιήκων ἱερὴ τροφός· ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ
αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασι.
τοὺς Ἀργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη καμάτοισι
Θρινακίης αὔρῃς ἵκετ' ἐξ ἁλός· οἱ δ' ἀγανῇσιν
Ἀλκίνοος λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας
δειδέχατ' ἀσπασίως· ἐπὶ δὲ σφίσι καγχαλάασκε
πᾶσα πόλις· φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι.
καὶ δ' αὐτοὶ ἥρωες ἀνὰ πληθὺν κεχάροντο,
τῷ ἴκελοι, οἷόν τε μεσαιτάτῃ ἐμβεβαῶτες
Αἱμονίῃ· μέλλον δὲ βοῇ ἔνι θωρήξεσθαι·
ὧδε μάλ' ἀγχίμολον στρατὸς ἄσπετος ἐξεφαάνθη
Κόλχων, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας μαστῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.
Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι
ἵεντ' ἀπροφάτως, ἠὲ στονόεσσαν αὐτὴν
νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν,
αὖθί τε, καὶ μετέπειτα σὺν Αἰήταο κελεύθῳ.
ἀλλά σφέας κατέρυκεν ἐπειγομένους πολέμοιο
κρείων Ἀλκίνοος. λελίητο γὰρ ἀμφοτέροισι
δηϊοτῆτος ἄνευθεν ὑπέρβια νείκεα λῦσαι.
κούρη δ' οὐλομένῳ ὑπὸ δείματι πολλὰ μὲν αὐτοὺς
Αἰσονίδεω ἑτάρους μειλίσσετο, πολλὰ δὲ χερσὶν

Αρήτης γούνων αλόχου θίγεν Αλκινόοιο.
“Γουνοῦμαι, βασίλεια· σὺ δ᾽ ἵλαθι, μηδ᾽ ἐμὲ Κόλχοις
„ ἐκδώης, ῷ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ
„ ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἷσιν ἐς ἄτην
„ ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν.
„ ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, οὐ μὲν ἕκητι
„ μαργοσύνης. ἴστω δ᾽ ἱερὸν φάος Ηελίοιο,
„ ἴστω νυκτιπόλου Περσηΐδος ὄργια κούρης,
„ μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσι
„ κεῖθεν ἀφορμήθην· στυγερὸν δ᾽ ἐμὲ τάρβος ἔπεισε
„ τῆσδε φυγῆς μνήσασθαι, ὅτ᾽ ἤλιτον· οὐδέ τις ἄλλη
„ μῆτις ἔην. ἔτι μοι μίτρη μένει, ὡς ἐνὶ πατρὸς
„ δώμασιν, ἄχραντος καὶ ἀκήρατος. ἀλλ᾽ ἐλέαιρε,
„ πότνα, τεόν τε πόσιν μειλίσσεο· σοὶ δ᾽ ὀπάσειαν
„ ἀθάνατοι βίοτόν τε τελεσφόρον, ἀγλαΐην τε,
„ καὶ παῖδας, καὶ κῦδος ἀπορθήτοιο πόληος.
Τοῖα μὲν Αρήτην γουνάζετο δακρυχέουσα·
τοῖα δ᾽ ἀριστήων ἐναμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον.
“Υμέων, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, ἀμφί τ᾽ ἀέθλοις
„ οὕνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, ἧς ἰότητι
„ ταύρους τ᾽ ἐζεύξασθε, καὶ ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν
„ κείρετε γηγενέων· ἧς εἵνεκεν Αἱμονίηνδε
„ χρύσεον αὐτίκα κῶας ἀνάξετε νοστήσαντες.
„ ἥδ᾽ ἐγὼ, ἣ πάτρην τε καὶ οὓς ὤλεσσα τοκῆας,
„ ἣ δόμον, ἣ σύμπασαν ἐϋφροσύνην βιότοιο·
„ ὔμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις
„ ἤνυσα· καὶ γλυκεροῖσιν ἔτ᾽ εἰσόψεσθε τοκῆας
„ ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμοὶ ἀπὸ δὴ βαρὺς εἵλετο δαίμων

,, ἀγλαΐας· στυγερὴ δὲ σὺν ὀθνείοις ἀλάλημαι.
,, δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια, δείσατ' Ἐριννὺν
,, Ἱκεσίην, νέμεσίν τε θεῶν, ἐς χεῖρας ἰοῦσαν
,, Αἰήτεω, λώβῃ πολυπήμονι δηωθῆναι.
,, οὐ νηούς, οὐ πύργον ἐπίροθον, οὐκ ἀλεωρὴν
,, ἄλλην, οἰόθι δὲ προτιβάλλομαι ὑμέας αὐτούς.
,, σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες· οὐδ' ἐνὶ θυμῷ
,, αἰδεῖσθε ξείνης μ' ἐπὶ γούνατα χεῖρας ἀνάσσης
,, δερκόμενοι τείνουσαν ἀμήχανον· ἀλλά κε πᾶσι,
,, κῶας ἑλεῖν μεμαῶτες, ἐμίξατε δούρατα Κόλχοις,
,, αὐτῷ τ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι· νῦν δὲ μέθεσθε
,, ἠνορέης, ὅτε μοῦνοι ἀποτμηγέντες ἔασι.
Ὧς φάτο λισσομένη· τῶν δ' ὅντινα γουνάζοιτο,
ὅς μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν.
σεῖον δ' ἐγχείας εὐήκεας ἐν παλάμῃσι,
φάσγανά τ' ἐκ κολεῶν· οὐδὲ σχήσεσθαι ἀρωγῆς
ἔννεπον, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειε.
στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα
Νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, κατευκήλησε δὲ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς· τὴν δ' οὔ τι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος.
ἀλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἱλίσσετο θυμός.
οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει
ἐννυχίη· τὴν δ' ἀμφὶ κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα
χηροσύνῃ πόσιος· σταλάει δ' ὑπὸ δάκρυ παρειὰς
μνωομένης, οἵη μιν ἐπὶ σμυγερὴ λάβεν αἶσα·
ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηΐδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.
Τὼ δ' ἔντοσθε δόμοιο κατὰ πτόλιν, ὡς τὸ πάροιθε,

κρείων Ἀλκίνοος, πολυπότνιά τ' Ἀλκινόοιο
Ἀρήτη ἄλοχος, κούρης πέρι μητιάασκον
οἷσιν ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας· οἷα δ' ἀκοίτην
κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις.
" Ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων
„ παρθενικὴν, Μινύαισι φέρων χάριν. ἐγγύθι δ' Ἄργος
„ ἡμετέρης νήσοιο, καὶ ἀνέρες Αἱμονιῆες·
„ Αἰήτης δ' οὔτ' ἂρ ναίει σχεδὸν, οὐδέ τι ἴδμεν
„ Αἰήτην, ἀλλ' οἷον ἀκούομεν· ἡ δέ νυ κούρη
„ αἰνοπαθὴς κατά μοι νόον ἔκλασεν ἀντιόωσα.
„ μή μιν, ἄναξ, Κόλχοισι πόροις ἐς πατρὸς ἄγεσθαι.
„ ἀάσθη, ὅτε πρῶτα βοῶν θελκτήρια δῶκε
„ φάρμακά οἱ· σχεδόθεν δὲ κακῷ κακὸν, οἷά τε πολλὰ
„ ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν, ἀκειομένη, ὑπάλυξε
„ πατρὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον. αὐτὰρ Ἰήσων,
„ ὡς ἀΐω, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἕθεν ὅρκοις,
„ κουριδίην θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
„ τῷ, φίλε, μήτ' οὖν αὐτὸς ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
„ θείης Αἰσονίδην, μήτ' ἄσχετα σεῖο ἕκητι
„ παῖδα πατὴρ θυμῷ κεκοτηότι δηλήσαιτο.
„ λίην γὰρ δύσζηλοι ἑῆς ἐπὶ παισὶ τοκῆες·
„ οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς·
„ οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη,
„ πατρὸς ἀτασθαλίῃσι· νέον γε μὲν, οὐδ' ἀπὸ τηλοῦ,
„ ὑβριστὴς Ἔχετος γλήναις ἔνι χάλκεα κέντρα
„ πῆξε θυγατρὸς ἑῆς· στονόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ
„ ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῇ.
Ὣς ἔφατ' ἀντομένη· τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο

ἧς ἀλόχου μύθοισιν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν.
"Ἀρήτη, καί κεν σὺν τεύχεσιν ἐξελάσαιμι
„ Κόλχους, ἡρώεσσι φέρων χάριν, εἵνεκα κούρης.
„ ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι.
„ οὐδὲ μὲν Αἰήτην ἀθεριζέμεν, ὡς ἀγορεύεις,
„ λώϊον· οὐ γάρ τις βασιλεύτερος Αἰήταο.
„ καί κ' ἐθέλων, ἕκαθέν περ, ἐφ' Ἑλλάδι νεῖκος ἄροιτο.
„ τῷ μ' ἐπέοικε δίκην, ἥτις μετὰ πᾶσιν ἀρίστη
„ ἔσσεται ἀνθρώποισι, δικαζέμεν· οὐδέ σε κεύσω.
„ παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑῷ ἀπὸ πατρὶ κομίσσαι
„ ἰθύνω· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
„ οὔ μιν ἑοῦ πόσιος νοσφίσσομαι· οὐδὲ, γενέθλην
„ εἴ τιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρει, δηΐοισιν ὀπάσσω.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἐπισχεδὸν εὔνασεν ὕπνος.
ἡ δ' ἔπος ἐν θυμῷ πυκινὸν βάλετ'· αὐτίκα δ' ὦρτο
ἐκ λεχέων ἀνὰ δῶμα. συνήϊξαν δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι, δέσποιναν ἑὴν μεταποιπνύουσαι.
σῖγα δ' ἑὸν κήρυκα καλεσσαμένη προσέειπεν,
ᾗσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐποτρυνέοντα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ· μηδ' Ἀλκίνοον βασιλῆα
λίσσεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει,
παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑοῦ ποτὶ δώματα πατρὸς
ἐκδώσειν· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
οὐκέτι κουριδίης μιν ἀποτμήξειν φιλότητος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐκ μεγάροιο,
ὥς κεν Ἰήσονι μῦθον ἐναίσιμον ἀγγείλειεν
Ἀρήτης, βουλάς τε θεουδέος Ἀλκινόοιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηῒ σὺν ἔντεσιν ἐγρήσσοντας.

Ὑλλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄστεος· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν
πέφραδεν ἀγγελίην· γήθησε δὲ θυμὸς ἑκάστου
ἡρώων· μάλα γάρ σφιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα δὲ κρητῆρα κερασσάμενοι μακάρεσσιν,
ἣ θέμις, εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες,
αὐτονυχὶ κούρῃ θαλαμήϊον ἔντυον εὐνὴν
ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιε,
κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήϊον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν,
εὖτέ μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός· ἔδρακε δ' Ἥρη,
καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.
ἔνθα τότ' ἐστόρεσαν λέκτρον μέγα· τοῖο δ' ὕπερθε
χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο
τιμήεις ὁ γάμος καὶ ἀοίδιμος. ἄνθεα δέ σφι
Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις
ἐσφόρεον· πάσας δὲ, πυρὸς ὥς, ἄμφεπεν αἴγλη·
τοῖον ἀπὸ χρυσέων θυσάνων ἀμαρύσσετο φέγγος.
δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος· ἴσχε δ' ἑκάστην
αἰδὼς, ἱεμένην περ ὁμῶς ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι.
αἱ μέν τ' Αἰγαίου ποταμοῦ καλέοντο θύγατρες·
αἱ δ' ὄρεος κορυφὰς Μελιτηΐου ἀμφενέμοντο·
αἱ δ' ἔσαν ἐκ πεδίων ἀλσηΐδες. ὦρσε γὰρ αὐτὴ
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, Ἰήσονα κυδαίνουσα.

Digitized by Google

κεῖνο καὶ εἰσέτι νῦν ἱερὸν κληΐζεται ἄντρον
Μηδείης, ὅθι τούσγε σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν,
τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας. οἱ δ᾽ ἐνὶ χερσὶ
δούρατα νωμήσαντες ἀρήϊα, μὴ πρὶν ἐς ἀλκὴν
δυσμενέων ἀΐδηλος ἐπιβρίσειεν ὅμιλος,
κράατα δ᾽ εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν,
ἐμμελέως, Ὀρφῆος ὑπὸ λίγα φορμίζοντος,
νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπὶ προμολῇσιν ἄειδον.
οὐ μὲν ἐν Ἀλκινόοιο γάμον μενέηνε τελέσσαι
ἥρως Αἰσονίδης, μεγάροις δ᾽ ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο,
νοστήσας ἐς Ἰωλκὸν ὑπότροπος· ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
Μήδεια φρονέεσκε· τότ᾽ αὖ χρεὼ ἦγε μιγῆναι.
ἀλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.
τῷ καὶ τοὺς γλυκερῇ περ ἰαινομένους φιλότητι
δεῖμ᾽ ἔχεν, ἢ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο.
Ἠὼς δ᾽ ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι
λῦε κελαινὴν νύκτα δι᾽ ἠέρος· αἱ δ᾽ ἐγέλασσαν
ἠϊόνες νήσοιο καὶ ἑρσήεσσαι ἄπωθεν
ἀτραπιτοὶ πεδίων· ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς·
κίνυντ᾽ ἐνναέται μὲν ἀνὰ πτόλιν, οἱ δ᾽ ἀπὸ τηλοῦ
Κόλχοι Μακριδίης ἐνὶ πείρασι χερνήσοιο.
αὐτίκα δ᾽ Ἀλκίνοος μετεβήσατο συνθεσίῃσιν
ὃν νόον ἐξερέων κούρης ὕπερ· ἐν δ᾽ ὅγε χειρὶ
σκῆπτρον ἔχε χρυσοῖο δικασπόλον, ᾧ ὕπο πολλοὶ
ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.
τῷ δὲ καὶ ἑξείης πολεμήϊα τεύχεα δύντες

Φαιήκων

Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο.
ἤρωας δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἔκτοθι πύργων
βαῖνον ἐποψόμεναι· σὺν δ᾽ ἀνέρες ἀγροιῶται
ἤντεον εἰσαΐοντες, ἐπεὶ νημερτέα βάξιν
Ηρη ἐπιπροέηκεν. ἄγεν δ᾽ ὁ μὲν ἔκκριτον ἄλλων
ἀρνειὸν μήλων, ὁ δ᾽ ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν·
ἄλλοι δ᾽ ἀμφιφορῆας ἐπισχεδὸν ἵστασαν οἴνου
κίρνασθαι· θυέων τ᾽ ἀπὸ τηλόθι κήκιε λιγνύς.
αἱ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, οἷα γυναῖκες,
μείλιά τε χρυσοῖο, καὶ ἀλλοίην ἐπὶ τοῖσιν
ἀγλαΐην, οἵην τε νεόζυγες ἐντύνονται·
θάμβεον δ᾽ εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων
εἴδεα καὶ μορφάς, ἐν δὲ σφίσιν Οἰάγροιο
υἱὸν ὑπαὶ φόρμιγγος ἐϋκρέκτου καὶ ἀοιδῆς
ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ.
Νύμφαι δ᾽ ἄμμιγα πᾶσαι, ὅτε μνήσαιτο γάμοιο,
ἱμερόενθ᾽ ὑμέναιον ἀνήπυον· ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
οἰόθεν οἶαι ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Ηρη, σεῖό γ᾽ ἕκητι· σὺ γὰρ καὶ ἐπὶ φρεσὶ θῆκας
Αρήτης, πυκινὸν φάσθαι ἔπος Αλκινόοιο.
αὐτὰρ ὅγ᾽ ὡς ταπρῶτα δίκης ἀνὰ πείρατ᾽ ἔειπεν
ἰθείης, ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκλήϊστο,
ἔμπεδον ὣς ἀλέγυνε διαμπερές· οὐδέ ἑ τάρβος
οὐλοόν, οὐδὲ βαρεῖαι ἐπήλυθον Αἰήταο
μήνιες, ἀῤῥήκτοισι δ᾽ ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.
τῷ καὶ ὅτ᾽ ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες,
καὶ σφέας ἠὲ θέμιστας ἑὰς εἴρυσθαι ἄνωγεν,
ἢ λιμένων γαίης τ᾽ ἀπὸ τηλόθι νῆας ἐέργειν,

δὴ τότε δὴ βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντες ἐνιπάς,
δέχθαι ἐμειλίξαντο συνήμονας· αὖθι δὲ νήσῳ
δὴν μάλα Φαιήκεσσι μετ' ἀνδράσι ναιετάασκον,
εἰσότε Βακχιάδαι, γενεὴν Ἐφύρηθεν ἐόντες,
ἀνέρες ἐννάσσαντο μετὰ χρόνον· οἱ δὲ περαίην
νῆσον ἔϐαν· κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀϐάντων
οὔρεα, Νεσταίους τε, καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι·
ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος ἅδην αἰῶνος ἐτύχθη.
Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται
καὶ Νυμφέων, Νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
βωμοί, τοὺς Μήδεια καθίσσατο. πολλὰ δ' ἰοῦσιν
Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήϊα, πολλὰ δ' ὄπασσεν
Ἀρήτη· μετὰ δ' αὖτε δυώδεκα δῶκεν ἕπεσθαι
Μηδείῃ δμωὰς Φαιηκίδας ἐκ μεγάροιο.
ἤματι δ' ἑϐδομάτῳ Δρεπάνην λίπον· ἤλυθε δ' οὖρος
ἀκραὴς ἠῶθεν ὑπὲκ Διός· οἱ δ' ἀνέμοιο
πνοιῇ ἐπειγόμενοι προτέρω θέον. ἀλλὰ γὰρ οὔπω
αἴσιμον ἦν ἐπιϐῆναι Ἀχαιΐδος ἡρώεσσιν,
ὄφρ' ἔτι καὶ Λιϐύης ἐπὶ πείρασιν ὀτλήσειαν.

Ἤδη μὲν ποτὶ κόλπον ἐπώνυμον Ἀμπρακιήων,
ἤδη Κουρῆτιν ἔλιπον χθόνα πεπταμένοισι
λαίφεσι, καὶ στεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους
ἑξείης, Πέλοπος δὲ νέον κατεφαίνετο γαῖα·
καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα
μεσσηγὺς πέλαγόσδε Λιϐυστικὸν ἐννέα πάσας
νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ' ἤματα, μέχρις ἵκοντο
προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω

νηυσὶ πέλει, ὅτε τόν γε βιώατο κόλπον ἱκέσθαι.
πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο
τάρφεα· κούφη δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη·
ἠερίη δ᾽ ἄμαθος παρακέκλιται· οὐδέ τι κεῖσε
ἑρπετὸν οὐδὲ ποτηνὸν ἀείρεται. ἔνθ᾽ ἄρα τούς γε
πλημμυρὶς (καὶ γάρ τ᾽ ἀναχάζεται ἠπείροιο
ἦ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
λάβρον ἐποιχόμενον) μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα
ἠϊόνι, τρόπιος δὲ μάλ᾽ ὕδασι παῦρ᾽ ἐλέλειπτο.
οἱ δ᾽ ἀπὸ νηὸς ὄρουσαν, ἄχος δ᾽ ἕλεν εἰσορόωντας
ἠέρα, καὶ μεγάλης νῶτα χθονὸς, ἠέρι δ᾽ ἶσα
τηλοῦ ὑπειρείνοντα διηνεκές· οὐδέ τιν᾽ ἀρδμὸν,
οὐ πάτον, οὐκ ἀπάνευθε καταυγάσσαντο βοτῆρα
αὔλιον, εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ.
ἄλλος δ᾽ αὖτ᾽ ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινε.
"Τίς χθὼν εὔχεται ἥδε; πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι
„ἡμέας; αἴθ᾽ ἔτλημεν, ἀφειδέες οὐλομένοιο
„δείματος, αὐτὰ κέλευθα διαμπερὲς ὁρμηθῆναι
„πετράων. ἦτ᾽ ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ἰοῦσι
„βέλτερον ἦν μέγα δή τι μενοινώοντας ὀλέσθαι.
„νῦν δὲ τί κε ῥέξαιμεν, ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
„αὖθι μένειν τυτθόν περ ἐπὶ χρόνον, οἷον ἐρήμη
„πέζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο;
Ὡς ἄρ᾽ ἔφη· μετὰ δ᾽ αὐτὸς ἀμηχανίῃ κακότητος
ἰθυντὴρ Ἀγκαῖος ἀκηχέμενος ἀγόρευσεν·
"Ὠλόμεθ᾽ αἰνότατον δῆθεν μόρον, οὐδ᾽ ὑπάλυξις
„ἔστ᾽ ἄτης· πάρα δ᾽ ἄμμι τὰ κύντατα πημανθῆναι
„τῇδ᾽ ὑπ᾽ ἐρημαίῃ πεπτηότας, εἴ κεν ἀῆται

„ χερσόθεν ἀμπνεύσειαν· ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω,
„ τῆλε περισκοπέων, ἅλα πάντοθεν· ἤλιθα δ' ὕδωρ
„ ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
„ καί κεν ἐπισμυγερῶς διὰ δὴ πάλαι ἦδ' ἐκεάσθη
„ νηῦς ἱερὴ χέρσου πολλὸν πρόσω· ἀλλά μιν αὐτὴ
„ πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχθονίην ἐκόμισσε.
„ νῦν δ' ἡ μὲν πέλαγόσδε μετέσσυται, οἰόθι δ' ἅλμη
„ ἄπλοος εἰλεῖται, γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα.
„ τούνεκ' ἐγὼ πᾶσαν μὲν ἀπ' ἐλπίδα φημὶ κεκόφθαι
„ ναυτιλίης νόστου τε. δαημοσύνην γέ τις ἄλλος
„ φήνειεν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν
„ μαιομένῳ κομιδῆς. ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ
„ Ζεὺς ἐθέλει καμάτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι.
Ὣς φάτο δακρυόεις· σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι,
ὅσσοι ἔσαν νηῶν δεδαημένοι· ἐν δ' ἄρα πᾶσι
παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς.
Οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν
ἀνέρες εἱλίσσονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ πολέμοιο
ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι, ἠέ τιν' ὄμβρον
ἄσπετον, ὅστε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσεν ἔργα,
ἢ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα
αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται,
ἠὲ καὶ ἠέλιος μέσῳ ἤματι νύκτ' ἐπάγῃσιν
οὐρανόθεν, τὰ δὲ λαμπρὰ δι' ἠέρος ἄστρα φαείνῃ·
ὣς τότ' ἀριστῆες δολιχοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
ἤλυον ἑρπύζοντες. ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ
ἕσπερος· οἱ δ' ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
δακρυόεν ἀγάπαζον, ἵν' ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος

θυμὸν ἀποφθίσειαν ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντες.
βὰν δ' ἴμεν ἄλλυδις ἄλλος ἑκαστέρω αὖλιν ἑλέσθαι·
ἐν δὲ κάρη πέπλοισι καλυψάμενοι σφετέροισιν
ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν
καὶ φάος, οἰκτίστῳ θανάτῳ ἔπι. νόσφι δὲ κοῦραι
ἀθρόαι Αἰήταο παρεστενάχοντο θυγατρί.
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαῖοι πεπτηότες ἔκτοθι πέτρης
χηραμοῦ ἀπτῆνες λιγέα κλάζουσι νεοσσοί·
ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
κύκνοι κινήσουσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις βρέμεται, ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα·
ὡς αἱ ἐπὶ ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας
παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.
καί νύ κεν αὐτοῦ πάντες ἀπὸ ζωῆς ἐλίασθεν
νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι
ἡρώων οἱ ἄριστοι ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ·
ἀλλά σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας
ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι, αἵ ποτ' Ἀθήνην,
ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα,
ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο.
ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταται θέρον αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην· αἱ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
ἔσταν, ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον.
αὐτὰρ ὅγ' εἰς ἑτέρωσε παλιμπετὲς ὄμματ' ἔνεικε,
δαίμονας αἰδεσθείς· αὐταὶ δέ μιν ἀμφαδὸν οἶον
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀτυζόμενον προσέειπον.
"Κάμμορε, τίπτ' ἔτι τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι;
„ἴδμεν ἐποιχομένους χρύσειον δέρας· ἴδμεν ἕκαστα

„ ὑμετέρων καμάτων, ὅσ' ἐπὶ χθονὸς, ὅσσα τ' ἐφ' ὑγρὴν
„ πλαζόμενοι κατὰ πόντον, ὑπέρβια ἔργ' ἐκάμεσθε.
„ οἰοπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,
„ ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
„ ἀλλ' ἄνα· μηδ' ἔτι τοῖον ὀϊζύων ἀκάχησο·
„ ἄνστησον δ' ἑτάρους. εὖτ' ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη
„ ἅρμα Ποσειδάωνος ἐΰτροχον αὐτίκα λύσῃ,
„ δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβὴν,
„ ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα·
„ καί κεν ἔτ' ἠγαθέην ἐς Ἀχαιΐδα νοστήσαιτε.
Ως ἄρ' ἔφαν, καὶ ἄφαντοι ἵν' ἕσταθεν, ἔνθ' ἄρα ταί γε
φθογγῇ ὁμοῦ ἐγένοντο παρασχεδόν. αὐτὰρ Ἰήσων
παπτήνας ἀνά ῥ' ἕζετ' ἐπὶ χθονὸς, ὧδέ τ' ἔειπεν.
“ Ἵλατ' ἐρημονόμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόστῳ
„ οὔτι μάλ' ἄντικρυς νοέω φάτιν. ἦ μὲν ἑταίρους
„ εἰς ἓν ἀγειράμενος μυθήσομαι, εἴ νύ τι τέκμωρ
„ δήοιμεν κομιδῆς· πολέων δέ τε μῆτις ἀρείων.
Η, καὶ ἀναΐξας ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει,
αὐσταλέος κονίῃσι, λέων ὥς, ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην
σύννομον ἣν μεθέπων ὠρύεται· αἱ δὲ βαθεῖαι
φθογγῇ ὑποτρομέουσιν ἀν' οὔρεα τηλόθι βῆσσαι.
δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι,
βουπελάται τε βοῶν· τοῖς δ' οὔ νύ τι γῆρυς ἐτύχθη
ῥιγεδανὴ ἑτάροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο.
ἄγχου δ' ἠγερέθοντο κατηφέες· αὐτὰρ ὁ τούς γε
ἀχνυμένους ὅρμοιο πέλας μίγα θηλυτέρῃσιν
ἱδρύσας, μυθεῖτο πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.
“ Κλῦτε, φίλοι· τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων,

„ στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο
„ αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠύτε κοῦραι,
„ ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν· ἐκ δ' ἐκάλυψαν,
„ πέπλον ἐρυσσάμεναι κούφῃ χερὶ, καί μ' ἐκέλοντο
„ αὐτόν τ' ἔγρεσθαι, ἀνὰ θ' ὑμέας ὄρσαι ἰόντα·
„ μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τίσαι ἀμοιβὴν,
„ ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα,
„ ὁππότε κεν λύσῃσιν ἐύτροχον Ἀμφιτρίτη
„ ἅρμα Ποσειδάωνος. ἐγὼ δ' οὐ πάγχυ νοῆσαι
„ τῆσδε θεοπροπίης ἴσχω πέρι. φὰν γε μὲν εἶναι
„ ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες,
„ καὶ δ' ὁπόσ' αὐτοὶ πρόσθεν ἐπὶ χθονὸς, ἠδ' ὅσ' ἐφ' ὑγρὴν
„ ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διίδμεναι εὐχετόωντο.
„ οὐδ' ἔτι τάσδ' ἀνὰ χῶρον ἐσέδρακον, ἀλλά τις ἀχλὺς
„ ἠὲ νέφος μεσσηγὺ φαεινομένας ἐκάλυψεν.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐθάμβεον εἰσαΐοντες.
ἔνθα τὸ μήκιστον τεράων Μινύαισιν ἐτύχθη.
ἐξ ἁλὸς ἤπειρόνδε πελώριος ἄνθορεν ἵππος,
ἀμφιλαφὴς, χρυσέῃσι μετήορος αὐχένα χαίταις·
ῥίμφα δὲ σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην
ὦρτο θέειν, πνοιῇ ἴκελος πόδας. αἶψα δὲ Πηλεὺς
γηθήσας ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.

“ Ἅρματα μὲν δὴ φημὶ Ποσειδάωνος ἔγωγε
„ ἤδη νῦν ἀλόχοιο φίλης ὑπὸ χερσὶ λελύσθαι·
„ μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἠέ περ αὐτὴν
„ νῆα πέλειν· ἦ γὰρ κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα
„ νωλεμὲς ἀργαλέοισιν ὀΐζύει καμάτοισιν.
„ ἀλλά μιν ἀστεμφεῖ τε βίῃ καὶ ἀτειρέσιν ὤμοις

„ ὑψόθεν ἀνθέμενοι, ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης
„ εἵσαμεν, ἣ προτέρωσε ταχὺς πόδας ἤλασεν ἵππος.
„ οὐ γάρ ὅ γε ξηρὴν ὑποδύσεσθαι· ἴχνια δ' ἡμῖν
„ σημανέειν τιν' ἔολπα μυχὸν καθύπερθε θαλάσσης.
Ὡς ηὔδα· πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις.
Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω
Πιερίδων, καὶ τήνδε πανατρεκὲς ἔκλυον ὀμφὴν,
ὑμέας, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι υἷες ἀνάκτων,
ἣ βίῃ, ἣ τ' ἀρετῇ Λιβύης ἀνὰ θῖνας ἐρήμους
νῆα μεταχθονίην, ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε,
ἀνθεμένους ὤμοισι, φέρειν δυοκαίδεκα πάντα
ἦμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε. δύην γε μὲν ἢ καὶ ὀϊζὺν
τίς κ' ἐνέποι, τὴν κεῖνοι ἀνέπλησαν μογέοντες;
ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέσταν
ἔργον, ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. αὐτὰρ ἐπιπρὸ
τῆλε μάλ' ἀσπασίως Τριτωνίδος οἴδμασι λίμνης
ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες ἀπὸ στιβαρῶν θέσαν ὤμων.

Λυσσαλέοις δ' ἤπειτ' ἴκελοι κυσὶν ἀΐσσοντες
πίδακα μαστεύεσκον· ἐπὶ ξηρὴ γὰρ ἔκειτο
δίψα δυηπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν. οὐδ' ἐμάτησαν
πλαζόμενοι· ἷξον δ' ἱερὸν πέδον, ᾧ ἔνι Λάδων
εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα
χώρῳ ἐν Ἄτλαντος, χθόνιος ὄφις· ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
Ἑσπερίδες ποίπνυον, ἐφίμερον ἀείδουσαι.
δὴ τότε γ' ἤδη κεῖνος ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαϊχθεὶς
μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος· οἰόθι δ' ἄκρῃ
οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν· ἀπὸ κρατὸς δὲ κελαινὴν

ἄχρις

ἄχρις ἐπ' ἄκνηστιν κεῖτ' ἄπνοος· ἐκ δὲ λιπόντων
ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀϊστῶν,
μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο.
ἀγχοῦ δ' Ἑσπερίδες κεφαλῆς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαι
ἀργυφέας ξανθῇσι, λίγ' ἔστενον· οἱ δ' ἐπέλασσαν
ἄφνω ὁμοῦ· ταὶ δ' αἶψα κόνις καὶ γαῖα, κιόντων
ἐσσυμένως, ἐγένοντο καταυτόθι. νώσατο δ' Ὀρφεὺς
θεῖα τέρα, στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι.
« Δαίμονες ὦ καλαὶ καὶ ἐύφρονες, ἵλατ' ἄνασσαι,
» εἴτ' οὖν οὐρανίης ἐναρίθμιοι ἐστὲ θεῇσιν,
» εἴτε καταχθονίῃς, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε
» Νύμφαι· ἴτ' ὦ Νύμφαι, ἱερὸν γένος Ὠκεανοῖο,
» δείξατ' ἐελδομένοισιν, ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι,
» ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος, ἤ τινα γαίης
» ἱερὸν ἐκβλύοντα, θεαί, ῥόον, ᾧ ἀπὸ δίψαν
» αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν. εἰ δέ κεν αὖτις
» δή ποτ' Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκώμεθα ναυτιλίῃσι,
» δὴ τότε μυρία δῶρα μετὰ πρώτῃσι θεάων,
» λοιβάς τ' εἰλαπίνας τε παρέξομεν εὐμενέοντες.
Ὣς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί· ταὶ δ' ἐλέηραν
ἐγγύθεν ἀχνυμένους· καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακροὶ
βλάστεον ὅρπηκες· μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθόωντα
πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.
Ἑσπέρη, αἴγειρος· πτελέη δ', Ἐρυθηὶς ἔγεντο·
Αἴγλη δ', ἰτείης ἱερὸν στύπος. ἐκ δέ νυ κείνων
δενδρέων, οἷαι ἔσαν, τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὔτως
ἐξέφανεν, θάμβος περιώσιον, ἔκφατο δ' Αἴγλη,

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀμειβομένη κατέοντας.
“Η ἄρα δὴ μέγα πάμπαν ἐφ' ὑμετέροισιν ὄνειαρ
„ δεῦρ' ἔμολε καμάτοισιν ὁ κύντατος, ὅστις ἀπούρας
„ φρουρὸν ὄφιν ζωῆς, παγχρύσεα μῆλα θεάων
„ οἴχετ' ἀειράμενος· στυγερὸν δ' ἄχος ἄμμι λέλειπται.
„ ἤλυθε γὰρ χθιζός τις ἀνὴρ ὀλοώτατος ὕβριν
„ καὶ δέμας· ὄσσε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ·
„ νηλής· ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἕστο λέοντος
„ ὠμὸν, ἀδέψητον· στιβαρὸν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης,
„ τόξα τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.
„ ἤλυθε δ' οὖν κἀκεῖνος, ἅτε χθόνα πεζὸς ὁδεύων,
„ δίψῃ καρχαλέος· παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον,
„ ὕδωρ ἐξερέων, τὸ μὲν οὔ ποθι μέλλεν ἰδέσθαι.
„ ἦν δ' ἄρα τις πέτρη Τριτωνίδος ἐγγύθι λίμνης,
„ τὴν ὅγ' ἐπιφρασθεὶς, ἢ καὶ θεοῦ ἐννεσίῃσι,
„ λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ.
„ αὐτὰρ ὅγ' ἄμφω χεῖρε πέδῳ καὶ στέρνον ἐρείσας
„ ῥωγάδος ἐκ πέτρης πίεν ἄσπετον, ὄφρα βαθεῖαν
„ νηδὺν, φορβάδι ἶσος ἐπιπροπεσὼν, ἐκορέσθη.
Ὡς φάτο· τοὶ δ' ἀσπαστὸν, ἵνα σφίσι πέφραδεν Αἴγλη
πίδακα, τῇ θέον αἶψα κεχαρμένοι, ὄφρ' ἐπέκυρσαν.
ὡς δ' ὁπότε στεινὴν περὶ χηραμὸν εἱλίσσονται
γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, ἢ ὅτε μυῖαι
ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπτηυῖαι
ἄπληστον μεμάασιν ἐπήτριμοι· ὧς τότ' ἀολλεῖς
πετραίῃ Μινύαι περὶ πίδακι δινεύεσκον.
καί πού τις διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθείς.
“Ὢ πόποι, ἦ καὶ νόσφιν ἐὼν ἐσάωσεν ἑταίρους

„ Ἡρακλέης δίψῃ κεκμηότας. ἀλλά μιν εἴ πως
„ δήοιμεν στείχοντα δι' ἠπείροιο κιόντες.
Ἦ, καὶ ἀμειβομένων, οἵ τ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον,
ἔκριθεν, ἄλλυδις ἄλλος ἐπαΐξας ἐρεείνειν.
ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι
κινυμένης ἀμάθου. Βορέαο μὲν ὡρμήθησαν
υἷε δύω, πτερύγεσσι πεποιθότε· ποσσὶ δὲ κούφοις
Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
ὄσσε βαλεῖν· πέμπτος δὲ μετὰ σφίσιν ἔσσυτο Κάνθος.
τὸν μὲν ἄρ' αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν, ἠνορέη τε
ὦρσεν, ἵν' Ἡρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο,
Εἰλατίδην Πολύφημον ὅπη λίπε· μέμβλετο γάρ οἱ
οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Μυσοῖσιν ἐπικλεὲς ἄστυ πολίσσας,
νόστου κηδοσύνῃσιν ἔβη διζήμενος Ἀργὼ
τῆλε δι' ἠπείροιο· τέως δ' ἐξίκετο γαῖαν
ἀγχιάλων Χαλύβων· τόθι μιν καὶ Μοῖρ' ἐδάμασσε,
καί οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωΐδα σῆμα τέτυκται
τυτθὸν ἁλὸς προπάροιθεν. ἀτὰρ τότε γ' Ἡρακλῆα
μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἴσατο Λυγκεὺς
τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην
ἢ ἴδεν, ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.
ἐς δ' ἑτάρους ἀνιὼν μυθήσατο, μή μιν ἔτ' ἄλλον
μαστῆρα στείχοντα κιχησέμεν· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
ἤλυθον, Εὔφημός τε πόδας ταχὺς, υἷέ τε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέω, μεταμώνια μοχθήσαντες.
Κάνθε, σὲ δ' οὐλόμεναι Λιβύῃ ἔνι Κῆρες ἕλοντο.
πώεσι φερβομένοισι συνήντεες· εἵπετο δ' ἀνὴρ

αὐλείτης, ὅ σ' ἑῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισι
δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνε,
λᾶϊ βαλών· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀφαυρότερός γ' ἐτέτυκτο
υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος
κούρης τ' αἰδοίης Ακακαλλίδος, ἥν ποτε Μίνως
ἐς Λιβύην ἀπένασσε, θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν,
θυγατέρα σφετέρην· ἡ δ' ἀγλαὸν υἱέα Φοίβῳ
τίκτεν, ὃν Αμφίθεμιν Γαράμαντά τε κικλήσκουσιν.
Αμφίθεμις δ' ἄρ' ἔπειτ' ἐμίγη Τριτωνίδι Νύμφῃ·
ἡ δ' ἄρα οἱ Νασάμωνα τέκε, κρατερόν τε Κάφαυρον,
ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπὶ ῥήνεσσιν ἑοῖσιν.
οὐδ' ὅγ' ἀριστήων χαλεπὰς ἠλεύατο χεῖρας,
ὡς μάθον οἷον ἔρεξε. νέκυν δ' ἀνάειραν ὀπίσσω
πευθόμενοι Μινύαι, γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο
μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα μετὰ σφέας οἵ γ' ἐκόμισσαν.

Ενθα καὶ Αμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
νηλειὴς ἕλε πότμος· ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν
μαντοσύναις· οὐ γάρ τις ἀποτροπίη θανάτοιο.
κεῖτο δ' ἐπὶ ψαμάθοισι μεσημβρινὸν ἦμαρ ἀλύσκων
δεινὸς ὄφις, νωθὴς μὲν ἑκὼν ἀέκοντα χαλέψαι·
οὐδ' ἂν ὑποτρέσσαντος ἐνωπαδὶς ἀΐξειεν.
ἀλλά κεν ᾧ τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη
ζωόντων, ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει,
οὐδ' ὅσσον πήχυιαν ἐς Αΐδα γίγνεται οἶμος,
οὐδ' εἰ Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
φαρμάσσοι, ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψησιν ὀδοῦσιν.
εὖτε γὰρ ἰσόθεος Λιβύην ὑπερέπτατο Περσεὺς

Εὐρυμέδων (καὶ γάρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ)
Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων,
ὅσσαι κυανέου στάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησαν.
τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος,
λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός· αὐτὰρ ὁ μέσσην
κερκίδα καὶ μυῶνα, πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθεὶς,
σάρκα δακὼν, ἐχάραξεν. ἀτὰρ Μήδεια καὶ αὐταὶ
ἔτρεσαν ἀμφίπολοι· ὁ δὲ φοίνιον ἕλκος ἄφασσε
θαρσαλέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε·
σχέτλιος· ἦ τέ οἱ ἤδη ὑπὸ χροῒ δύετο κῶμα
λυσιμελὲς, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλύς.
αὐτίκα δὲ κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα
ψύχετ' ἀμηχανίῃ· ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο,
ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἀποφθίμενός περ ἔμελλε
κεῖσθαι ὑπ' ἠελίῳ. πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σάρκας
ἰὸς ἄφαρ, μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεεν ἄχνη.
αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον
ἐσσυμένως μακέλῃσιν· ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς κοῦραί τε, νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα
μυρόμενοι· τρὶς δ' ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες
εὖ κτερέων ἴσχοντα, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νηὸς ἔβαν, πρήθοντος ἀήτεω
ἀμπέλαγος νοτίοιο, πόρους τ' ἀπελεμμήραντο
λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, οὔ τινα μῆτιν
δὴν ἔχον, ἀφραδέως δὲ πανημέριοι φορέοντο.

ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἰλιγμένος ἔρχεται οἶμον,
εὖτέ μιν ὀξύτατον θάλπει σέλας ἠελίοιο·
ῥοίζῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη στρέφει, ἐν δέ οἱ ὄσσε
σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι
λάμπεται, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται·
ὣς Αργὼ λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερέουσα
ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον. αὐτίκα δ' Ορφεὺς
κέκλετ' Απόλλωνος τρίποδα μέγαν ἔκτοθι νηὸς
δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι.
καὶ τοὶ μὲν Φοίβου κτέρας ἵδρυον ἐν χθονὶ βάντες·
τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε
Τρίτων εὐρυβίης, γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας,
ξείνι' ἀριστήεσσι προΐσχετο, φώνησέν τε.
"Δέχθε, φίλοι· ἐπεὶ οὐ περιώσιον ἐγγυαλίξαι
„ ἐνθάδε νῦν παρ' ἐμοὶ ξεινήϊον ἀντομένοισιν.
„ εἰ δέ τι τῆσδε πόρους μαίεσθ' ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ
„ ἄνθρωποι χατέουσιν ἐν ἀλλοδαπῇ περόωντες,
„ ἐξερέω. δὴ γάρ με πατὴρ ἐπιίστορα πόντου
„ θῆκε Ποσειδάων τοῦδ' ἔμμεναι. αὐτὰρ ἀνάσσω
„ παραλίης, εἰ δή τιν' ἀκούετε νόσφιν ἐόντες
„ Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.
Ως ηὔδα· πρόφρων δ' ὑπερέσχεθε βώλακι χεῖρας
Εὔφημος, καὶ τοῖα παραβλήδην προσέειπεν.
"Ατθίδα καὶ πέλαγος Μινώϊον εἴ νύ που, Ηρως,
„ ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἔνισπε.
„ δεῦρο γὰρ οὐκ ἐθέλοντες ἱκάνομεν, ἀλλὰ βαρείαις
„ χρίμψαντες γαίης ἐνὶ πείρασι τῆσδε θυέλλαις,
„ νῆα μεταχθονίην ἐκομίσσαμεν ἐς τόδε λίμνης

„ χεῦμά δι' ἠπείρου βεβαρημένοι· οὐδέ τι ἴδμεν
„ πῆ πλόος ἐξανέχει Πελοπηΐδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθε,
φωνήσας, πόντον τε, καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης·
“ Κείνη μὲν πόντοιο διήλυσις, ἔνθα μάλιστα
„ βένθος ἀκίνητον μελανεῖ· ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
„ ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες· ἡ δὲ μεσηγὺ
„ ῥηγμίνων στεινὴ τελέθει ὁδὸς ἐκτὸς ἐλάσσαι.
„ κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν
„ εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ· ἀλλ' ἐπὶ χειρὸς
„ δεξιτερῆς, λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε,
„ τόφρ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε,
„ ἔς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι· περιρρήδην δ' ἑτέρωσε
„ κλινομένης χέρσοιο, τότε πλόος ὔμμιν ἀπήμων
„ ἀγκῶνος τετάνυσται ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.
„ ἀλλ' ἴτε γηθόσυνοι, καμάτοιο δὲ μή τις ἀνίη
„ γιγνέσθω νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι.
Ἴσκεν ἐΰφρονέων· οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν
λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι εἰρεσίῃσι.
καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες· αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις
Τρίτων ἀνθέμενος τρίποδα μέγαν, εἴσατο λίμνην
εἰσβαίνειν· μετὰ δ' οὔ τις ἐσέδρακεν, οἷον ἄφαντος
αὐτῷ σὺν τρίποδι σχεδὸν ἔπλετο. τοῖσι δ' ἰάνθη
θυμὸς,„ ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησε.
καί ῥά οἱ Αἰσονίδην μήλων ὅ τι φέρτατον ἄλλων
ἤνωγον ῥέξαι, καὶ ἐπευφημῆσαι ἑλόντα.
αἶψα δ' ὅγ' ἐσσυμένως ἐΰ κρίνατο, καί μιν ἀείρας
σφάξε κατὰ πρύμνης, ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσι.

« Δαῖμον, ὅ τις λίμνης ἐπὶ πείρασι τῇσδ' ἐφαάνθης,
» εἴτε σύ γε Τρίτων, ἅλιον τέρας, εἴτε σε Φόρκυν,
» ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι,
» ἵλαθι, καὶ νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὄπαζε.
Ἦ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν ἐς οἴδματα λαιμοτομήσας
ἧκε κατὰ πρύμνης· ὁ δὲ βένθεος ἐξεφαάνθη
τοῖος ἐών, οἷός περ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐπ' εὐρέα κύκλον ἀγῶνος
στέλλῃ, ὀρεξάμενος λασίης εὐπειθέα χαίτης,
εἶθαρ ἐπιτροχάων· ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς
ἕσπεται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ
ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται·
ὣς ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήιον Ἀργοῦς
ἦγ' ἅλαδε προτέρωσε. δέμας δέ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
κράατος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας ἔς τ' ἐπὶ νηδὺν,
ἄντικρυς μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔικτο·
αὐτὰρ ὑπὲκ λαγόνων δίκρη ῥά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο· κόπτε δ' ἀκάνθαις
ἄκρον ὕδωρ, αἵ τε σκολιοῖς ἐπὶ νειόθι κέντροις,
μήνης ὡς κεράεσσιν ἐειδόμεναι, διχόωντο.
τόφρα δ' ἄγε, τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ
νισσομένην· δῦ δ' αἶψα μέγαν βυθόν· οἱ δ' ὁμάδησαν
ἥρωες, τέρας αἰνὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες.
ἔνθα μὲν Ἀργῷός τε λιμὴν καὶ σήματα νηὸς,
ἠδὲ Ποσειδάωνος ἰδὲ Τρίτωνος ἔασι
βωμοί· ἐπεὶ κεῖν' ἦμαρ ἐπέσχεθον. αὐτὰρ ἐς ἠῶ
λαίφεσι πεπταμένοις αὐτὴν ἐπὶ δεξί' ἔχοντες
γαῖαν ἐρημαίην, πνοιῇ Ζεφύροιο θέεσκον.

ἦρι

ἦρι δ' ἔπειτ' ἀγκῶνά θ' ὁμοῦ, μυχάτην τε θάλασσαν
κεκλιμένην ἀγκῶνος ὕπερ προὔχοντος, ἴδοντο.
αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη
ἀργέσταο Νότου· χήραντο δὲ θυμὸν ἰωῇ.
ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ
αὔλιος, ὅς τ' ἀνέπαυσεν ὀϊζυροὺς ἀροτῆρας,
δὴ τότ' ἔπειτ', ἀνέμοιο κελαινῇ νυκτὶ λιπόντος,
ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες
ἱστὸν, εὐξέστῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
παννύχιοι καὶ ἐπ' ἦμαρ, ἐπ' ἤματι δ' αὖτις ἰοῦσαν
νύχθ' ἑτέρην. ὑπέδεκτο δ' ἀπόπροθι παιπαλόεσσα
Κάρπαθος· ἔνθεν δ' οἵ γε περαιώσεσθαι ἔμελλον
Κρήτην, ἥ τ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων.

Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο
ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν.
τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
ῥίζης λοιπὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.
ἀλλ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο
χάλκεος ἠδ' ἄρρηκτος· ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος
σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τῆς γε
λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο.
οἱ δὲ, δύῃ μάλα περ δεδμημένοι, αἶψ' ἀπὸ χέρσου
νῆα, περιδείσαντες, ἀνεκρούεσκον ἐρετμοῖς.
καί νύ κ' ἐπισμυγερῶς Κρήτης ἑκὰς ἠέρθησαν,

ἀμφότερον δίψῃ τε καὶ ἄλγεσι μοχθίζοντες,
εἰ μή σφι Μήδεια λιαζομένοις ἀγόρευσε.
“ Κέκλυτέ μευ. μούνη γὰρ ὀΐομαι ὔμμι δαμάσσειν
„ ἄνδρα τὸν, ὅστις ὅδ᾽ ἐστὶ, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει
„ ὃν δέμας· ὁππότε μή οἱ ἐπ᾽ ἀκάματος πέλοι αἰών.
„ ἀλλ᾽ ἔχετ᾽ αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς
„ πετράων, εἵως κεν ἐμοὶ εἴξειε δαμῆναι.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντο
νῆ᾽ ἐπ᾽ ἐρετμοῖσι, δεδοκημένοι ἥν τινα ῥέξει
μῆτιν ἀνωΐστως· ἡ δὲ πτύχα πορφυρέοιο
προσχομένη πέπλοιο παρειάων ἑκάτερθε,
βήσατ᾽ ἐπ᾽ ἰκριόφιν· χειρὸς δέ ἑ χειρὶ μεμαρπὼς
Αἰσονίδης ἐκόμιζε διὰ κληΐδας ἰοῦσαν.
ἔνθα δ᾽ ἀοιδῇσι μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας
θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν
ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.
τὰς γουναζομένη τρὶς μὲν παρεκέκλετ᾽ ἀοιδαῖς,
τρὶς δὲ λιταῖς· θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποῖσιν
ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς·
λευγαλέον δ᾽ ἐπί οἱ πρῖε χόλον, ἐκ δ᾽ ἀΐδηλα
δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζάφελον κοτέουσα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θάμβος ἄηται,
εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῇσί τε λυγρὸς ὄλεθρος
ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.
ὣς ὅγε, χάλκειός περ ἐὼν, ὑπόειξε δαμῆναι
Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. ἂν δὲ βαρείας
ὀχλίζων λάϊγγας, ἐρυκέμεν ὅρμον ἱκέσθαι,
πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν· ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ

τηκομένῳ ἴκελος μολύβῳ ῥέεν· οὐδ' ἔτι δηρὸν
εἱστήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο.
ἀλλ' ὥς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
τήν τε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ
ῥιπῇσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε
πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν· ὣς ὅγε ποσσὶν
ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπιστάδὸν ἠωρεῖτο,
ὕστερον αὖτ' ἀμενηνὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ.
κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι δὴ κνέφας ηὐλίζοντο
ἥρωες· μετὰ δ' οἵ γε νέον Φαέθουσαν ἐς ἠῶ
ἱρὸν Ἀθηναίης Μινωΐδος ἱδρύσαντο,
ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο καὶ εἰσέβαν, ὥς κεν ἐρετμοῖς
παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης.

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε Κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις ἀΐδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.
αὐτοὶ δ', εἴτ' Ἀΐδῃ, εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
ἠείδειν οὐδ' ὅσσον· ἐπέτρεψαν δὲ θαλάσσῃ
νόστον, ἀμηχανέοντες, ὅπῃ φέροι. αὐτὰρ Ἰήσων
χεῖρας ἀνασχόμενος μεγάλῃ ὀπὶ Φοῖβον ἀΰτει,
ῥύσασθαι καλέων· κατὰ δ' ἔρρεεν ἀσχαλόωντι
δάκρυα· πολλὰ δὲ Πυθοῖ ὑπέσχετο, πολλὰ δ' Ἀμύκλαις,
πολλὰ δ' ἐς Ορτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσειν.
Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας

ῥίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
ἧνται· δοιάων δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας,
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον·
μαρμαρέη δ' ἀπέλαμψε βιοῦ περὶ πάντοθεν αἴγλη.
τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη
νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἱππουρίδος ἀντία νήσου,
ἔνθ' εὐνὰς ἐβάλοντο καὶ ἔσχεθον· αὐτίκα δ' Ἠὼς
φέγγεν ἀνερχομένη· τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
ποίεον· Αἰγλήτην μὲν, ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης,
Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον
ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.
ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἔνι ῥέζειν
ἀκτῇ ἐφοπλίσσειαν· ὃ δὴ σφέας ὁππότε δαλοῖς
ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης δμωαὶ Φαιηκίδες, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλων σθένον, οἷα θαμειὰς
αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίας ὁρόωσαι.
τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον ἔπεσσι,
χλεύῃ γηθόσυνοι· γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι
κερτομίη, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον. ἐκ δέ νυ κείνης
μολπῆς ἡρώων, νήσῳ ἔνι τοῖα γυναῖκες
ἀνδράσι δηριόωνται, ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν,
μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο,
ἀζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. εἴσατο γάρ οἱ

δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάστιος ᾧ ἐν ἀγοστῷ
ἄρδεσθαι λευκῇσιν ὑπὸ λιβάδεσσι γάλακτος,
ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν, ὀλίγης περ ἐούσης,
παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι
ἄσχετον ἱμερθείς· ὀλοφύρετο δ', ἠύτε κούρην,
ζευξάμενος τὴν αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι·
ἡ δέ ἑ μειλιχίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι·
“ Τρίτωνος γένος εἰμί, τεῶν τροφός, ὦ φίλε, παίδων,
» οὐ κούρη· Τρίτων γὰρ ἐμοὶ Λιβύη τε τοκῆες.
» ἀλλ' ἐμὲ Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῇσιν
» ἀμπέλαγος ναίειν, Ἀνάφης σχεδόν· εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
» ἠελίου μετόπισθε, τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίῃ βάλεν, ἔκ τ' ὀνόμηνεν
Αἰσονίδῃ· ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο
θυμῷ πεμπάζων, ἀνενείκατο, φώνησέν τε.
“ Ὦ πόποι, ἦ μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.
» βώλακα γὰρ τεύξουσι θεοί, πόντονδε βαλόντι,
» νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται
» παῖδες· ἐπεὶ Τρίτων ξεινήιον ἐγγυάλιξε
» τήνδε τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος. οὔ νύ τις ἄλλος
» ἀθανάτων, ἢ κεῖνος, ὅ μιν πόρεν ἀντιβολήσας.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἁλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δέ, θεοπροπίῃσιν ἰανθείς,
ἧκεν ὑποβρυχίην. τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη,
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον·
Λήμνου δ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι,
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι· ἐκ δὲ λιπόντας

Σπάρτην, Αὐτεσίωνος ἐΰς πάϊς ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον· ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρας
ἐξ ἕθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο.

Κεῖθεν δ' ἀπτερέως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες,
Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον· αἶψα δὲ τοί γε
ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο,
ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆάδ' ἱκέσθαι.
ἄμφω γὰρ χρειώ τε, καὶ ἄσπετος οὖρος ἔπειγεν.
ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας
ἀνθέμενοι κούφοισιν ἅφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι
κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται.

Ἵλατ' ἀριστήων μακάρων γένος· αἵδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν
ἀνθρώποις. ἤδη γὰρ ἐπὶ κλυτὰ πείραθ' ἱκάνω
ὑμετέρων καμάτων· ἐπεὶ οὔ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος
αὖτις ἀπ' Αἰγίνηθεν ἀνερχομένοισιν ἐτύχθη,
οὔτ' ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνέσταθεν· ἀλλὰ ἕκηλοι
γαῖαν Κεκροπίην, παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες
Εὐβοίης ἔντοσθεν, Ὀπούντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν,
ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηΐδας εἰσαπέβητε.

ΤΕΛΟΣ
ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

VARIÆ LECTIONES, NOTÆ

ET EMENDATIONES.

a

Digitized by Google

Digitized by Google

IN LIBRUM I. NOTÆ.

V. 1. Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε. Solemnis hic eſt Poëtis mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μῆνιν ἄειδε θεά — & Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα — Heſiodus: Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ᾽ ἀείδειν. Aratus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα — Ab Apolline unum e ſuis poëmatibus exorſus fuerat Megarenſis Theognis:

> Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
> λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ᾽ ἀναπαυόμενος.
> ἀλλ᾽ αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
> ἀείσω.

4. μετὰ κῶας. Præpoſitio μετὰ ſæpe adhibetur pro εἰς vel διὰ, quod tritum & tironibus etiam notum. Homerus Odyſſ. α΄. 184.

> νῦν δ᾽ ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ᾽ ἑτάροισι
> πλώων οἴνοπα πόντον ἐπ᾽ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους
> ἐς Τεμέσην ΜΕΤΑ χαλκόν.

Euripides initio Medeæ:

> ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
> Πελίᾳ μετῆλθον.

Theocritus in Hyla:

> ἀλλ᾽ ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων.

7. ἐννεσίῃσι. Gloſſa, βουλαῖς. Heſych. βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν: ubi quæ adnotat interpres ad Poëtam noſtrum faciunt. Perperam Florent. editio non hic ſolum, ſed multis aliis in locis, αἰνεσίῃσι, quod ab editore Batavo, pro ea qua erat elegantia, miror revocatum non fuiſſe. Eſt enim vox illa mera barbaries, quod dudum, ſed fruſtra,

monuit ad Callim. H. in Dianam 108. doctiſſimus Erneſtius. Corruptelam hanc quinquies ad minimum exhibet noviſſima editio. Sed putidiores aliæ ſordes obeſas Oxonienſis Magiſtri nares non offendunt.

8. ϑεὴν. Vulgo τεὴν. Gisberti Cuperi, cui debetur hæc emendatio, integram obſervationem adpoſuiſſe operæ pretium erit, e Lib. III. Cap. VII. "Βάξις pro *oraculo*, ſed „ raro, ponitur, quod venit ab antiquo βάζειν, id eſt, „ *loqui*, unde ἄβαστος, de quo Suidas & alii. Pro *oraculo* „ ſumitur apud Apollon. Rhod. init. Argon.

„ *δηρὸν δ᾽ οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων.*

„ *Nec multo poſt tuo congruenter oracula.* Quo ſenſu etiam „ *Dictio* apud Liv. lib. VIII. cap. 24. *Accito ab Tarentinis* „ *in Italiam, data dictio erat, caveret Acheruſiam aquam,* „ *Pandoſiamque urbem: ibi fatis ejus terminum dari.* Sed „ Apollonii locum quoties conſidero, ſemper mihi ſe offert, „ quod ancipitem requirat deliberandi curam; cum videre „ nequeam quo pacto τὸ TEHN locum ſuum tutari poſſit, „ incompoſitum plane quid & TUAM ſecum trahens: neque „ enim Apollonius alloquitur Peliam, ſed ut res geſta eſt „ narrat: an τεὴν βάξιν dicemus *oraculum quod tibi latum* „ *& datum eſt?* Sed eo pacto longe melius ſcriberetur σεὴν, „ id eſt, *ſuam:* ſed hæ conjecturæ ſunt: arbitror autem „ unius literulæ mutatione difficultatem tolli poſſe, & le- „ gendum eſſe ϑεὴν, id eſt, *divinam*, pro ϑείην. Nam & „ ϑεώτερος apud Dionyſ. Alexandr. (v. 257.) legitur:

„ — — — — οὐκ ἂν ἐκείνου
„ νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο,
„ οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν. „

Hactenus ille, meo judicio, optime. Invocatio deſinit in verſu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ τεὴν minime ſtare poteſt.

9. *Ανκύρου.* Hic & lib. III. 67. nomen eſt perennis fluvii. Apollodorus p. 48. *διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ανκυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον.* Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. XII.

14. *οὐκ ἀλέγιζεν.* Gloſſa, *οὐκ ἐφρόντιζεν.* Sic Oeneus Meleagri pater, *τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἐτέλεσε θυσίας, μόνης δὲ τῆς Αρτέμιδος ὠλιγώρησεν,* ut ait Diodorus Sic. p. 279. Sed non tum primum Junonis contemptum oſtendit Pelias, qui dudum ante Sideronem in Deæ templo ſupplicem ad aram ipſam obtruncaverat, & poſtea *καθόλου διετέλει τὴν Ηραν ἀτιμάζων,* referente Apollodoro p. 41.

15. *τόν γ' ἐσιδών.* Sic quinque Regii codd. Vulgo *τόνδ'* —

17. *ἠέ κεν.* Vulgo *ἠὲ καὶ,* quod ex duplici argumento corruptum eſſe intelligitur. Primo *ὄφρα ὀλέσσῃ* ab *ἔντυε* pendens ſolœcum eſt: tum friget otioſum iſtud *καί.* Centies in hoc poëmate *καὶ* & *κε,* vel *κεν,* ſpreta ſermonis proprietate, a librariis & editoribus commutata fuiſſe lector deprehendet. *ὄφρ' ἂν, ὄφρα κε,* cum ſubjunctivo, præcedente verbo temporis præteriti, ſæpiſſime occurrunt, quorum ad exemplorum normam hic locus emendandus fuit. Infra 851.

— — *Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον* ΩΡΣΕΝ,
Η*φαίστοιο χάριν πολυμήτιος,* ΟΦΡΑ ΚΕΝ *αὖτις*
ΝΑΙΗΤΑΙ *μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.*

18. *ἐπικλείουσιν.* Abſurde vulgo legitur *ἔτι κλείουσιν.* Illud e v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaſte confirmatam revocavimus.

26. Horatius Carm. I. XII.

Unde vocalem temere inſecutæ
  Orphea ſilvæ,
arte materna rapidos morantem
fluminum lapſus celeresque ventos,

blandum & auritas fidibus canoris
ducere quercus.

29. *Ζώνη* nomen eſt loci proprium. Vide Salmaſium in Plinianis p. 113. Perperam citatus hic verſus in Scholiis ad Nicandri Theriaca p. 23.

37. Πειρεσιάς. Infra 584. Πειρεσιαί. Hic quatuor Regii codd. Πειρεσίας dant: male in E. mutata prima litera, Τειρεσίας. Singulari numero effertur nomen in Orphicis 162.

Ἀστερίων δ᾽ ἐπέρησε παῖς κλεινοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ᾽ Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Corrupte in edito Stephano Πειρασία, *πόλις Μαγνησίας*, legitur. Ibi codices etiam Πειρεσία dant. Inde ſaltem liquet genuinam eſſe in prima illius nominis ſyllaba diphthongum.

39. *ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.* Hæc eſt quinque Regiorum codd. lectio, quorum ob conſenſum recipi debuit. Vulgo legitur *ἀπόπροθεν*, ſenſu diverſo. Sed illud præſtat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, ſcilicet uſque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. confer IV. 135. ubi commixti Lycus & Phaſis:

συνάμφω
Καυκασίην ἅλαδ᾽ εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.

Hic *ἀπόπροθι* motum ad locum ſignificans, indefinite terminum notat, ut illic *Καυκασίην ἅλαδε*.

48. *πηοσύνη καὶ κῆδος.* His *ταυτολογία* ineſſe videtur, cujus culpa facile exſolvi poteſt poëta, meliori harum vocum interpretatione. Satis inepte vertunt *conjugium & affinitas*. *πηοσύνη* affinitatem notat, *τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν*: *κῆδος* autem *τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα*, quæ acceptio e lexicis nota. Itaque neceſſe non eſt poſterius in *κῦδος* mutare.

49. *εὐρρήνεσσιν.* Sic in Regio cod. C. ſcriptum, more antiquo & optima ratione. In compoſitis vocibus litera ρ non

magis geminari debet, quam in ſimplicium initio, ubi tamen ſæpe perperam duplicata reperitur, ita ut coaluerint voces, quæ neutiquam jungendæ erant. Exemplo ſit verſus lib. IV. 1497. quem ſic editiones exhibent:

ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπιῤῥήνεσσιν ἐοῖσιν.

pro ἐπὶ ῥήνεσσιν, ut recte edidimus. Vide notas noſtras ad Æſchyli Prom. 1031. & ad Euripidis Hippol. 462. Barbariem hanc, ubicunque occurrit, tollimus, & fere ſemper ex codicum auctoritate.

53. νισσομένοισιν. Sic Regii codices quinque, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione excuſum νισομένοισιν, unde Batavus editor fecit νεισομένοισιν. Legitima verbi forma eſt νίσσομαι, in futuro νίσομαι, pro quo ſæpe reperitur νείσομαι, ex librariorum uſu, qui ι longum per ει ſcribebant, ut mox κλείνωσι pro κλίνωσι, & alibi deinceps Φλείας pro Φλίας, πείσεα pro πίσεα, Εἰλισσὸς, εἰθύοντα, aliaque infinita ex eadem cauſa depravata. Primam autem in futuro produci diſerte docet auctor Etymol. M. p. 606. quicum conferenda bonæ frugis, & ex antiquiori Grammatico petita, nota in Scholiis ad Arati Phæn. 21. ΜΕΤΑΝΙΣΣΕΤΑΙ. μεταστρέφεται. νίσσομαι γὰρ τὸ στρέφομαι. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νέομαι, ποιητικῶς τὸ πορεύομαι, οὗ ὁ μέλλων νήσομαι, παράγεσθαι, διπλασθέντος τοῦ σ, ἵν' ᾗ ἐνεστώς. οὐδέποτε γὰρ ἐνεστὼς ἓν σ ἔχει· τοῦ μέλλοντος γὰρ τοῦτο. καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε ει δίφθογγος εὑρίσκεται, οὔτε η (εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἧσσον, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων) διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλῶ ἑλήσσω, ἑλίσσω τὸ συστρέφω.

54. Αμφρυσοῖο. Sic recte ſcriptum in C. & a prima manu in A. Vulgo ſibilans litera male geminatur. Callim. H. in Apoll. 48.

ἐξότ' ἐπ' Αμφρυσῷ ζευγητίδας ἔτρεφεν ἵππους.

Virgilius initio Georgic. III.

& te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo.

58. Καινεΐδης. Sic venuſtius in verſu ſcribitur τετρα-ſυλλάβως absque ſynæreſi, quæ quidem ſcriptura regularis eſt & Grammaticorum canoni de patronymicis congruens. Euſtathius p. 13. Τὰ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ μήτε συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν, μήτε πλεονασμόν, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται. οἷον ἡ Πριάμου γενικὴ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἐστι· Πριαμίδης ἐν τέτρασιν. ὁμοίως καὶ Νέστορος Νεστορίδης, Αντέος Αντοΐδης, Εκτορος Εκτορίδης, Ατρέος Ατρεΐδης παρὰ Πινδάρῳ, κ. τ. λ. Idem obſervabimus in omnibus hujus formæ patronymicis.

59. Hunc & quinque ſequentes verſus profert Homeri Scholiaſtes ad Ιλ. α'. 264. unde bonæ aliquot receptæ lectiones.

61. ἀριστεύων. In hac lectione conſentiunt codices B. C. D. Vulgo ἀριστήων. Poëtæ Cæneum laudibus efferentis propoſito prius magis accommodum videtur.

63. ἐδύσατο. Barbaram & græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, ἐδύσσετο. Vero propius Homeri Scholiaſtes, ἐδύσσατο. In hoc verbo litera ſibilans geminari non debet, quia υ per ſe longum eſt. Vide Clarkium ad Hom. Ιλ. ι'. 592. λ. 16. In ſup. v. ἀσκλῖναι pro vulgato ἐσκλῖναι dedit idem Scholiaſtes. τῷ ἀσκλῖναι *dejicere* opponitur ἄκαμπτος, ut ἄῤῥηκτος opponitur τῷ δαΐξαι. ἐσκλῖναι notat *inclinare*, *in fugam vertere*. Facile hæc compoſita commutantur. Vide varias lectiones ad Hom. Odyſſ. χ'. 156. Ovidius Metam. XII.

- - - manet imperfoſſus ab omni,
inque cruentatus Cæneus Elateïus, ictu.

- - obrutus

\- - - - - - - - -
obrutus immani cumulo, ſub pondere Cæneus
æſtuat arboreo. - - - - -
\- - - - alii ſub inania corpus
Tartara detruſum ſilvarum mole ferebant.

74. ἤκεν. Sic Regii codd. quinque. Vulgo ἦεν.

76. ὅτε κλίνειε Φάλαγγας. Optima hæc lectio Scholiaſtæ Mſ. debetur, cujus adponam notam. ἐπαΐξαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. περιττὸν μὲν τὸ μετόπισθεν. λείπει δὲ ὁ ΚΑΙ. καὶ ὅτε κλίνειε φάλαγγας, ἤγουν εἰς φυγὴν τρέψειεν. Bene ſit illi qui nobis veram hujus loci lectionem ſervavit: ſed nugatur in iis quæ tradit de ellipſi copulæ, quæ nedum ſubintelligenda ſit, expungi deberet, ſi forte adeſſet. Regii codd. quinque dant ὅταν κλίνωσι. Editi, ὅτε κλείνωσι. De ſcripturæ in poſtrema voce depravatione egi ad v. 53. ὅτε cum optativo Poëtæ noſtro familiare. Vide II. 277. III. 788. 954. 1112. IV. 1196. Sic etiam apud Homerum paſſim.

81. δηωθῆναι. Sic recte Stephanus. Male δηϊωθῆναι edidit Batavus. Vide ad 244.

82. κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν. Sic A. C. D. E quam lectionem agnoſcit & exponit Scholiaſtes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus ſenſus elici poteſt. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Grævium ad Heſiodi Ἐργ. 240. & nos ad Æſchyli Prom. 28.

89. Homerus de eodem Euryto, Odyſſ. Θ'. 226.

τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανε μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκτανεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

τόξον autem in ſup. v. ut Euſtathius adnotat ad Ιλ. ο'. 441. οὐ τὸ σκεῦος σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην.

91. ὁμόθεν. Heſych. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Alibi ſigni-

ficat ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ut apud Sophoclem El. 156.

πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος.

νόσφι ultimam producit in cæſura. Sic ſcriptum in E.

96. Athenienſis hic Teleon, diverſus ab eo cujus meminit v. 72. Ionis filius eſſe poſſit. Vide Euripidem Ion. 1594. ἐϋμελίης accedente ſex codicum auctoritate e Florent. edit. repoſuimus. Vulgo ἐϋμμελίης, perperam. Vide notas noſtras ad Æſchyli S. Th. 490. Eadem ſcriptura apud Heſychium obſervatur, apud quem occurrunt ἐϋμελίω, & ἐϋμελίης: prius ex Homeri Ιλ. δ'. 47. ubi genuinam ſcripturam veteres editiones aliquot retinent.

98. ἔχε, ultima in cæſura producta. Perperam D. εἶχε, quod ſaltem oſtendit importunum ν amovendum eſſe.

103. κοινὴν ὁδόν. Sic bene codd. D. E. ut jam ſcribendum conjecerat Spanheim ad Callim. H. in Jovem 59. Ceteri κείνην vel κεινὴν dant, prout illa vox a librariis fuit accepta. Prius exhibet Florent. editio, quod & prætuliſſem, ſi alterutrum eligi debuiſſet: ſcilicet *Illam*, cum emphaſi, tanquam de re celebri & decantata. Si ματαίαν in animo habuiſſet poëta, more ſuo & abſque ambiguitate κενεὴν ſcripſiſſet, vel μελέην. Vertendum autem κοινὴν ὁδὸν, *communem expeditionem*, μεταςχόντα τῆς ὁδοῦ.

108. ἀσ͂τέρι. Helice ſic κατ' ἐξοχὴν dicta, ſeu major Urſa. Aratus:

— — — Ελίκῃ γε μὲν ἄνδρες Αχαιοὶ
εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.

114. ὑπ' εἰρεσίῃσιν. Sic disjunctim ſcriptum in A. D. E.

115. Φλίας. Vulgo male Φλείας, quod jam obſervatum ad v. 53. Codd. duo Φλοίας. Dudum ex Orphicorum v. 192. & Pauſania p. 139. ubi hi verſus prolati, ſcripturæ mendam elueram. Poſtmodo Φλίας in D. reperi. Idem nomen

Google

reponendum videtur in Philetæ verſibus apud Stephanum v. Φλιοῦς.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλίας ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

120. Propertius II. 3. 51.

Turpia perpeſſus vates eſt vincla Melampus,
cognitus Iphicli ſubripuiſſe boves:
quem non lucra, magis Pero formoſa coëgit,
mox Amythaonia nupta futura domo.

125. Λυγκήϊον Ἄργος. Sic codices omnes, bene. Argos Lyncejum dicitur a Lynceo Danaï genero, qui poſt ſocerum ibi regnavit. Notus ille quidem ſatis & abunde, ut mirer ſub Voſſii nomine editam fuiſſe notam ad Valerii Flacci IV. 355. Altera lectio Scholiaſtæ memorata Λυρκήϊον depravata eſt. Ridiculum eſſet celebrem urbem, regionis caput, ab ignobili oppidulo cognominari. Si quis vero Lyncei filius fuit Lyrcius nomine, cujus rei fides penes Heſychium eſto, quem vide in Λυρκίου δῆμον, ab eo Argi denominari non potuerunt, quum ibi ille nunquam regnaverit. Succeſſores habuit Lynceus nepotes ex Abante filio Acriſium & Prœtum.

145. ἔμπυρα σήματα vocantur ſigna, quæ πυροσκόποι in victimis ardentibus obſervabant, ut omen futurorum inde captarent. Kuſter ad Suidam v. ἐμπύρου.

147. ὦρσε ultima in cæſura producta. Sic codd. C. D. E.

150. νισσομένοις. Sic bene D. In Cæſareo νεισσομένοις.

155. νέρθεν ὑπὸ χθονός. Lectionem hanc ex Ariſtoph. Schol. ad Plutum 210. ſumſi, utpote meliorem vulgata νέρθε κατὰ χθονός.

157. ὅσοι ἐν Πύλῳ. Vulgo ὅσσοι Πύλῳ. Codices plerique ὅσοι Πύλῳ. In A. inſertum a ſecunda manu ἐν inter lineas. Proba eſt illa lectio. Sic Homerus ſæpe: Ιλ. α'. 252.

ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ — λ΄. 688.

ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.

160. Ovidius Metam. XII. 556.

— — — cui poſſe figuras
ſumere quas vellet, rurſusque reponere ſumtas
Neptunus dederat, Nelei ſanguinis auctor.

162. Arcadi Calliſtus filio tres filii fuere, Azan, Apheïdas, Elatus, quibus regnum ſuum diviſit. Pauſanias p. 604. Τοῖς δὲ παισὶν, ὡς ηὐξήθησαν, διένειμεν Ἀρκὰς τριχῆ τὴν χώραν. καὶ ἀπὸ μὲν Ἀζᾶνος ἡ Ἀζανία μοῖρα ὠνομάσθη .... Ἀφείδας δὲ Τεγέαν, καὶ τὴν προσεχῆ ταύτῃ ἔλαχεν. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ποιηταὶ καλοῦσιν ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΙΟΝ ΚΛΗΡΟΝ τὴν Τεγέαν.

166. ὄφρα κομίζοι. Sic ſex codices ad rectam loquendi normam. Vulgo ſolœce κομίζῃ.

168. ἀρκίλου δέρος non pendet a ſequenti verbo πάλλων, ſed ab alio ſuppreſſo verbo. Confer II. 120. Quod, licet a tenebricoſo commentatore Batavo monitum, non animadvertit Oxonienſis interpres. Figuram hanc luculenter illuſtravit Orvillius ad Charit. p. 395.

179. Εὔφημος. Librarii errore in codice minus emendato, e quo Florent. editio expreſſa fuit, ſcriptum erat Πολύφημος, quæ per omnes deinceps propagata fuit falſiſſima lectio. Veram ex Orphicis, Pindaro aliisque ſcriptoribus, immo ex Apollonio ipſo, repoſuiſſet editor, cui veterno non torpuiſſet animus, etiamſi codicibus deſtitutus eorum auctoritate emendationem illam firmare non potuiſſet. In quinque Regiis codd. & in Cæſ. perſpicue Εὔφημος ſcriptum, abſque ullo mendoſæ lectionis veſtigio. Si bene Batavum commentatorem intelligo, quod ſane non cuicunque conceſſum, dicere voluit Euphemum noſtrum Orpheo ne nomine quidem notum. Diverſa ille orphica ha-

buit ab iis quæ nunc tractamus, ubi v. 203. legitur:

Ταινάριος δ᾽ Εὔφημος ἴβη, Μαλεατίδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἀλικλύστους τε Θεράπνας.

180. ποδωκηέστατον. Sic codices & Stephanus recte. Vitioſam Florentinæ editionis lectionem ποδωκειέστατον prætulit Hœltzlinus.

182. Velocitatem pullorum, ex Erichthonii equabus a Borea initis progenitorum, hac hyperbole declaravit Homerus Ιλ. υ'. 226.

αἱ δ᾽ ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ᾽ ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Virgilius ad Camillam tranſtulit Æn. VII. extremo:

Illa vel intactæ ſegetis per ſumma volaret
gramina, nec teneras curſu læſiſſet ariſtas:
vel mare per medium, fluctu ſuſpenſa tumenti,
ferret iter, celeres nec tingueret æquore plantas.

ultima e noſtro expreſſa, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας. Perperam quinque Regii codd. κάμπτεν vel κάμπτε.

188. Παρθενίην. Perperam vulgo Παρθενίης. Ordo eſt: ὁ δ᾽ Αγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ιμβρασίης Ηρης. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Confer II. 872. Inſulæ Sami antiquum nomen eſt Παρθενίη. Callim. H. in Delum 48.

— — ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος) ἧχί σε Νύμφαι
γείτονος Αγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.

191. ἀλκήεις. Rectam hanc ſcripturam enotavi e codd. A. B. D. E. Caſ. & procul dubio e ſexto etiam enotari debuit; vitioſum ἀλκείης e Florentina propagatum abſque codicibus etiam emendari debuerat, ad exemplum ſcriptu-

ræ in v. 71. quod monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 236.

197. ἐσελθέμεν. Vulgo ἐπελθέμεν. Illud dant ſex codd.

204. πόδε. Vulgo πόδα. Illud dant codd. A. B. C. E. Cæſ. Perperam in D. ποσί. Patrem ſuum referebat, quem utroque pede claudum fuiſſe fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. Mox οὐχ ἕ τις recte in recentioribus editionibus excuſum: veteres & codicum plerique οὔ κε τις. σιφλὸς autem hic πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias ſignificationes apud Heſychium vide, & Euſtathium ad Iλ. ξ΄. 142. p. 972. ubi rarioris meminit ſignificationis, qua adjectivum hoc adhibuit Oppianus ἁλ. γ΄. 183.

ἦ γὰρ ἀεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρὰ θεόντων.

λαίμαργον recte interpretantur veteres gloſſæ.

207. Ορνυτίδαο. Sic codd. B. C. D. E. Cæſ. Vulgo male Ορνιτίδαο.

211. Ζήτης δ᾽ αὖ. Quam inſerui particulam obtulit cod. D.

214 ἀνερείψατο. Sic codd. ſex. Vulgo male ἀνερίψατο. Thema ἀνερείπτομαι. Ob metrum augmentum omiſſum. Homerus Iλ. υ΄. 234. de Ganymede,

τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν᾽ ἀθανάτοισι μετείη.

frequentes in hoc verbo librariorum lapſus, quod deinceps plus ſemel deprehendetur.

215. Codd. A. C. E. Εἰλισσοῦ. ει pro ι longo, quod jam animadverti ad v. 53. Aliter depravatum idem nomen legitur in Scythini Epigr. I. Analect. T. II. p. 104. ubi pro Ηλισσος, ſcribendum Ιλισσός. Sed ibi pro fluvio puerum deſignat.

217. κλείουσι, ultima in cæſura producta. Sic C. E. Male Cæſareus παραὶ ῥόον.

225. πατρὸς ἑοῖο. Sic recte cod. Guelferbytanus, cujus

varias lectiones publicavit Jo. Pierſonus, Veriſimilium Lib. II. cap. VI. In vulgato ἔηος conſentiunt codices mei, quod manifeſto vitioſum eſt. Poëticum ἐῆος, pro ἠέος ex ἠΰς, ſignificat ἀγαθοῦ. Nulla analogia, quidquid commenti ſint Grammatici, ἔηος e pronomine ἑὸς deduci poteſt. Fraudi illis fuit prava interpretatio Homerici verſus Ιλ. α'. 393.

ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος.

Suidas: ἐῢς, ὁ ἀγαθός. παιδὸς ἔηος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ. καὶ, θεοὶ δοτῆρες ἐάων, ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν. Ex Euſtathio autem novimus illud ἔηος librorum deſcriptoribus adeo placuiſſe, ut in quibuſdam Homeri exemplaribus obtruſum fuerit Ιλ. σ'. 71. ubi hodie recte legimus:

ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.

geminum gemellum exemplum eſt. Eadem ratione legendum hic πατρὸς ἑοῖο.

234. ἐπάρμενα. Sic emendo, conjectura ſane quam probabili. Vulgo legitur ἐπαρτία, manifeſta corruptela. Non ſic ſolet limati carminis auctor eandem vocem in duobus continuis verſibus iterare. Quæ hujus vitii in hoc poëmate duo aut tria occurrunt exempla malam perinde librariorum manum teſtantur, & a noſtra medelam accipient. Heſiodus ἐργ. 601.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατάθηαι ΕΠΑΡΜΕΝΟΝ ἔνδοθεν οἴκου.

& 627.

ὅπλα δ' ΕΠΑΡΜΕΝΑ πάντα τεῷ ἐſκάτθεο οἴκῳ.

Simplex eadem ſignificatione, v. 407.

χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ΑΡΜΕΝΑ ποιήσασθαι.

239. Φαεινοί. Sic codices omnes & editiones veteres. Primùm in Batava, ni fallor, operarum errore, excuſum fuit Φαεινὰ, quod quidem in numero *paucorum* illorum non erat *quæ mutare optaret* Oxonienſis Magiſter. Hunc enim

ſolœciſmum ſumma religione ſervavit.

244. Codd. & veteres editiones δηώσειαν. Batava perperam δηϊώσειαν. V. ſeq. δέρος cum Stephano præferunt codd. A. B. D. E. Cæſ. δέρας e Florentina revocavit Batavus editor.

246. ἀπρηκτος. i. e. δύσπρακτος, δυσεργὴς, δυσκατόρθωτος. Ceteræ Scholiaſtarum expoſitiones nauci non ſunt; latina interpretatio ineptiſſima. Mens loquentium hæc eſt: *Æetem vi cogent ut ſibi vellus tradat, ſi ad eum pervenerint. Sed illuc perveniendum eſt. Quantumlibet animi & corporis robore præſtent, non effugient quin longiſſimum iter conficiendum ſit, & iter facientibus*, ἰοῦσιν, *difficillimi perferendi ſint labores.* Cupiebam codex aliquis offerret πόνος δ' ἀμέγαρτος ἰοῦσιν. Ominoſi aliquid habere videtur illud ἄπρηκτος, & hic non placet. Eadem ſententia in Idmonis vaticinio infra 440. ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ ἄεθλοι.

260. E. ἐπὶ προμολῇσιν ἰόντων.

264. ἐντυπὰς, ἀντὶ τοῦ ἐντυπωδῶς καὶ ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ τύπον σώματος μόνον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. Verba ſunt Euſtathii p. 1343. extrema, ad Ιλ. ω'. 163. unde lineamenta ſumſit noſter:

παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.

Gloſſa in cod. A. ἐντυπὰς, ἄγαν ἐντετυλιγμένος λεχέεσσι, ἱματίοις.

267. οἱ δὲ σῖγα. Sic codd. ſex & veteres editiones. Perperam Stephanus ex inutili emendatione excudit δαί. Litera σ eadem vi qua litera ρ ſæpe pollet. Pronunciabant οἱ δὲσσῖγα.

268. Homerus Ιλ. α'. 512.

Θέτις δ'

Θέτις δ', ὡς ἥψατο γούνων,
ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα.

271. κηδεμονῆες. Gloſſa συγγενεῖς.

272. ἠγηλάζει. Sic ſcriptum hoc verbum in melioribus libris., & in ſcholiis cod. Regii A. cum ſpiritu leni. Homerus Odyſſ. λ'. 617. ἆ δείλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις. Schol. διάγεις καὶ ὑπομένεις. Sic etiam apud Suidam, Etym. M. auctorem, & in veteribus ſcholiorum editionibus.

275. Electra apud Sophoclem, 285.

οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.

Gloſſa : ὀρεχθεῖ, ἐπιθυμεῖ. Heſychius & Suidas ὀρεχθεῖν, ἐπιθυμεῖν.

278. αἴθ' ὄφελον. Sic codd. omnes & editiones veteres. Typothetæ error in Stephani editione per alias propagatus fuit.

281. ταρχύσαιο. Sic recte D. E. In A. ταρχύσῃς. In B. & Cæſ. ταρχύσαις. In C. ταρχύσαιο. Imperitos librarios turbavit rarior conſtructio, cujus rationem quum non perciperent, emendare tentarunt male feriati homines, quiſque pro ſuo captu. Vide quæ de ea notavi ad Æſchyli Prom. 155. & ad Euripidis Phœn. 214. Eadem ſententia & idem affectus in verbis Medeæ ad filios apud Euripidem 1031.

ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.

283. ἄλλα δὲ πάντα. Non male hic adeſſet articulus, ſcribendo,

ἐκ σέο, τἄλλα δὲ πάντα.

285. *κενεοῖσι* perperam vulgo *κεν ἑοῖσι*. Prona cuivis attentius legenti emendatio. Sic dudum ad oram libri ſui, in Regia Bibliotheca aſſervati, emendaverat Huetius.

295. Conferenda cum his Jaſonis ad matrem, Hectoris ad Andromachen verba Ιλ. ζ'. 486.

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα —

& Priami ad Hecubam Ιλ. ω'. 218.

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδ' ἐμοὶ αὐτὴ
ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδ' ἐμὲ πείσεις.

Turnus ad Amatam, Æn. XII. 72.

Ne, quæſo, ne me lacrimis, neve omine tanto
proſequere in duri certamina Martis euntem,
o mater.

301. *θεοπροπίοισιν*. Sic codd. A. C. E. Vulgo, *θεοπροπίῃσιν*.

307. Ex hoc Apollonii loco, ſumtis etiam lineamentis quibusdam ex alio infra 536. ornatiſſimam comparationem expreſſit Virgilius Æn. IV. 143.

Qualis, ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo,
inſtauratque choros: mixtique altaria circum
Cretesque Dryopesque fremunt, pictique Agathyrſi:
ipſe jugis Cynthi graditur, mollique fluentem
fronde premit crinem fingens, atque implicat auro:
tela ſonant humeris.

313. *οὐδέ τι φάσθαι*. Sic A. B. D. E. recte. Vulgo *οὐδ' ἔτι*.

320. Nihil intereſt, utrum ſcribatur *προμολῆς* in genitivo ſingulari, an *προμολῇς* in dativo plurali, quod quidem

uſitatius. Illud præferunt codd. & agnoſcunt veteres Grammatici. Gloſſa, ἀκρωρείας. Vide de voce προμολὴ Spanhemium ad Callim. H. in Dianam 99. Cum προβολὴ ſæpe confunditur, ut apud Aratum, ubi v. 239. ad codicis fidem ſcribendum:

— — ἔτι δ' ἐν προμολῇσι Νότοιο
ἰχθύες.

323. ἰθύοντας. Sic omnino ſcribendum ex uſu Poëtæ noſtri, cui ἰθύνειν & ἰθύειν longe diverſa ſunt, nec uſquam confunduntur. ἰθύνειν verbum eſt activum. Heſych. ἰθύνει, ἀπορθοῖ, ἐξισοῖ. διοικεῖ, εὐθύνει, κυβερνᾷ. ἰθύειν verbum eſt neutrum. Idem: ἰθύει, βούλεται, ἐφορμᾷ, φέρεται. Perperam εἰθύοντα apud Lexicographum ſcriptum pro ἰθύοντα, ὁρμῶντα. Hic ἰθύοντας, ſignificat ἐφορμῶντας.

324. ἀμφέχετ' ὤμους. Sic codd. omnes & editiones veteres. Batavus editor, neſcio unde, ἀμπέχετ' ὤμοις. Vide ad v. 712.

332. ἐφοπλίσσασθαι. Sic ad metri legem ſcribendum, Vide Clarkium ad Ιλ. ψ'. 55.

333. πάντα μάλ' — Sic emendavit Huetius. Vulgo πάντα γάρ. Nihil expreſſum nec ſubintelligendum, quo referri poſſit iſtud γάρ.

334. τοιό γ' ἵκητι. Particulam inſerui e cod. D. Idem v. ſeq. ἐπιπνεύσωσιν confirmat, quod dudum ante inſpectum illum codicem repoſueram. Sic ſupra v. 245. libri omnes ἐſγυαλίξῃ exhibent, nullus ἐſγυαλίξει. Scilicet utroque in loco particula ἂν prioris membri ad alterum repetenda eſt.

339. ὄρχαμον ἡμείων. Sic bene A. C. E. Non enim imperium illius, quem ducem elegiſſent, detrectabat. Vulgo ὑμείων.

346. ὧς δὲ, id eſt, οὕτως δέ. Vulgo male ὥστε. In A

C. E. ὅς τε. Mox ἀναστήσεσθαι præferunt ſex codices. Vulgo ἀναστήσασθαι.

356. εὖ κρίναντας. Sic diviſim ſcribendum. Non eſt enim verbum compoſitum εὐκρίνω. Vide Ιλ. π'. 199. Odyſſ. ξ'. 108. Facete autem monet Oxonienſis Magiſter, participium *κρίναντας ad boves non pertinere, ſed ad ſervos;* id eſt, boves a ſervis, non a ſemetipſis, ſelectum iri. Hac caſuum enallage nihil apud Poëtas omnes tritius. Exempla e Tragicis dedi ad Eurip. Androm. 26. & ad Æſch. Prom. 217.

357. ἐρύσαιμεν. Sic Florent. editio, recte. Codices mei omnes ἐρύσωμεν.

358. κατὰ κληῖδας. Sic recte codices ſex. Abſurde vulgo κληῖδος, quod Stephanum non fugit, qui mendam tamen in textu reliquit.

359. ἑπάκλιον. Sic codd. omnes & editiones veteres. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit, edendo ἑπακλίου, quæ Stephani conjectura fuerat, non adtendentis hujus verſus lectionem e verſu 403. mutandam non eſſe, ſed vice verſa, ut ad eum locum videbimus.

366. χειμερίη δὲ πάλαι. Iſtud πάλαι expreſſit ad verbum Virgilius in ſimilis ſaxi deſcriptione, Æn. V. 125.

> Eſt procul in pelago ſaxum ſpumantia contra
> litora, quod tumidis ſubmerſum tunditur OLIM
> fluctibus, hiberni condunt ubi ſidera Cori:
> tranquillo ſilet, immotaque adtollitur unda
> campus — —

cetera Græci Poëtæ exquiſitius ornavit.

369. τεινάμενοι. Sex cod. θεινάμενοι. Gloſſa in A. τύψαντες. Unde liquet nihil hic intellexiſſe ludimagiſtros quibus gloſſæ illæ pleræque debentur. Veram lectionem ſolus offert E. margini adſcriptam, Ϗ. τεινάμενοι. In ſup. v.

codd. omnes dant ἔνδοθεν, quod quid ſibi velit nondum comminiſci potui. Abſurdum ſane videtur. ἔκτοθεν facili conjectura reponit eruditus Britannus. Sed vereor ut hoc a Poëta ſit. Adeo manifeſtum eſt, funem quo navis conſtricta fuit extrinſecus eam cinxiſſe, ut hoc addidiſſe pene ineptum fuerit. A meliori libro expectanda hujus loci reſtitutio, aut a codice qui integriora ſcholia habeat. Nam deſunt quæ ad hunc locum annotarunt veteres critici.

371. χῶρον. Sic cod. Guelferbytanus. ὅσον χῶρον τὸ εὖρος περιβάλλετο. Minus bene, ſi recte judico, cum impreſſis codices mei χῶρος.

372. εἴσω ἁλός. Vulgo legitur ἔσσω. Codices plerique ἔσω, quod ob metrum in εἴσω, non ἔσσω, mutandum erat.

383. παρᾶσσον. Gloſſa, ταχέως. Vox lexicographis incognita.

384. βρίσαντες ἰῇ. Vulgo βρίσαντι μιῇ. In codd. A. C. E. ſcriptum βρίσαντες. Poëticum ἰῇ loco ceſſit gloſſæ μιῇ. Heſych. ἴη, μία.

389. ἐκήκιε hic edidi, ut infra 542.

396. ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν. Accuſativus abſolutus, loco genitivi, per ablativum latine reddendus, de quo vide Jo. Taylor indicem Atticum ad Lyſiam, & Gregorium de Dialectis p. 33. editionis Giſb. Kœn. Non adeo rara ſunt exempla. Coævus fere Poëtæ noſtro Aratus 332. de Sirio:

— οὐκ ἔτι, κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα,
φυταλιαὶ ψεύδονται, ἀναλδέα φυλλιόωσαι.

Pro κείνου ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντος: qui locus tamen ab aliis aliter acceptus eſt.

398. Τεγέης — ἔναιε. Regii codices perperam ἄνασσε. Additum hoc ad perſpicuitatem, ne confundatur hic Ancæus cum altero Samio, qui recenſitus in catalogo v. 188.

403. *βωμὸν ἐπάκλιον.* Sic e v. 359. & II. 689. legi oportere manifeſtum eſt. *νήεον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκλῆς βωμὸν Ἀπόλλωνος Ἀκλίου καὶ Ἐμβασίου ἐπώνυμον.* Apollinis cognomen eſt Ἄκλιος, non ἐπάκλιος. Si pro cognomine haberetur ἐπακλίου, invenuſta eſſet repetitio truncati nominis illius in ſequenti voce Ἀκλίου. Expono autem ἐπάκλιον, ἐπὶ τῆς ἀκλῆς, quum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem apud Etymol. M. auctorem, *μέγαν, ὑψηλὸν*, quam neſcio, an alicubi locum habeat.

416. *σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω.* Codices ſex *σοὶ δ' ἂν* — Vulgo *τοὶ δ' ἄρ'* — Nihil intereſt, utrum *σοὶ* an *τοὶ* legatur. Sed vulgatum *ἄρ'* retineri debuit.

421. Homerus Odyſſ. ο'. 448.

καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

Schol. *μισθὸν· ὅ ἐστι ναῦλον, τῆς ἐπιβάσεως τῆς νεώς.* Illuc referenda Heſychii gloſſa.

427. *ἀμφὶ μετώπῳ.* Sic quinque Regii codd. Vulgo *μέτωπα.*

441. *κῶας ἄγοντας.* Sic codd. ſex. Vulgo *ἔχοντας.*

443. *ὑπὸ δαίμονος.* Sic codd. omnes. Vulgo *ἐπὶ δ.* Confer Simonidis epigramma in Megiſtiam Spartanum vatem ad Thermopylas cæſum apud Herodotum p. 613.

— — *ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,*
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

450. Auctor Etymol. M. *σταθερὸν ἦμαρ. Ἀπολλώνιος, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημερινὸν, ὅτε ἵσταται ὁ ἥλιος. ἧττον γὰρ δοκεῖ τότε κινεῖσθαι.* Vide doctiſſimum Ruhnkenium ad Timæum v. *σταθερά.*

456. *ἀφυσσομένων προχόῃσιν.* In *ἀφυσσομένων* conſentiunt codd. plerique, quod & flagitat temporum ratio. *προχόῃσιν* dant A. B. alii *προχοῇσιν*; ut excuſum eſt in Florentina. Solus E. *προχόοισιν*, ut edidit Stephanus. *πρόχοος*,

πρόχους, προχόη perinde vas ſignificant, quo aqua aut vinum funditur: aliud quid προχοή. Diverſas ejusdem vocis ſignificationes, accentu diſtingui ſolitas, in unam gloſſam contulit Heſychius: προχοαί. αἱ ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν, καὶ ὑδρίαι. Sic enim legendum, non ὑδρεῖαι. Temere, ex ſententia Jo. Pierſoni, cujus alioquin erudita eſt nota ad Mœridem v. πρόχους, veterem lectionem, a Suida confirmatam, mutavi in Hedyli Epigr. Analect. T. I. p. 483.

νεβρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην.

466. Parthenopæus apud Æſchylum S. Th. 531.

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς.

471. Homerus Ιλ. ο'. 254.

θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν.

478. θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν. Sic legendum eſſe jamdudum viderunt Viri docti. Vulgo inepte ἀτύζειν. Illud habet in margine cod. B. & eo ſpectat gloſſa in A. καταφρονεῖν, ὑβρίζειν. Vide Ruhnkenii Epiſt. crit. I. p. 11.

479. οἷσί κεν ἀνὴρ θαρσύνοι ἕταρον. Codd. B. Cæſ. & Florent. editio dant θαρσύνοι, quod genuinum eſt. Perperam a librariis obliterata potentialis particula revocanda erat. Vulgo legitur parum venuſte οἷσί περ ἀνὴρ θαρσύνει.

482. υἷας Ἀλωϊάδας. Otum & Ephialtem, de quibus vide Homerum Odyſſ. λ'. 304. & ſchol. ad Ιλ. ε'. 385.

485. ὣς ἔφατ'. Sic codd. & Batava editio, recte. In Florent. excuſum ὥς φάτ', unde male Stephanus ὣς φάτο.

487. ἔνισπε. Sic codd. omnes & Florent. editio. Aldus, neſcio unde, ἐνίσπες. E. σοῖσι θεοπροπίοισιν.

492. προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη. Sic diſtincte codd. A. C. D. E. προτέρω dat etiam Cæſ. Vulgo perperam legitur προτέρωσε δὲ νεῖκος. Homerus Ιλ. ψ'. 490.

καί νυ κε δὴ προτέρω ἔτ᾽ ἔρις γένετ᾽ ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον.

494. ἐν δὲ καὶ Ὀρφεύς. Id eſt, ἐν δὲ καὶ αὐτοῖς Ὀρφεύς. Sic omnino legendum. Vulgatum ἂν δὲ καὶ manifeſto depravatum tentavit Jo. Pierſonus Veriſimil. p. 108. cui non adſtipulor emendanti κατερήτυε· σὺν δὲ καί.

496. Virgilii imitationem vide Ecl. VI. 31.

503. Ὀφίων Εὐρυνόμη τε. Hos innuit Prometheus apud Æſchylum 964.

— — — οὐκ ἐκ τῶνδ᾽ ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ᾽ ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα.

Scholiaſtes: λέγει δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὴν (perperam editum τὸν) Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον, ὃν ἔῤῥιψεν ὁ Ζεύς.

515. τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς. Sic e ſcriptis libris legendum eſſe dudum monui in notis ad Epigrammata græca p. 292. & nuperrime ad Euripidis Hippol. 228. Poſteriora illa cum ſcribebam, de edendo Apollonio, quem tamen emendatum habebam, ne cogitabam quidem. Codd. omnes dant τοίην — ἀοιδῆς: plerique θέλκτυν; quidam librariorum errore θέλκτην. Prius genuinum eſt, ſed accentu prave notatum. Gloſſa in A. ἡδονήν. Vulgatum τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλκτιν ἀοιδὴν ſolœcum & barbarum eſt: nam vocem θέλκτις græcitas non agnoſcit. Verbalia Jonica in υς ultimam quandoque corripere oſtendi ad Eurip. Hippol. Supra v. 239.

πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν —

517. Libatio illa poſtrema ſuper victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Homerus Odyſſ. η΄. 136.

εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,

ᾧ πυ-

ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

Confer alium ejuſd. poëmatis locum, γ΄. 332.

523. ἀρτυνέεσθαι. Sic D. Venuſtior hæc lectio vulgata ἀρτύνασθαι. Homerus Odyſſ. δ΄. 782.

ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

526. τό ῥ' ἀνά. Vulgo excudunt τόῤῥ', duabus vocibus perperam in unam coalitis. Vide Erneſtii, doctiſſimi Viri, notam ad Ιλ. π΄. 228.

538. ὁμαρτῇ — πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν. Ex Homero Ιλ. σ΄. 571.

— — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

540. ὥς οἱ ὑπ' Ορφῆος. Sic B. Cæſ. Perperam in D. ὥς οἵ γ' ὑπ' — Vulgo, claudicante metro, editum, ὥς ὑπ' O. Varias recentiorum conjecturas referre nil adtinet, quarum nulla meliori plurium antiquorum codicum lectioni præferenda eſt. Hæc autem dudum innotuerat, beneficio Viri in Critica magni nominis, Orvillii, Miſcell. Obſerv. IV. p. 194. cujus ex fide in noviſſima editione reponi potuiſſet. Sed magiſter noſter Shawius hujusmodi libris legendis otio ſuo non abutitur.

542. κελαινὴ ἐκήκιεν. Sic princeps editio cum codicibus Orvillio & Pierſono adhibitis.

545. τεύχεα. Scholiaſtes: ἅπερ εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virgil. Æn. VIII. 91.

Labitur uncta vadis abies: mirantur & undæ,
miratur nemus inſuetum FULGENTIA longe
SCUTA virum — —

548. ἀνδρῶν μένος. E. γένος.

549. ἀκροτάτῃσι. Solœce vulgo ἀκροτάτοισι, quod ſecure abſque codice etiam emendari poterat. Illud e C. E. Cæſ. enotavi. In D. ῃ ſæpiſſime in οι mutatum, quod ſcri-

pturæ vitium hic etiam codici inhæſit, e quo princeps editio expreſſa fuit, & multis corruptelis anſam dedit. Vide ad v. 572.

551. *Ιτωνίδος*. Codices nonnulli *Τριτωνίδος*. Prius agnoſcit auctor Etymol. M. p. 479. l. 52. ubi in præc. v. *σκοπιῆσιν* habet pro *κορυφῆσιν*. Obiter moneo, ex Etymologo emendandum eſſe Tzetzem ad Lycophr. 355. ubi hi verſus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.

554. *Φιλυρίδης*. Sic A. C. E. recte. Minime neceſſaria eſt liquidæ geminatio.

558. Virgil. Æn. II. 674.

— — Parvumque patri tendebat Julum.

In Orphicis ad Chironem divertunt Argonautæ, Pelei rogatu filium ſuum videre cupientis; cujus in congreſſus enarratione auctori illius poëmatis pulcherrimus excidit verſus, mira brevitate caritatis ſenſum exprimens.

παῖδα δ᾽ ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππότα Πηλεὺς,
καί ῥ᾽ ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
ΔΑΚΡΥΟΕΝ ΓΕΛΟΩΝ· ΚΗΔΗΘΗ ΔΕ ΦΡΕΝ᾽
ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

In quo manifeſta Homerica imitatio.

564. *δηϊσάν τε*. Vulgo minus bene *δῄσαν δέ*. In D. E. perſpicue *ἑκάτερθε*, ut & alibi recte in fine verſus impreſſi exhibent, ſequente a conſonante incipiente.

567. *ξεστῇσι*, ultima in cæſura producta. Sic D. E. & e ceteris nonnulli forte: nam hæ minutiæ in collationibus codicum aliquoties neglectæ fuerunt.

572. *τῇ δὲ*, ſcilicet *τῇ ἀοιδῇ*. Sic bene C. E. Ceteri codd. cum veteribus editionibus, *τοὶ δέ*. Batavus, neſcio unde, ſed perquam inepte, cumulatis duabus præpoſitionibus, *ἐκ δέ*. Veram autem eſſe noſtram lectionem e ſequenti comparatione liquet. Ut oves paſtoris fiſtulam ſe-

qui ſolent, ſic piſces tum Citharœdi ſequebantur vocem. *ι* in *οι* mutatum, quod ſupra obſervabam, ex prava ſequioris ævi pronunciatione, quæ plures diphthongos, tum vocales *ι*, *η*, *υ*, eodem efferebat ſono.

581. *δύετο.* Orpheo *ἀπεκρύφθη.* v. 458.

Τισαίη δ᾽ ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκλὴ,
φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπές τ᾽ ἀνεφαίνετο σῆμα.

In noſtro verſu cod. D. habet *ἀκλὴ* pro *ἄκρη*. Hæ voces alibi in hoc poëmate perperam commutatæ. Hic genuinum eſt *ἄκρη*. Utriuſque *ἄκρης* & *ἀκλῆς Σηπιάδος* meminere diverſi auctores. Vide præſtantiſſimum Valckenarium ad Herodotum p. 593. 11.

586. *παλιμπνοίῃσιν.* Scripturam hanc in nullo codice reperi, ſed minime dubius quin legitima & genuina ſit, repoſui. Vulgo *πάλιν πνοιῇσιν ἔκελσαν*, qua in lectione neſcias an *πάλιν* cum *ἔκελσαν* jungendum ſit necne. Eadem ratione cum multis verbis & nominibus *πάλιν* componitur. Ιλ. α'. 60.

Ατρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
ἂψ ἀπονοστήσειν.

590. *τανυσσάμενοι.* Sic A. B. D. E. Caſ. Perperam vulgo, claudicante metro, *τανυσάμενοι.* Miror hanc mendam ab Oxon. Magiſtro, qui Clarkii ad Homerum notas legiſſe videtur, ſublatam non fuiſſe. Nam ad v. 526. *ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο*, Clarkium adire jubet monſtrantem, qua ratione *γὰρ* producatur, quod tamen multo diſertius declaravit Orvillius in Critica Vanno p. 391.

593. *ἐκνεύσαντες.* Vulgo, manifeſta corruptela, *εἰσορόωντες.* Vocem, qua clauditur ſequens verſus, bis poſuit ex oſcitantia librarius, quod alibi ſæpe factum. Vide ad v. 235. ex Orphicis v. 456. *ἐκνεύσαντες* repoſui, quod & ſententia hic flagitat.

601. Αθω genitivus eſt, ut Μίνω, Τάλω.

612. ἐχθήραντες. Sic recte Stephanus edidit, nec aliter in quinque codicibus ſcriptum reperi. Florent. editionis lectionem ἐχθείραντες pro mendo typographico habuiſſem, ni eam exhiberet etiam cod. E. Barbariem illam græcitatis eligentiſſimus Batavus non neglexit. Scilicet ut editoris titulo dignum ſe oſtenderet, & aliquid ad Apollonii emendationem contuliſſe videretur, pravas lectiones omnes, quas merito Stephanus e textu amoverat, ille revocavit.

613. ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον. In prima voce conſpirant codices omnes. τὰς, quod Florentina, & ceteræ ex illa editiones exhibent, librario imperite metro caventi debetur. ἀγίνεον edidit Stephanus recte. Solus E. vitioſam iterum hic ſcripturam Florent. editionis ἀγήνεον præſtat, quod & revocavit Hœltzlini ſtoliditas. In ἀγινῶ media producitur. Vide Etymol. M. p. 10. l. 10. Aratus in verſu citato ſupra p. 10. Idem v. 23.

μεσσηγὺς γαῖαν· περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

Quo in loco neutralem ſignificationem habet, ut paſſim apud noſtrum aliosque δινεύω, & v. 356.

— — *τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ* —

623. αἴκε φύγοι. Sic recte C. Supraſcripta tamen vulgata lectione φύγῃ. Optativus hic magis eſt ex indole linguæ. *Si forte ſic poſſet mortem effugere.* Vide ſupra 171. infra 663. 827. II. 340. III. 535. & alibi paſſim. Sequentium conſtructio aliquantiſper intricata: ordo eſt: καὶ τὸν μὲν ἐπακλῆρες ἐρύσαντο εἰς νῆσον Οἰνόην αὐδηθεῖσαν πρόσθεν, αὐτὰρ μεθύστερόν γε Σίκινον, ἀπὸ Σικίνου —

627. τῆσι. Vulgo perperam contra Poëtæ morem ταῖσι.

636. Θυιάσιν. Vulgo θυάσιν. Priori modo ex Etymol. M. ſcribendum obſervavi ad Æſchyli S. Th. 500. Vide

Bentleium ad Horatii Carm. II. 19. 9. & elegantiſſimum Heynium ad Virgilii Æn. IV. 302.

637. ἠδ' ἅμα τῇσι. Sic codices omnes, formam Ionicam hic præferentes, a me ſupra repoſitam. Florent. editio, τοῖσι, unde Hœltzlinus fecit ταῖσι. De commutatione diphthongorum οι & η dixi ſupra ad v. 549.

638. ἐκέχυντο. Sic optime D. Vulgo ἐχέοντο.

640. τείως, *interea*. Gloſſa, ἕως οὗ ταῦτα ἐποίουν.

642. ἐπέτραπον. Sic D. Vulgo ἐπέτρεπον.

643. σφωϊτέροιο. Abuſive, ut recte obſervat Scholiaſtes. σφετέροιο non admittebat metrum. σφωΐτερος poſſeſſivum eſt duale *ſecundæ perſonæ: veſter duorum*. Achilles Minervæ, quæ ſuo & Junonis nomine eum adlocuta fuerat, reſpondet Ιλ. ά. 216.

χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσασθαι.

Veſtrum mandatum, tuum & Junonis. Sed σφέτερος tertiæ perſonæ de uno & de pluribus dicitur, ut oſtendi ad Æſchyli Prom. 9. Contra Scholiaſtæ reprehenſionem Poëtam defendere voluit Spanhemius ad Callim. H. in Delum 233. ſed fefellit eum memoria. σφετέροιο tuetur, quod hic a Poëta ſcriptum non fuit, nec per metrum ſcribi potuit. Quæ autem ad III. 395. adnotat Hœltzlinus, nihil ad hunc locum faciunt: non enim oſtendunt, qui pronomen ſecundæ perſonæ de tertia adhiberi potuerit. In numero vitium non eſt, ſed in perſona. At ſi vitium eſt, non ſoli Apollonio objiciendum. Antiquus auctor Carminis, Ἡρακλῆς λεοντοφόνος inſcripti, quod inter Theocritea legitur, σφωΐτερος itidem pro ἑὸς adhibuit:

ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ·
χθιζὸς ὅγ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος.

Antiquior forte alius Poëta qui Heſiodi ἔργοις proœmium adſuit:

δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Ubi itidem pronomen tertiæ perſonæ ad ſecundam translatum, ut illic ſecundæ ad tertiam.

651. ἀνομένοιο. Sic, præter Etymol. M. auctorem p. 111. l. 17. codd. A. B. C. E. Perperam in D. ἀνωμένοιο. Vulgo ἀνυμένοιο. Apud Aratum v. 373. ubi impreſſi libri habent ἀνυμένων ἐτέων, ſcriptus cod. dat ἀνομένων; & v. 464.
μέτρα περισκοπέοντι κατανομένων ἐνιαυτῶν.
Quæ lectio optima eſt, necdum in editionibus comparuit.

652. ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο, *flante Aquilone*, qui in Pontum perrecturis adverſus erat. Vide Weſſelingii Obſervat. L. I. cap. XXX.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' — Sic optime E. Vulgo αὐτίκα ῥ' ἦγ' — Homerus Ιλ. ψ'. 118.
ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους — & alibi paſſim.

660. μίμνωσι. Sic omnino legendum. Vulgatum μίμνοιεν ſolœcum eſt. In modorum diſtinctione ſyntaxeos regulas ſuſque deque habuerunt librarii. Vide ad 683. ἄμμε recte edidit Stephanus, putidum priorum editionum mendum ἄμμι certiſſime corrigens. ἄμμι dativus eſt: ἄμμε accuſativus, quem hic ſyntaxin flagitare vel tirunculus viderit. Illud tamen revocavit Hœltzlini ſtupor, quem non excuſaret centum codicum conſenſus.

663. θυμῆδες τοῖσίν γε τόδ' ἔσσεται. Sic facili opera concinnum & fluentem hunc verſum reddidi, cujus interpolata fuit vulgata lectio, θυμῆδες καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται. In pluribus codd. καὶ abeſt, quod ſane alienum eſt & inepte pro fulcro invectum. In E. θυμῆδες τοῖσι τόγ' ἔσσεται. Alii codd. & inter eos Caſ. dant τόγε, unde vulgata quidem melior effici poteſt lectio, θυμῆδες τοῖσι τόγε ἔσσεται: ſed aſpera illa eſt. Noſtra emendatione nihil videtur melius.

665. μητίσεται e Florent. editione revocatum, quod confirmant A. C. D. In E. μητίσηται. Eſt a verbo puro μητίω, cujus futurum ι producit. Vide Clarkium ad Homeri Ιλ. ψ'. 312. Bonum hoc erat, quod idcirco Hœltzlinus contemſit.

666. δεῦρο κάλεσσα. Scripſerat forte Poëta δεῦρ' ἐκάλεσσα.

670. πέρι δὲ -- Codd. nonnulli πέρι δὴ, male, ex metri ignorantia. Sed in iis recte ſcriptum πέρι, non, ut vulgo, περί. Gloſſa, περισσῶς προεθυμεῖτο. Oblitus hic fuit Stephanus eorum, quæ ad v. 65. recte obſervaverat, ubi itidem codices habent ὃν πέρι πάντων. Infra 830. πέρι γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων νήσων.

672. λευκῇσιν. Hœltzlinus interpretatur *flavis:* quam bene, ipſe viderit. λευκὰς τρίχας nullibi legiſſe memini, niſi ubi de ſenectute eſſet ſermo; ut in hoc Epigrammatis diſticho:

> ἤδη καὶ ΛΕΥΚΑΙ με κατασπείρουσιν ΕΘΕΙΡΑΙ.
> Ξανθίππη, συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.

& in iſto:

> χαίρετε, καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε
> ἥβην, καὶ ΛΕΥΚΗΝ ἀμφιέσασθε κόμην.

Quo ætas adulta & ſenectus deſignantur, ut in hoc Callimachi verſu:

> εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, ΠΟΛΙΗΝ τε κερεῖσθαι.

Et in alio Epigrammate:

> — — — — — ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες
> ἔσθενον, ἐς κεφαλὴν δ' ἤλυθε ΛΕΥΚΟΤΕΡΗΝ.

Synonyma ſunt λευκαὶ & πολιαὶ ἔθειραι. Nullus dubito, quin Poëta ſcripſerit ξανθῇσιν. De juvenculis puellis hic agitur, quæ honoris & miniſterii ergo anui aſſidebant. Locum olim librarius non intellexit, & illas itidem ætate provectas eſſe debere ratus, lectionem opinioni ſuæ accommoda-

vit. Inepte, ut ſolet, Hœltzlinus aliena huc admovet, præcipue Theocriti verſum:

— — — — ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυῤῥός· ὁ δ' ἡμιγένειος.

Quid, quæſo, bubulco *flaventi prima lanugine malas* commune cum puellis canos capillos habentibus?

681. ἀπόστρέπτοι. Sic Cæſ. recte. Vulgo ἀπόστρέπτει.

683. ἀποφθινύθωσι, non expectata codicis auctoritate edi oportebat. Vulgatum ἀποφθινύθουσι cum εὖτ' ἂν ſolœcum eſt. Illud dant Cæſ. & E.

688. πρόκα. Gloſſa. αὐτίκα. Heſych. εὐθὺς, ἐξαίφνης. Alteram lectionem Scholiaſtæ memoratam, περιτελλομένου, exhibet in contextu Cæſar. noſtra in margine adpoſita, cum gloſſa εὐθέως.

689. πεφρίκασι. Sic recte A. D. E. Cæſ. Litera ſibilans geminari non debet, quod e Clarkii ad Ιλ. β'. 314. nota diſcere poterat Oxonienſis Magiſter.

692. ἣ θέμις ἐστί. Lycophron 369. ὡς φθιτῶν θέμις. Homericum: τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Virgil. Æn. XI. 23.

— — Qui ſolus honos Acheronte ſub imo eſt.

πάρος κακότητα πελάσσαι. A. E. κακότητι, quod non deterius eſt.

696. ἄστυ μέλεσθαι. Sic B. C. D. Cæſ. Reliqui, ut vulgo, νέμεσθαι. Confer infra 839.

697. σφι. Sic D. E. Vulgo σφιν.

698. μετὰ τήν γε. Sic quinque Regii. In Cæſ. μετὰ τήν.

706. αἴ κ' ἐθέλωσι. Sic A. B. D. Infra 715. A. D. αἴ κ' ἐθέλητε. Sed in his non requirenda codicum auctoritas. Poëticum eſt & Homero frequentatum verbum ἐθέλω. Confer præterea quæ obſervavi ad Euripidis Phœniſſ. 852.

711. πασσυδίη. Sic A. B. D. E. Cæſ. Gloſſa, ὁμοῦ. In D. ἐξερέουσα.

712. ἐπέη-

712. ἐπένηκε. Ionice : ſic quinque Regli. Unde tueri quis poſſet lectionem ab Hœltzlino invectam v. 324. ἀμπίχετ'. Sed utroque in loco codices ſequor : poſtremum hoc in nullo reperi.

714. θυμῆρες, ut ſupra 705. Sic quinque Regii.

717. ἐναίσιμος. E. αἰνέσιμος, tranſpoſitis ſyllabis, ut ἀλκείης pro ἀλκήεις : Ἑρμήεις pro Ἑρμείης. Iſta obſervaſſe inutile non eſt, quia ad emendationem ſimilium in aliis vocibus depravationum quaſi manu ducunt.

718. εἴσαντο. Gl. ὑπέλαβον. Heſych. ἔδοξαν. Sic etiam infra 1024. Utroque in loco mallem ὀΐσαντο.

725. ἧ μὲν — Vulgo τῆς μὲν, corrupte. Articulus cum ceteris conſtrui non poteſt. ἐς ἠέλιον. Vulgo ἐπ' — Illud præferunt ſex codd.

730. Virgil. Æn. VIII. 424.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro - -
his informatum manibus jam parte polita
fulmen erat; toto genitor quæ plurima cœlo
dejicit in terras : pars imperfecta manebat.

734. ζείουσαν ἀϋτμῇ. Vulgo ἀϋτμὴν, quod dudum pro depravato habui, & ſic emendavi. Poſtmodum ἀϋτμῇ in D. perſpicue ſcriptum reperi. Initio verſus σφύρῃσι ultimam in cæſura producit, maxime ob ſequentem liquidam. Importunum ν imperite additum.

741. μετ' ἴχνια νίσσετο. Poſtremum dant quatuor Regii : Cæſ. νείσσετο : vulgo νείσετο. Codices vero omnes diviſim μετ' ἴχνια exhibent, ut e ſola linguæ peritia excudi curavit Stephanus. Ad mendum Florent. editionis, tanquam ad venerabile antiquitatis monumentum, obſtupuit Batavus editor. Quod hic pulcherrima imagine pictor ingenioſus ob oculos ponit, *corporis robore non tanta effici quam viribus ingenii*, Amphion fratri dicebat in Euripi-

dis Antiopa, de cujus Tragœdiæ fragmentis tam præclare meritus eſt ornatiſſimus Valckenarius:

τὸ δ' ἀσθενές μου, καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

743. ὀχμάζουσα. Mihi cum Scholiaſte nihil negotii eſt: illum permultis in locis emendarem, ſi operam meam in eo terere vellem. Novi doctiſſimum Virum, qui provinciam hanc pulcre adminiſtrabit, cuique apographa duo inediti Scholiaſtæ lubens obtuli. Quantum a vulgato differat, ut intelligant literati homines, ſpeciminis loco notam ad hoc verbum proponam. ΟΧΜΑΖΟΥΣΑ. φέρουσα. οὐχ ὡς πολεμικὴ, ἀλλ' ὡς ἐραστῇ χαριζομένη τῷ Ἄρει. σημαίνει δὲ τὸ ὀχμάζειν ἐνταῦθα τὸ φέρειν. κυρίως δὲ τὸ ἄγειν. τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ προσηλοῦν ἐπὶ ὄχθου τινός. (Æſch. Prom. 5. & 623.) τὸ δὲ αἰχμάζειν, σημαίνει τὸ τῇ αἰχμῇ χρῆσθαι ἐπὶ τοῦ πολέμου. Verum viderat Orvillius ad Gloſſas in Oppiani ἁλιευτικὰ, in Miſcell. Obſerv. IX. p. 127.

745. νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο. Sic libri omnes; rectene an ſecus, haud ſatis ſcio. Suſpicor a Poëta relictum fuiſſe ὑπὸ μαζοῖο. Hoc ſane vellet elegans quivis artifex, qui lænam hanc delinearet in æs incidendam, ut inciſa videntur Achillis, Herculis & Æneæ ſcuta in Actis Pariſienſis Academiæ.

746. δείκηλον. Sic Cæſ. recte. Vide Etymol. M. in hac voce. Perperam hic vulgo legitur δίκηλον: at bene IV. 1672. δείκηλα.

747. ἔσκε λάσιος. Sic recte A. D. E. Cæſ. Ultima in ἔσκε producitur tum vi cæſuræ, tum ob ſequentem liquidam. Ne cavilletur quiſquam minuta me ſectari. Nihil minutum & negligendum eſt editori Poëtæ, ſi quis accu-

ratam & elegantem editionem adornare velit. Non fruſtra eſt, quod quæ tractaturi ſunt, cantaturos ſe dicant Poëtæ:

Arma virumque CANO.

Cantantur carmina. Demta temere aut addita litera rythmum peſſumdat. Voti in fine hujus poëmatis concepti,

αἴδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ΑΕΙΔΕΙΝ
ἀνθρώποις.

compotem Poëtam facturi non erant Hœltzlini & Shawii.

762. θρέψεν. Sic bene Stephanus & codd. plerique. Cæſ. ut Florent. editio, θρέψε, quod hîc admitti non debuit. Virgil. Æn. VI.

-- -- Terræ omnipotentis alumnum

Tityum vocat, in loco qui ex Homero, Odyſſ. λ'. 575. expreſſus eſt.

763. ὡς ἔτεον. Sic ſex codd. inſertam in impreſſis particulam non agnoſcentes.

764. ὁ δ' ἄρ' ἐξενεπόντι ἐῴκει. Vulgo ἐοικώς. Hoc utcunque tolerandum, repetito e præcedenti membro verbo ἔην. Nec lectionem illam ſolicitaſſem, ſi conſentientes in ea codices vidiſſem. Sed tres dant ἔοικε. Unde nullus dubito, quin reliquerit Poëta ἐῴκει, quod multo elegantius eſt.

767. δηρόν νυν. Vulgo δηρόν περ. Illud præferunt ſex codd.

768. Ιτωνίδος. Sic omnino legendum e v. 721.

769. ὅ ῥ' Ατ- Sic in E. ſcriptum. Venatrix Atalanta in ſaltibus Mænali montis ætatem agebat; ideo Euripidi Phœniſſ. 1173. dicitur Μαινάλου κόρη. Diodorus p. 285. decori minus habita ratione, inter Argonautas illam recenſet.

780. ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες. Vulgo, ᾧ καί μιν μνηστὴν κομέουσι. Dixi ſupra ad v. 17. καὶ, κε, κεν, in hoc poëmate ſæpiſſime commutata fuiſſe. Quinque Regio-

rum codd. lectionem repræſentavi, niſi quod D. E. κε habent, non κεν.

782. ἔδησαν, Jaſon & Iphinoë.

785. ἀπηλεγέως. Gloſſæ, ἀποτόμως, τολμηρῶς.

786. θύρας. Sic bene quinque Regii. Vulgo πύλας.

787. ἀρηραμένας. Sic recte A. C. E. Quod vulgo legitur ἀρηρεμένας neſcio quid ſit. A præterito medio ἄρηρα formatur verbum ἀρήρομαι, participium ἀρηρόμενος: aoriſtus ἀρηράμην, participium ἀρηράμενος. Ex hoc loco in farraginem de dialectis ἀρηρέμενος retulit Maittairius.

789. καλῆς διὰ παστάδος. Mendoſam lectionem καλῆς δι' ἀναστάδος ſic reſtituendam eſſe monſtravit olim Janus Rutgerſius, Var. Lect. p. 9. Poſt illum Salmaſius in Plinianis p. 856. Præclaram emendationem nuper comprobavit Jo. Pierſonus in erudito ad Mœridem commentario p. 88. Horum omnium nihil in notitiam Oxonienſis Magiſtri venit, cui ne minimum quidem corruptelæ ſuboluit. Non aliter olim legit Scholiaſtes, nec qui illum deſcripſit Etymol. M. auctor: ΠΑΣΤΑΣ, ἣν ἡμεῖς προστάδα λέγομεν· καὶ εἴρηται οὕτω, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι· παρὰ τὸ πάσασθαι. Ἀπολλώνιος. Idem: ΠΡΟΔΟΜΟΣ, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοὰ, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ομηρος· ἔνιοι μὲν, παστάδα, τινὲς δὲ, προστάδα, προσαγορεύουσιν, ἣν Ομηρος πρόδομον εἴρηκε.

800. Λήμνου. Vulgo perquam abſurde, δήμου. Certiſſimam Jo. Pierſoni emendationem recepi, qui & in fine verſus ἐπαύλους pro vulgato ἐπαύλεις legendum oſtendit. Sex, quibus uſus ſum, codices, ut Florentinus, dant ἐναύλους.

805. ἀπεσσεύοντο. Vulgo ἐπεσσεύοντο. Illud e conjectura jamdudum repoſueram, & nuper in D. reperi.

806. δερυκλήταις. Sic quinque Regii. Non tam illorum

conſenſus, quam aurium judicium me movit, ut vulgarem Ionicæ formam præferrem.

812. *ἀτημελέες.* Elegantem hanc lectionem præſtant codd. A. C. D. Vulgo *ἀτημελέως*, ex librarii metro caventis imperita emendatione. Vide Clarkii notam ad Ιλ. *ά.* 51. 7. Alia cautela librarius in D. metrum ſartum præſtare voluit, ſcribendo *ἀτημελέες τ' ἀλάλητο.*

817. *κασιγνήτοισι.* Hoc ſententia omnino flagitat, & abſque codicum etiam auctoritate reponendum erat: ſed nec illa deeſt. Sic perſpicue ſcriptum in A. B. E. Cæſ. Vulgo inepte *κασιγνήτῃσι.*

821. *ἂψ ἐπανερχομένους.* Sic quinque Regii. Perperam in Florent. editione *ἂψ ἀνερχομένους*, unde Hœltzlini elegantia fulciendo metro fecit *ἀνκερχομένους.* Codicibus deſtitutus hoc emendare non potuit Magiſter Shawius. Sed impreſſorum non major quam ſcriptorum librorum copia ei fuiſſe videtur; ſin, a viro doctiſſimo, Criticæ Vanni p. 386. diſcere potuiſſet *Θρηκῶν* hîc, ut infra 923. excudi debuiſſe, non *Θρηΐκων.*

824. *θεσσάμενοι. θέσσασθαι, τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι.* De hoc verbo videndus Rich. Bentlei ad Callim. H. in Cererem 48.

829. *οὐδέ τι σ' οἴω.* Sic bene, E. ut illo nondum inſpecto, jamdudum ſcripſeram. Perperam vulgo *οὐδ' ἔτι σ' οἴω.* In D. *οὐδέ σ' ὀΐω.*

831. *ναιετάουσιν.* Hœltzlinus *ναιετάουσι.* Quum ſequens verſus a vocali incipiat, *ν ἐφελκυστικὸν* hîc adponi debuit, quod codices non ſoli exhibent, ſed Florentina etiam & Stephani editio. In priori legitur *Αἰγαίης ὅσσαι ἀλλ ναιετάουσιν.* Illud *Αἰγαίης* in duobus codd. A. E. obſervavi; ſed iidem dant *ὅσαι εἰν ἁλί.*

856. *διακρινθέντες.* Sic D. Cæſ. Vulgo *διακριθέντες*, quod

ferri non poteſt: antepenultimam enim neceſſario corripit. Verba ſunt Clarkii ad Hom. Ιλ. υ'. 141.

860. ἀοιδῇσι. Sic C. & Cæſ. recte. In A. & E. θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο, minus bene, meo judicio, in ſpondaico verſu.

862. δηρὸν δ' ἂν ἐλίννυον. Sic perſpicue ſcriptum in B. In D. ἂν ἐλίνιον. In E. ἂν ἐλύνιον. Cæſ. conjunctim ἀνελίννυον, Stephani obſervatiunculam recudit Magiſter Shawius. Homo paulo literatior Jo. Pierſonum laudaſſet, qui hunc locum in notis ad Mœr. p. 161. tractavit: Jo. Toupium ad Suidam I. 41. Sed non aliter ac edidi ſcribere Poëtam potuiſſe, lippis & tonſoribus jamdudum notum. In ἐλιννύω antepenultima natura longa eſt, nec liquida geminari debet. Vide doctiſſimum virum Jo. Aug. Erneſti ad Callim. H. in Cererem 48. &, ſi tanti eſt, me ipſum ad Æſchyli Prom. 53. ubi clementius, quam par erat, de Apollonii Oxonienſis editionis turpitudine judicium tuli.

863. ἀολλήσας. Sic bene codd. A. E. ab ἀολλέω. Heſych. ἀολλεῖ, συνάγει. Quod notabunt Græcitatis ſtudioſi. Forma iſta Homero non uno in loco reſtituenda. Vulgo hîc legitur ἀολλίσας, claudicante metro. Saltem ἀολλίσσας edere debuiſſent. Vide Clarkium ad Ιλ. ζ'. 270.

864. προσέειπε. Vulgo μετέειπεν. Illud dant A. B. D. E. Hæc verba alibi etiam commutata.

869. οὐ μάν. Sic Florentina & Stephani editio, conſentientibus ſex codicibus. Batavus, neſcio qua ex cauſa, prætulit οὐ μήν.

870. οὐδέ τι. Sic recte codd. Perperam vulgo οὐδ' ἔτι, οὔ τι valet οὐδαμῶς.

872. ἕκαστος. Sic A. C. Vulgo ἕκαστοι.

874. ἐπανδρώσῃ. Vulgo ἐσανδρώσῃ. Illud dat cod. Guelferbytanus. Hic locus ex Homero expreſſus, Ιλ. β'. 236.

οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί.

881. ἄλλοτε ἄλλον. Sic ſex codices. Vulgo ἄλλοτέ τ' ἄλλον, inepte inſerta copula. Janus Rutgerſius Var. Lect. p. 10. emendabat ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, quod vulgato non præſtat: melior conjectura fuiſſet ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ.

882. ἀμέργουσι. Sic A. B. In Cæſ. ἀμέλγουσι.

883. ἐνδυκές. Perperam vulgo ἐνδυκέως, e gloſſemate, quod manifeſtum eſt. Neutrum ſingulare adverbialiter poſitum, ut νωλεμὲς, συνεχὲς, νημερτὲς, παναῖρεκὲς, & alia multa. ἀτρεκὲς etiam II. 312. gloſſæ ἀτρεκέως loco ceſſerat, in quem illud reſtituimus. Gloſſa λιγέως in locum genuinæ lectionis λιγέα itidem ſucceſſit, IV. 1299. quod & multis aliis in locis factum. Pulcherrimam comparationem Apollonius ex Homero ſumſit, Ιλ. β'. 87. utrumque imitatus eſt Virgilius, Æn. VI. 707.

ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσαων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν --

Ac velut in pratis, ubi apes æſtate ſerena
floribus inſidunt variis, & candida circum
lilia funduntur: ſtrepit omnis murmure campus.

888. νίσσετο. Sic quinque Regii. Cæſ. νείσσετο. Mox ἀπηρέσιν pro vulgato ἀπήμοσιν dedi ex Etymol. M. ubi p. 122. l. 8. hæc leguntur: καὶ ἀπηρεῖς, ὑγιεῖς, ἄνοσοι· καὶ ἀπηρῶς τὸ ἀβλαβῶς, ὡς ἀπηχῶς τὸ σκληρῶς. Ἀπολλώνιος· καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖθις ἑταίροις. Hanc lectio-

nem vulgatæ præferendam cenſuit Hemſterhuſius ad Heſych. v. ἀπαρές.

889. κομίσσειαν ἄγοντα. Codd. A. E. dant ἔχοντα. Vide ad v. 441. ubi hæc verba itidem commutata.

890. ὡς ἐθέλεις. Sic ſex codd. Perperam vulgo ἐθέλῃς.

891. εἴ κεν ὀπίσσω — ἐθέλοις. Vulgo ἢν καὶ — ἐθέλῃς. A. & C. ἐθέλεις. D. ἐθέλοις præfert, recte: unde liquet præc. v. ſcriptum olim fuiſſe εἴ κεν. De permutatione vocularum καὶ & κεν dixi ſupra. καὶ hic otioſum & ineptum eſt.

893. ῥηϊδίως δέ' ἄν τοι. Sic recte codd. B. D. Cæſ. In A. C. ἄν τι. Vulgo ῥηϊδίως δέ' ἂν ἑοῖ. Quæ ad iſta verba in editis Scholiis adnotata leguntur, in Regio codice non comparent.

896. ὁμῶς in quatuor Regiis ſcriptum obſervavi, non, ut vulgo, ὅμως: *pariter & abſens a patria, & in eam redux.*

902. Πελίαο ἕκητι. *Pelia volente, concedente.* Sic ſupra 116. Διωνύσοιο ἕκητι. Contrario ſenſu dicitur ἀέκητι θεῶν, *diis invitis.* Scilicet Jaſoni Pelias promiſerat, ſe paternum ei regnum reſtituturum, ſi vellus aureum e Colchide reportaret.

τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
τέλεσσον; καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄ-
μνυμι προήσειν —

Verba ſunt Peliæ ad Jaſonem apud Pindarum, Pythion. IV. 293.

905. τέκοιο. Sic omnino ſcribendum ad linguæ normam. Vulgatum τέκηαι ſolœcum eſt.

909. ἐφέστιον. Sic certiſſime emendo. Depravata eſt vulgata lectio ἐφέστιοι, qua in exponenda & vertenda pariter ineptiunt vetus enarrator & interpretes recentiores.

Senſus

Senſus eſt: *ut ſeorſum a Pelia pater meus & mater in ſuis ædibus commorantem eum alant.* Medea apud Euripidem v. 714. Ægeo ait:

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Sophocles Trach. 262.

ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον.

Quem verſum perperam ſolicitat Abreſch ad Æſchylum p. 79. Euripides Ion. 662.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον,
δείπνοισι τέρψω.

Noſter III. 116. de Ganymede:

-- -- -- τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι.

910. ὦλλοι. Hoc ſenſus flagitat. Vulgo ἄλλοι. Voces iſtæ ſæpius perperam commutatæ.

917. ἀῤῥήτους. Sic legendum eſſe cuivis manifeſtum eſt, quod & præſtant codd. E. & Guelferb. Nec aliter editum oportuit in Orphicis v. 465. ubi dupliciter vitiata lectio partim e codice Ant. Askew facile emendari poterat:

— — — ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρῄκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἄῤῥητα βροτοῖσιν,
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποθημοσύνῃσιν.

perperam ibi ὅρκια ἄῤῥηκτα, & hic ἀῤῥήκτους legitur.

919. προτέρω. Gloſſa, περαιτέρω.

920. οἳ λάχον. Sic codd. omnes, editiones Florent. Aldi, Stephani. In Batava, operarum vitio, excuſum λάβον, quod in Oxonienſi, editoris ſocordia, ſervatum.

921. Μέλανος. Nomen eſt proprium. Vide excerpta e Strabonis libri VII. fine p. 511. Oppianus Αλ. δ'. 514.

Θρηΐκιος δέ τις ἐστὶν ἁλὸς μυχὸς, ὅντε βάθιστον
φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι·
ἐκ τοῦ καί τε ΜΕΛΑΣ κικλήσκεται —

925. Χερόνησον. Sic quinque Regii. Vulgo χέρνησον.

926. σφι λαιψηρός. Sic A. C. E. recte. σφι producitur ob ſequentem liquidam; qua obſervatione nihil in tota græcorum Poëſi certius, ut importuno ν, tam ſæpe ab editoribus addito, nihil muſicis auribus inſuavius.

932. Περκώπην. Sic codd. A. C. E. recte. Vulgo Περκώτην. Vide Cl. Erneſtii Notam ad Ιλ. λ'. 229.

934. τῆγ' ἐπὶ νυκτί. Sic A. B. C. In D. τῆς γ' — Ad latus olim adſcriptum ι mutatum fuit in σ. Vulgo τοί γ' —

938. ὅσσον τ' refertur ad τυτθὸν præc. verſus. Paululum a Phrygia diſtans, quantum porrectus iſthmus — — —

941. ἄρκτων. Sic bene edidit Hœltzlinus, quod & aliunde liquet & ex v. 1150. Codices plerique ἄρκτον μιν καλέουσιν ὄρος, ut & in Florent. editione excuſum. In B. voci ἄρκτον ſuperſcriptum ἄρκτων, & nota in margine adpoſita ἄρκτων ὄρος. Sed conſiderandum, an hic ἄρκτων ὄρος nomen Inſulæ ſit. Si ita eſſet, τὸ μὲν verſu ſequenti totam inſulam deſignaret, quod veritati contrarium eſt, & ceteris narrationis partibus repugnat. Falſum eſt enim, gigantes totam inſulam habitaſſe, qui montem tantum inſidebant, Dolionibus reliqua inſulæ & iſthmum poſſidentibus. Inſulæ olim nomen fuit ἄρκτων νῆσος, a monte qui in ea erat & ἄρκτων ὄρος dicebatur. Strabo in deſcriptione Cyzici p. 862. τῆς δὲ πόλεως τὸ μὲν ἔστιν ἐν ἐπιπέδῳ, τὸ δὲ πρὸς ὄρει, καλεῖται δ' ἄρκτων ὄρος. Igitur τὸ μὲν v. 942. de monte tantum intelligendum, cui ἄρκτων ὄρος nomen fuit, quo nomine neutiquam hic tota inſula deſignari poteſt, unde manifeſtum eſt verſus aliquot poſt v. 940. excidiſſe.

942. ἄγριοι ἀμφινέμονται. Sic certiſſime emendavit Rich. Bentlei in egregia nota ad Callim H. in Jovem 87. Vulgo ἄγριοι ναιετάουσι. In B. ἄγριοι περιναιετάουσι, unde magis liquet depravationem oſcitantiæ librarii deberi, cujus

mens & oculi in fine præcedentis verſus hæſerint. Summi Critici, quo ſe jactare Britannia poteſt, multo notior erat illa emendatio, quam ut illius meminiſſet Oxonienſis Magiſter.

946. *πλευρῆς*. Ionicam formam præferunt A. B. C. E. Cæſ.

947. *Ισθμὸν δ' ἀμπεδίον* — Sic A. D. optime. In C. omiſſa particula *ἰσθμὸν ἀμπεδίοι*. In B. E. *ἰσθμὸν δ' ἀν πεδίον*.

954. Virgil. Æn. III. 78.

— — Hæc feſſos tuto placidiſſima portu
adcipit.

Duos portus inſula habuit, quos diverſis Poëta diſtinguit appellationibus. Unum, in quem Argonautæ vento delati, *Καλὸν λιμένα* vocat; alterum ad urbem ſitum, in quem incolarum ſuaſu navem circumegerunt, *Χυτὸν* appellat infra v. 987. e quorum nominum notionibus intelligitur, priorem, de quo hic agitur, natura, alterum manu & arte factum fuiſſe. Ceterum codices omnes mei hic *θέουσαν* dant; neſcio ex quo *Gallicano* libro Hœltzlinus lectionem *πάνορμος* enotaverit, e ſcholio petitam, adnotante enarratore, proprium huic portui nomen fuiſſe *Πάνορμος*: ſed vox illa nunquam in textu fuit.

955. *ἐκλύσαντες*. Sic A. B. E. uti jam e Scholiaſte ſcribendum oſtenderat Jo. Pierſonus. Vitium eſt in duarum literarum tranſpoſitione, quam & alibi obſervavi. In Lycophrone v. 343. ubi vulgo legitur *γαστρὸς ἐλκύσας ζυγὰ*, vetuſtiſſimæ Regiæ membranæ genuinam lectionem dant *ἐκλύσας*, cum gloſſa *ἀνοίξας*, quod Virgilius expreſſit, *laxat clauſtra Sinon. ἐκλύειν*, *laxare*. Rurſus in Muſæi poëmatio v. 298. veteres libri dant *ἐπέκλυσε*, ubi meridiana luce clarius eſt, ſcriptum ab auctore fuiſſe *ἐπέλκυσε*, Ionum more pro *ἐφέλκυσε*. Sed fœdiorem labem & vix obſervatam contraxit ille Muſæi locus quem in tranſcurſu ſanabo. Legendum:

F 2

ΤΥΠΤΟΜΕΝΗΝ δὲ
ἤδη νῆα μέλαιναν ΕΠΕΛΚΥΣΕ ΔΙΨΑΔΙ χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.

Vulgo legitur διχθάδι, quod quid ſit vel eſſe poſſit nemo unquam dixerit. διψὰς χέρσος eſt ſiccum litus. Virgil. Æn. III. 135.

Jamque fere ſicco ſubductæ litore puppes.

963. οἵτινες εἶεν. Sic codd. plerique & Pariſinæ editiones. In C. D. perperam ἦεν, ut in Florent. unde vitioſam lectionem inepte revocavit Batavus.

967. εἰσάμενοι. Codices omnes cum impreſſis στησάμενοι. Doctiſſimo Ruhnkenio potior videtur auctoritas Etymol. M. auctoris, qui verſum hunc ſic laudat, tacito Poëtæ nomine, p. 306. l. 32. ubi εἰσάμενοι exponit ἱδρυσάμενοι.

969. εὖτ' ἂν ἵκωνται — αὐτίκα τόνγε — Lectionem hanc, quam minime ſinceram arbitror, quum in ea conſentiant codices, mutare veritus ſum. Scripſiſſe mihi videtur Poëta:

— — — — — εὖτ' ἂν ἵκηται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τοῖσγε
μείλιχον ἀντιάαν —

972. νειόν που. Sic optime e Scholiaſte ſagaciſſimus Ruhnkenius. Vulgo ἶσόν που. Eratoſthenis verſus in ſcholiis editis corrupti ſic legendi ſunt:

ἣν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους.

Unde depravatiſſimam ſcripturam emendabit diligens lector in Etymol. M. p. 472. l. 36.

985. ὄφρα κεν αὐτοὶ θηήσαντο. Frequenti librariorum errore legitur vulgo, & ineptiſſime, ὄφρα καὶ αὐτοί. Tum θηήσαντο dant libri omnes. In Batava editione operarum vitio excuſum θηήσαντο, quod bardus ille Oxonienſis corrigere non valuit.

990. Ordo eſt: *νειόθι φράξαν πέτρῃς ςόμα πόντιον ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ.* Qui *πέτρης* genitivum ſingularem cum *νειόθι* jungunt, quomodo iſta intelligant, ipſi dixerint; id enim divinare nequeo. *πέτρῃς* dudum ſcripſeram, minime dubius eam hujus loci mentem eſſe, *Gigantes oſtium portus lapidibus obturare aggreſſos fuiſſe*, *πέτρῃς* Ionice pro *πέτραις*; quod tamen in nullo codice obſervare memineram. Nec id mirum: in pleriſque enim, iiſque præſertim qui ex antiquioribus ducti ſunt, *ι* quod ſubſcribi ſolet, perpetuo omittitur. Sed ecce cod. E., qui nunc ad manus eſt, perſpicue *πέτρῃς* cum ſubſcripto *ι* exhibet, unde confirmatur illa expoſitio, & emendatio mea.

995. Vulgatum *ἀμφιῤῥῶγας* in ſolo Cæſ. repertum. Quinque Regii, ut & Schol. Mſ. *ἀποῤῥῶγας*, quod lex metri repudiat.

1004. *ςοιχηδόν.* In E. & Cæſ. hoc repertum. Ceteri quatuor Regii *ςελεχηδόν.* Gloſſa in A. *κατὰ ςελέχη.* Hoc ſeorſum conſideratum verum quidem eſt: truncos enim arborum, reciſis ramis, immergere ſolent fabri lignarii. Sed id ad comparationis illuſtrationem nil facit. Verum eſt *ςοιχηδὸν*, ad quod in apodoſi refertur *ἑξείης*.

1017. *ὄφρ' ἐπέλασσεν.* Vulgo *ἐπέλασσαν*, quod verbum duplici modo accipi poteſt, vel neutraliter, relatum ad *ἥρωες*, vel active, relatum ad *θύελλαι.* Priori modo intellectum fuiſſe olim videtur, nam in tribus codd. A. B. E. *ἐπέλασσεν* reperi, quod ad *ἡ* v. 1015. refertur, &, me judice, præſtat.

1019. *αὐτονυχί.* Sic B. C. D. Cæſ. In E. *αὐτονυχεὶ* primo ſcriptum fuerat, ſed itidem correxit librarius. Hoc ex inutili circa metrum cautela natum. *ι* produceretur in cæſura, ſi neceſſario breve eſſet in hac adverbiorum forma: ſed & alibi longum occurrit, ut in Sophoclis Oed. Col. 1646.

ξύμπαντες· ἀσ]αχ]ὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις.

in Aj. 1227.

τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀναιμωκ]ὶ χανεῖν.

Apud noſtrum IV. 1130. editum αὐτονυχί.

1027. Virgil. Æn XII. 521.

Ac velut immiſſi diverſis partibus ignes
ARENTEM in ſilvam & virgulta ſonantia lauro --

Arentem ex Apollonii αὐαλέοις expreſſum. Hoc enim omiſit Homerus, cujus e fonte comparatio hæc ſumta, Ιλ. λ'. 155.

ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόῤῥιζοι πίπ]ουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ —

1032. ἰθὺς ἑεῖο, id eſt, ἑαυτοῦ. Sic recte codd. A. C. In ceteris perperam, ut vulgo, ἑοῖο. Quæ ad hanc vocem in Scholiis editis leguntur, in Mſſ. non comparent. Sæpiſſime in hujus poëmatis codicibus permutantur ἑεῖο & ἑοῖο, ἐμεῖο & ἐμοῖο. Pronomen perſonale, σῦ, ἕο, εἷο, ἑεῖο. Pronomen poſſeſſivum ἑὸς, *ſuus*, ἑοῦ, ἑοῖο. εἷο occurrit II. 635. IV. 460. ἑεῖο reponendum II. 6. III. 1065. 1335. & adhuc forte alibi. Pronomen perſonale ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Poſſeſſivum ἐμὸς, ἐμοῦ, ἐμοῖο. Multis in locis diverſorum Poëtarum ἐμοῖο pro ἐμεῖο male legitur.

1036. πάντη δὲ περὶ μέγα πέπ]ηται ἔρκος. Sic recte auctor Etymol. M. p. 16. l. 30. Vulgo contra metri legem πάντη γὰρ περί. In Cæſ. πάντη περὶ γὰρ, ſalvo quidem metro; ſed præſtat veteris Grammatici lectio. γὰρ pro δὲ in hunc verſum e præc. irrepſit, quæ eſt ſolemnis librariorum alucinatio. In E. πάντη γάρ τοι μέγα. Certiora iis quæ adhunc verſum adnotavit adtuliſſet literatiſſimus Shawius, ſi quæ ad Poëtam ſuum viri docti obſervaſſent, per majora negotia inſpicere ei licuiſſet, in Miſcell. Obſerv. Vol. IV. p. 196.

1038. *αὐτὴ ὑπό νυκτί.* Vulgo *αὐτῇ δ' ὑπὸ νυκτί.* Male inſertam particulam omittunt codd. ſex. Præterea Cæſ. dat *αὐτὴ*, quod verum puto: refertur ad *μοῖραν* v. 1035.

1042. E. *Ζέλιν.* V. ſeq. *ἐϋμελίης* enotatum ex A. B. D. E. Vide ad v. 96.

1046. *ἔλε.* Invenuſte vulgo *ἔλεν.* Illud enotatum ex A. B. E. Cæſ.

1059. *σὺν τεύχεσι.* Sic codd. omnes, quod e Scholiaſte & e comparatione ſimilis loci IV. 1535. quivis paulo acutior reponere poterat. Vulgo ſolœce & inepte *δίχα τεύχεσι*, quod tuetur tamen Hœltzlinus, & pro optimo habuiſſe videtur Magiſter Oxonienſis. Virgil. Æn. XI. 188.

Ter circum accenſos, cincti fulgentibus armis,
decurrere rogos.

1066. *ἁψαμένη βρόχον αὐχένι.* Homerus Odyſſ. λ'. 277. de Iocaſta Oedipi matre:

ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

Virgil. Æn. XII. 603. de Amata:

& nodum informis leti trabe nectit ab alta.

Ad quem verſum vide Præſtantiſſimi Heynii notam, cujus obſervatis non obſtant iſta apud Euripidem in Helena v. 307.

ἀσχήμονες μὲν ἀγχόναι μετάρσιοι,
κἀν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται.

Ex perſona enim Lacænæ hæc dicta, Spartanos referunt mores.

1067. *χεῦαν.* Scilicet *αἱ Νύμφαι.* Perperam in A. C. B. *χεῦεν.*

1072. *πάσσασθαι.* In E. & Cæſ. perperam *πάσασθαι*, contra metri legem. De differentia verborum *πάομαι* & *πάσσομαι.* Vide Cl. Erneſti ad Callim. H. in Cererem 69. & 128.

1074. *διεζώεσκον.* Sic A. C. D. E. Vulgo omittitur augmentum.

1079. κατ᾽ αὖθι. Tres Regii & Florent. editio καταῦθι, conjunctim, quod æque bonum videri poſſit, ut ſæpe occurrit ejuſdem ſignificationis adverbium καταυτόθι. Hic tamen diviſim melius ſcribitur, quia κατὰ cum verbo ἔρυκον connecti poteſt.

1082. πύματον λάχος. Sic codd. omnes. Inepte vulgo λέχος, quod ſuo more tamen exponit Hœltzlinus. πύματον λάχος ultimam, id eſt, tertiam noctis vigiliam notat. Homerus Ιλ. κ΄. 252.

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέω νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ᾽ ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Ad quem locum hæc adnotat Euſtathius: ἰστέον δὲ ὅτι τριφύλακτον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς βούλεται εἶναι τὴν νύκτα, ὅ ἐστι τριῶν φυλακῶν, τριμερῆ ποιῶν αὐτὴν, καθὰ καὶ τὴν ἡμέραν. Heroicorum temporum morem non obſervavit auctor dramatis Rheſi, cui nox in quinque vigilias diviſa.

1093. ὀκριόεντος. Sic recte Cæſ. quo refertur gloſſa in A. τραχέος. Vulgo ὀκρυόεντος. De permutatione harum vocum vide quæ notavi ad Æſchyli Prom. 281. S. Th. 302.

1097. πεπότηται. Sic D. E. recte, ſervata temporum ratione. Vulgo πεπότηται.

1101. ὦλλοι. Quinque Regii ἄλλοι. Sic etiam Cæſ. in contextu: margini adpoſita melior lectio ὦλλοι, quam & habet Florent editio.

1105. ἀγρομένοισιν, *congregatis*. Sic recte E. & Cæſ. Ceteri εἰρομένοισιν. Margini etiam in A. noſtra lectio adſcripta. Vulgo ἐγρομένοισιν. Altera autem illa e codicibus enotata ſyllabâ truncata eſt, & inde orta videtur, quod olim in codice aliquo ſcriptum erat: καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν.

1108. ἐπ᾽ αἰπεινήν. Sic A. B. D. E. Vulgo ἐς—

1113. ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς. Virgil. Georg. II. 45.

In manibus terræ — —

1120. ὀκριό-

1120. ὀκριόεντι. Sic B. Gloſſa in A. τραχεῖ.

1122. ἐῤῥίζωντο. Sic ſolus E. Ceteri quinque ἐῤῥίζωνται, quod tueri quis poſſit, intelligendo Poëtam de his arboribus loqui, tanquam ſua ætate adhuc vigentibus. Vulgatum tamen præfero.

1125. ἀσκαλέοντες. Sic bene B. E. Cæſ. Vulgo ἐσκαλέοντες.

1129. Κρηταιέες. Sic bene auctor Etymol. M. p. 465. l. 26. Vulgo Κρηταέες, contra metrum: corripitur in hoc nomine α. Callim. H. in Dianam 205.

Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ Νύμφης.

Servius ad Virgilii Ecl. I. 66. fragmentum e Varronis verſione Argonauticorum Apollonii ſervavit huc pertinens:

> Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
> & geminis capiens tellurem Oaxida palmis,
> fundere dicta. *

1132. ἐριωλάς. Codd. in hac voce omnes corrupti, vulgatum ἐργώλας exhibentes. Gloſſa ἐργώλη, ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔργου. Vox eſt nihili, quæ etſi proba eſſet, & hac ſignificatione aliunde nota, tamen hîc locum tueri non poſſet. ἐριωλὰς reponendum eſſe e IV. 1778. jamdudum obſervarunt Viri docti. Vide Heſychii interpretes ad ἐριωλαί.

1133. ἐπιλείβων. Sic etiam in Florent. editione excuſum, & ex ea in ceteris, bene. Sed eadem ſcriptura in ſimilibus vocibus ſervari debuerat. Vide ſummum Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plutum p. 429.

1135. ὠρχήσαντο. Sic Stephanus & codd. A. C. D.

1139. ῥόμβῳ. Auctor Etymol. M. p. 706. l. 25. ῥύμβῳ.

1145. οὐρῆσι, ultima in cæſura producta. Sic recte A. D. E. Cæſ. — ἠδὲ καὶ — Sic quinque Regii. Apud Homerum nihil frequentius, Ιλ. α'. 334.

χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Vulgo hîc ἠ δὲ καί.

1146. *ὕδατι νᾶε Δίνδυμον.* Inepte vulgo & barbare *ναῖεν.* Codices Regii omnes *νᾶεν. ναίω* ſignifiat *habito; νάω, fluo.* Nec aliter legit vetus enarrator, cujus obſervationem, fœde corruptam & mutilam in vulgatis libris, e Mſ. integram hic adponam. *τὸ δὲ* NAEN, *ἀντὶ τοῦ ἔῤῥει, ὡς καὶ Ὅμηρος,* (Odyſſ. *ί.* 222.) *νᾶεν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα. ὡς οὐ δεῖ γράφειν ναῖεν. καὶ γὰρ τοῦ νάω μακρὰ ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ,* (Ἰλ. *δ'.* 451.) *ῥέε δ' αἵματι γαῖα, ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. ἢ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτος ἦν, ἵν' ᾖ, κατάῤῥυτος ἦν τὸ Δίνδυμον ὕδασι.* Simile quid apud Aratum v. 218.

οὐ γάρ πω Ἑλικὼν ἄκρος κατελείβετο πηγαῖς.

uti e Mſ. cod. legendum eſſe moneo.

1148. *ἄλληκτον.* In D. *ἄληκτον.* Eadem diverſitas in Homeri libris obſervata. Vide ad Ἰλ. *ί.* 632. *λ'.* 12. *ξ'.* 152. Odyſſ. *μ'.* 325. *α* in compoſitione ante liquidam produci non credo niſi in vocibus aliquot quadriſyllabis. — *Ἰησονίην* habent libri omnes. Operarum errore in Batava editione excuſum *Ἰησονίαν*, quod in Oxonienſi religioſe ſervatum.

1154. *ἀπολήξειε.* Vide notata ad v. 1133. & Erneſtium ad Homerum Ἰλ. *ό.* 31.

1161. *τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον.* Vulgo corrupte *τειρόμενοι καὶ δὴ μετ* — nec melius quid dant codices. Sinceram lectionem in Etymol. M. p. 571. l. 13. latentem feliciter detexit ſagaciſſimus Ruhnkenius.

1165. Vide Euſtathium ad Ἰλ. p. 123. l. 32.

1169. *ἄμφω χερσὶν ἔχων.* Fuit quum opinarer corruptam eſſe hanc lectionem & Poëtam ſcripſiſſe *ἀμφοτέρῃσιν ἔχων*, ut ſupra 472. 1130. III. 146. IV. 82. aliiſque in locis. Non enim mihi placebat *ἄμφω* indeclinabile. Supra etiam v. 165. reſcribendum putabam *τῶν ἀμφοῖν γνωτὸς προγενέστερος.* Heſych. *ἄμφω, ἀμφότεροι.* (adde e Suida

καὶ ἀμφοτέρους) ἀμφοῖν, τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσίν· ἐπ' ἀμφοτέρων. Sed hoc, licet rarius, exemplis tamen confirmari poteſt. In Homerico in Cererem Hymno nuper reperto, quo de re literaria Vir optime meritus D. Ruhnkenius græcæ antiquitatis ſtudioſos beavit, v. 15.

ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω
καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν.

1171 ἀήθεσαν. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἀήθεσον. Thema eſt ἀηθέσσω. Vide Etymol. M. p. 23. l. 41.

1172. Homerus Ιλ. λ'. 86.

ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
τῆμος —

1174. τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμμένα. υ longum eſt. In C. τετρεμένα. Tres τετριμμένα.

1187. ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας. Sic optime B. In quatuor ceteris Regiis εὖ, in Caſ. ut in Florent. οἷς omiſſum. Vulgo εὖ οἷς.

1191. οὐ δὲ μέγα. A. E. οὐδὲν μέγα. D. οὐδ' αὖ μέγα. Commenta ſunt librariorum, metro, cujus rationem non intelligebant, caventium. οὐδὲ, præcedente οὔτε confirmavi ad Æſchyli S. Th. 835.

1195. αὐτοῖσι τόξοισιν. Sic forte in pluribus codicibus. Ex E. & Caſ. hanc ſcripturam enotavi.

1201. ὡς δ' ὅταν. Sic codd. præter D. in quo ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —

1203. Sumta hæc videntur ex Arato 422.

εἰ δέ κε νηῒ
ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
αὔτως ἀπροφάτως, τὰ δὲ λαίφεα πάντα τινάξῃ.

1204. αὐτοῖσι σφήνεσσιν. A. D. E. αὐτῇσι.

1207. χαλκέῃ. Sic Florent. editio. Ceteræ minus bene χαλκῇ. In Cæſ. χαλκείῃ perperam pro χαλκέῃ.

1208. δίζετο κρηναίης. Sic optime A. B. D. E. Subſtantivum eſt κρηναίη formæ poëticæ, ut σεληναίη pro σελήνη, Ἀθηναίη pro Ἀθήνη. In Cæſ. etiam & in Florent. δίζετο. Tum ὥς κεν dant codd. omnes, permutatione, quam vere frequentiſſimam eſſe dixi, vocularum καὶ & κεν. Sic vulgo ſcriptus hic verſus:

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὡς καί οἱ ὕδωρ.

1212. νηπίαχον τὰ πρῶτα. Sic diſtinguendæ erant hæ voces, e Florent. editione. Perperam in ceteris νηπιάχοντα πρῶτα.

1224. ῥίον. Sic codd. omnes. Vulgo ῥόον ineptiſſime, quum ſequatur diverſi generis Nympharum enumeratio, quæ omnes hoc ῥίον, id eſt, ἀκρωτήριον incolebant, non autem omnes illum aquæ rivum. Familiaris autem eſt noſtro Poëtæ poſt nominatum genus, ſpecierum declaratio, cui præſertim libenter immoratur, quando Nympharum mentio eſt. Vide III. 881. IV. 1149. Prava in hoc verſu lectio elegantiſſimo Ruhnkenio ſuſpicionem injeciſſe videtur, verſus 1125. 6. ſpurios eſſe, & e priore hujus poëmatis editione a librariis invectos. Mihi admodum probabile eſt, prioris poëmatis, quod ſibilis exceptum fuit, perpauca extitiſſe ἀπόγραφα, quæ poſt alterum editum ita fuere neglecta, ut nemo eorum, qui poſterius illud deſcriberent, prius unquam legiſſet. In Nympharum vero enumeratione Homerum imitatur, Odyſſ. ζ'. 122.

ὥστ' ἐμὲ κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.

1230. Homerus Odyſſ. ζ. 237.

κάλλεϊ καὶ χάρισι ςίλβων.

1232. τὴν δέ. Sic optime quinque Regii codd. Vulgo τῆς δέ. Hunc verſum nuper laudavi ad Æſchyli S. Th. 836. non inſpecto libro aliquo impreſſo, nec tum recordatus diverſam eſſe vulgatam lectionem. Aliquot enim abhinc annis Apollonii editionibus non utor. Integrum poëma in uſus meos deſcriptum jamdudum habebam, quod emendatius nunc, poſtquam e Regiis codicibus D. E. meliores innotuerunt lectiones non paucæ, in publicam lucem prodire juſſi, nt laboris mei fructum perciperet univerſa Respublica literaria.

1237. ἄνθετο. Minus bene quatnor Regii ἔνθετο.

1238. κύσσαι. Sic recte B. & Cæſ. Vulgo κύσαι, menda adeo manifeſta, ut abſque codicibus tolli debuiſſet. Supra 313.

καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς ΚΥΣΕΝ· οὐδέ τι Φάσθαι.

Homerus Ιλ. ϑ'. 371.

ἥ οἱ γούνατ' ΕΚΥΣΣΕ, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου.

Vide præterea Odyſſ. π'. 15. ρ'. 39.

1243. Comparationem hanc e Noſtro petitam exornavit Virgilius Æn. IX. 59.

Ac veluti pleno lupus inſidiatus ovili,
quum fremit ad caulas, ventos perpeſſus & imbres
nocte ſuper media: tuti ſub matribus agni
balatum exercent; ille aſper & improbus ira
ſævit in abſentes: conlecta fatigat edendi
ex longo rabies, & ſiccæ ſanguine fauces.

1246. ποίμνησι. Sic codd. nec ulla erat ratio, cur ν in fine adderetur.

1250. ὦρτο δίεσθαι. In vulgato νέεσθαι conſpirant codd. Sed melior illa lectio, quam e Suida in v. δίεσθαι eruit ſagaciſſimus Ruhnkenius. Mox v. 1254. ἐπαίσσων ſolicitatum nolim. Virgil. Æn. VI. 290.

Corripit hic ſubita trepidus formidine ferrum
Æneas, ſtrictamque aciem venientibus obfert,

& IX. 441. -- -- -- rotat enſem
fulmineum.

1251. ἔλωρ πέλεν. Sic A. C. E. recte. In Cæſ. πέλη. Vulgo πέλοι.

1257. πάμπρωτος. Sic ſex codd. Vulgo πάμπρωτον. Laudanda in triſtis eventus narratione brevitas. Sic Antilochus Patrocli mortem Achilli nuntiat: ſic Hecate Cereri filiam raptam indicat, in Hymno illo quem Cl. Ruhnkenio debemus, v. 57.

Φωνῆς γὰρ ἤκουσ᾽, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
ὅστις ἔην· σοὶ δ᾽ ὦκα λέγω νημερτέα πάντα.

1261. Virgil. Æn. III. 175.

tum gelidus toto manabat corpore ſudor.

1262. ζέεν. Perperam in E. ῥέεν, quod notandum, quia verba illa alibi etiam permutata fuere.

1265. Oppianus Αλ. β'. 521.

καὶ γάρ τοι καὶ βουσὶν ἀνάρσιος εὖτε πελάσσῃ
οἶστρος, ἐνιχρίμψῃ δὲ βέλος λαγόνεσσιν ἀραιαῖς,
οὔτε τι βουφόρβων μέλεται σέβας, οὔτε νομοῖο,
οὔτ᾽ ἀγέλης, ποίην δὲ καὶ αὔλια πάντα λιπόντες
σεύονται λύσσῃ τεθοωμένοι, οὐδέ τις αὐτοῖς
οὐ ποταμὸς, οὐ πόντος ἀνέμβατος, οὐδὲ χαράδραι
ῥωγάδες, οὐ πέτρη τις ἀφοίτητος κατερύκει
ῥιπὴν ταυρείην, ὅτ᾽ ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων
βουτύπος, ὀτρηρῇσιν ἐπισπέρχων ὀδύνῃσι·
πάντῃ δὲ βρυχὴ, πάντῃ δέ οἱ ἄλμικτα χηλῆς
εἰλεῖται· τοίῃ μιν ἄγει δριμεῖα θύελλα.

1269. ἧσι, ultima in cæſura & ante liquidam producta: effer, ni Midæ ſimilis eſſe velis, ἧσιμμύκημα. Sic codd. D. E. Cæſ.

1271. *μεταλλήγων*. Sic Florent. editio, codd. A. C. E. Cæſ. Vide ad v. 1133. Eadem eſt ratio in prima hujus verſus voce. *συνεχέως*, *συνεχὲς* primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima ſyllaba. Perperam & contra meliorum librorum fidem *συννεχέως* edidit Stephanus, & Il. 738. *συννεχές*. Aratus Phæn. 20.

οὐρανῷ ἕλκονται πάντ᾽ ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Vide Cl. Erneſtii notam ad Ιλ. ο΄. 31. & ad Callim. H. in Apollinem 60.

1273. Virgil. Æn. II. 801.

Jamque jugis ſummæ ſurgebat Lucifer Idæ,
ducebatque diem —

1275. Ovidius Metam. XIII. 420.

— — Jubet uti navita ventis.

1276. *οἱ δ᾽ ἐσέβαινον*. Hoc non memini an e codice aliquo enotaverim. Sed quum ad codd. A. B. & Cæſ. collatum Poëma prima vice deſcripſi, iſtud prætuli. Vulgata lectio *οἱ δ᾽ εἴσβαινον* aſpera eſt & auribus ingrata.

1282. *φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ*. Hoc flagitat ſyntaxeos norma, quod & præſtant codd. omnes, præter E. in quo *φαείνη αἴγλη*.

1283. *τούσγ᾽*, Herculem & Polyphemum. Sic Cæſ. & tres Regii. In A. & E. *τόνγ᾽* — *αἰδρείῃσι* ex Odyſſ. μ΄. 41. repoſueram. Poſtea reperi in D. E. Vulgo *αἰδρίῃσι*.

1284. *ἐν δέ σφι κρατερόν*. Sic bene Cæſ. In D. *ἐνθάδε σφι κρατερόν*. Infra 1302. *ἤ τέ σφι στυγερή*.

1287. *οὐδέ τι* bis exhibent in hoc verſu codd. D. E. uti jam ante eos inſpectos ſcripſeram, ex alio, ut reor, codice.

1296. Homerus Ιλ. α΄. 104.

— — *ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.*

Virgil. Æn. XII. 101.

— — totoque ardentis ab ore

ſcintillæ abſiſtunt: oculis micat acribus ignis.

1299. ἄλληκτον. E. ἄληκτον, quod ſupra ad v. 1148: ex D. enotatum. Paucæ ſunt voces in quarum ſcriptura ſibi conſtent librarii.

1302. ἤ τε σφι στυγερή. Sic editiones Florent. & Stephani: aliarum lectionem σφιν male prætulit Batavus.

1307. λεύσσειν. Sic A. B. D. Cæſ. In E. λεύσειν, altero σ ſuperſcripto. Vulgo λεύσειν, male. Hoc enim eſt futuri temporis. Thema λεύσσω, fut. λεύσω. Auctor Etymol. M. p. 100. l. 36. εἰ δὲ διὰ σσ ἐκφέρεται ὁ ἐνεστὼς, ἀεὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ· πλὴν τοῦ πλάσσω . . . . ἱμάσσω, ἰνάσσω, ἐρέσσω, πάσσω, λεύσσω. Eandem obſervationem repetit p. 285. l. 44. tum p. 502. λεύσσετε, ὁρᾶτε. ἄλλοι δι' ἑνὸς σ γράφουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ λεύσω μέλλοντος, ὥσπερ καὶ τὸ, ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην — καὶ, οἴσετε δ' ἄρνας — καὶ, καταβήσεο δίφρου. Pertinet hæc obſervatio ad Ιλ. α'. 120. ad quem locum Etymologo conſentit Euſtathius p. 64. l. 11. Librariorum itaque imperitiæ tribuenda altera ſcriptura per ſimplex σ in præſenti.

1311. Euripides Oreſte 366.

Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός.

1313. στιβαρῇ γ' ἐπορέξατο. Particulam molliendo ſono inſervientem inſerit B. quæ aliis librariis fraudi fuit. In A. C. D. στιβαρῇ μέγ' ἐπορέξατο.

1325. ἔλειφθεν. Sic Cæſ. & quatuor e Regiis. Perperam vulgo ἔλιφθεν.

1333. ἧκεν. Sic quinque Regii. Vulgo εἷλεν, quod habet Cæſ. in contextu, & alterum in margine.

1334. Homerus Ιλ. δ'. 362.

— ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

1342. ἔολπα δέ τοι σε — Sic recte B. & Cæſ. Vulgo ἔολπα δ' ἔτι.

1349. Vul-

1349. Vulgo, claudicante verſu, legitur Μυσίδ' ἀνσλήσειν. In quatuor Regiis ſcriptum Μυσίδα ἀνσλήσειν. Facile quivis videt Poëtam ſcripſiſſe Μυσίδ' ἀνασλήσειν, quod etiam e Scholiaſte Mſ. liquet.

1353. ἀπολήξειν. Sic ſcriptum in E.

1354. ἐρέουσι. Gloſſa ζητοῦσι.

1356. κατενάσσατο hic valet κατῴκισε. Apud Homerum ſemper habitandi ſenſu, ſive neutraliter adhibitum legitur. Tranſitive autem veteres κατένασσε dicebant. Vide Heſychii gloſſas. Sed qui aliquamdiu poſt Homeri ævum extiterunt Poëtæ promiſcue formis activis & mediis uſi ſunt, non ſine perſpicuitatis & venuſtatis damno. Unicum hoc ſi apud Noſtrum illius licentiæ obſervaretur exemplum, non immerito in corruptelæ ſuſpicionem caderet, & facile refingeretur verſus, ſcribendo

— δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι παῖδας ἔνασσεν.

Sed nihil mutandum. Alibi ſic hoc verbo utitur: IV. 567.

ἔνθα Ποσειδάων Ασωπίδα νάσσατο κούρην.

v. 275. — — — μυρία δ' ἄστη
νάσσατ' ἐποιχόμενος.

Dionyſius, Perieg. 776. de Thermodonte fluvio:

ὅς ποτ' ἀλωομένην Ασωπίδα δέκτο Σινώπην,
καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ.

ἀπενάσσατο ſenſu tranſitivo occurrit apud Euripidem Iphig. T. 1270. In multis aliis verbis quantum ab Homeri uſu receſſerint poſteriores, & ipſi Tragici, pronum eſſet oſtendere: ſed hæc pervulgata ſunt.

1358. νηῦν. Sic codd. omnes. In Florent edit. excuſum νῦν quod retinent Aldina & Pariſina. Neſcio an primus Stephanus correxerit νηῦν.

1362. Poſt hunc verſum vulgo legitur ultimus verſus Libri II. perquam abſurde huc retractus.

IN LIBRUM II. NOTÆ.

V.6. Εεῖο, pro οὗ, id eſt, ἑαυτοῦ. Pronomen eſt perſonale, non poſſeſſivum; ſin, ſolœca eſſet oratio: oporteret enim ἐῆς πυγμαχίης. Hîc tantumdem valent verba, ac ſi ſcriptum eſſet, πρὶν πειρήσασθαι τῆς ἑαυτοῦ πυγμαχίης. Vide notata ad I. 1032. πυγμαχίης dant libri omnes. Mallem πυγμαχίῃ, ut infra 16. & 148.

8. Codd. A. B. Cæſ. καὶ δὴ τότε. In E. καὶ δὲ, ſed η ſuperſcriptum. Tranſpoſitæ fuerunt voces. Scr. καὶ τότε δή.

13. ὅς κεν Βέβρυξι. Male vulgo κε.

16. καταυτόθι conjunctim ſcriptum in quatuor Regiis: recte. Nam κατὰ hîc cum verbo connecti non poteſt.

18. κρατερὴ — ἀνάγκη, in nominativo. Sic quatuor Regii. In E. κραταιὴ ἀνάγκη.

23. οἷς ἀγορεύεις. Vulgo ὡς. Illud e v. infra 149. repoſui, & poſtmodo idem Arnaldo placuiſſe animadverti. Græci ſermonis elegantia eſt, cujus frequentiſſima, præſertim apud Atticos Poëtas, exempla occurrunt, pronomen relativum nominis, non verbi, caſum ſequi; ſed non paucis in locis eam obliteravit librariorum laſcivia. In Sophoclis Electra, ad fidem duorum optimorum codicum edidi, v. 636.

— ἄνακτι τῷδ᾽ ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ΩΝ νῦν ἔχω.

Ubi vulgo legebatur δειμάτων ἃ νῦν ἔχω.

24. ὑπίσχομαι. Sic Cæſ. & quatuor Regii, quod &

habet Aldina editio. E Florentina perperam Stephanus ὑπόσχομαι ſumſit, quod ex operarum errore ortum crederem, ni in E. etiam reperiretur.

26. ὄρεσσιν. Sic E. Cæſ. recte, quum ſequens verſus a vocali incipiat.

31. λεπτόμιτον. Sic quinque Regii. In Cæſ. λεπτάον, male pro vulgato λεπταλέον, niſi λεπτακινὸν ob oculos habuerit. Sed præſtat noſtra lectio.

33. αὐτῇσι περόνῃσι. Sic D. E. ut Hœltzlinus poſt Aldum edidit.

35. πεπτήναντες. Sic ſex codd. ut bene Aldus edidit. In Florent. τεκλήναντες, quod perperam revocavit Stephanus.

40. Virgil. Æn. IV. 178.

Illam Terra parens, ira inritata deorum,
progenuit.

41. ἔασιν. Sic B. D. Cæſ. Florent. editio. Perperam Stephanus ἔασσιν.

48. σῖγα -- Virgil. Æn. IV. 363.

-- -- -- totumque pererrat
luminibus tacitis.

49. ὀρέχθει. Euſtathius ad Ιλ. Ψ΄. 30. p. 1285. l. 60. diverſas verbi ὀρεχθεῖν ſignificationes percurrens inter alia hæc habet: δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Vim verbi expreſſit Virgilius, Æn. V. 137.

-- -- -- exſultantiaque haurit
corda pavor pulſans, laudumque adrecta cupido.

55. τῶν δέ τοι. Sic quinque codd. In E. mendoſe τὸν δέ τι. Poſtremæ voculæ ſuperſcriptum τοι.

58. πέρι τ' εἰμί. Male vulgo περί. Recte collocatum accentum obſervavi in A. & E. Vide ad I. 670.

62. τοὺς ἕλεν. Non male legeretur τούς γ' ἕλεν. In E. ſcriptum τούς δ' ἕλεν.

65. τῷ δ' αὖτ' Ἀρ – Sic ſex codices, bene, vitato hiatu. Vulgo τῷ δ' αὖ Ἀρ –

67. ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι. Sic præter Florent. editionem, Cæſ. D. Guelferb. ἐν, quod primo inſertum reperio in Pariſina, habent ceteri mei codd. a librario, metro proſpiciente, additum. Sed in ἱμὰς prima anceps eſt & ſæpe producitur.

71. θοῇ ἐπὶ νηΐ. Sic quinque Regii. Vulgo θοὴν ἐπὶ νῆα.

76. ἀΐσσοντ' ἀλέεινεν. Sic optime emendavit Jo. Pierſonus, Veriſimil. p. 125. Vulgo ἀΐσσων ἀλέεινεν, quæ ſibi repugnantia neutiquam conjungi poſſunt.

77. ἤ τε χερείων. Sic in codicibus ſcriptum. Perperam editiones Florentina, Aldi, Pariſina, ἦτε χερείων. Prætcrea ἀάατος dant Codices Cæſ. & Regii plerique. In B. ἀάατος, cum indicio alterius lectionis, ultimæ literæ ſuperpoſito ν.

87. φυσιόωντες. Sic quinque Regii. Vulgo φυσιόωντε. Illud, ob vitatum hiatum, præferri debuit.

88. Ovidius Metam. IX. 42.

Digredimur paulum: rurſumque ad bella coimus – – –
non aliter fortes vidi concurrere tauros,
cum pretium pugnæ, toto nitidiſſima ſaltu,
expetitur conjux.

91. βουτύπος οἷα. Ovid. Metam. XII. 248.

Elatumque alte, veluti qui candida tauri
rumpere ſacrifica molitur colla ſecuri,
illiſit fronti Lapithæ –

96. ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ. Sic jamdudum emendavi pravam librorum omnium lectionem ἄμ' ὀδύνῃ, & poſtmodo animadverti eandem in ſuſpicionem veniſſe H. Stephanum.

Res extra dubitationem poſita eſt. Vulgatum metri lex reſpuit, nec ſatis græca eſt phraſis. ἀμφ' ὀδύνῃ ſignificat *præ dolore*. Archilochus in Analectis noſtris T. I. p. 40.

— — οἰδαλέους δ' ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗ͂, ἔχομεν.
πνεύμονας.

Oppianus Cynæg. III. 426.

ἄγριον ἀσθμαίνων, στρωφώμενος ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗ͂ΙΣΙΝ.

Idem ſignificat περὶ ὀδύνῃ. Infra III. 866.

— — — — — ἔστενε δ' αὐτὸς
Ιαπετοῖο πάϊς ΟΔΥΝΗ͂Ι ΠΕΡΙ θυμὸν ἀλύων.

In Sophoclis verſibus apud Athenæum p. 17. ἀμφὶ θυμῷ ſignificat *præ ira*, ut hic ἀμφ' ὀδύνῃ ſignificat *præ dolore*. Breve fragmentum, quia jocoſum eſt, adponam.

ἀλλ' ΑΜΦΙ ΘΥΜΩ͂Ι τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον.
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

99. σιγύνους. Hanc ſcripturam cum unico ν præferunt codd. B. D. & auctor Etymol. M. p. 712. l. 17. Vide notata ad Antipatri Sidonii Epigr. XIII. in Analectis noſtris p. 122.

102. ἐρυσσάμενοι. Sic codd. omnes. In ſolo C. ἐρυσσάμενοι. Perperam vulgo ἀρυσσάμενοι, quod nec ipſum inter *pauca* illa erat quæ *mutare optaret* Magiſter Shawius. — γε μὲν ἀνέρα ſcriptura eſt codicum omnium, quam retinui, ut in re levis momenti, licet cum Jo. Pierſono depravatam eam putem. Dubium non eſt, quin proprio nomine Bebrycem Poëta indigitarit a Caſtore interfectum, quum in ſequentibus ſingulos ab Argonautis cæſos propriis appellet nominibus. Scripſerat Μεγάνορα vel Μελάνορα. Sic in Simonidis Epigr. CII. nomen proprium Μεγάριστος in μέγ' ἄριστος mutatum fuerat.

103. ἐπεσσύμενον ad Bebrycem refertur. Sic bene ſcriptum in Cæſ. & in quatuor Regiis.

104. ἀμφοτέροις ἐκεάσθη. Vulgo ἀμφοτέροισι κεάσθη. Vide ad v. 135. Virgil. Æn. IX. 754.

-- -- atque illi partibus æquis
huc caput atque illuc humero ex utroque pependit.

107. βάλε, ultima in cæſura producta. Sic A. C. D. E.

113. ὑπὸ ζώνην. Quatuor Regii ὑπὸ ζώνῃ.

119. αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν — Vulgo perquam abſurde αἶψα μέλαν τεταγὼν πέλεκυν μέγαν. Lectionem, quam dedi, ideo prætuli, quia codicis fide nititur. Sic enim ſcriptum eſt in D. Sed nec illam ſinceram eſſe puto. Scripſerat Poëta:

αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν χερὶ, ἠδὲ κελαινὸν —

Ad κελαινὸν inter lineas ſiniſtrorſum verſus adpoſita erat gloſſa μέλαν, unde lectionis depravatio. Gloſſa illa, quæ voci χερὶ ſuperpoſita erat, hujus locum invaſit. In E. ſcriptum αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν μέλαν, quæ eſt antiquior lectio poſt genuinæ depravationem. In A. C. bis μέγαν ſcriptum. Nomine autem χερὶ abſolute dextra ſignificatur, maxime quum ſequatur in altero verſu σκαιῇ. Non abſimile exemplum habet Stephanus in Theſ. T. IV. Col. 415. G. Participium τεταγὼν interpolatorem minime redolet: ſed μάλα, poſt tria adverbia τότε, ἄρα, αἶψα, invenuſtum eſt, nec alium auctorem quam imperitum librarium habere poteſt.

124. ἤματι χειμερίῳ. Virgil. Æn. II. 355.

-- -- -- -- lupi ceu
raptores atra in nebula.

125. ἐϋρίνων. Sic A. C. E.

130. Virgil. Æn. XII. 587.

Incluſas ut cum latebroſo in pumice paſtor
veſtigavit apes, fumoque implevit amaro;
illæ intus trepidæ rerum per cerea caſtra

diſcurrunt, magniſque acuunt ſtridoribus iras.
volvitur ater odor tectis: tum murmure cæco
intus ſaxa ſonant: vacuas it fumus ad auras.

Lycophron. v. 293.

ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ
καὶ λιγνύος ῥιπαῖσι, καὶ γρυνῶν βολαῖς,
ἄφλαστα καὶ κόρυμβα, καὶ κληδῶν θρόνους
πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων
πηδῶντες, αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.

Eadem comparatione apum, fumo ex alveari expulſarum, uſi ſunt tres Poëtæ, ad diverſas res exprimendas: Lycophron in depingenda Græcorum, ad naves ab Hectore compulſorum, clade: Apollonius in deſcribenda Bebrycum fuga: Romanus *ad urbanorum diſcurſationem & trepidationem tranſtulit*, ut ab Heynio obſervatum.

132. αἱ δ' ἤτοι. Sic quatuor Regii. Vulgo αἱ δή τοι.

135. ἀλλ' ἐκέδασθεν. Sic D. quod ſane concinnius eſt vulgato ἀλλὰ κέδασθεν. Hinc ſupra v. 104. edidi ἀμφοτέροις ἐκεάσθη. Sunt iſta quidem leviuſcula, non tamen negligenda, in quibus licet aurium judicium apud me plus valeat quam codicum auctoritas, ab his perraro diſcedo. Infra 146. mallem ex ſimilibus exemplis δεῦρ' ἐκόμισσεν, & 154. βουλῆς ἐπέτυχτο.

145. ἧσιν ἀτασθαλίῃσιν. Vulgo, conſentientibus codd. legitur ἧσιν ἀναλκείῃσιν, quod nec Bebrycibus, nec Amyco eorum regi convenit. Aliud quid a Poëta ſcriptum fuiſſe acute vidit Cl. Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. 56. qui & ipſe reponit ἀτασθαλίῃσιν. A vulgata lectione aliquanto minus recedit ἀπηνείῃσιν, quod occurrit infra 1202. Reponi etiam poſſet ἧσιν ἀλαζονίῃσιν. Horum quodcunque eligatur, vulgato præferendum erit.

148. κρινθήμεναι. Sic præter codd. D. & Cæſ. Florent. editio, unde revocari debebat. Vide ad I. 856.

150. θεσμοῖσι. Sic E. bene. Etſi ultima in cæſura non produceretur, ſequens liquida vicem ingrati ν ſuſtineret.

164. δνοφερᾶς. Sic quatuor Regii; gloſſa σκοτεινάς. Vulgo δροσερᾶς.

170. ἐμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἀμφέρεται.

172. φεύξεσθαι. E. φεύξασθαι.

173. ἐπικρέμαται. Cæſ. ſolus ὑπερκρέμαται. Idem ὑπὲρ νέφεος, quod exhibet Florent. editio. Vitioſa illa lectio in duobus Regiis reperitur, in B. margini adſcripta, & vice verſa in C.

177. Βιθυνίδι. A. E. βιθυνηΐδι. Quod nec recipere nec damnare auſim. De vocis forma, quin proba ſit, dubium non eſt; quoad quantitatem vero, in nominibus propriis magna Poëtarum licentia eſt. Sic in Βέβρυκες media mox correpta, mox producta occurrit.

178. οἶκον ἐπάκτιον, ut βωμὸν ἐπάκτιον, I. 359. 403.

179. πέρι. Sic recte Stephanus. Nec aliter poſitum accentum obſervo in E. Vide ad I. 670. & ſupra 58.

187. διὰκ νεφέων. Sic bene Cæſ. quod Poëtæ noſtro familiare. Vulgo διὰ νεφέων.

189. συνεχέως. Sic recte Florent. editio & codd. Perperam Stephanus συννεχέως. Vide ad I. 1271.

191. Depravati loci vulgata lectio hæc eſt:

— — — — — οὐδέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
ἑστηώς.

in qua nihil ſani: nec in ea veteres conſentiunt libri. In A. C. D. ὀδμὴν λευκανίηνδε. B. μὴ καὶ λευκανίηνδε, & in margine ὀδμῇ λευκανίηνδε. In E. καὶ μὴ λευκανίηνδε. Sententia perſpicua, cui facile erat ad græci ſermonis normam verba accommodare. μὴ καὶ mutandum in μὴ ὅτι, *non ſolum non*, *nedum*, quibus particulis, ut hic, negantibus, ſubjun-

ſubjungitur ſemper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ. *Nec quiſquam fœtidum illum odorem ſuſtinere poſſet, nedum reliquias illas ori admovens, ſed ne quidem procul ab iis ſtans.* ἑστέως participium eſt formæ Ionicæ, diſyllabum, ut III. 748. τεθνεώτων triſyllabum. Id perperam librarius mutavit in frequentius ἑστηώς, quod ſyllaba auctius particulam loco cedere coëgit.

195. παρεόντας. Hoc ſenſus manifeſto flagitat: male vulgo παριόντας. Pro ἐπήϊσεν codd. A. E. mendoſe ἐπήϊεν. Sequentium ordo eſt: ὧν ἰόντων, θέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διός — unde liquet perperam vulgo poſt ἰόντων diſtingui, & rejiciendam fuiſſe quinque Regiorum codd. lectionem, θέσφατον ἐκ Διὸς ἦν οἱ ἑῆς —

197. ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον. Oedipus apud Euripidem Phœniſſ. 1556. ſe eſſe lamentatur

πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πτανὸν ὄνειρον.

Ad quæ præſtantiſſimus Valckenarius: " Euripidea non
" dubito quin reſpexerit Apollonius, ubi Phineus,

— — — — ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος —

" ut Oedipus Euripidis, *baculo ſenili triſte prætentans iter.* (Seneca Oed. 637.)

— — — πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει· ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
— — — pellis ſuper oſſibus una.

" Lucret. VI. 1268. "

198. ῥικνοῖς. Gloſſa ῥυσσοῖς. Vide Heſychii gloſſas ad hanc vocem & derivata pertinentes, inter quas illa: ῥικνοῦται, λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων. Oppianus Ἁλ. έ. 593.

ἔθνεα δ' ὀστρακόρινα, τά θ' ἑρπύζουσι θαλάσσῃ,
πάντα φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης κατὰ κύκλον
σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναιέμεν οἶκον·
φθινούσης δ', ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι
ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ. — Gloſſæ Mſ. ἐλαττοῦσθαι.

Julianus Ægypt. Epigr. XXVII. in Philoctetis imaginem:

δέρμα κατεσκληκὸς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι.

Noſter libro I. 669. de Polyxone:

γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι.

203. αὐλείοιο. Cæſ. & IV. Regii αὐλείου, male. In κάρος, a κάρα deducto, prior corripitur.

207. Virgil. Æn. I. 371.

Suſpirans, imoque trahens a pectore vocem.

Et II. 288.

Sed graviter gemitus imo de pectore ducens.

217. ἠδὲ θεῶν οἷσι μέμβλεσθε κιόντες. Optima hæc eſt lectio, quam merito Stephanus e Pariſina retinuit. In Florentina editione ἧς πέρι. ἀλλὰ θεῶν μέμβλεσθε κιόντες. Unde facile erat refingere περίαλλα, ſed etiam ᾗ pro ἧς reponendum erat. Noſtram lectionem exhibet E. Eandem paulisper vitiatam præſtant A. C. D. in quibus, ἐμέμβλησθε, ἐμέμβλεσθε, ἐμβέβλησθε reperiuntur. Cæſ. & B. lectionem Florent. editionis habent: hic noſtram margini adſcriptam.

220. Ερινύς. Hic & ubicunque vox illa recurrit, in Cæſareo ſemper unico ν ſcripta eſt. Vide quæ notavi ad Æſchyli S. Th. 490.

221. καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω. Id eſt, καὶ ἕλκω γῆρας, ὃ οὔ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηρύσεσθαι. Scilicet voces ἐς τέλος non cum verbo ἕλκω, ſed cum nomine ἀμήρυτον connectendæ; quo ſi hic locus accipiatur modo, Valckenarii emendatione non indigebit, ſuadentis χῆρας ἀμή-

φύτον ἄθλιος ἕλκω. Vide doctiſſimi Viri animadverſiones ad Ammonium p. 118.

225. ῥᾷον. Sic quinque Regii. Perperam Cæſ. ut vulgo, ῥεῖα.

226. ἐμόν. Sic codd. ſex & editiones veteres omnes. Batavus ex interpolatis ſcholiis minus probandam, non tamen omnino damnandam, lectionem invexit ἑόν. Scripſerat Scholiorum Auctor: τὸ δὲ ἑὸν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἐμαυτοῦ νοῦν. γράφεται δὲ καὶ ἐμόν. Unde intelligitur, illius ævo duplicem extitiſſe in hoc verſu lectionem, aliis exemplaribus ἐμὸν, aliis ἑὸν præferentibus. Hoc ſi codices etiam darent, retinendum eſſet, utpote minime vitioſum. Pronomen ἑὸν tribus perſonis accommodant Poëtæ, quod dudum oſtendit Guil. Canterus, Nov. Lectionum L. V. cap. XIII. Sed aliis in locis ab eo prolatis neceſſitate metri ad enallages uſum adactum Poëtam, nihil hic urgebat, ut facili & perſpicuo ἐμὸν alterum præferret.

232. ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη. Optimam hanc, & procul dubio genuinam, lectionem e Cæſ. facile erui, in quo ſcriptum:

ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ ἴσχει δαιτὸς ἀνάγκη.

καὶ ἴσχει in κατίσχει mutatum oportuiſſe nemo non videt. Vulgo mendoſiſſime legitur:

ἀλλά με πικρὴ δῆτά κε δαιτὸς ἐπίσχει ἀνάγκη.

Quibus iſta nauſeam non fecerant, illis profecto ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ erat. Minime tamen mirandum, corruptelam hanc in impreſſos libros veniſſe. Non enim alius eſt in toto hoc poëmate verſus, qui pejus a librariis vexatus fuerit. Regii A. B. C. E. dant ἀλλά με πικρὴ δαίτη καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάγκη. Sic etiam D. niſi quod δαιτὸς habet, quod etiam in A. voci δατὸς ſuperſcriptum eſt.

236. εἰ δὴ ἐγών — Sic libri omnes. Neceſſaria non eſt Jo. Pierſoni emendatio, εἰμὶ δ' ἐγών.

238. *κασιγνήτη Κλειοπάτρη ἦκεν ἄκοιτις.* Sic quinque Regii. In Cæſ. etiam ἦκεν. In B. ν ſuperſcriptum ultimæ ſyllabæ ſingulorum nominum, quæ impreſſi libri in accuſativo exhibent cum verbo ἦγον. Bona etiam hæc lectio, cui alteram ob codicum conſenſum prætuli. In E. *κασιγνήτη*, ſuperſcripto ν, Κλειοπάτρην ἦκεν ἄκοιτις. In nullo codice ἦγον repertum. V. 237. *πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ'* ſcriptura eſt cod. Cæſarei.

244. *σμυγερώτερον.* Sic recte emendavit Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 56. Vulgo *στυγερώτερον.*

256. *ἐνιβάλλει* una voce. Sic A. B.

259. *ὑπένερθε.* Sic D. E. Cæſ.

260. *οἱ μηδ' ὧδε θνῄσκοντι*, Sic codd. omnes & Stephanus. Perperam in Florent. editione *οἱ μηδ' οἵδε*, quam lectionem imperite revocavit Batavus, & pejus adhuc corruperunt Oxonienſes operæ.

261. *χόλος ἔσσεται.* Sic codd. ſex. Vulgo *ἔπεται.* In D. *οὕνεκ'* --

275. *οὔ κεν ἐπέσθην.* Sic C, D. E. Cæſ. Vulgo *οὐκ ἄν.*

281. Virgil. Æn. XII. 753.

> -- -- at vividus Umber
> hæret hians, jam jamque tenet, ſimiliſque tenenti
> increpuit malis; morſuque eluſus inani eſt.

Ovidius Metam. I. 533.

> Ut canis in vacuo leporem cum Gallicus arvo
> vidit; & hic prædam pedibus petit, ille ſalutem.
> alter inhæſuro ſimilis, jam jamque tenere
> ſperat, & extenſo ſtringit veſtigia roſtro;
> alter in ambiguo eſt, an ſit deprenſus, & ipſis
> morſibus eripitur, tangentiaque ora relinquit.

288. *Βορέω.* Sic bene Cæſ. ut infra 308. & alibi. In quinque Regiis perperam *Βορέαο.* Vulgo *Βορέου.*

289. Antiquiſſimis temporibus Regibus & principibus viris in more fuit canes alere, ad ædium cuſtodiam & ad venationem, aliosque, quos oſtentationis & oblectationis gratia haberent. Frequens eorum apud Homerum mentio. Inde quum Regum omnia ad Deos transferrent Poëtæ, his etiam canes dederunt: hic Harpyiiæ Jovis canes dicuntur. Furiæ ſive Erinnyes Ditis canes vocatæ, quin ipſius Jovis apud Virgilium Æn. XII. 849.

> Hæ Jovis ad ſolium, ſævique in limine regis
> adparent. --

De Harpyiis vid. Cl. Heynii Excurſ. VII. ad Virg. Æn. III.

291. Homerus Ιλ. ό. 37.

> καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
> ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.

Virgil. Æn. XII. 816.

> Adjuro Stygii caput implacabile fontis:
> una ſuperſtitio ſuperis quæ reddita Divis.

294. ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν. Quatuor Regii ἐπεί κεν μόρσιμον εἴη.

298. ἕδυσαν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Male vulgo ἔδυσσαν. Vide ad I. 63.

300. μεταχθονίη. Sic quinque Regii. Margini in A. adſcriptum vulgatum μεταχρονίη. De hac voce erudite diſputat Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 57. In ejus ſcriptura nullibi conſentientes codices reperio. Unice mihi placet forma etymo congrua. Si forte alteram Poëta prætulerit, quod vix credo, nec quiſquam liquido affirmare poſſit, id ſaltem veriſimile eſt, eum ſibi ubique conſtitiſſe, quod & mihi obſervandum eſſe exiſtimavi.

312. ἀτρεκές. Vulgo contra metrum ἀτρεκέως. Vide ad I. 883.

317. Adumbrata hæc Phinei vaticinatio e Circes ora-

tione ad Ulyſſem, Odyſſ. μ'. 37. Utramque imitatus eſt Virgilius Æn. III. 374. ubi Helenus Æneæ navigationis caſus prædicit. Conferenda Homerica Cyanearum rupium deſcriptio, unde Argonauticorum Scriptores columbam, qua emiſſa tranſitus tentatur, ſumſerunt.

ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη·
ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς,
Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλε μεγάλας ποτὶ πέτρας,
ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

In noſtro verſu perperam G. D. ἐκεῖσε.

320. ἐνήρεινται. Sic quinque Regii. Compoſito uti voluit Poëta: ſin, poëticam formam ἐρηρέδαται prælaturus fuiſſe videtur. Sic III. 343.

— — — — ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
ἴσχεται.

322. κορθύνεται. Sic invitis codicibus ſcribendum, ut rectis pedibus incedat verſus. Vulgo κορθύεται, in quo antepenultima corripitur. Homerus Ιλ. ι'. 7.

— — — ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν.

Heſiodus Theogon. 853.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα.

327. ἀφραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι. Sinceram & optimam lectionem dant quatuor Regii. In E. ἀφραδέως ἢ ἰθύνετ' — unde, quid librarius ſcribere debuerit, adſequi facile eſt. Nec aliter legit olim græcus enarrator, cujus nota in editis ſcholiis corrupta eſt. In Mſ. ſcriptum: τὸ δὲ ΘΥΝΕΙΝ τὸ ὁρμᾷν σημαίνει· οἱ δὲ ΙΘΥΝΕΙΝ γράφοντες ἁμαρτάνουσι. Debita laude fraudandum non eſt Jo. Pierſoni acumen, qui hunc verſum & critici notam tentavit, parum quidem feliciter, Veriſim. p. 167. ſed codicum ope deſtitutus vix meliore proferre poterat. ἀφραδέως ad præcedentia pertinet, quod nunc oſtendit accuratior diſtinctio. Inter iſtud & ſequens membrum ni intercederet particula ἢ, ad recte loquendi normam participium omnino, non verbum, ſubjungi debuiſſet. ἰθύετ' non magis admittit ſyntaxis, quam ἰθύνετ'. Vulgata ſcriptura hæc eſt:

— μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε,
ἀφραδέως ἰθύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.

Perperam in D. ὄλοισθε. Vide Thomam M. in μή.

329. νηὸς ἄπο προμεθέντες. Sic codd. In A. voci ἄπο adpoſita gloſſa μακράν. Vulgo ἀποπρὸ μεθέντες.

331. ἐρητύεσθε. Perperam in D. ἐρητύοισθε.

335. καὶ τἄλλα valet καὶ τὰ ἄλλα. Male vulgo excuſum καί τ' ἄλλα.

339. εὖ γάρ κε — ἐξαλέοισθε. Sic ad linguæ normam jamdudum emendaveram, quod poſtea in D. reperi. Solus hic cod. ſinceram lectionem præſtat. In A. C. E. ἐξαλέασθε: ceteri, ut Florent. editio, ἐξαλέασθαι.

340. πέλοι. Sic recte Stephanus. Codd. & veteres editiones πέλει.

342. εἰ καί με τρίς. Vulgo εἴ κέν με τρίς. Codd. ſex εἴ κέ με τρίς. Facilis erat emendatio ſcienti, quam pronus librariorum lapſus in permutandis voculis καὶ & κε. Hoc

primus editor ob metrum in κεν mutavit, perquam imperite, quum ſenſus manifeſto καὶ flagitet. εἰ καὶ valet *etiamſi*, ut I. 689. & alibi paſſim.

349. ἄκρην τε Μέλαιναν. Vulgo, conſentientibus etiam codicibus, ἀκτήν. Voces illæ ſæpiſſime commutatæ. Illud e v. 651. repoui debuit, quod alias e Geographis notum eſt. Corrigendus etiam Orpheus v. 711. ubi forte legendum:

Ρηβαίου προχοάς, ἄκρην θ' ἱκόμεσθα μέλαιναν.

354. ἄκρη τε προβλής. Hic iterum codd. & editt. ἀκτὴ habent, manifeſta menda, Jo. Pierſono jam obſervata, Veriſim. p. 16.

356. αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων ἄκρην, ἐκ — Sic omnino ſcribi & interpungi debuit, ut invitis codicibus jamdudum feceram, quod nunc confirmatum reperio in E. ubi ſcripſerat primo librarius ἄκρης: inducta poſtrema litera, & ν ſuperſcriptum. Confer infra 744.

358. τοῖσιν Ευνηΐος. Sic recte Florent. editio. Hanc lectionem agnoſcunt B. & Cæſ. alteram etiam exhibentes, quam unicam præferunt cæteri, τοῖσιν μενεδήϊος. Perperam Aldus particulam ſyntaxi & metro inutilem inſeruit. ἐμβασίλευε dant quinque Regii.

360. ἔστι δέ τις Ελίκης ἄκρη. Vulgo ἄκρη Ελίκης, quam ſtructuram non admittunt teretes aures.

362. τῆς καὶ ὕπερ. Sic B. D. E. Cæſ. Male vulgo τῆς κεν.

363. κύρει. Gloſſa, προσπελάζει. Perperam in E. κυρεῖ. Hæc verbi forma priorem corripit.

371. κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Sic codd. omnes & editiones. In ſola Batava, operarum errore, præpoſitio omiſſa, quam ſuo loco reponere religio fuit Oxonienſi Magiſtro — ἐπ' ἄκρην habent codd. & editiones omnes, exceptis Hœltzlini binis, qui, neſcio unde, ὑπ' ἄκρην dedit.

379. τοῖς

379. τοῖς δ' ἔπι. Sic recte A. C. E. Vulgo τῇδ' ἔπι.
380. ὑπώρειαί τε. Sic A. B. E. Vulgo ὑπωρείας.
381. Poſt hunc verſum duo iſti vulgo leguntur:

κάλλινα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Locus interpolatus ſagaciſſimum Ruhnkenium fruſtra exercuit, recte judicantem a Poëta ſcribi non potuiſſe δουρατέοις ἐν πύργοις πύργους εὐπηγέας τεκλήναντες. Margini ad vocem οἰκία v. 381. diligens olim lector duos adſcripſerat verſus, infra poſt v. 1016. ſuo loco poſitos; quorum alter ſucceſſu temporis, deſcriptorum imperitia, prorſus excidit, alter hucuſque ſervatus fuit:

δουρατέους πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Duo iſti verſus, oræ libri primùm adſcripti, poſtea in textum invecti fuerunt, cui quum ſine vi aliqua aptari non poſſent, interpolationis auctor vocem δουρατέους in κάλλινα καὶ mutavit, perquam imperite & inepte. Singulorum abſurditatem, quæ cuique paulo intelligentiori manifeſta eſt, vix operæ pretium eſt demonſtrare. ἐν ξυλίνοις πύργοις τεκτήναντες οἰκία ξύλινα καὶ πύργους ξυλίνους, non ridicula ſolum ſunt, ſed quæ nauſeam movere poſſint, niſi quis ſtomachum habeat, qualem ante expulſas Harpyias habere voluiſſet Phineus, qualique gaudet beatus ille Shawius, qui nihil non concoquit. Duo illi verſus neutiquam hic locum habent, & quam etymologiam continent, eam in Phinei vaticinio ponere non debuit Poëta. Vates minime λεπτολογεῖ, non ἐτυμολογεῖ: breviter & ſummatim ſingula adtingit, quæ eadem poſtea in itineris narratione Poëta tractabit uberius & exornabit. Præterea in elaborato, correcto, & ad unguem expolito poëmate idem verſus bis in eodem libro legi non debet, nec utroque in loco a Poëta

poſitus fuit. Verſus vulgarium editionum 383. in iiſdem iterum eſt 1019. Itaque conjectura, ſi qua alia eſt, non dicam ſolum *probabili*, ſed *certiſſima* ductus, duos qui vulgo hic leguntur verſus, tanquam addititios & ineptiſſime interpolatos, expunxi; tum poſt v. 1016. verſum qui exciderat repoſui, de quo ſpeciatim agetur, quum ad eum perventum erit.

387. ὁπότ' ἐσ῀ρατόωντο. Sic voces diſtinguendæ erant. Priſcæ ſcripturæ veſtigia retinet E. in quo duæ voces conjunctim ſcriptæ. Vide quæ obſervavi ad Euripidis Phœn. 852.

389. τῷ καί τε. Vulgo τῷ κέν τε. Sæpius iteranda eſt obſervatio de permutatione vocum καὶ & κε. In A. C. E. κέν τι. In D. καί τι, male pro καί τε.

391. διηνεκὲς ἐξηκοντα. Vulgo διηνεκέως ἐνέποντα. Quatuor Regii & Cæſ. habent ἐξενέποντα, unde manifeſtum eſt διηνεκὲς ſcribi oportuiſſe, & διηνεκέως gloſſema eſſe. Vide ad I. 883.

399. Κυταιΐδος. Sic recte D. uti jam ante inſpectum illum codicem ſcripſeram e verſſ. infra 403. 1267. & IV. 511. ubi eandem ſcripturam habent editiones.

404. σκιόειν habent codd. omnes, ut IV. 1291. δακρυόειν. In Cæſ. Αρεως. Scripſerat forte Poëta Αρεως, ὄθι κῶας —

407. ἀναιδέε. Sic A. D. E. recte. Vulgo ἀναιδέα.

411. διίκεο. Sic bene A. D. E. In C. διΐκεο. Vulgo διήκεο.

413. εἰ δὲ καὶ αὖτις. Male vulgo εἰ δέ κεν —

415. παρὰ σέο. In A. παρασσέο. Vide notata ad I. 267.

425. περαιτέρω. Sic recte A. D. E. quam lectionem Stephanus etiam in ſcriptis libris reperit. Vide Theſ. L. Gr. indicem col. 1612. G. Male in C. περοιτέρω. Vulgo παροιτέρω.

426. υἱέε δοιώ. Sic codd. omnes, & Stephanus, ſive e codice aliquo, ſive e conjectura non minus certa. Mendoſe in Florent. editione excuſum δύω, quod, ne Stephano aliquid debere videretur, revocavit Batavus ſtipes, & retinuit alter Oxonienſis. Confer I. 735.

427. ἀΐξαντες. Vulgo ἀΐξαντε. Illud dant quinque Regii, quod ob vitatum hiatum præferri debuit.

449. Virgil. Æn. VI. 535.

HAC VICE SERMONUM roſeis Aurora quadrigis
jam medium ætherio curſu trajecerat axem.

Pro ἀμειβομένων perperam in E. ἐελδομένων.

455. τῷ καί μιν. Vulgo τῷ κέν μιν. In D. E. τῷ κέ μιν.

456. σὺν τοῖσι δ' — Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo τοῖσιν.

460. πείσματ' ἂν ἅψασθαι. Sic optime ſcriptum in C. Ceteri, ut libri impreſſi, conjunctim ἀνάψασθαι. Ni illud voluiſſet Poëta, ſcripſiſſet ἀνάψεσθαι. Aoriſtus cum particula ἂν futuri ſignificationem induit, & tempus indefinitum notat. *Ante enim Phineus Parœbio obſcure ſignificaverat, fore aliquando ut Thynidi terræ adpellerent Græci Heroës.*

471. κάμοι — μογήσοι. Sic recte editiones Pariſina, Stephani, cum Regiis codd. In ſolo D. male μογήσει. Cæſ. κάμῃ — μογήσῃ, quod æque bonum eſt. Quis non videt, modos hic variari non debuiſſe? Quum in Florent. editione perperam μογήσῃ excuſum fuiſſet, id quia Stephanus repudiavit, adſumſit Batavus.

474. οὐδέ τις ἦεν. Sic recte Stephanus edidit, ex conjectura, ut videtur. Illam confirmat D. in quo ſic perſpicue ſcriptum. A. & Cæſ. οὐδ' ἔτι. B. C. E. & veteres editiones οὐδέ τι, quod, neſcio quo caſu, Batavum fugit, qui bonam Stephani lectionem retinuit.

487. ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο: ſed bene v. ſeq. ἀθέμιξε, ut ſupra 477.

490. ἂν δέ. In recentioribus editionibus ἀν excuſum ſine accentu, male. Hic valet ἀνέστλαν, & accentu notari debet, quem habent editiones veteres.

496. παρὰ πείσμασι. Non male in E. & conſtructione magis poëtica, παρὰ πείσματα. Præpoſitiones πρὸς & παρὰ, etiam abſque motus ſignificatione, accuſativo jungi apud Poëtas, obſervavi ad Æſchyli Prom. 348.

498. ἐτήσιαι. Sic Florent. editio hic & infra 525. Vulgo ἐτήσιοι. In ſcriptura hujus nominis non ſibi conſtant codices. ἐτήσιαι hic habet D. altero in loco B. & Cæſ.

500. Cyrenes Nymphæ, Apollini amatæ, hiſtoriam plenius tractat Pindarus, Pyth. IX.

504. χθονίαις. Sic D. Vulgo χθονίης Νύμφαις. In E. χθονίης Νύμφης. Illud ob euphoniam prætuli.

510. ἄνδροισι, ultima in cæſura producta. Sic A. D. E. Cæſ.

513. ἤρανον. Gloſſa, προστάτην. V. ſeq. ἐρυμνήν. Gloſſa, ὑψηλήν. De utraque voce conſule Heſychium.

528. D. E. conjunctim καταῦθι. Vide ad I. 1079.

530. πᾶν ἦμαρ. Sic vere ſcribendum eſſe cenſuit Orvillius, Miſcell. Obſerv. T. IV. p. 19. In quinque Regiis & in Cæſ. vel πᾶν δ᾽ ἦμαρ, vel conjunctim πανδῆμαρ, ut in Florent. aliiſque veteribus editionibus: Stephanus πανῆμαρ, vocem nihili, primus invexit. In editione Baſileenſi anni 1572. πᾶν δ᾽ ἦμαρ, quod hic locum habere non poſſe, e præc. verſu manifeſtum eſt.

531. ἐκ δὲ τόθεν. A. E. ἐκ δὲ τόθι.

532. ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην. Iſta ſic explicat Scholiaſtes: ἤγουν μετὰ ταῦτα πλεύσαντες εἰς τὸ πέραν τῆς ἁλὸς, ἤτοι εἰς τὴν Ἀσίαν, βωμὸν ἐν τῷ αἰγιαλῷ ᾠκοδόμησαν. Nihil ita obſcurum eſt, quod ſic declarari non poſſit. Senſum illum in verbis auctoris non video. Suſpecta mihi eſt vox πέρην.

535. δείματι. Sic codd. omnes. Perperam in Florentina δήματι, quod ſequentes retinuerunt omnes. Quæ autem ad hanc vocem in ſcholiis legitur, obſervatio recentioris Græculi eſt, hominis ineptiſſimi.

537. οὐ λάθεν. Virgil. Æn. I. 130.

NEC LATUERE doli fratrem Junonis & iræ.

541. Pulchra comparatio, Homero ſublecta, ſed exquiſitius ornata, Ιλ. ό. 80.

ὡς δ᾽ ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ᾽ ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
ἔνθ᾽ ἤην, ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.

545. ἰνδάλλεται. Gloſſa, ἐν τῇ φαντασίᾳ περιλαμβάνεται. Timæus in Platon. Lex. ἰνδάλλεται, φαντάζεται. ubi vide Ruhnkenium.

556. ὑπ᾽ ἀνωγῇ. Sic optime Cæſ. uti jam legendum eſſe oſtenderat Pierſonus. In Regiis codd. inepte, ut in impreſſis, ἀρωγῇ.

570. In Florent. λευκὴ — ἄχνη. Sic etiam in E. At priori voci eadem manus inter lineas ν addidit, ut eſſet λευκήν. Pravæ lectionis prava emendatio. Nomina illa in nominativo eſſe debent, a quibus pendet verbum ἀνέπλυε, quod hic neutraliter ſignificat. Pro λευκὴ, e tribus codd. enotata diverſa lectio λεπτή: in omnibus autem ſcriptum καχλάζοντος. Male vulgo καγχλάζοντος.

571. εἴλει ῥόος. In A. C. E. ἴλλει. Scriptum forte oportuit ἴλλε ῥόος. Nam ἴλλω, non ἰλλέω, probatum eſt. ἴλλω autem & εἰλέω quoad ſignificationem non differunt. Vide perdoctam Ruhnkenii notam ad Timæi Platon. Lex. V. γῆν ἰλλομένην.

575. ἔχε τρόμος. Sic quatuor Regii. Perperam vulgo ἔχεν τρόμος — αὐτῶν jungendum cum πετράων. Vulgo legi-

tur ὄφρα μιν αὖτις, qua voce clauditur etiam præcedens verſus. Ingrata illa repetitione offenſus emendaveram olim αὖτε. Poſtea in C. reperi αὖτω, quod manifeſto ex αὐτῶν depravatum.

582. ἤμυσαν. Gloſſa, ἐκλίνθησαν λοξώσαντες τὰς κεφαλάς.

588. Virgil. Æn. V. 188.

At media ſocios incedens nave per ipſos
hortatur Mneſtheus: Nunc, nunc inſurgite remis.

590. ὅσσον δὲ παρείκαθε. Sic bene D. Vulgo ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε. Melius A. ἀνυπείκαθε, conjunctim: nam particula ἂν hic locum non habet.

594. κύματι λάβρῳ. Sic codd. omnes. Perperam in Florent. editione excuſum λαύρῳ, quod deinceps retinuerunt omnes. Literæ υ & β ſæpe confuſæ. Sic καλάβροψ in multis libris pro καλαύροψ reperitur.

596. εἶχε ῥόος. Inconcinne vulgo εἶχεν.

600. Virgil. Æn. V. 241.

Et pater ipſe manu magna Portunus euntem
inpulit. Illa noto citius volucrique ſagitta
ad terram fugit -- -- & X. 246.
-- -- et dextra diſcedens inpulit altam,
haud ignara modi, puppim. Fugit illa per undas
ocior & jaculo & ventos æquante ſagitta.

602. νωλεμές. In A. νωμελὲς, & gloſſa, βιαίως. E. in textu νωλεμὲς, cum varia lectione in margine νωμελὲς, & eadem gloſſa. Simili librariorum errore apud Heſychium γωμαλέως pro νωλεμέως legitur; niſi utrumque νωλεμὲς & νωμελὲς uſu receptum fuerit, & apud Lexicographum νωμελέως reponendum ſit, quod vix credo. Idem νωλεμὲς inter alia exponit ἰσχυρὸν, βίαιον, καρτερὸν, quod ad gloſſam noſtram redit.

605. ἐμμενὲς ἐῤῥίζωθεν. Sic ſcripſit Poëta, non, ut vul-

go, νωλεμές. Ejuſdem vocis, duobus tantum interjectis verſibus, odioſa repetitio in elaborati carminis auctorem, facili verborum copia locupletem, minime cadit; præſertim quum illius adverbii ſignificatio, ſive ἀδιαλείπτως, ſive βιαίως interpreteris, hic locum non habeat. Latentem in prava ſcriptura Cæſarei codicis genuinam lectionem ſero detexi, diu poſtquam iſtud ἐμμενὲς in mentem mihi venerat, quod in textu reponere verebar. Multis enim conjecturas non placere ſciebam. Sed nunc conjectura illa extra dubitationem poſita videtur. In codice ſcriptum νωλεμενὲς, quod aliunde ortum non habet, quam ab antiqua lectione ἐμμενές. — ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν. Supra 294. ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν, ubi vide notam. Hic in E. duplex lectio: μόρσιμον. εἶεν ἦεν. In Homeri verſibus a me laudatis ad 541 legitur vulgo ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα. Ex Euſtathio ἤην præferendum videtur.

606. περάσσῃ. Sic A. B. D. recte. Vulgo, claudicante verſu, περάσῃ. Melius ad Homericam normam ſcriberetur περήσῃ.

613. ἐνέπνευσε. Sic D. Cæſ.

620. σεῦε μέσον. Sic A. E.

622. τί δή μοι ταῦτα. Sic optime D. qui ſolus genuinam ſtructuram retinuit. A. E. τί δή μοι δὴ ταῦτα. B. C. τί μοι δὴ ταῦτα. Cæſ. τί μοι ταῦτα. Vulgo inconcinne τί μοί τοι ταῦτα. Iſtud τοι in nullo codice reperitur.

626. μελεϊστὶ κεδαιόμενος. Sic A. D. E. aliique e collatis codd. Gloſſa in A. κεδαιόμενος, μεριζόμενος. Verbum κεδαίω e lexicis notum. Auctor Etymol. M. p. 603. l. 28. hunc verſum habet: νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι· ἀντὶ τοῦ ἀνηλεῶς καὶ κατὰ μέλος κατακοπτόμενος καὶ κατατεμνόμενος. Sic ſcribendum eſſe jam monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 144. ad Arati verſum 159.

πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους ἀνθρώπους.

Apud illum Poëtam idem verbum recurrit v. 410.

κεδαιόμεναι γὰρ ἐκείνη

νῆες ἀπὸ Φρενός εἰσι.

Quis jam non miretur Oxonienſem Magiſtrum, qui ad ineptam lectionem μελεισθὶ κε δαιόμενος nihil prorſus adnotavit? Ne hoc quidem mutatum optabat.

628. ἄσκειμαι. Sic recte quatuor Regii & Caſ. In A. E. hic & ſeq. verſu σὺν γίῳ.

637. ὔμμε. Perperam vulgo ἄμμε.

642. διὲξ Αΐδαο. Sic libri omnes, ſcripti, impreſſi. In Batava editione, operarum vitio, ſyllaba omiſſa, & proinde verſu claudicante, excuſum δι' Αΐδαο, quod vel puer emendaſſet, qui nondum ferulæ manum ſubtraxiſſet: ſed Magiſter ſcandere verſus non didicit.

651. ἄκρην Μέλαιναν. Sic recte hic libri omnes qua ſcripti, qua impreſſi, unde ſupra v. 349. ἄκρην pro vulgato ἀκτὴν repoſui. Arrianus in Periplo Ponti Euxini: τὰ μὲν ἀπὸ Βοσπόρου τοῦ Θρᾳκίου ἔς τε ἐπὶ Τραπεζοῦντα ὧδε ἔχει. τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Οὐρίου. . . . ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥήβας ποταμὸς, σταδίους διέχει τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διὸς ἐνενήκοντα. ἔπειτα Μέλαινα ἄκρα ὧδε καλουμένη, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. — παρεξενέοντο. Thema παρεκνέομαι. Sic conjunctim ſcriptum in A. D. E. Vide infra ad 1243.

652. Qui Poëtæ noſtro Φύλλις, aliis Ψίλλις vocatur. Plinius Lib. VI. initio: "A faucibus Boſphori eſt amnis Rhebas, quem aliqui Rheſum dixerunt. Deinde Pſillis, portus Calpas." Vide Strabonem p. 818. unde forte hic ſcribendum Ψιλλίδας.

654. φεῦγε πόλιν. Sic A. E. recte. B. & Caſ. φεῦγε πόλιν.

659. Κάλπην. Sic bene Caſ. Fluvius hic Straboni, loco ſupra

ſupra citato, & aliis, Κάλπας vocatur, ſeu, jonice inflexa nominis forma, Κάλπης. Illius ad oſtium ſita fuit urbs cognominis cum portu, de quo Plinius ſupra laudatus. Stephanus Κάλπαι, πόλις Βιθυνῶν. . . . ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη.

664. δέ σφι. Sic quatuor Regii & Florent. editio. Male B. & Cæſ. δέ σφιν.

673. καμάτῳ πολυπήμονι. Sic quinque Regii. Vulgo abſurde legitur ποιμπήμονι. Illud verum eſſe, jam monuerat Stephanus, Theſ. T. III. col. 198. F. cui inepte obloquitur Hœltzlinus.

674. Λιβύηθεν. Sic quinque Regii. Vulgo Λυκίηθεν.

677. Homerus Ιλ. α'. 529.

ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος.
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

679. ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ — Homerus Ιλ. ν'. 18.

τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

682. αὐγάσσασθαι. Sic recte B. C.

683. νεύσαντες. Sic libri omnes: mallem νεύοντες.

686. νῆσον μέν. Partitivo μὲν opponitur δὲ in ſequenti membro: τὰ δὲ ῥέξομεν. Nihil hic variant ſex mei codices. Miror Jo. Pierſono probatam fuiſſe lectionem Germani codicis: εἰ δ' ἄγε τοι δὴ νῆσον.

690. εἰ δ' ἂν ὀπάσσῃ. C. E. ὀπάσσαι.

691. θήσομεν. Sic præter Florent. editionem D. Ceteri codd. ut Stephanus, θύσομεν.

695. ἐξερέοντες. Gloſſa, ζητοῦντες. Vide I. 1354. IV. 1443. 1546.

698. Homerus Odyſſ. ι'. 158.

— αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.

ἐκ δ' ἄρα πάντων. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ δὲ τῶ —

705. πετραίης ὑπὸ δειράσι. Sic optime D. Vulgo

πετραίη ὑπὸ δειράδι. Παρνησοῖο unico σ ſcribi debet.

706. Δελφίνην. Sic quinque Regii, recte. Vulgo Δελφύνην. In Dionyſii Periegeſi codex meus antiquus & bonæ notæ, præter alios, quorum evulgatæ variæ lectiones, priorem ſcripturam exhibet, v. 441.

τῷ πάρα, Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος
Δελφίνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκὸς —

Sic etiam Tzetzes ad Lycophr. 208. cujus verba e veteribus membranis emendata adponam: κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Αγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Απόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε τῷ Διονύσῳ. Δελφίνιος οὖν καὶ Κερδῷος θεὸς ὁ Απόλλων. Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι Δελφίνην δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε Λητὼ βιάζοντα, ὥς φησιν Απολλώνιος ὁ Ρόδιος.

ὥς ποτε πετραίη — Δελφίνην —

Vide Spanheim ad Callim. H. in Apollinem 101.

707. γυμνὸς, *inveſtis*, id eſt, *impubes*, ut recte exponit Hœltzlinus. Vide Voſſii Etymologicum in *Veſtis*.

710. ἐνὶ χερσίν. Sic D. Κοιογένεια, Callimacho H. in Delum 150. Κοιηΐς, Cœi filia, unius e Titanibus. Vide Heſiodum, Theogon. 404.

716. ἀλλήλοισιν ἐσαιέν. Inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν.

717. ἀπτόμενοι θυέων. Æſchylus S. Th. 44.

καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου.

καί β' εἰσέτι. Sic quinque Regii. Vulgo καί τ' —

718. ἱρὸν εὔφρονος. Sic ad metri legem ſcribendum. Vulgo, claudicante verſu, ἱερόν.

719. πορσαίνοντες. D. E. πορσύνοντες. Formæ illæ librariorum libidini obnoxiæ. Priorem antiquis Poëtis probatiorem fuiſſe puto. Vide ad IV. 897.

721. ἀκραεῖ Ζεφύρῳ. Male alii codd. εὐκραεῖ, alii ἀκραῆ. Hoc habent A. E. illud Guelferb. I. 606. ἄεν οὖρος πάϊχν

μάλ' ἀκραής. Heſych. ἀκραῆ. ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως. ubi vide interpretes.

737. ὀκρυόεντος. Male in B. & Cæſ. ὀκριόεντος. Nullibi non confuſæ iſtæ voces.

738. συνεχές. Sic recte Florent. editio, codd. D. E. Perperam Stephanus συννεχές. Vide ad I. 1271.

740. τήνγε. In B. C. E. τήνδε.

742. μυχίῃσιν. Sic B. & Cæſ. recte. A. E. μυχίοισιν. C. D. μυχίοισι.

747. Νισαῖοι. Sic recte A. C. E. Reliqui tres Νισσαῖοι. Vulgo Νεισαῖοι. In hoc nomine ι per ſe longum eſt. Confer obſervata ad I. 53. Theocritus XII. 27.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς.

Megarenſium navale dictum erat Νισαία, unde cognominabantur, ad differentiam Hyblæorum in Sicilia, quorum urbs etiam Megara vocata.

749. αὐτῇσι νήεσσι. Sic A. D. E.

755. τοῖό γ' ἔκητι. Sic D. ut I. 334.

776. καταυτόθι. Sic conjunctim exhibent A. B. D. E. ἐμοῖο dant quatuor Regii. In E. primum ἐμεῖο ſcriptum fuerat, ſed eadem manu emendante, οι diphthongo ſuperſcriptum.

779. χνοάοντα ἰούλους. Sic recte Stephanus, ad linguæ normam. χνοάοντας, e Florent. editione peſſime revocatum a Batavo, habent quidem quatuor e meis codd. ex librarii errore, cujus memoriæ obverſabatur verſus hujus libri 43. In A. χνοάοντα. In E. χνοάοντας: ſed litura inducta ultima litera. Virgil. Æn. VIII. 160.

Tum mihi prima genas veſtibat flore juventa.

782. ἐξέτι. Sic conjunctim ſcriptum in A. B. D. E.

783. Τιτίην. In A. C. D. E. Τιτύην.

790. Παφλαγόνες δ' ἐπί. Sic D. Vulgo τε pro δέ.

792. ἀλλ' ἐμέ. Vulgo, minus concinne, ἀλλά με.

796. Vulgo legitur:

— — — — — οὐ δέ σε φημὶ
ἤματι τῷδ' αἴκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα,
Τυνδαρίδη, Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνες.

ex neſcio cujus præpoſtera interpolatione. Apoſtrophe illa ad Pollucem minime hic locum habere poteſt, & longe diverſa dant codd. In Cæſ. & quatuor Regiis οὐδέ ἑ φημί. In C. οὐδὲ φημί. Sex codd. Τυνδαρίδην: A. B. D. E. ἔπεφνεν exhibent; unde ſinceram lectionem reſtitui, ἑ tantum in γε mutato, quæ neceſſaria & certa emendatio eſt. Virgil. Æn. II. 777.

-- — Non hæc ſine numine divom
eveniunt.

804. διαμπερές. Vulgo διὲξ ἁλός. Illud habet B. in margine, quod longe præſtat. Etymol. M. διαμπερὲς, τουτέστι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ τέλους πέρας.

806. ὑψόθεν ἄκρης. Perperam vulgo ἀκτῆς. Vide ad v. 354. & infra 844.

807. Hic verſus in quinque codicibus deeſt: eum ſolus exhibet E.

809. σφι μετέπειτα. Sic Cæſ. recte. σφι producitur in cæſura & ob ſequentem liquidam.

823. ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. Vulgo, conſentientibus etiam, quos vidi, codicibus, legitur ποταμοῖο, quæ vox abſurde e v. 818. huc retracta. Hunc verſum citat H. Stephanus, Theſ. T. I. col. 1576. G. prout illum edidi, neſcio utrum e ſcripto libro, an ex emendatione. Sed certum eſt, aliter a Poëta ſcribi non potuiſſe.

824. νίσσετ'. Sic quinque Regii. In Cæſ. νείσσετ'. Vulgo νίσετ'.

828. ὀρέξατο. Gloſſa, ἐξέτεινε. Genitivus πατρίου pen-

det a ſuppreſſa præpoſitione *κατά*. Verbum *ὀρέξασθαι* tam in illa, quam in feriendi ſignificatione cum quarto caſu conſtruitur, ut apud Homerum Ιλ. ψ'. 805.

ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν.

834. *ἐνικάτθαν'*. Conjunctim ſic ſcriptum in A. B. E.

835. *ἐνθάδε*. Male in Florent. editione & pleriſque codicibus *ἔνθα δέ*.

836. *κηδείῃ*. B. C. E. *κηδείην*.

838. *μεγαλωστί*. Gloſſa, *μεγαλοπρεπῶς*. Apud Tragicos, *τὸν μέγαν τρόπον. οὐ σμικρὸν τρόπον. οὐ φαύλῳ τρόπῳ* — *συνεκτερέϊξε*. Sic Cæſ. recte. Vulgo *συνεκτερέϊζε*.

847. *Νισκίοισι*. Perperam in Florentina, ut ſupra 747. *Νεισκίοισι*. Stephanus edidit *Νιτσκίοισι*.

851. *ἐσαῦτις*. Mendoſe codices, ut vulgo, *ἔτ' αὖτις*.

857. Vulgo legitur:

εἰσότ' Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος.

In quatuor Regiis *Ἀβαντιάδεω*: In B. *ἐκτερέϊξεν*: unde prona erat genuinæ lectionis reſtitutio. Quatuor Regii dant *εἰσόκ'*. Cæſ. & E. *εἰσότ'*, quod præſtat, & habet etiam A. in margine.

861. *εἰλυμένοι*. Sic recte quinque codd. Male in E. *εἰλημμένοι*: male etiam vulgo *εἰλημένοι*. Confer I. 264. Heſychius: *εἰλυθέντες, καλυψάμενοι*. Etymol. M. p. 299. l. 50. *εἰλυμένος, τὸ κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος*.

864. *καί νύ κ' ἔτι*. Sic recte diſtinctæ voces in A. D. E. Vulgo *καί νύ κέ τι*.

865. Homerus Ιλ. α'. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

873. *μή τοι*. Male Regii quatuor *μή τι*.

874. *καὶ ἄλλοι*. Vulgo *ὦλλοι*. Illud, flagitante ſenſu, jamdudum repoſueram, & multo poſt in D. ſic ſcriptum reperi. Voces illas ſæpiſſime male commutatas fuiſſe, jam animadverti ad l. 910.

878. *ὀρέξατο*. Sic codd. mei omnes. Gloſſa, *πρόθυμος γέγονε*.

882. *ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι*. Sinceram lectionem, certiſſima, ut reor, coniectura, reſtitui. Vulgo inconcinne & ſatis incpte legitur: *ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασι*.

884. *ἀπορίψαντες*. Sic ſcriptum in C. Virgil. Æn. I. 202.

-- -- revocate animos, mœſtumque timorem
mittite.

837. *ποῦ δ' οἴγε* — Vulgo *πῆ δ' οἶδε*. In B. *ποῦ δ' οἶδε*. In D. *ποῖ δ' οἴγε*: unde meliorem concinnavi lectionem.

895. *ἐτράπεθ' ὁρμῇ*. Sic libri omnes. In Batava editione, operarum errore, *ἐτράπετ'*, quod Oxonienſis corrigere veritus eſt. Laudanda modeſti hominis cautio. Enimvero intellexit, ſi quid mutare vellet, facile eventurum, ut bona corrumperet, prava non animadverteret; prudenter itaque omnia intacta reliquit. Quod autem veteribus typographicis mendis centena aliquot addiderit, id invito eo contigit, typographiæ præpoſiti culpa, qui intempeſtive, horis forte pomeridianis, madida e prelo folia correctori ſubmiſit. A temulento homine correcta illa fuiſſe, nemo non videt.

897. *ὄρνυντ'*. In D. & Cæſ. *ὤρνυντ'*.

900. *σφι Ζέφυρος*. Sic A. C. E. recte. Vide H. Stephani Theſ. T. II. col. 1495. E. In D. *σφι Ζεφύρου*. Vulgo *σφιν Ζεφύρου*.

903. *λαίφεσι πεπλαμένοις*. Hoc uſus loquendi, & euphonia flagitant. Vulgo *λαιφέων πεπλαμένων*. Vide IV. 299. 1229. 1623. Oppianus Αλ. α'. 222.

νῆα τιταινομένην ἀνέμου ζαχρηέος ὁρμῇ,
λαίφεσι πεπλαμένοισιν ἁλὸς διὰ μέτρα θέουσαν.

904. *Καλλιχόροιο*. Orpheo v. 723. Geographisque pluribus fluvius hic Callichorus etiam Parthenius vocatus.

910. Αὔλιον. Vide Etymol. M. p. 170. l. 40.

915. προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. Sic codd. omnes & veteres editiones, quam lectionem agnoſcit etiam & confirmat H. Stephanus, Theſ. T. II. col. 902. F. ubi, operarum errore τε pro ἔτ' excuſum. Ipſe tamen e Scholiaſte hic edidit ἀνεμέτρεον. Simplex μετρέω jam adhibuit Poëta I. 930.

— τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
μέτρεον.

921. μέλαν ζόφον. Sic quatuor Regii & Caſ. recte. Vulgo μέγαν.

926. ἤγνισαν. Sic codd. omnes. Janus Rutgerſius, Var. Lect. p. 10. ἤγισαν reponendum cenſuit, quod minime neceſſarium eſt. Heſychius ἀγνίσαι, ἀποθύσαι. ἀγνίζειν πυρὶ Poëtis eſt *comburere*. Euripides Or. 40.

ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας.

Idem Supplicibus 1217.

τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρί.

ἀγνίζειν abſolute etiam *comburere* ſignificat. Cæſæ in Inferorum ſacris victimæ, integræ comburebantur: quæ autem Superis diis obferebantur, earum coxæ tantum aris imponebantur, reliquæ partes ſacrificantium epulo reſervabantur. Pueris hæc nota ſunt. Inde vulgatam lectionem v. 928. μῆλ' ἔφλεγον vitiatam eſſe nemo non videt, & a Poëta ſcriptum fuiſſe μῆρ' ἔφλεγον, quod invitis etiam codicibus repoſui. χεύαντο autem in hoc verſu ſcripſi, ad temporum rationem, pro vulgato χεύοντο.

928. μῆρ' ἔφλεγον. Confer ſupra 691. 699. I. 433. Apud Homerum ſæpiſſime πίονα μηρία καίειν. Theocritus in Ptolemæi Encomio 126.

πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει.

932. ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Vide Cl. Heyne ad Virgil.

Æn. V. 830. quem locum laudavi ad Euripidis Hec. 1010.

935. εὐκήλησιν. Sic D. Virgil. Æn. V. 216.

— — — mox aëre lapſa quieto
radit iter liquidum, celeres nec commovet alas.

940. ἄλληκτον. E. ἄλληκτον.

942. ὑλήεντα Κύτωρον. *Buxifer Cytorus*, Catullo.

943. ἔνθεν δ' αὖτε. Sic bene D. & Cæſ. Peſſime vulgo ἐνθάδε αὖτε. In A. B. ἐνθάδ' αὖτε. In E. ἔνθ' αὖτε.

945. ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι. Vulgo, ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι. In quinque Regiis ὁμῶς ἐπὶ ἤματι. Copula inſerenda erat. In Cæſ. ὁμῶς ἐπ' ἤματι.

954. ἱμερτῇσιν. Perperam D. E. ἱμερτοῖσιν.

957. ὅθ' Ἡρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν. Sic omnino legendum. Vulgo ſine nexu ἀποπλαγχθέντες. In A. ἀποπλάγχθεν παρέναιον, quod habet etiam B. in margine. In D. ἀποπλαγχθέντες παρέναιον. Quæ turbatæ lectionis indicia vulgatam minime ſinceram eſſe ſatis oſtendunt.

961. παρᾶσσον conjunctim ſcriptum in A. D. E. recte, ut vulgo jam ante legebatur I. 383. Gloſſæ: παρᾶσσον· πλησίον τῆς νεώς. ἐπιπνείοντος· ἐπ' ὀλίγον πνέοντος.

963. αἰγχίροον. Sic ſcriptum in C.

976. καταυίσσεσθαι. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo καταυείσεσθαι.

982. ἡ δὲ πέλας. Perperam in tribus Regiis πέρας. Tum pro νώνυμνοι quinque Regii habent νώνυμοι, quod metri lex reſpuit. Vide Clarke ad Ιλ. μ'. 70.

983. ὑπεξαφύονται. A. E. ὑπεξαφέωνται.

984. ὑπερεύγεται. Sic codices ſex. Male vulgo ἀπερεύγεται.

987 ἐπητέες. Gloſſa, συγγνωμονικαί. Heſychio, præter alias expoſitiones, ἐπητὴς eſt δίκαιος, πρᾶος, χρηστός. Analogiæ non repugnat, a maſculino ἐπητὴς formari fœmininum ἐπῆτις. In D. ſcriptum ἐπήτιες. 992. Ἀλκμο-

992. Αλκμονίοιο. Sic A. E. & Schol. Mſ. Vetus enarrator ad v. 373. Δοίας καὶ Αλκμων ἀδελφοί. Ab illo πεδίον Δοιάντιον: ab hoc ἄλσος Αλκμόνιον. Corrupte vulgo legitur Ακμονίοιο: corruptius adhuc in Shawiana Ἀκμονίοιο.

993. εἰ μὴ ἐκ Διόθεν. Sic codd. ſex. Vulgo εἰ μὴ ἄρ' ἐκ —

994. περιηγέα κάλλιστον ἀκτήν. Vulgo ἄκρην, manifeſta menda, quod ſatis oſtendit epitheton περιηγὴς, promontorio minime conveniens. ἀκτὴ περιηγὴς eſt *curvum litus* ſinûs, in quo tum erant Minyæ: vide ſupra 970. Sic I. 559.

οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιστον ἀκτήν.

995. Θεμισκύρειαι Αμαζόνες. Sic recte ſcriptum in Cæſ. Vide ſupra 371. Vulgo, claudicante metro, Θεμισκύριαι. B. D. E. Θεμισκύριαί γε Αμαζόνες. A. C. Θεμισκύρειαί γε.

997. διὰ τρίχα. Id eſt, διακεκριμέναι τρίχα κατὰ φῦλα — Vulgo διάτριχα: quæ vox alibi forte locum habere poſſit, ſed huc intrudenda non erat. Apud Homerum Ιλ. β'. 655. e Scholiaſte minore & ex Euſtathio manifeſtum eſt ſcribi oportuiſſe:

οἳ Ρόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες.

id eſt: τριχῶς διαταχθέντες, διακοσμηθέντες τρίχα. Sic Odyſſ. ι'. 157.

— — — διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες.

Callimachus H. in Jovem 61.

φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.

ut recte in recentioribus editionibus ex obſervatione Spanhemii legitur. ναιετάασκον habent C. D. Vulgo ναιετάεσκον.

998. τῇσι. Sic C. E. recte, ultima in cæſura producta. Pro τότε perperam in quatuor Regiis δέ τε.

999. γόσφι δὲ — Sic A. C. E.

1000. Χαδήσιαι. Sic libri omnes. Proba ſcriptura hæc eſt, unde emendandus Stephanus Byzantinus, apud quem

m

Χαδισία male pro *Χαδησία* legitur, ut & Plinius L. VI. cap. 3. " In ora autem ab Amiſo oppidum & flumen „ CHADESIA, Lycaſtum, a quo Themiſcyrena regio. „ Batavus, abſque ulla auctoritate, imperite edidit *Χαλήσιαι*. Quod enim urbs *Χαλισία* apud Stephanum recenſetur, id epitomatoris error eſt.

1003. *φυταλιή*. In codicibus obſervavi vocem hanc eſſe *παροξύτονον*. Forte accentu diſtinguebatur *φυταλίη* *plantatio*, a *φυταλιὴ* *locus plantis conſitus*. Priori ſenſu hic accipi debet, utramlibet ſedem ſortiatur accentus.

1011. Eundem morem Corſicæ incolis tribuit Diodorus Siculus p. 341. ubi videndus Weſſelingius.

1013. *εὖ κομέουσιν*. Sic diviſim ſcriptum in codicibus, uti recte in Pariſina & in Stephani editione excuſum. Perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit *εὐκομέουσιν*.

1015. *ἱερὸν αὖτ'* — Sic recte ſcriptum in D. uti jamdudum emendaveram. Vulgo *ἱερὸν δ' αὖτ'* — Pejus A. B. *ἱερὸν δ' αὖ*.

1017. *δουρατέους πύργους εὔπηγέας, οὓς καλέουσι* — Verſum hunc e ſua ſede in alienam avulſum, & inepte interpolatum, huc pertinere dixi ſupra ad v. 381. Abſurde vulgo legitur, omiſſo illo verſu:

ἧ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
μόσσυνας.

Peregrinum nomen eſt *μόσσυν*, quod Poëta adhibere non potuit, niſi materialiter, & re prius declarata, quæ eo deſignatur. Ridiculus fuiſſet dicendo, *Μοσσύνοικοι ναιετάουσι μόσσυνας, ὅθεν οὕτως ἐπονομάζονται*. Homini græco nulli non licebat ignorare quid eſſet *μόσσυν*.

1020. *ἀμφαδίῃ*. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo *ἀμφαδίην*. Formam in lexicis fruſtra quærendam habet au-

ctor Etymol. M. p. 88. l. 36. *ἄμφαδον*, *ἀμφαδίῃ*, quam locus hic confirmat. Quæ ſequuntur apud Etymologum verba, *ἠὲ καὶ ἀμφαδίην*, ex noſtro ſumta ſunt, IV. 344. ubi melius legitur *εἴτε καί*. — *ἀμφαδίῃ* reponendum etiam, euphoniæ gratia, III. 97.

1030. Pomponius Mela Lib. I. Cap. 19. "Ultra Moſ„ſyni turres ligneas ſubeunt, notis corpus omne perſi„gnant, propatulò veſcuntur, promiſce concumbunt & „palam: reges ſuffragio deligunt, vinculisque & arctiſſi„ma cuſtodia tenent, atque ubi culpam prave quid im„perando meruere, *inedia diei totius afficiunt:* ceterum „aſperi, inculti, pernoxii appulſis." Ad quem locum hæc adnotat Iſ. Voſſius "Etiam ob minima delicta unius diei „fame regulos ſuos excruciabant Moſynœci: ſed vero ſi „gravius peccaſſent, omnino eos fame enecabant. Atque „hic quidem videtur ſenſus eſſe verborum Apollonii, quæ „recte interpretatus eſt Mela." De pleriſque Ponti adcolis videndus Xenophon in hiſtoria Cyri Expeditionis: ubi p. 389. editionis Oxonienſis anni 1735. de Moſynœcis agens hæc habet: *ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν, ὁ ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ, ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ αὐτοῦ μένοντα καὶ* ΦΥΛΑΤΤΟΝΤΑ, *οὐκ ἤθελεν ἐξελθεῖν*. E verbis Melæ ſupra adlatis in Græco ſcriptore legendum videtur *καὶ φυλάττουσι*.

1031. *τοὺς παραμειβόμενοι*. Codd. plerique, *παρανισσόμενοι*. Alterum B. in margine habet.

1033. *λιαρή*. Gloſſa, *πραεῖα*. Vide Heſychium in *λιαρόν*.

1039. *τάφον*. Gloſſa, *ἐθάμβησαν*.

1040. *ἐξείρυσσε*. Sic B. & Cæſ. recte. Vulgo *ἐξείρυσε*.

1043. Vulgo legitur:

— — — — *ἀλλά μιν ἥρως*
Εὐρυτίδης Κλύτιος· πρὸ γὰρ ἀσκύλα τείνατο τόξα,

ἧκε δ᾽ ἐπ᾽ οἰωνὸν ταχινὸν βέλος. —

quæ nexu & ſenſu carentia corruptelæ manifeſta ſunt. Quatuor Regii dant ἧκεν ἐπ᾽ — quod verum eſt; unde liquet pro ἀλλά μιν legendum eſſe ἀλλὰ μέν. Indubitata emendatio, quæ unius literæ mutatione planum ſenſum reddit. μιν & μὲν millies commutata.

1046. ἰſγύθι νηός. Sic quinque Regii. Vulgo ἀſχόθι.

1051. εἴ γ᾽ ἐπικέλσαι μέλλοι. Perperam vulgo εἴ κ᾽ —

1052. ὡς ἐπέτελλεν. Mallem οἷ᾽ ἐπέτελλεν.

1054. Vulgo legitur πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας — πλωάδας reponendum eſſe e veteribus Grammaticis monuit Erneſtius ad Homeri Epigr. IX. Στυμφαλίδος dant tres Regii & Caſ. Ionicam nominis formam prætuli ex Homero Il. β᾽. 608. Στύμφηλόν τ᾽ εἶχον —

1056. In pluribus codicibus, neſcio an in omnibus, παροξυτόνως ſcriptum πλαταγήν.

1057. αἱ δ᾽ ἐφίζοντο. Sic diſtincte ſcriptum in quatuor Regiis, uti abſque iis etiam excudi voluiſſem. Vulgo αἵ δε φίζοντο. Eundem ad modum ſupra v. 1042. edidi ἐκ δ᾽ ἐφαάνθη.

1063. ἄρσατε. Sic A. C. E. In D. φράξατε, e gloſſemate. Vulgo, ἄρσετε.

1064. πασσυδίη. Sic codd. ſex. Vulgo πανσυδίη.

1067. ἱκοίμεθα. Sic bene D. vulgo ἱκώμεθα. Sæpiſſime particula potentialis ἂν vel κε cum ſubjunctivo occurrit, ubi linguæ indoles optativum requirit. In Arati v. 573. non metri tantum, ſed ſyntaxeos etiam lex vitii vulgatam lectionem arguit:

ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ᾽ ἤδη.

certiſſima eſt Bentleii, quem ad I. 942. laudavi, emendatio, ἴδοιο, quam confirmat Regii codicis ſcriptura. In eodem v. 495. recte ſcriptum:

— ἦχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις
ὀρθόν —

Ubi vulgares libri habent νοήσῃς.

1077. *συναρτύναντες.* Quatuor Regii *συναρτήσαντες.*

1080. *κίδνατ'.* Novam, & nullibi obviam, hujus verbi formam Oxonienſi editori debet Græcitas, *κίνδνατ'*, quam ex auctoritate Viri doctiſſimi lexicis addant ſtudioſi.

1087. *οὔ σφε κατέλλαβε.* Sic recte codd. A. C. D. E. Solœce vulgo *σφι.* Ridiculus eſt Hœltzlinus cum ſua *πτώσεων ἀδιαφορίᾳ*, quam adhibere etiam poterat, ad tuendam ſimilem mendam, a Stephano perite ſublatam, I. 660.

1088. *μέλαθρα.* Sic recte quinque Regii. Vulgo *μέλαθρον.*

1096. *ἵν' ἄροιντο.* Vulgo ſolœce *ἄρωνται.*

1102. *ἀήσυρος.* Gloſſa, *ἐλαφρῶς πνέων.* Heſych. *ἀήσυρον, κοῦφον, ἐλαφρόν.* ubi vide interpretes.

1109. *ἠδὲ καὶ αὐτὴν νῆα.* Sic legendum eſſe nemo non videt, niſi qui in ſole caligat. Vulgo *ἠδὲ καὶ αὕτως*, repetita ob oſcitante librario ultima præcedentis verſus voce, quod & aliquot aliis in locis factum. Vide ad I. 593.

1111. *ὑπ' ἐννεσίῃσι.* Sic A. C. D. Cæſ. ut recte editum infra 1166. I. 7. & alibi. In B. E. male *ὑφ' ἐν* ſcriptum *ὑπεννεσίῃσι.* Peſſime vulgo *ὑπαινεσίῃσι.* Præter Joannem Shawium, nemo adeo ſtipes hodie repertus fuiſſet, ut duplicem, quæ ex librarii alicujus ignorantia in hac voce concrevit, labem non animadverteret; nemo adeo ſtolidus & vecors, ut ejuſmodi ſordes eruditis denuo in os & oculos oggereret. Talia qui mutata nolit, is a Poëtis græcis manum abſtinere debet.

1117. Poſt hunc verſum vulgo legitur ineptiſſimus iſte:
νῆσόν τ' ἤπειρόν τε περαίης ἀγχόθι νήσου.

Quis illius auctor extiterit, quove caſu in textum illatus fuerit a librario, qui Florentinum illum deſcripſit codicem,

e quo princeps editio expreſſa fuit, quivis melius me dixerit. Mihi ſatis fuerit, lectorem certiorem feciſſe, ſpurium illum verſum in ſex codicibus a me collatis non comparere.

1127. Poſt hunc verſum vulgo legitur iſte, quem codices etiam exhibent:

ἢ ἔνι τειρόμενοι ἅμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.

Cum præcedentibus non cohæret. In A. voci ἐμβεβαῶτες adpoſita gloſſa ἐμβεβήκαμεν, ad cujus ductum ſi pro participio verbum poneretur, ἐμβεβάειμεν, abſoluta quidem eſſet phraſis; ſed ſenſus non melior fieret. Forte poſt illum verſum unus, aut plures excidere; ni verior eſt elegantiſſimi Ruhnkenii opinio, qui eum *e priore editione huc intruſum* cenſet. Utut ſit, in textu, quem turbat, relinqui non debuit.

1128. αἴκε πίθοισθε. Sic bene E. Vulgo πίθησθε.

1137. ὁππόθι γχίης. Sic omnino legendum. Mendoſe vulgo ὥς ποθι. A. B. E. ὡς πόθι. D. ἔκποθι.

1141. Ovidius Metam. XV. 497.

Fando aliquem Hippolytum veſtras, puto, contigit aures,
credulitate patris, ſceleratæ fraude novercæ,
occubuiſſe neci.

Virgil. Æn. II. 81.

Fando aliquod ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis.

1145. Ερμείης. Vulgo Ερμείας. Vide ad IV. 121. — νῦν κεν ἴδοισθε. Perperam C. D. ἴδησθε. Vide ſupra ad 1067. Poſt hunc verſum vulgo huc retractus legitur verſus 1270. quem veriſimile eſt ſemel tantùm a Poëta poſitum fuiſſe.

1153. κλεάτων. Vulgo κλεάνων. Illud habent quatuor Regii codd. a recto κλέας, unde dativus pluralis apud Poëtas frequens κλεάτεσσι.

1155. *τῶδε Κυτίσσωρος.* Sic recte Cæſ. Male vulgo *Κυτίσωρος*, claudicante, ob ſecundam correptam, metro. In A. C. E. *τῷ μὲν Κύτωρος:* quæ lectio etiam vitioſa eſt; nam in *Κύτωρος* prima corripitur. D. *τῷ μὲν Κτίσωρος.* B. *τῷδε Κτίσωρος.* Vide Herodotum Lib. VII. cap. 197. ubi itidem hic Phrixi filius *Κυτίσσωρος* appellatur. Mela Lib. I. cap. 19. "Urbesque Seſamus & Cromna, & a Cytiſoro Phrixi filio „ poſita Cytoros. „

1160. *ἄμμιν ἐόντες.* Perperam D. E. *ἰόντες.*

1165. *ἐνέψομεν.* Sic A. E. Cæſ. recte. Vulgo *ἐνίψομεν*, quod habet B. a prima manu, noſtra lectione ſuperſcripta. In D. *ἀλληλοῖϊν.*

1170. *ἱερευσόμενοι.* Sic flagitante ſenſu recte edidit H. Stephanus. Pravum *ἱερευσάμενοι* pro ſua elegantia revocavit Batavus. *ἱερευσόμενοι* habent quatuor Regii: in E. alterum a prima manu, noſtro ſuperſcripto.

1172. *μέγας λίθος.* Sic omnino legendum, manifeſta oppoſitione inter hoc altare ex uno grandi lapide factum, & alterum, quod e calculis ſtructum erat. Vulgo *μέλας λίθος.* Hoc vidit etiam Hœltzlinus. Confer v. 522. Voces *μέγας*, *μέλας* ſæpiſſime a librariis commutatæ. Vide ad 119. 921.

1174. *ἵκοντο.* Sic quinque Regii. Vulgo *ἵκοιντο.*

1175. *μήλων ἠὲ βοῶν.* Vulgo minus bene, ſi recte ſapio, *μήλων τ' ἠδὲ βοῶν.* Facile commutantur *ἠὲ* & *ἠδέ*: vide ad IV. 182.

1177. *δαῖτ' ἐπάσαντο.* Sic legendum, ut paulo infra *κῦμ' ἐκέδασσε.* Vulgo *δαῖτα πάσαντο.*

1180. *οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι.* Vulgo inepte legitur: *οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι.* Illud *οὐδὲ* forte in textum invectum e comparatione Homerici verſus, Odyſſ. ζ'. 120.

ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι.

Sed hic contrarium obtinet, θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι. Credat quis ſorte, oppoſitionem ſtatuere voluiſſe Poëtam, ut in illo Odyſſeæ loco, ρ'. 563.

— — — — Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
γνοίη θ', οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι.

Eodem modo legi hic poſſet, οἵ τε θεουδέες, οἵ τ' ἀθέμιστοι, vel οἵ τ' ἀλιτηροί. Sed potior eſt & indubitata prior emendatio.

1181. πατέρ' ὑμῖν. Sic B. C. D. ſic etiam E. a prima manu, vulgato ἀμὸν ſuperſcripto. Elegantior eſt noſtra lectio.

1186. μετ' ἀφνειήν. Vulgo μετὰ Φθίην abſurde. Dixerant ſupra v. 1153. Phrixi filii ſe navem conſcendiſſe, ut Orchomenum Bœotiæ urbem peterent, quo eos ſe vecturum Jaſon hic polliceri debet. Vera lectio eruitur ex eodem hoc verſu qui Libro IV. inepte repetitus vulgo habetur poſt verſum 348. nec omnino mendæ expers: ibi enim pro ἀφνειὴν legitur ἀφνειοῦ. Confer III. 1073.

1188. κορυφῆς πάρα. Sic codd. ſex. Vulgo πέρι. De harum præpoſitionum commutatione dixi ad Euripidis Phœn. 893.

1194. Φρίξοιο θυηλὰς στέλλομαι ἀμπλήσων. Verba interpretibus minus intellecta, quorum ſententiam quum non perciperent, locum ſicco pede tranſierunt. Genitivus Φρίξοιο non pendet a θυηλὰς, ſed a ſuppreſſa præpoſitione ὑπέρ. *Sacrificia peracturus pro Phrixo, ad placandum Phrixum*, id eſt, ad revocandos Phrixi manes, quibus peregre degentibus, Jupiter Aeolidis iraſci non deſinet. Lucem noſtro adfundit Pindarus Pythion. IV. 282. ubi paternum regnum repetenti Jaſoni Pelias ait:

— — δύνασαι δ' ἀφελεῖν

μᾶνιν

μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἑὰν
ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντα πρὸς Αἰήτα θαλάμους —

ubi videndus vetus enarrator.

1197. τεύξεσθαι. C. E. τεύξασθαι.

1198. ὧδέ τ' ἔειπεν. Sic bene D. Vulgo ὧδε δ' ἔειπεν.

1200. οὔποτ' ἀρωγὴ σχήσεται. Sic B. recte. A. E. Caſ. ἀρωγῇ. Vulgo ἀρωγῆς.

1203. περιδείδια. Sic conjunctim ſcriptum in A. B. E. recte. Homerus Ιλ. ν'. 52.

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν.

1206. ἰσοφαρίζοι. Male A. C. E. ἰσοφαρίζει. Pro ἐνοπὴν, perperam C. ἐνωπὴν quod habet etiam a prima manu A. Sed altera lectio ſuperſcripta.

1208. τοῖός μιν. In E. τοῖος μὲν -- Vide ſupra ad 1043.

1210. Τυφωνείη. Sic quatuor Regii. In D. Τυφωείη.

1214. Νυσήϊον. Sic Caſ. bene. Vulgo Νυσσήϊον, de qua ſcriptura quædam adnotavimus ad Euripidis Bacchas 72.

1224. εἰ μὴ ὀπάσσοι. Sic quinque Regii. Vulgo ὀπάσσει.

1229. ὑπὸ ῥιπῆς. Sic ſcribendum, ut millenis aliis in Poëtarum locis: non, ut vulgo, ὑπαί. Confer, ſi tanti eſt, quæ adnotavi ad Theocriti Idyl. XXVIII. 246. ad Callimachi H. in Delum 25. & nuper ad Æſchyli Prom. 1031.

1241. ἄλλα θεῷ. Quia in præc. membro partitivum μὲν poſitum, crediderunt ex librariis aliqui, in hoc membro ſequi debere δὲ, quod e ſuo addiderunt, de illius ſede non conſentientes. In C. E. ἄλλα δὲ θεῷ. In D. ἄλλα θεῷ δ' ἀταλ —

1243. παρεξενέοντο. Sic conjunctim ſcriptum in D. E. recte. Vide ad 651. compoſitum hoc verbum exhibent vulgares libri ſupra 941. quo ex loco prava aliorum ſcriptura emendari potuerat.

1249. *χαλκείησιν*. Sic recte edidit Hœltzlinus. Male in Florentina, quam ceteræ ſecutæ ſunt, *χαλκειίησιν*, quod & habent plerique codices.

1260. *Αργοιο* ΔΑΗΜΟΣΥΝΗΙΣΙΝ. Vulgo ΑΛΗΜΟΣΥΝΗΙΣΙΝ, levi, quoad literarum ductus, diſcrimine; ſed, quoad ſenſum, permagno; abſurdiſſima eſt enim vulgata lectio. Facilis erat emendatio, e Scholiaſtæ expoſitione, & ex ipſo Poëta, petenda. Supra 175.

τῷ καὶ Τίφυος οἷδε δαημοσύνῃσι νέοντο.

IV. 1273.

— — — *δαημοσύνην δέ τις ἄλλος*

φήνειεν. —

Certiſſimam, ſi qua alia eſt, emendationem præcepit Arnaldus, Lect. Gr. p. 240. Nulli ante audita, ſed ineptiſſima, ad hunc locum effutiit Hœltzlinus. Illius notam non recudit Oxonienſis Magiſter; neſcio, pudore ne, an chartæ parſimonia. Si vetuit pudor, Arnaldi ſaltem meminiſſe decebat: ſi chartæ pepercit, quidni ſibi & nobis, qui pecuniis emuncti fuimus, ſumtus univerſos vitavit? Pœnitet me ſplendidarum illarum chartarum, quæ meliores in uſus reſervari poterant, quaſque jure epitheto illo notaverim, quo Catullus olim Voluſii Annales.

1266. *καχλάζων*. Sic quatuor Regii & Cæſ. Male vulgo *καſχλάζων*. Vide ſupra ad 570. Pro *ἔχον δ' ἐπ'* — quatuor Regii minus bene dant *ἔχων ἐπ'* —

1270. Hîc recte collocatus hic verſus. Omiſſus tamen eſt in E. Scilicet intellexit librarius eum ſemel tantum a Poëta adhiberi debuiſſe, & quum illum jam ſcripſiſſet poſt verſum 1145. eum hîc repetere noluit. Sed priori loco expungi debebat. Hîc poſt mentionem ſacri Martis luci, in quo ſervabatur pretioſum illud vellus, ſponte naſcebatur occaſio, novam circumſtantiam addendi, vellus expanſum

eſſe ſuper quercus ramis. At ſupra, ubi de ariete loquitur Argus, nulla loci injecta mentione, in quo adſervabatur vellus, ſatis erat Minyis dixiſſe, fore ut ipſi illud conſpicere poſſint.

1281. παρηγορίῃσιν. Sic codd. omnes, ut recte Stephanus edidit. Male in Florentina excuſum παρηγορέῃσιν, quod imperite revocavit Batavus. Nam παρηγορέη non eſt vox Græca.

1282. ἐρύσσαι. Sic B. Cæſ. recte. Vulgo ἐρύσαι.

1285. ἐελδομένοις ἐφαάνθη. Sic B. Cæſ. Vulgo ἐελδομένοισι φαάνθη. Vide ad v. 135.

IN LIBRUM III. NOTÆ.

V. 5. Τῷ καί τοι. Sic Florent. editio & codd. omnes. In ſolis B. & Cæſ. τῷ καί οἱ, ſed altera lectione vel ſuperſcripta, vel in margine adpoſita. Ex Aldina editione Batavus οἱ ſumſit, quod Stephanus merito reprobaverat. Ovidius de A. A. II. 15.

> Nunc mihi, ſi quando, Puer & Cytherea, favete:
> nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.

15. ἢ μὲν γάρ. Sic Florent. editio, recte. Quatuor Regii ἢ γὰρ ὅδ' — B. ἢ γὰρ ὅγ' — Peſſime Cæſ. ἢ γὰρ ὁ μὲν ὑπερφίαλος.

17. παρᾶσσον. Una voce habent A. B. E. Cæſ. Vide ad II. 961.

21. πολλάς. Sic quinque Regii. Mendoſe vulgo πολέας. De maſculino tantum adhibetur πολέες. Heſych. πολέας, πολλούς. Emendandus Callimachus H. in Dianam 42.

> — — πολλὰς δ' ἐπελέξατο Νύμφας.

Similem in eodem Poëta mendam ſuſtulit Valckenarius, H. in Delum 28. ubi legebatur:

> εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

Præſtantiſſimi Viri ingenioſam conjecturam recepi:

> εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

27. Αἰήτεω. Sic Cæſ. ut recte Hœltzlinus edidit. In A. B. E. Αἰήταο, ut in Florentina & Aldina. Male in Pariſina emendatum Αἰήτου. Confer II. 288.

28. Infinitivus θέλξαι non pendet ab εἰπεῖν, ſed a πί-

θῆται: ſin, ſolœca eſſet oratio, & legi oporteret ἐίσελεύσαντ'. Male diſtinguitur vulgo poſt πίθηται.

29. ἐννεσίῃσιν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Minus bene in B. ἐνεσίῃσιν. Vulgo barbare αἰνεσίῃσιν. Vide ad I. 7.

32. τοῖο βολλέων. A. in textu, B. in margine, τοίων βουλέων. Manifeſto depravata lectio, unde aliæ ortæ corruptelæ, τοῖο βουλέων, τοίων βουλάων. Illud in D. hoc in E. repertum.

36. Quinque Regii ἀναΐξασαι ἐπὶ πὰρ μέγα.

37. ὅ ῥα τί οἱ. Sic ſcriptum in E.

38. παραὶ Διός. Sic libri omnes, ſcripti, impreſſi. In Batava editione, operarum errore, παρρὰ, quod iterum exhibet Oxonienſis.

39. αἰθούσῃ. Vide ſupra ad I. 789. Schol. Mſ. ΑΙΘΟΥΣΑΝ δὲ λέγει τὴν παραστάδα. Scribendum προστάδα.

42. ᾧ ἔνι. Tres Regii ᾗ ἔνι.

43. χάλκευε ῥιπῇ. Sic A. D. E. recte. Vulgo χάλκευεν.

45. λευκοῖσι. Sic bene E. Vulgo λευκοῖσιν. Ovidius, Amorum I. 5. 10.

Candida dividuâ colla tegente comâ.

48. εἴσω τέ σφ' ἐκάλει. Perperam quinque Regii εἴσω τάσδ' ἐκάλει.

52. Adumbratum hoc ex Homero, Ιλ. σ'. 385.

τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.

Confer Odyſſ. ε'. 87.

56. κερτομέεις. Gloſſa, εἰρωνεύῃ. Heſych. κερτομεῖ, χλευάζει, γελᾷ. Theocr. in Thyrſide 62. κοὔ τι τὺ κερτομέω.

58. Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι. Vulgo ἠδ' ἄλλοι, mendoſe: articulum enim flagitat linguæ ratio. Emendaveram ἠδ' ὦλλοι. Poſtmodum in D. reperi οἱ δ' ἄλλοι, unde veram lectionem reſtitui, cujus veſtigia manifeſta non animadverteram ſervari in codice Guelferb. ubi οἵθ' ἄλλοι. n 3

61. εἴ κέν περ — ναυτίλλωνται. Vulgo εἰ καί περ, ſolœce: Cum εἰ καὶ ſcribere debuit Poeta ναυτίλλοιτο.

66. φίλατ' — De hujus verbi proſodia vide Clarkium ad Ιλ. υ'. 304. Virgil. Æn. XI. 537.

— — Neque enim novus iſte Dianæ
Venit amor, ſubitaque animum dulcedine movit.

68. Homerus Odyſſ. ρ'. 485.

καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

73. δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Id eſt, ἐξέφερε διὰ προαλὲς ὕδωρ. Perſpicue ſic, recte diſtinctis vocibus, ſcriptum in A. D. Uti jam ſcribendum monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 240. Gloſſa in A. προαλὲς, κατάφορον καὶ ῥοῶδες. Heſych. προαλὴς, προπετὴς, πρόχειρος. ubi hic locus ab erudito interprete emendatus & illuſtratus. Uno ductu olim verſus ſcribebantur indiſtinctis vocibus, quæ librariis medii ævi multorum cauſa fuit errorum. Eos corrigere debebat editorum ſolertia. H. Stephani acumen quidam fugere, hac de re conſulendi in Præfatione ad Argonauticorum editionem. De prava vocum diſtinctione vide obſervata ad II. 387. 626.

74. ἄλληκτον. D. ἄληκτον.

75. ὀπάσσοις. Sic ad linguæ normam jamdudum emendaveram, quod poſtmodum in D. reperi. Solœce vulgo ὀπάσσῃς. Vide notata ad Euripidis Hippol. 474.

76. Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων. Certiſſima eſt Ruhnkenii emendatio, Epiſt. Crit. II. p. 60. Vulgo legitur Κύπριν δὲ νεοστασίη, ex eodem corruptelæ fonte, quem mox indicavi, ob prave diſtinctas voces. Quod autem ſuſpicabatur Vir præſtantiſſimus ſcribi potuiſſe ἐνεοστασίη λάβε θυμὸν, id librario, qui codicem E. deſcripſit, ſponte in

ſalamum venerat: non enim arbitror variam eſſe lectionem. Sic in eo codice ſcriptum: λάϐε θυμὺθων. Et mihi quidem illa lectio elegantior videtur, quam ſi prætuliſſet alius codex, lubens recepiſſem. Sic infra 284.

— — τὴν δ᾽ ἀμφασίη λάϐε θυμόν.

96. αὐτοῖσι τόξοισι. Sic tres Regii & Cæſ. recte.

97. ἀμφαδίῃ. Vide ad II. 1020. Vulgo ἀμφαδίην.

101. μετέειπεν. Vulgo προσέειπεν. Vide ad I. 864.

106. ῥαδινῆς. Gloſſa τρυφερῆς: Heſychio ἀπαλῆς. Theocritus in Ptolemæi Encomio 36.

τᾷ μὲν Κύπρου ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
κόλπον ἐς εὐώδη ΡΑΔΙΝΑΣ ἐσεμάξατο χεῖρας.

109. μηδ᾽ ἐρίδηνον. Sic quinque Regii. Barbare vulgo ἠρίδηνε. Simili menda infra 513. πάπτηνε.

110. μεταλλήξει. Sic ſcriptum in E. Vulgo μεταλλήξει.

112. ἠδὲ καὶ — Sic quatuor Regii. Vulgo ἢ δὲ καὶ — Vide ad I. 1145.

117. Venuſta imago Cupidinis & Ganymedis talis ludentium forte e celebri ſigno ſumta, quod finxerat olim Polycletus. De eo Plinius ſculptoris illius opera recenſens, L. XXXIV. cap. 19. " Duoſque pueros, item talis nudos „ludentes, qui vocantur Aſtragalizontes: & ſunt in Titi „Imperatoris atrio, quo opere nullum abſolutius plerique „judicant. „ Cupidines talis ludentes memorat Aſclepiades in Epigramm.

ἦν γὰρ ἐγώ τι πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, Ἔρωτες·
ὡς τὸ πάρος, παίξεσθ᾽ ἄφρονες ἀστραγάλοις.

119. ᾧ ἔπι μαζῷ. Sic D. optime. Vulgo ὑπὸ, male; quum illa præpoſitio v. ſeq. recurrat verbo juncta, ὑποίσχανε. Confer IV. 1734.

120. ἀγοστόν. Sic perſpicue quatuor Regii. In ſolo

B. ἀγοστῷ, ſed ultimæ literæ ſuperſcripta emendatio ον, id eſt, ἀγοστόν. Cæſ. ἀγοστῶν, feſtinantis aut oſcitantis librarii culpa ὼ pro ὸ ſcripto. Ordo eſt: καὶ μὲν ἤδη ὁ μάργος Ερως ὑποΐσχανε ᾧ ἐπὶ μαζῷ πάμπαν ἐνίπλεον ἀγοστὸν λαιῆς χειρός. Quum vulgo legeretur ἀγοστῷ, ſine ſenſu, deficiente ſubſtantivo, ad quod πάμπαν ἐνίπλεον referri poſſet, emendabat ſummus Hemſterhuſius ad Lucianum T. I. p. 211. κόλπον ἐνίπλεον; rite quidem procedente ſic phraſi: ſed ſi nudi erant pueri, unde iſte Cupidinis ſinus, quave ratione hic κόλπον locum habebit? Doctiſſimorum virorum conjecturis longe meliora & certiora plerumque dant codices, quorum quam maximum numerum conſuluiſſe neminem unquam pœnitebit.

122. χροιῇ. Tres Regii & Cæſ. χροιῆς.

129 ἐπιμειδιάας. Tres Regii minus bene ἐπιμειδιάεις.

130. νῆϊν ἐόντα. Pendent hi accuſativi ab ἤπαφες, quod diſtinctio oſtendit.

147. ἔχετ'. Sic omnino legendum. Solœce vulgo ἔχεν — ἔχετο τοῦ χιτῶνος τῆς θεᾶς.

149. ἐπειρύσσασα. Sic ob metrum ſcribendum. Vulgo ἐπειρύσασα.

150. κύσσε. Sic Cæſ. & B. recte. Vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238.

151. ἤδη' ἐμὸν αὐτῆς. Male in E. ἐμοῦ.

152. ἦ μέν σοι. Sic quatuor Regii. Vulgo τοι. Confer I. 416.

156. χρυσέῃ. Sic A. B. E. Perperam vulgo χρυσῇ. Illud in Florent. excudi debuit, in qua ΧΡΥΣΈΗι. Vide ad I. 1207. In D. χρυσέην.

160. αἰθερίας. Quinque Regii αἰθερινάς.

163. ἐρεύθεται. Sic D. uti, præter H. Stephanum; legendum eſſe monuerat Arnaldus, Animadv. p. 76.

164. ἄλλοτε

164. ἄλλοτε γαῖα. Sic quinque Regii, ut legendum eſſe ſuapte manifeſtum eſt, quum ſequatur ἄλλοτε δ' αὖτε.

166. ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι. Sic optime A. E. In Cæſ. & in B. D. ἀν' αἰθέρι. *Cupidini ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι, immenſum aëra tranànti, apparebant modo culta arva, urbes, fluvii, modo montes, terramque cingens pontus.* Abſurdam vulgarium librorum lectionem eleganter & perſpicuo ſenſu reddidit Magiſter noſter: *circaque pontus per æthera longe ambientem.*

167. ἐῆς. Perperam D. ἑοῖς. E. ἔῆς.

170. ἠρέμας. Sic B. Cæſ. Vide quæ nuper animadverti ad Euripidis Hippol. 1368.

188. Euripides Phœniſſis 526.

-- -- πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Thraſonem ſapienti hoc conſilio ignaviam ſuam diſſimulantem facete inducit Terentius, Eunucho:

-- -- -- -- -- Mane.
omnia prius experiri, quam armis, ſapientem decet.
Qui ſcis, an, quæ jubeam, ſine vi faciat?

190. Vulgo legitur:

— ὅδε καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλάς.
πάντες ἐπεὶ πάντη, καὶ ὅτις —

Lectionem quam amplexi ſumus, altera multo meliorem, dant codd. A. C. D. Eam etiam in B. exhibet margo. Senſus eſt: ὁ δὲ μῦθος καί ποτ' ἔπειθε Φρίξον δέχθαι.

194. ἐπήνησαν. Sic B. D. Cæſ. Vulgo ἐπῄνεσαν.

195. πασσυδίην. Sic procul dubio ſcripſit Poëta, ad vitandum hiatum. Ut ἀμφαδίην & ἀμφαδὶη; ſic πασσυδίην, πασσυδίη. Auctor Etymol. M. p. 650. in fine. πανσυδίῃ, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀθροίσεως, παμπληθεί· ἔστι δὲ καὶ ΠΑΝΣΥ-

ΔΙΗΝ μετὰ τοῦ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανστρατιᾷ. παρὰ τὸ ὁμοῦ τάττεσθαι καὶ σεύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾷν καὶ ἐπακολουθεῖν. Apud Aratum Phæn. 714. ubi vulgo legitur:

σὺν τῷ πανσυδίῃ ἀνελίσσεται —

Regius cod. multo melius habet πανσυδίην.

198. ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς — ἐξαπέβησαν. Sic optime quatuor Regii: ſic etiam B. a prima manu, ſuperſcripta vulgata lectione ἀνὰ — Præpoſitio illa ἀνὰ locum hîc habere non poteſt.

201. πρόμαλοι. Mendoſe vulgo πρέμαδοι. Heſych. πρόμαλος, μυρίκη, ἢ ἄγνος. ubi vide interpretem. Nicænetus in Epigr.

ἀρκεῖ μοι καίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνα·
ἐγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος. —

ἐκπεφύασι. In D. ἐμπεφύασι.

206. Ælianus V. H. Lib. IV. Cap. I. Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταῤῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι. Ad quem locum vide interpretes.

208. ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι. Sic quinque Regii optime. Vulgo, ſine ratiocinationis nexu, ἐπὶ χθονί.

209. ἢ γάρ τε δίκη. Sic omnino legendum. Vulgo ἢ γάρ κε.

210. νισσομένοις. Sic A. B. D. Cæſ. Male in E. νισσομένοισι. Vulgo νεισομένοις. Ex Homero hoc ſumtum, Odyſſ. η'. 14.

καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
πολλὴν ἠέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.

Virgil. Æn. I. 411.

At Venus obſcuro gradientes aëre ſepſit,
& multo nebulæ circum dea fudit amictu;

eernere ne quis eos, neu quis contingere poſſet,
molirive moram, aut veniendi poſcere cauſſas.

214. ἀπεσκέδασε νέφος. Sic bene editiones Florent. & Aldi. In Pariſina, quam aliæ ſecutæ ſunt, ἀπεσκέδασεν.

217. θριγκός. Sic bene Cæſ. forma in Homero recepta. Regii, ut vulgares libri, θριγγός.

218. χαλκέῃσιν. Sic quatuor Regii. Vulgo χαλκέαισιν.

225. προρέεσκε. Sic bene edidit Aldus, quam lectionem ſolus Cæſ. exhibet. In A. B. C. προέεσκε, quod habet Florentina: in D. προέηκε. In E. προχέεσκε. Librarios turbavit minus obvius uſus verbi ῥέω active ſignificantis. Euripides, Hecuba 527.

— πλῆρες δ᾽ ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί. —

Idem obſervari potuit ad II. 779. ubi activum χνοάοντα mutarunt librarii in χνοάοντας neutrum. Sic verbum ἐπαίσσω activa ſignificatione adhibuit Poëta I. 1254. ubi ſinceram eſſe librorum omnium lectionem arbitror. Infra 273. τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον. Ibi tranſitivam ſignificationem habet verbum ζέω, quæ Lexicographis obſervata non fuit.

ποτὶ, id eſt, πρός. Sic codd. C. D. E. In A. conjunctim ποτιδυομένῃσι. Male vulgo τὸ μέν ποθι. Hîc autem ob metrum ſcribendum δυνομένῃσι, ut I. 925. ſcriptum oportuit δυνομένου. Nam δύω primam, ni fallor, ubique corripit, quæ in δύνω producitur. Formas illas a librariis perſæpe commutatas fuiſſe, aliunde mihi conſtat.

234. κεκμηότα. Sic codd. ſex. Vulgo κεκμηκότα. Vide Cl. Erneſti ad Callimachi H. in Dianam 177.

235. μέσσαυλος. A Poëtæ mente aliena ſunt, quæ ad hanc vocem in ſcholiis leguntur. τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. Congruit hæc expoſitio locis Homeri-

cis, ubi vox illa occurrit. Vere Euſtathius p. 862, l. 17. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ μέσαυλος ἐπὶ ἀγροικικῆς λέγεται κατοικίας, ἤτοι ἐπαύλεως, ἢ μάνδρας. Nihil aliud Homero ſignificat μέσαυλος. Quod autem apud Sholiaſtem ſequitur: μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν Φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν: id ad hujus loci illuſtrationem non magis facit. μέσαυλος Apollonio nihil aliud eſt quam αὐλὴ, ſeu ἡ περιοχὴ, τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ut idem Euſtathius exponit p. 883. l. 44.

239. τῶν ἤτοι ἄλλῳ μέν. Vulgo ἄλλον. Illud habet E. in contextu: & A. in margine. Sic verſu abhinc ſecundo, ἄλλῳ δ᾽ Ἄψυρτος.

243. Εἰδυῖαν. Sic codd. B. D. E. ſcholia Mſ. recte. Vulgo, contra metri legem Ἰδυῖαν, ut ſcriptum in C. & a prima manu in A. ſed altera lectio ſuperſcripta.

253. σφέας. Pronomen iſtud ad Jaſonem & comites refertur, ſed maxime ad Phrixi filios, quos in Græciam profectos, quum Medea reduces inopinato videret, præ admiratione & gaudio exclamavit, ἀνίαχεν.

254. Virgil. Æn. IX. 476.

Excuſſi manibus radii, revolutaque penſa.

256. ἡ δ᾽ ἅμα τῇσιν, *ut Medea & ancillæ*; ſic A. B. C. E. recte. In D. τοῖσιν. Sed jam ad I. 549. obſervavi in eo codice η ſæpiſſime in οι mutatum fuiſſe, quod & in ceteris quandoque factum. In E. ſupra v. 215. προμολοῖσι ſcriptum pro προμολῇσι: quod e prava medii ævi pronunciatione ortum.

262. δειλὴ ἐγών. Vulgo ἐγώ. Illud ſemper adhibet Noſter, ad vitandum hiatum, ſequente vocali.

263. ἐφημοσύνῃσιν ἔλεσθε. Vulgata lectio hujus loci ſic ſe habet:

— — οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης

λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσι νέεσθαι
πατρός. —

Iſta, Hœltzlinis & Shawiis facile intellecta, ne Sibylla quidem interpretaretur. Aliquantulo minus depravata eſt lectio Florent. editionis & codicis D. νέεσθε. Addita, quæ exciderat, litera, Poëtæ manum & ſenſum reſtitui. αἱρεῖ με πόθος, αἱροῦμαι πόθον, græca ſunt ubivis obvia.

269. Εἰδυῖα. Sic quinque Regii. Vide ad 243.

271. ἀμφιπένοντο. Sic quatuor Regii. Vulgo ἀμφεπένοντο.

275. ἷξεν. Sic ſcriptum in B. D. Cæſ. ut Stephanus edidit. In Aldina ἶξεν. A. E. ut Florentina ἧξεν.

276. τετρηχώς. Neſcio an melius legeretur τετριγώς — οἷόν τε. In D. οἷός τε.

278. ὑπὸ Φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας. Primo Φλιὴν dant quatuor Regii & Cæſ. ut recte in Pariſina & in Stephani editione legitur. Mendoſiſſime in Florentina Φλοιόν: in Aldina Φλοιὴν, quod & in D. reperi. Hoc ex prava pronunciatione ortum: vide ad I. 115. Significatione vocis Φλιὴ nihil notius. Gloſſa Φλιὴ, τὸ πλάγιον τῆς θύρας, ἢ ὁ παραστάτης. Theocritus in Amatore 18.

ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις
καὶ κύσε τὰν Φλιάν.

& in Pharmaceutria 60.

— — — τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω Φλιᾶς.

Bonam lectionem Batavus ſtolide repudiavit, & Φλοιὴν, vocem nihili, revocavit. Secundo legitur vulgo προδόμῳ ἔνι. Melius D. προδόμου ἐνὶ — ordo eſt: ὦκα δ' ἐντανύσας τόξα ὑπὸ Φλιὴν προδόμου.

279. Homerus Ιλ. δ'. 116.

— — — — ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων.

283. Virgil. Æn. IX. 622.

-- -- -- nervoque obverſus equino
intendit telum, diverſaque brachia ducens --

286. Virgil. Æn. IV. 2.

Volnus alit venis, & cæco carpitur igni.

287. φλογὶ εἴκελον. In ſex codicibus repertum φλογὶ, pro quo vulgo legitur πυρί. Tum codices, ut editiones primariæ, habent ἴκελον, quod Pariſina recte in εἴκελον mutavit. Homerus Ἰλ. ν'. 330.

οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν.

ἴκελος primam ſemper corripit, & ſpiritu leni effertur.

288. βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην. Sic recte D. uti poſt Stephanum denuo legendum eſſe conjecerat Arnaldus, Lect. Gr. p. 241. Mendoſe vulgo ὑπ' Αἰσ —

290. μνῆστιν ἔχε. Inconcinne vulgo ἔχεν. Illud habet D. Tum γλυκερῇ ἀνίῃ in tertio caſu exhibent A. E. ut legi volebat Stephanus.

291. περὶ κάρφεα χεύατο. Optime in E. ſcriptum περί. Mendoſe vulgo πυρὶ, quod habet A. a prima manu, ſed ſuperſcripta melior lectio περί. Ordo eſt: ὡς δὲ γυνὴ περιχεύατο κάρφεα μαλερῷ δαλῷ. Vitium ſenſit Hœltzlinus. Male in D. E. χεύετο.

295. δαλοῦ ἀνερχόμενον. Vulgo ἀνεγρόμενον, quod, tum ratione ſignificationis, tum ob præcedens in ſuperiori verſu ἐγρόμενον, a Poëta non eſſe, nemo non ſentit qui palatum habeat. Conjeceram olim ἀνορνύμενον: poſtmodo in D. reperi ἀνερθόμενον, unde facile veram lectionem erui.

300. ἐφαιδρύναντο. Sic A. E. recte. Vulgo ἐφαιδρύνοντο. In D. ἐποτρύνχντο.

307. σωομένους. Sic recte Florentina editio. Cæſ. ut Aldina σωομένοις. Illud merito prætulit Stephanus: activum eſt enim verbum ἐνικλᾶν ſignificans ἐμποδίζειν. In Re-

giis σευομένοις e gloſſemate. Heſych. σώοντο, ὡρμῶντο, ἤρχοντο. Ubi vide interpretes. In D. hic & v. 310. perperam ἐμοῖο pro ἐμεῖο.

316. ὅππη τε γλαφυρῆς. Sic recte B. C. In tribus aliis Regiis ὅπη τε. In Cæſ. ὁππότε γλαφυρῆς. Vulgo ὁππότε καί.

318. ὑποδείσας. Perperam vulgo ὑποδδείσας. Vide Erneſtium ad Homerum, cum alibi, tum ad Iλ. ψ'. 417. In E. ſcriptum a prima manu ὑποδείσας, altero δ' poſtmodum inter lineas addito.

325. οὐδ' ἔτι. Sic A. E. recte. Vulgo οὐδέ τι.

332. ἦν ἐθέλῃς. Sic quatuor Regii & Cæſ. Solœce vulgo ἦν ἐθέλεις.

339. Αἰολιδέων. Sic B. & Cæſ. recte. A. D. E. Αἰολίδεω.

346. ἑρετμούς. Sic A. C. D. In E. a prima manu ἑρετμά: & ex emendatione ἑρετμούς. Vulgo ἑρετμοῖς.

347. εἴ τι φέρισ7ον. Tres Regii οἵ τε φέρισ7οι.

348. Virgilius Æneidos initio:

— Multum ille & terris jactatus & alto.

349. εἴ οἱ ὀπάσσοις. Sic quatuor Regii. Vulgo ὀπάσσαις.

350. ὥς κεν ἅδῃ. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ἅδοι.

351. βινσόμενος. Sic bene Stephanus edidit. Codd. & veteres editiones βινσάμενος — μίμονε. Sic C. ultima in cæſura producitur.

355. ἔκασ7ά κε μυθησαίμην. Sic ad linguæ normam ſcribendum. Vulgo γε. Vide ad I. 20. II. 1060. & alibi paſſim.

356. ὦλλοι. Male in D. ἄλλοι.

359. οὕτω κε γνωτός. Sic Cæſ. bene. Vulgo κεν.

360. υἷε. Sic quatuor Regii. Vulgo υἷες.

365. ὦλλοι. Male in E. ἄλλοι.

370. σφε. Sic codd. ſex. Solœce vulgo σφι. Vide ad I. 660. II. 1087.

371. ἔλαμψεν. Sic quinque Regii. Vulgo ἔλαμψαν.

375. ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα. Sic optime A. minime dubia & perſpicua ſcriptura. Sic etiam in E. a prima manu: emendator voci ὁμαρτήσαντε arcto in ſpatio ς addidit. Gloſſa ἀκολουθήσαντε, quod dualem firmat. Refertur autem iſte dualis ad δέρος & Φρίξον, quod librarii quum non intelligerent, pro lubitu mutarunt, & pulcherrimum ſenſum peſſumdederunt. Codices alii ὁμαρτήσαντες habent, quæ vulgata eſt lectio: B. paulo melius ὁμαρτήσαντας: plerique autem ἐφ' Ἑλλάδα, non, ut vulgo, ἀφ' Ἑλλάδος. Tum plerique etiam οὐκ ἐπὶ, non οὐδ' ἐπί. Ordo eſt: πρίν τινα ὑμῶν λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα, ſenſu perſpicuo. Eſt autem formula iratis & minitabundis apta, hodieque vulgi ſermone ſatis trita. *Maturate fugam, ni quis veſtrum vellus & Phrixum in Græciam reportare velit, quæ nunquam vidiſſe optaverit.* Scilicet his verbis ſignificat Æetes, eos, ni propere abeant, ſubito iiſdem ſuppliciis plectum iri, quæ mox dicit ſe de illis ſtatim ſumturum fuiſſe, ni hoſpitali menſa fuiſſent a ſe excepti: & ſic exſectis linguis & amputatis manibus vellus in Græciam, & Phrixum reportaſſent ſatis triſtificum. ἰδεῖν iſto ſenſu ſæpe uſurpant Græci poetæ. Pentheus famulis mandans ut perſonatum Bacchum comprehendant, apud Euripidem Bac. 351.

κἄνπερ λάβητε, δέσμιον πορεύσατε
δεῦρ' αὐτὸν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν
θάνῃ, πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

Aliter de hoc loco ſentiebant primarii viri: ſed vide quantum excellentiſſimorum ingeniorum conjecturis præſtent boni codices.

386. Virgil. Æn. I. 527.

Non nos aut ferro Lybicos populare Penates
venimus,

venimus, aut raptas ad litora vertere prædas.

Eadem eſt Jaſonis ad Æetem in Orphicis oratio, v. 327.

οὔτε νυ ληϊστῆρες ἱκάνομεν, οὔτε τιν᾽ ἄλλην
γαῖαν ἐπιστρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ᾽ ἄδικ᾽ ἀνθρώποισιν, ἅ δὴ πολέες μεμάασι
τετλάμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο.

388. Homerus Odyſſ. ε΄. 99.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ᾽ ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
τίς δ᾽ ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἄσπετον;

396. ὑποσαίνων. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ὑποσσαίνων.

397. ἐνὶ στήθεσσι. Vulgo ἐπί. Illud præſtant tres Regii.

399. πειρήσαιτο βίης. In quinque Regiis βίην.

401. ἀγορεύοις. Sic recte B. Solœce vulgo ἀγορεύεις.

402. εἰ γὰρ — Sic recte in Pariſina & in Stephani editione. Juxta codices legebatur ante ἢ γὰρ, quod abſque judicio revocavit Batavus.

404. αἴ κ᾽ ἐθέλῃσθα. Sic optime ſcriptum in D. Mendoſe vulgo ἥν κ᾽ ἐθελ — ἥν κε non magis græcum eſt quam ἣν ἂν, aut ἂν ἄν. Apud Aratum Phæn. 562. ubi recte editum,

— — τὰς δ᾽ ἂν γε περισκέψαιο μάλιστα.

Regius codex habet τὰς δ᾽ ἄν κε. Nihil frequentius illarum particularum commutatione.

408. τόν ῥ᾽ αὐτὸς περίειμι χεροῖν. Niſi nos monuiſſet Oxonienſis Magiſter, ſe nihil in textu mutaſſe, nec ullum ſcriptum codicem ſibi viſum fuiſſe, credere quis poſſet aut e ſummi Critici emendatione, aut e veteri libro lectionem eſſe, quam illius editio exhibet, ἐπίειμι. Sed nihil aliud eſt quam typographicum erratum.

410. φυσιόωντε. Cæſ. & E. φυσιόωντες.

413. ὀλκοῖσι. Sic bene D. Idem & Cæſ perperam ἀκτῇ.

415. δαΐζων. D. δαΐξας.

419. ἐς βασιλῆος. Sic editiones Florent. & Stephani. Aldina εἰς, quod Batavus prætulit, licet minus poëticum, & ingrati hoc in loco ſoni. In B. D. ἐς reperi.

421. ἀνέρι εἶξαι. In A. B. ἀνδρὶ, quod bonum eſſe poſſit, ſcribendo ἔἶξαι.

430. Vulgo legitur:

ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιβήσετ' ἀνάγκης.

hanc lectionem in ſolo codice E. reperi. Ceterorum nullus ἐπιβήσετ' oſtendit, quod manifeſto interpolatum eſt. A. B. C. ἐπαμείβετ'. D. ἐπαμοίβετ'. Cæſ. ἐπικείσετ', quod habet etiam A. in margine. Latentem in trium primorum codicum ſcriptura veram lectionem reſtitui. *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram neceſſitatem, quæ me huc adegit.* Id eſt: nihil mihi gravius accidere poterit ipſa neceſſitate, quæ me huc adegit.

443. Homerus Odyſſ. ζ'. 236.

ἕζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη.

445. παρὰ λιπαρήν. Perperam in D. παραί.

450. υἱάσιν. A. E. υἱέσιν.

452. ὥρμαιν'. Sic codd. ſex. Vulgo ὅρμαιν'.

453. Virgil. Æn. IV. initio.

Multa viri virtus animo, multusque recurſat
gentis honos. Hærent infixi pectore vultus,
verbaque.

& v. 83.

-- Illum abſens abſentem auditque videtque.

454. Φάρεσιν ἔστο. Sic optime D. ut apud Homerum ſæpe. Ιλ. ψ'. 67.

-- -- *καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἔστο.*

In A. C. E. εἶτο. Vulgo ἦσ7ο.

459. ἀμφ' αὐτῷ. Quinque Regii ἀμφ' αὐτόν.

464. Durum eſt ἔχει ἄχος. Scripſerat forte Poëta ἕλεν ἄχος. Nullam diverſitatem in codicibus reperi: proinde nihil mutavi.

470. οὔ οἱ. Sic bene excuſum in Florent. editione & in Aldina: nec aliter in quatuor Regiis & in Cæſ. ſcriptum. E Pariſina propagatum fuit οὔχ οἱ. Vide Orvillium, Criticæ Vanni p. 393.

471. ἐόλητο. In D. αἰόλητο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. extrema: ἐόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Vide Heſychium & interpretes in ἐόληται.

477. ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο.

493. ἄντικρυς. Sic quatuor Regii, recte: vulgo ἀντικρύ. Etymol. M. p. 114. l. 27. ἄντικρυς, σημαίνει τὸ φανερῶς· ἀντικρὺ δὲ, τὸ ἐξεναντίας. Pro κεχόλωται perperam codd. aliquot κεχόλωτο. Tum vulgo legitur ἕκαστα γάρ. In notis ad Euripidis Medeam 122. jam obſervavi diſtinctas particulas γ' ἄρ' librariorum feſtinatione in unam γὰρ ſæpe coaluiſſe. Denique οὐ νύ τι in quinque ad minimum codicibus ſcriptum, uti recte Stephanus edidit. Manifeſto vitioſam lectionem, quam metri lex repudiat, οὐ νύ τοι, ex antiquioribus editionibus ſtolidiſſime revocavit Batavus.

496. φυσιόωντε. Cæſ. φυσιόωντας.

498. ἐξ ὄφιος. Sic quatuor Regii. Vulgo ὄφεος.

500. τούς γε. Sic A. B. Cæſ. Vulgo τούσδε.

506. ὅ κ' ἔρξομεν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ὅ χ' ἔρξομεν.

511. Luxatus eſt hic verſus in primariis editionibus: εἰ δ' οὗτοι μάλα πάγχυ θυμὸς ἐῇ ἐπιπέποιθεν. Sic etiam ſcriptus eſt in A. E. niſi quod οὔτι pro οὗτοι habent. In B.

εἰ δ᾽ οὗτοι μάλα πάϊχυ γε θυμὸς ἐῆ ἐπιπέποιθεν. In Pariſina editione ſic ſtructus eſt verſus: *εἰ δ᾽ οὗτοι μάλα πάϊχυ ἐῆ θυμὸς ἐπέποιθεν.* Recte concinnatum verſum, ut hic legitur, primùm reperio in editione Baſileenſi: ſic quoque ſcriptus eſt in C. levi cum menda, *πέπιθεν* pro *πέποιθεν*. Corrupta eſt etiam lectio Cæſ. codicis. E codice D. nihil enotavi, nec quid in eo legerim memini.

513. *πάπῖαινε.* Barbare vulgo *πάπῖηνε.* Confer notata ad v. 109.

516. *σπερχόμενος, ira concitatus.* Vide Weſſelingium ad Herodotum p. 387. 94.

524. *ἔσσεσθαι ἐναίσιμον.* Sic Regii quatuor optime, quæ lectio e Guelferb. codice jam innotuerat. Vulgo mendoſiſſime *ἔσσεσθ᾽ ἐνναίσιμον.* In Cæſ. *ἔσσεσθ᾽ ἐναίσιμον.* Neſcio an *ἐνναίσιμος* alicubi reperiatur.

532. Virgil. Æn. IV. 489.

Siſtere aquam fluviis, & vertere ſidera retro.

543. *ὦκα δὲ Μόψος.* Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo *αἶψα.*

548. *ἀθερίξειν.* Tres Regii & Cæſ. *ἀθερίζειν.*

552. *ὥς γε.* Vulgo *ὥς δὲ* nullo ſenſu.

553. *ἀμύνειν.* In D. *ἀρήγειν.*

555. *ἐπήνησαν* hic vulgo legitur, a quinque codd. firmatum. Solus D. *ἐπῄνεσσαν* præfert, quod habent vulgares libri ſupra v. 194.

561. *λεύσσοντες.* Sic D. & Cæſ. recte. In A. B. E. *λεύσοντες.* Vulgo *λεύσαντες.* Vide ad I. 1307.

562. *ὔμμιν πολεμήϊα.* Codices omnes *πολεμήϊα*: quinque Regii *ὔμμιν* præferunt. Vulgo *ὔμμι πῖολεμήϊα.*

567. *ἀγόρευεν.* Sic codd. omnes. Vulgo *ἀγόρευσεν.*

571. Vulgo legitur:

μηκέτι ἔνθα κρύπῖεσθαι πλήσσοντας αὐτήν.

Elumbis, *& omni pæne cæſura carens verſus*, Aldo debetur. Codd. omnes & Florent. editio non δηθὰ, ſed δὴν exhibent. Veram & elegantem lectionem felici conjectura reſtituit Jo Pierſonus.

578. Μινύαισι. Sic codd. ſex, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione Μινύεσσι, quod Batavus perperam revocavit & vano tuetur argumento. Probabiliora videri poſſint, quæ Reiskius Vir doctiſſimus, ad Theocriti XVI. 36. adnotavit. Sed ibi Σκοπάδεσσιν non minus mendoſum eſt quam hîc Μινύεσσιν. Apud Theocritum editiones aliquot Σκοπάδαισσιν habent: ſimili menda apud Noſtrum Pariſina editio, Μινύαισσι. Omnes iſtæ depravationes ex vitioſa pronunciatione ortæ, quæ vera eſt præſtantiſſimi Valckenarii obſervatio.

588. Ερμείην. Sic D. E. Vulgo Ερμείαν. Vide ad II. 1145.

594. νόσφι δὲ οἷ. Vulgo νόσφιν δ' οἷ. In E. νόσφι δ' οἷ.

595. κακορέκτῃσιν. Sic ſcriptum in E.

601. πέμπειν. Sic A. B. Cæſ. ut recte Stephanus edidit. πέμπεν e Florentina perperam revocavit Batavus.

604. φράσσωνται. Sic codices, & editiones Florent. Aldi, Pariſina, Stephani. E Baſileenſi Hœltzlinus φράσσονται ſumſit.

605. πιφαύσκετο δημοτέροισι. In D. πιφάσκετο δημογέρουσι. In nonnullis codicibus etiam πιφάσκετο, quæ vitioſa ſcriptura eſt. Vide Etymol. M. in πιφαύσκω, p. 673. Apud Aratum Phæn. 411. legitur vulgo:

— — — τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πιφάσκει.

ubi cod. Regius habet πιφαύσκει.

608. ὑπ' ἐκ κακότητος. Sic quatuor Regii, optime. Vulgo ὑπὲρ κακότητος.

613. μειλίξαιτο. Perperam vulgo, contra metri legem, μειλίσαιτο. In quatuor Regiis & Cæſ. μειλίσσαιτο, ſalvo

quidem metro, ſed forma pene barbara: characteriſtica futuri & aoriſti in hoc verbo eſt ξ. Supra 105.

πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι —

I. 650.

ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας.

621. τοῖό γ' ἕκητι. Sic D. bene, ut I. 334. & aliis in locis, quos notavimus. Vide infra ad 1060.

636. δειλὴ ἐγὼν, οἷον. Perperam in D. ἐγὼ, οἷον. Vide ad v. 262. Virgil. Æn. IV. 9.

-- — Quæ me ſuſpenſam inſomnia terrent!

637. μὴ — τι φέρῃ. Sic recte editiones Pariſina & Stephani, codd. B. & Cæſ. In A. C. D. φέροι. In E. φέρει; ſed ſuperſcripta emendatio φέροι. E vitioſa pronunciatione ortæ illæ diverſitates. Perperam Batavus e primariis editionibus revocavit φέρει.

640. παρθενίη. Medeæ ſervanda erat virginitas, quia Hecates ſacerdotio fungebatur. Vide Spanhemium ad Callim. H. in Lav. Palladis 34.

645. θύρας, ut I. 786. Minus bene in tribus Regiis θύρην.

646. οἰέανος. Perperam quinque Regii ἠέανος. Vide doctiſſimum Muſgravium ad Euripidis Hecubam 933.

648. κατ' αὐτόθι. Male quinque Regii καὶ αὐτόθι. Sic II. 232. καὶ ἴσχει pro κατίσχει e Cæſ. obſervatum.

651. τηΰσιοι. In A. C. D. κηδόσυνοι.

652. ὅτ' ἰθύσειεν. Sic quinque Regii, perſpicue in hunc modum diſtinctis vocibus. Vulgo ὅτι θύσειεν, menda adeo manifeſta, ut ab editoribus ſublatam non fuiſſe ſatis mirari nequeam. ὅτ' eſt pro ὅτε. In illius voculæ ſcriptura & expoſitione alucinatus eſt Stephanus.

653. εἰργομένην. Sic bene quatuor e Regiis. Vulgo ἐργομένην.

657. ῷ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοί. Hæc eſt quinque Regiorum codicum lectio, vulgata concinnior, ῷ μιν ἀδελφεοὶ ὤπασσαν. Pro ἠδὲ mallem ἠέ. Superſtitibus enim parentibus, fratrum in ſorores nullum jus fuiſſe arbitror.

659. μυχῷ δ' ἀκέουσα θαάσσει. Perperam vulgo ἀχέουσα. Illud præferunt D. E. In poſtremo hoc codice majori III. libri parti additæ ſunt vocum interpretationes latinæ, ſingulis græcis inter lineas ſuperſcriptæ characteribus græcis admodum minutis. Tantæ non mihi viſæ ſunt, ut univerſis legendis oculorum aciem mihi obtunderem. Forte tamen non inutiles eſſent ad cognoſcendam linguæ latinæ pronunciationem, eo ſaltem ævo, quo eas Grammaticus utriuſque linguæ peritus ſcripſit. Specimina aliquot dabo: 468. Φυγὼν μόρον, Φούγιενς Φάτουμ, *fugiens fatum.* 466. ἐῤῥέτω, πέρεατ, *pereat.* 498. δώσειν, δατούρουμ σε, *daturum ſe.* 635. Φωνὴν, Βότζεμ, *vocem.* 651. εἴσω τηΰσιοι, ἴντους βάνοι, *intus vani.* 704. ἐρινὺς, Φούρια, *furia.* Quandoque interpretationes illæ dubias confirmant lectiones. Hic ad ἀκέουσα adpoſitum τάτζιτα, *tacita.* 663. ἐπιστοβέωσι, pro quo in D. ſcriptum ἐπιστοβέουσι, δερίδεαντ, *derideant.* Sed de his ſatis.

663. ἐπιστοβέωσι. Vide Etymol. M. p. 364. extrema. στοβὸς, λοιδορία, ὄνειδος. Lycophron 395. e membranis Regiis:

κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας στοβούς.

672. δρύψε, ultima in cæſura producta. Sic C. D.

677. ἐκ πατρός. Sic codd. ſex. Vulgo παρὰ πατρός.

679. δῶμαθ' ὅ γ' εἰσοράαν. Scilicet Phrixus, Chalciopes maritus. Mendoſe vulgo δῶμα τόδ' — Confer infra 775.

686. παροιτέρω, *ulterius.* Nihil hîc variant codices. Melius, me judice, legeretur περαιτέρω, ut II. 425.

687. ἐπικλονέεσκον. Sic D. Vulgo ἐπεκλρνέεσκον. Illud ob euphoniam prætuli.

690. κατακνώσασα. Sic optime Cæſ. Vulgo κατακνώσουσα. Quatuor Regii κατακνώσσουσα. Thema eſt κνώσσω, fut. κνώσω. Hinc manifeſtum eſt male mutatum fuiſſe tempus ſequentis verbi: vulgo legitur λεύσω. A. D. Cæſ. habent λεύσσω. Repoſui λεῦσσον, quod cum participio aoriſti κατακνώσασα congruit.

692. υἱάσι. Sic B. D. Cæſ. ut ſupra 450. Vulgo υἱέσι.

707. περικάββαλεν. Sic bene A. B. D. E. ſine quibus etiam, flagitante ſententia, reponi debebat. Interpretatio τζίρκουμπόσουιτ, *circumpoſuit.* Chalciope ſororis genua amplexa, in illius ſinum caput demittit. Utriuſque verbi περίσχετο & περικάββαλεν ſubjectum eſt Chalciope.

715. ἤ θ' ὑπένερθε. Sic, præeunte Cl. Valckenario, Diatr. Eurip. p. 50. lego, invitis codicibus, qui vulgatum exhibent ἠδ' ὑπέν — Confer II. 259.

716. ἐμεῖο. Perperam D. E. ἐμοῖο.

721. ἐκ κείνου ὅδ' ἱκάνει. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ κείνοιο δ' ἱκάνει.

723. δόμων. Sic recte B. In C. δόμῳ. Vulgo δόμον.

725. καδδέ μιν. Sic codd. ſex, ut legendum eſſe viderat Stephanus. μιν & μὲν innumeris in locis commutata fuiſſe, obſervatum ſupra ad II. 1043. Sinceram hujus verſus ſcripturam diſcere poterat noviſſimus editor ex Orvillio, Animadv. in Charitonem p. 234.

730. εἴ τί γε σῆς ψυχῆς. Sic pravam vulgarium librorum lectionem emendo εἰ ἔτι. In A. D. E. ἠέ τι. Nec adverbium ἔτι, nec particula disjunctiva ἠὲ hic locum habet. ἠ̃ & εἰ alibi jam commutata vidimus, ut ſupra 402. Vide ad 816.

732. αὐτὴ — κασιγνήτη — κούρῃ. Perperam vulgo illa nomina in quarto caſu leguntur. Confer IV. 368. B. genuinæ lectionis indicium dedit: in eo codice κούρῃ ſcriptum.

739. Hunc

739. Hunc verſum in nullo libro reperi: ſed cum e ſcholiis, ſuadente doctiſſimo Rubnkenio, in textum revocavi. εἴσομαι autem in ſuperiori v. pro οἴσομαι repoſui, quod ille in οἴχομαι mutatum volebat. Heſych. εἴσομαι, εἰσελεύσομαι. Vide IV. 145.

741. τὴν δὲ μὲν αὖτις. Vulgo ſine ſenſu legitur τὴν δέ μιν. Vide notata ad v. 725. Scribere etiam poterat Poeta τὴν δέ τοι αὖτις.

744. ἄγε κνέφας. Sic bene A. D. E. Inconcinne vulgo ἄγεν.

748. ἐκάλυπτεν. Perperam D. E. ἐκάλυψεν. Hic v. ſeq. pro ἠχήεις habet ἠχείης. Confer notata ad I. 171. 717.

749. Varronis interpretationem hujus & ſeq. verſus ſervavit Seneca, Controv. XVI. Tomi III. p. 238.

> Deſierant latrare canes, urbesque ſilebant:
> omnia noctis erant placida compoſta quiete.

Noctis autem deſcriptionem ex hoc loco expreſſit Virgilius, Æn. IV. 522.

> Nox erat, & placidum carpebant feſſa ſoporem
> corpora per terras, ſilvæque & ſæva quierant
> æquora: quum medio volvuntur ſidera lapſu,
> quum tacet omnis ager: pecudes, pictæque volucres,
> quæque tenent lacus liquidos, quæque aſpera dumis
> rura tenent, ſomno poſitæ ſub nocte ſilenti
> lenibant curas, & corda oblita laborum.
> At non infelix animi Phœniſſa, neque unquam
> ſolvitur in ſomnos, oculisve aut pectore noctem
> accipit -- --

Inventorem Græcum, meo judicio, non adſecutus eſt imitator Romanus. Vim ſomni quanto melius exprimunt iſta Apollonii,

> -- -- -- -- καί τινα παίδων

μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.

quam Virgilii *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatiſſima, *volucrum* enumeratio!

750. Theocritus in Pharmaceutria 38.

ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.

754. φθίσθαι. Sic recte quinque Regii, ut editiones Pariſina & Stephani. Imperite Batavus e Florentina φθεῖσθαι revocavit. Nec hic ſolum pravam ſcripturam ſinceræ prætulit: itidem infra 767. καταφθεῖσθαι, & 778. φθείσθω probavit, nulla alia ratione inductus, quam ut a Stephano diſſentiret. Cæſ. φθείσθαι & καταφθείσθαι habet; ſed tertio in loco φθίσθω. Confer notata ad I. 53.

766. Comparationem hanc ex noſtro mutuatus eſt Virgilius, & ad Æneam diverſas animo volventem curas tranſtulit, Æn. VIII. 19.

-- -- Magno curarum fluctuat æſtu:
atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc,
in partesque rapit varias, perque omnia verſat.
ſicut aquæ tremulum labris ubi lumen aënis
ſole repercuſſum, aut radiantis imagine lunæ,
omnia pervolitat late loca, jamque ſub auras
erigitur, ſummique ferit laquearia tecti.

765. ἐνισκίμψωσιν. Sic codd. ſex. Vulgo ἐνισκήψωσιν. In alio codice, teſte Valckenario ad Euripidis Hippol. 1303. legitur ἐνιχρίμψωσιν. Heſych. ἐνισκίμψαντες, ἐνερείσαντες. Vide ſupra 153. IV. 113.

767. δωσέμεν. In D. δώσειν e gloſſemate. Vulgaris forma poëticæ non uno in loco a librariis ſubſtituta, quod contigiſſe arbitror II. 1190. ubi legi vellem:

πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ΕΛΘΕΜΕΝ —

767. καταφθίσθαι. Sic quinque Regii. Vide ad 754.

773. φλέγει. Activum pro paſſivo; qua de re aliquid obſervavi ad Euripidis Bacchas 1041. Æſchylus S. Th. 435.

φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη.

ubi itidem eſt pro φλέγεται, *ardet.*

778. φθίσθω. Sic codd. ſex.

789. μελάθρων. Sic recte Cæſ. In quinque Regiis μελάθρῳ. Vulgo μελάθρων.

794. ἄλλυδις ἄλλαι. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ἄλλη.

802. φωριαμόν. Gloſſa κιβώτιον: καλυπτὴν κίστην Sophocli, in Ριζοτόμων fragmento apud Macrobium, quod emendatum dedit Præſtantiſſimus Valckenarius, Diatr. Eurip. p. 167.

805. ἀσταγές. Male vulgo ἀστεγές. Vide in hanc emendationem conſpirantes doctos viros ad Heſychium in ἀσταγές. Interpretatio in D. ἰντζεσσάντερ, *inceſſanter.*

807. ὄφρα πάσαιτο. Vulgo τόφρα. Illud præferunt Cæſ. E. in contextu: A. in margine.

809. ἐξελέειν. Perperam C. D. ἐξελθεῖν.

816. εἰ ἐτεόν γε. Sic bene A. C. D. Vulgo ἦ. Vide notata ad 730.

818. Ηρης ἐννεσίῃσι. Sic codd. ſex. Vulgo αἰνεσίῃσι. Vide ad I. 7. οὐδ' ἔτι. Hanc ſcripturam ſententia flagitat, quod jamdudum obſervavit Valckenarius ad Ammonium p. 68. Vulgo οὐδέ τι: non aliter quidem diſtinctas voces in codicibus vidiſſe memini; ſed interpretatio in E. ad noſtram ſcripturam refertur, νὲκ ἄμπλιους, *nec amplius.* Vide ad 325. In præc. v. ἀποκάτθετο præferunt A. B. Cæſ. vulgo ἀπεκάτθετο.

826. μήδεα. Vulgo δήνεα. Illud præſtant Cæſ. & quatuor Regii. In E. ſcriptum νήδεα, manifeſta menda, ſed ut dubites, μήδεα ne, an δήνεα ob oculos habuerit librarius.

833. ἀρηράμενον. In A. C. E. ἀρηρημένον. Vulgo ἀρηρέμενον. Vide ad I. 787.

835. ἀργυφέην. Sic codd. ſex & Florent. editio. Gloſſa in A. λευκήν. Interpretatio in E. κάνδιδαμ, *candidam.* Sincera lectio reponi poterat e IV. 474.

840. παρταίνουσαι. Vulgo πορσύνουσαι. Probatior eſt altera forma, quæ in re ſimili Poëtæ placuit IV. 1107. 1119.

845. ὅ ῥά τε. Sic ſcriptum in E. Vulgata ſcriptura ὅῤῥα non magis probanda eſt quam ea, quam codices aliquot exhibent v. 848. εὐτεῤῥηκῖός.

846. εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος. Mendoſa librorum omnium lectio; ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος.

847. Δαίραν. Male Cæſ. & tres Regii κούρην, e gloſſemate. Δαίρα nomen eſt Proſerpinæ, quæ etiam κόρη appellata. Mox Cæſ. & duo Regii pro δέμας habent μένος.

856. κχυλοῖσι. Sic A. D. E.

859. Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ. Hæc obtinet ſcriptura in A. E. ideo probanda, quod ſic numeroſior eſt verſus. Vulgo Κασπίῃ ἐν κόχλῳ. Mediam ſæpius producit Κάσπιος in Dionyſii Periegeſi. Vide 21. 53. 696. 706. 719. 738.

861. ἀſκαλέασα. Quatuor Regii ἐſκαλέασα. Frequens in horum compoſitorum permutatione librariorum lapſus. Vide ad I. 1125.

862. χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν. Male in E. χθονίοις ἐνέροισιν. Dativus ἐνέροισιν hic pro genitivo poſitus, de quo ſchemate vide notata ad Euripidis Phœn. 85.

863. σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι. Sic B. Vulgo ὀρφναίοις φαρέεσσι.

866. ἀλύων. Male in D. ἀχεύων.

867. τό ῥ' ἦγ' — Minus bene A. B. E. τόῤῥ' ἦγ', ut Florent. editio. In D. τῷ ῥ' ἦγ' — τὸ refertur ad φάρμακον, v. 845. ut τό γ', v. 851. Perperam Aldus edidit τὸν

ῥ' ἦγ', manifeſta menda, quæ per ceteras deinceps editiones propagata fuit. Pro ἐξανελοῦσα perperam in D. ἐξανιοῦσα.

868. ἔερτο. Perperam quatuor Regii ἄωρτο.

873. πείρινϑος. Gloſſa πεῖρινς, τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Vide de hac voce Euſtathium ad Ιλ. ω'. 190 p. 1344. & ad Odyſſ. ο'. 131. p. 1777.

876. Παρϑενίοιο. Fluvius eſt Paphlagoniæ, de quo Il. 936.

877. Αμνισοῖο. Sic Cæſ. & tres Regii. Minus bene in D. E. Αμνισσοῖο. Perperam vulgo Αμνησοῖο. Homerus Odyſſ. τ'. 188.

στῆσε δ' ἐν Αμνισῷ, ὅϑι τε σπέος Εἰλειϑυίης.

Callimachus H. in Dianam 15.

δὸς δ' ἐμοὶ ἀμφιπόλους, Αμνισίδας εἴκοσι Νύμφας.

ad quem locum videndus Spanhemius.

879. διεξελάσησι. Subjunctivus pro indicativo. Schema hoc Ιβύκειον vocant Grammatici.

881. τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες. Virgil. Æn. I. 499.

— — — — quam mille ſecutæ
hinc atque hinc glomerantur Oreades.

882. Αμνισίδος. Sic codd. omnes.

884. ὑποτρομέοντες. Vix notatu digna eſt prava codicum aliquot ſcriptura ὑποτροπέοντες.

886. ἀλευόμενοι. Hanc ſcripturam flagitat temporum ratio. Vulgo ἀλευάμενοι.

887. πόλιος. In E. πόληος, errore librarii, cujus forte memoriæ obverſabatur verſus libri I. 317.

895. ἀγέροντο. Sic legendum eſſe vel cæcus viderit. Vulgo ἀγέρονται. Terminationes illæ librariorum erroribus obnoxiæ. Vide ad I. 1122.

899. ἀπονισόμεϑ'. Sic bene D. Vulgo ἀπονεισόμεϑ'. Vide ad I. 53.

900. καὶ δέ κε σύν. Perperam D. E. omiſſa potentiali particula, quam abeſſe non patiuntur ſenſus & linguæ ratio, καὶ δὴ σύν.

901. συναρέσσετε. Confer IV. 373. unde liquet ſollicitandam non eſſe hanc lectionem, nec præter codicum fidem reponi oportere συναρήξετε.

906. ῥύσασθαι. In D. λύσασθαι.

909. μετὰ σφίσιν. Vulgo κατὰ σφίσιν. Illud flagitat Græci ſermonis ratio, quod vere monuit H. Stephanus. — εἴ κεν ὀπάσσοι. Sic bene D. Vulgo ὀπάσσῃ.

911. πέλεσθ' ἐμοί. Vulgo πέλεσθέ μοι. Illam ſcripturam præferunt quatuor Regii.

912. ἀπὸ μοῦνον. Sic codd. mei omnes. Librarii errore in Guelferb. ἀπὸ νόσφιν, quod Jo. Pierſono elegantius viſum non fuiſſet, ſi animadvertiſſet eaſdem voces ſupra, uno tantum interjecto verſu, extare.

916. ἅμα δέ. Sic codd. ſex. Vulgo μετὰ δέ.

935. ἕπωνται. Perperam Cæſ. C. D. E. ἕπονται.

938. ἀτεμβομένη. Gloſſa μεμφομένη. II. 56.

— — ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.

ad quem locum Scholiaſtes hæc tradit: τὸ δὲ ATEMBEΣΘAI οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἔταττον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἐνταῦθα.

945. ἀπεσσόμεθ'. Perperam quatuor Regii ἐπεσσόμεθ'.

949. μελπομένης περ ὅμως. Sic quatuor Regii. Vulgo ὁμῶς.

950. ἐφήνδανον. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἐφήνδανεν.

951. μεταλλήγεσκεν. Sic etiam vulgares libri. Vide ad I. 1133. 1271. & Erneſtium ad Ιλ. ρ'. 599.

953. παπταίνεσκε. Sic omnino legendum, ut conſtet temporum ratio. Male in tribus Regiis παπτήνεσκε. Vitium lectionis e prava pronunciatione ortum. Vide ſupra ad 513. Mox pro παρακλίνουσα E. παρεξκλίνουσα.

954. *δοῦπον ἢ ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο.* Sophocles Acriſio apud Stobæum, Floril. Grotii p. 51.

ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Virgil. Æn. II. 728.

Nunc omnes terrent auræ: ſonus excitat omnis
ſuſpenſum.

957. Fundus comparationis ex Homero petitus Ιλ. ε'. 5. quem Virgilius Æn. VIII. 589. imitatus eſt. Sed aliorſum transtulit noſter.

δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.
Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer unda,
quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
extulit os ſacrum cœlo, tenebrasque reſolvit.

960. *ἐπήλυθεν.* Perperam quinque Regii *ἐσήλυθεν.*

962. Homerus Ιλ. κ'. 93.

— — — — *οὐδέ μοι ἦτορ*
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα.

970. *ὑπὸ ῥιπῆς.* Sic A. E. Cæſ. recte. Confer notata ad II. 1229.

972. *φθέγξασθαι.* Aoriſtum hîc agnoſcunt codd. omnes. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Perſ. 738. & Miſcell. Obſ. Nov. III. 1. ad Xenophontis Epheſii verba, *ὑπισχνούμενος τὰ καθ' αὑτὸν διηγήσασθαι.*

974. *ὑποσαίνων.* Sic quatuor Regii & Cæſ.

976. *οὔ τι ἐγών.* Sic A. E. bene. Vulgo *οὔ τοι.*

977. *ἐνιναιετάασκεν.* Utrum ſic conjunctim, ut in A. & B. an diviſim, ut vulgo, ſcribatur, nihil aut parum intereſt. Formam autem quam recepimus, *ναιετάασκεν,* præferunt A. C. D. Cæſ.

980. *ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν.* Sic quatuor Regii & Cæſ. ut editiones Pariſina & Stephani. Male in Florentina *ἀλλήλοις*, quod imperite revocavit Batavus.

985. *πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης.* Sic recte Cæſ. uti ſcribendum conjecerat Orvillius, Crit. Vanni p. 352. In quinque Regiis male *πρός τ' αὐτῆς*: pejus vulgo *πρὸς αὐτῆς.* Familiaris eſt Græcis Poëtis uſus illius pronominis ſic præpoſitioni *πρὸς* juncti in obteſtationibus, cujus exempla aliquot congeſſimus ad Euripidis Medeam 326. quibus adde ex eodem Tragico, Troad. 1049. Hel. 1257. Meleager in Epigrammate:

μὴ, μὴ, πρὸς σὲ Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ φιλάβουλε,
κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.

987. *ξεῖνός τέ τοι.* Sic quinque codd. In E. *τέ τι*, permutatione frequentiſſima vocularum *τοι* & *τι*, quæ nobis obſervata fuit ad Euripidis Or. 488. Male vulgo *ξεῖνός τ' ἔτι.*

988. *χρειοῖ.* Sincera lectio in pluribus codicibus depravata. Cæſ. A. C. E. *χρειῇ.* D. *χρεοῖ.*

992. *ὧς δὲ καὶ ὧλλοι.* Sic bene Florent. editio, & ex ea ceteræ. In ſex codicibus *ἄλλοι.*

993. *κλῄσουσιν.* D. *κλείσουσιν.*

995. *γοάουσι.* Hanc formam præferunt ſex codd. Vulgo *γοάασιν.*

996. *ἀνίας.* Cæſ. *ἀνείας.* Nempe *ει* ſcriptum pro *ι* longo, quod plus ſemel jam obſervatum.

1001. *τὴν δὲ καὶ αὐτοί.* Male in D. *αὐτήν.*

1005. *εἴ κε σαώσεις.* Sic bene D. quod antequam reperiſſem, conjeceram *εἴ γε σαώσεις.* Vulgo *εἴ κε σαώσεις.*

1007. *ἀπηνείῃσι.* Perperam quatuor Regii & Cæſ. *ἐπηνίῃσι.* Simili menda legebatur I. 1283. *ἀϊδρείῃσι.*

1011. *προτιμυθήσαιτο.* Sic A. D. E.

1015. *καί*

1015. καί νύ κέ οἱ. Perperam quatuor Regii κέν οἱ.

1016. ἀγαλλομένη. Sic quinque Regii bene. Vulgo ἀγαιομένη.

1018. σ)εράπ)εν. Perperam B. C. D. πέμπεν, e gloſſemate. Sic etiam A. in contextu, altera lectione in margine notata. σ)εράπ)ω hic tranſitivum eſt, cujus neutralis tantum ſignificatio lexicographis obſervata fuit. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. Ovidius Am. III. 12.

Perque tuos oculos, qui rapuere meos.

Et II. 19.

Tu quoque, quæ noſtros rapuiſti nuper ocellos.

1020. περὶ ῥοδέεσσιν. Sic codd. A. C. D. E. Margo in A. ῥοδέοισιν, quæ eſt lectio Cæſ. codicis & vulgarium librorum. In B. περιῤῥοδέοισιν: in Guelferb. περιῤῥοδέεσσιν. Neſcio quid ſit ῥόδεον. Græcum eſt ῥοδῆ. Euſtathius p. 1963. l. 48. οὕτω δέ, φασι, καὶ ῥοδῆ περισπωμένως παρ' Ἀρχιλόχῳ, παρ' ᾧ κεῖται καὶ τὸ, ῥοδῆς καλὸν ἄνθος. Confer Ammonium p. 123. Hic itaque ῥοδέεσσι poſitum pro ῥοδῇσι e dialecto. Dores η in εε mutant. Partim vera ſunt, quæ ad Theocritum obſervavit Reiskius, nobis laudatus ſupra ad v. 578. Hanc lectionem qui non probarit, per me licet reponat ῥοδέῃσιν. Eſt autem ῥοδέη ſeu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, *frutex* roſas producens. Sumta ex Homero comparatio, Ιλ. ψ'. 597.

— — — — τοῖο δὲ θυμὸς
ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σ)αχύεσσιν ἐέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι

1023. ὁτὲ δ' αὖτις. Quatuor Regii τοτὲ δ'.

1029. διαμειρηδά. Sic, unico μ, A. C. D. Cæſ. In E. διαμοιραδά.

1033. ἀδαίετον. Vide infra 1209. Virgil. Æn. VI. 253.

Et ſolida imponit taurorum viſcera flammis.

1034. εὖ νηήσας. Perperam quatuor Regii ἐννήσας.

1035. μειλίσσειο. Sic A. B. E. In D. μειλίσσαιο. C. ut vulgo, μειλίσσοιο. Cæſ. μειλίσσο. Sincera eſt forma quam recepimus. Imperativus eſt Ionicus μειλίσσεο: inſerto ob metrum ι, μειλίσσειο. Sic apud Homerum Ιλ. κ'. 285. σπεῖό μοι, pro σπέο. λ'. 610.

ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο.

ἔρειο pro ἔρεο, ab ἔρομαι.

1037. Vulgo ſine nexu & ſolœce legitur:

ἔνθα δ' ἔπειτα θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι.

ἂψ δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο.

Perperam codd. aliquot pro θεὰν habent θεῶν.

1048. οὐδ' ἄσχετος. A. C. E. ἄσπετος.

1054. ἀναστάχύωσι. Sic recte B. Vulgo ἀναστάχύουσι.

1058. καρχαρέοι. Vulgo καρχαλέοι. Illud tuetur auctor Etymol. M. p. 493. l. 1.

1060. τοῖό γ' ἔκητι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo τοῖό ῥ' ἔκητι. In E. τοῖο ἔκητι, ut pluribus in locis a nobis emendatis vulgo legebatur.

1061. νίσσεο. Sic Cæſ. & E. Vulgo νείσεο.

1062. ἦ τοι ἔαδεν. Sic codd. ſex optime. Vulgo εἴ τοι.

1065. ἑεῖο. Vulgo ἑοῖο. Vide ad I. 1032.

1066. ἐπιπλάγξασθαι. B. Cæſ. ἐπιπλάγξεσθαι. Vide ad 972.

1068. δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς. In omnibus codd. ſcriptum, ἤδη γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς: ſyllaba redundante. Primus editor οἱ omiſit, quod ad phraſin neceſſarium eſt. ἤδη in δὴ mutandum erat.

1076. πατρὸς — ἐμοῖο. Sic recte quatuor Regii. Vulgo ἐμεῖο.

1081. μηδέ κεν ἄλλον. Vulgo μηδέ τιν' — cum ſubjunctivo προβάλῃσι particulam κεν omnino requirit exacta loquendi ratio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic recte quatuor Regii & Cæſ. Vulgo εἰ δέ τι.

1086. πάμπαν ἐΰρειτος. Vulgo ἐΰῤῥηνος, quam lectionem ſolus E. in contextu habet, margini in A. additam. Hic autem in contextu & C. ἐΰῤῥυτος habent: B. ἐΰῤῥητος: D. ἐΰῤῥειτος, quod verum eſſe credo. πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Vide Heſychium in ῥειτοὶ, & Etymol. M. in ῥείτης, p. 703. Ad noſtram autem lectionem unice ſpectat Scholiaſtæ obſervatio: πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων ἐσβαλλόντων εἰς τὴν Θεσσαλίαν ποταμῶν, τέσσαρές εἰσιν οἱ μάλιστα δόκιμοι, Πηνειὸς, Ενιπεὺς, Πάνισος, Απιδανός. τούτων δὲ μισγομένων ὁμοῦ, κρατήσας τῶν ἄλλων ὁ Πηνειὸς, μόνος τε εἰς τὴν θάλατταν ἐκβάλλει, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνωνύμους ποιεῖ. In Cæſareo lacuna eſt poſt v. 1083. ad verſum uſque 1128.

1090. τήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo τήνδε.

1091. Ιαωλκός. Sincera hæc eſt ſcriptura. Codices, ut Florentina editio, claudicante verſu Ιωλκός. Minus bene Batavus emendavit Ιαολκός. Homerus Ιλ. β΄. 712.

Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐΰκτιμένην Ιαωλκόν.

Eadem hujus nominis forma apud Pindarum Nemeon. δ΄. 89. Iſthmion. η΄. 87. πόλις præferunt A. B. E. & codex Orvillio adhibitus, quem vide Criticæ Vanni p. 337.

1102. καταψήχων. Sic recte B. Vulgo καταψύχων. Heſych. καταψήχων, κολακεύων. ubi vide interpretes, & Erneſtium ad Callim. H. in Cererem 46. Pro ὀάροισι inepte in quatuor Regiis ἀγανοῖσι. Prius habet E. margini etiam in A. additum.

1113. αὐτήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo αὐτήν με.

1114. Ιαωλκόν. Codices & editiones, exceptis binis Hœltzlini, Ιωλκόν. Vide ſupra ad 1091.

1124. ἤδέ σε. Sic bene D. Vulgo οἵ δέ σε.

1130. τῇδ᾽ — Minus bene D. τῆς δ᾽. Confer I. 274.

1133. ἀπαρνήσεσθαι. Vulgo ἀπαρνήσασθαι. Futurum hîc præferunt quatuor Regii & Cæſ.

1135. ἵκοιτο. Sic omnino legendum ad recte ſcribendi normam. Solœce vulgo ἵκηται. Terminationum illarum commutationis frequentiſſimæ plura in ſuperioribus obſervata fuerunt exempla. Vide ad I. 166. 660. 905. ſupra 75. & alibi paſſim.

1136. λιποῦσα γε. Omiſſum γε in tribus Regiis & Cæſ.

1139. ἂψ οἰκόνδε. A. B. E. εἰς οἰκόνδε. D. εἰς οἶκον.

1144. ὑποφθάμενον. A. D. ἀποφθάμενον. E. ἀποφθίμενον.

1151. μεταχθονίη. Sic Florent. editio & ex ea ceteræ. At ſex codd. μεταχρονίη.

1152. αὐτομάτοις. Sic Cæſ. ut Florent. editio. In quinque Regiis αὐτομάτη. Illud, ut elegantius & magis Poëticum, pro genuino habeo. Supra 651.

— τηύσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

1155. τὴν δ᾽ ἀνιοῦσαν. Sic bene D. Vulgo τὴν δ᾽ ἀριοῦσαν.

1166. ἡρώων ἐς ὅμιλον. In A. C. E. deſiderantur hæ voces, quarum in loco iſtæ leguntur οἱ δ᾽ ἔκλυον ἕκαστα. In D. πέλασσεν.

1171. ἐπεὶ κνέφας. In duobus Regiis & Cæſ. ἐπί. Supra 208. ἐπὶ & ἐπεὶ commutata vidimus.

1172. εὔκηλοι ἐμέλοντο. Sic dudum emendavi in notis ad Leonidæ Alex. Epigr. XII. Analect. T. III. p. 175. quam conjecturam nuper confirmatam reperi ſcriptura codicis D. Ceterorum codicum alii μέλλοντο, alii μέλοντο præſtant, prius ſine ſenſu, poſterius contra metri legem. Illud referunt editiones primariæ. Peſſime Stephanus e Pariſina edidit μελέοντο, quod ne græcum quidem eſt.

1177. ἐς ἄεθλον. Tres Regii ἐπ᾽ ἄεθλον.

1180. Ἀρητιάδι. Sic A. B. E. optime. Barbarum eſt

quod vulgo legitur Αρητιάδῃ. De cæſo a Cadmo dracone vide Chori canticum in Euripidis Phœn. 647. & Tireſiæ vaticinium, ibidem v. 942.

1186. ἐπὶ γηγενῆ εἵσατο. Sic optime quinque Regii. Vulgo γαιηγενῆ εἵσατο. Vox illa γαιηγενὴς neſcio an alibi occurrat.

1188. ἔπορε μετά. Sic tres Regii bene. Vulgo ἔπορεν.

1189. εἵσσατο. Perperam vulgo οἵσατο. Illud dant tres Regii & Cæſ.

1195. ἐϋφεγγέες. Vulgo minus bene legitur Ελίκης ἐϋφεγγέος ἀστέρες ἄρκτου.

1196. πανεύκηλος. Perperam in quatuor Regiis παρεύκηλος.

1204. εὐαγέως. A. C. εὐρῆος. D. εὐρεῖος. Sincera lectio εὐαγέως in A. margini adpoſita.

1209. αὐτόν τ' εὖ. D. E. αὐτὰν δ' εὖ.

1211. ἐπαρωγόν. In D. ἐπαρηγόν', quod non deterius eſt.

1214. ἱροῖς. Sic B. recte. Vulgatum ἱεροῖς non admittit metrum.

1215. Neſcio an huc referri debeat Varronis Atacini verſus apud Nonium in Angues:

Cujus ut adſpexit torta caput angue revinctum.

Quernis ramis & ſerpentibus coronari ſolitam fuiſſe Hecaten, oſtendit Scholiaſtes, adlato cantici fragmento e Sophoclis Ριζοτόμοις, quod a præſtantiſſimo Valckenario Diatribes Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hic proponam:

Ηλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὰν, τῆς εἰνοδίας
Εκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ολύμπου
πωλῇ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη

δρυσὶ καὶ πλεκταῖς
ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

1216. Virgil. Æn. VI. 256.

Sub pedibus mugire ſolum, & juga cœpta moveri
ſilvarum, viſæque canes ululare per umbram,
adventante dea.

Seneca Tragicus in Oedipo 569.

Latravit Hecates turba. ter valles cavæ
ſonuere mœſtum. tota ſuccuſſo ſolo
pulſata tellus.

Theocritus in Pharmaceutria:

— ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. —

In Hecates comitatu ſemper memorantur canes, quod illi ſacrum fuit animal, ideo Ἑκάτης ἄγαλμα a neſcio quo poëta dictum. Ipſam quoque deam canino capite finxerunt veteres: has ob cauſas Orpheo σκυλακῖτις, Lycophroni κυνοσφαγὴς appellatur.

1218. πίσεα. Sic recte legitur in vulgaribus libris I. 1266. perperam autem hic πείσεα. Vide Etymol. M. in Πίσα, p. 673. — αἱ δ᾽ ὀλόλυξαν Νύμφαι. Virgil. Æneid. IV. 168.

— ſummoque ULULARUNT vertice Nymphæ.

Non alio ſenſu apud Romanum Poëtam accipiendum eſt verbum *ulularunt*, quam hic ὀλόλυξαν. Græciſſat illic Virgilius, quem vix intelligunt, qui græcè neſciunt. Ridiculus eſt Gallicus interpres DESFONTAINES, qui, tanquam ſi de lupis eſſet ſermo, vertit: *le ſommet de la montagne retentit du hurlement des Nymphes.* ὀλολύζειν verbum eſt ad ſacra pertinens, proprie de fœminarum precibus, tam in fauſtis, quam adverſis rebus, adhiberi ſolitum. Euſtathius alicubi exponit σὺν οἴκτῳ εὔχεσθαι. Præter auctores, quos

laudavi ad Theocritum XVIII. 64. vide Spanhemium ad Callim. H. in Delum 258. in Palladem 139.

1219. *ποταμηΐδες.* In quatuor Regiis & Cæſ. *ποταμήτιδες.*

1234. *πελέμιξε.* Sic recte D. In B. *πτολέμιξε*: ſed ſuperſcripta emendatio, *πτελέμιξε.* Heſych. *πελεμίχθη, διεσείσθη.* ubi vide Interpretes.

1237. *χεροῖν ἔχεν.* Forte ſcripſerat *ἕλεν*, ut ſupra de Medea, *αὐτὴ δ᾽ ἥνί᾽ ἔδεκτο*: iterumque *καί ῥ᾽ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ᾽ ἡνία.*

1243. *μετὰ δὴ θαμὰ* — Vulgo *μετὰ δῆθ᾽ ἅμα.* Quatuor autem Regii *νίσσεται* præferunt: Cæſ. *νείσσεται.* Vulgo *νείσεται.*

1250. *τυτθόν γέ που.* Sic bene quatuor Regii. E. ut vulgo, *γέ περ.*

1258. Timæus Lex. Platon. *σφριγῶντες, ἀκμάζοντες.* ubi vide doctiſſimum interpretem.

1259. Ex Homero plura mutuatus eſt noſter, Ιλ. *ζ'.* 506. ubi Paris e Troja ad pugnam egrediens equo comparatur.

1264. *ἐνὶ χερσί.* Sic D. Vulgo *ἐν χερσί.*

1267. *ἄγωνται.* Sic quinque Regii. Vulgo *ἄγονται.*

1269. *ἱδρυνθέντες.* Sic Regii codices. Cæſ. ut primariæ editiones, *ἱδρυθέντες.*

1270. *ῥίμφα μάλ᾽.* A. B. *δηθὰ μάλ᾽.* Sed alterum in A. margini adpoſitum.

1273. *γίγνεται.* Minus bene tres Regii *γίνεται.*

1286. *ὄβριμον.* Perperam tres Regii *ὄμβριμον.* Vide notata ad Æſchyli S. Th. 796.

1287. *ἐρείσας.* E. *ἀείρας.*

1294. Homerus Ιλ. *ο'.* 618.

ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη.

ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα·
ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν.

Virgil. Æn. X. 693.

Ille, velut rupes, vaſtum quæ prodit in æquor,
obvia ventorum furiis, expoſtaque ponto,
vim cunctam, atque minas perfert cœlique mariſque:
ipſa immota manens.

εὖ διαβάς. Tyrtæus apud Lycurgum:

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

ubi vim verbi probe explicuit & abunde illuſtravit Klotzius.

1298. ἀνώχλισαν. Sic Cæſ. & B. Ceteri quatuor Regii ἐνώχλισαν.

1299. εὔρινοι. Perperam vulgo εὐῤῥίνοις. Prius flagitante ſententia jamdudum repoſueram, licet in vulgata lectione quinque tum collatos codices conſentientes vidiſſem. Follium e coriis compactorum epithetum eſt εὔρινοι, quod inepte fornacibus tribueretur. Nunc in E. lectionem illam reperio, εὐῤῥηνοι, admodum frequenti librariorum errore, η pro ι poſito. Sic ſupra 1231. pro πολύρινον in eodem codice πολλύρηνον, in A. πολύῤῥηνον ſcriptum. Similes ſcripturæ mendas, quæ variarum lectionum in cenſum referri non debent, prudens negligo, ne futilibus notis molem libri augendo ridiculus fiam.

1300. ἀναμορμύρουσι. Vulgo ἀναμαρμαίρουσι. Egregiam Ruhnkenii emendationem recepi, quem vide Epiſt. Crit. I. p. 31.

1302. ἐξ αὐτῶν. Scilicet τῶν φυσῶν. Sic recte quinque Regii. Vulgo ἐξ αὐτου. ὁππότ' ἀΐξῃ ſubjunctivum præferunt codd. ſex. Mendoſe in D. ἀΐξῃ. Sic etiam E. a prima manu;

manu; ſed emendatum αἴξῃ. Hujus autem verbi nominativus eſt ἀΰτμὴ, e præcedenti verſu repetendus.

1303. φυσιόωντες. Sic bene codd. ſex, vitato hiatu. Vulgo φυσιόωντε.

1304. ὁμάδουν. Perperam quatuor Regii ὁμάδων: Cæſ. ὁμάδω.

1306. δεξιτεροῖο κέρας βοός. Sic diſpoſitæ voces in A. C. E. Vulgo βοὸς κέρας.

1307. ὄφρ' ἐπέλασσε. Quinque Regii ὄφρα πέλασσεν. Vulgo πελάσσῃ male. ὄφρα hic *donec* ſignificat, non *ut*.

1310. ἔσφαλε. Sic bene A. E. In B. D. ἔσφηλε. Vulgo σφῆλε.

1317. αὐτὰρ ὅ γ' εὖ. Vulgo ingrato & inſolito cum hiatu ὁ εὖ — λόφοις præferunt quinque Regii, bene. ἴδησι ἐν τοῖς λόφοις τὰ ζυγά.

1319. ὑπ' ἐκ πυρός. Sic bene quinque Regii. Vulgo ὑπὲρ πυρός. Similis menda obſervata fuit ſupra v. 608.

1320. ἄνθετο. Quatuor Regii & Cæſ. ἔνθετο.

1326. οἱ δὲ τέως μὲν δή. Sic recte Baſileenſis editio, & ex illa Hœltzlinus. Abſque metro in primariis, οἳ δή τοι εἴως μὲν δή. In quinque Regiis ἐμμέτρως quidem, ſed minus bene, οἳ δὴ τείως μὲν περιώσια.

1331. ἤϊσαν. Sic codd. ſex & primariæ editiones. Pariſina, quam Stephanus expreſſit, ἤεσαν. — ὀκριόεσσα: gloſſa, τραχεῖα. Perperam vulgo ὀκρυόεσσα.

1335. βαθμόν. Neſcio quo errore aut caſu A. B. λαιὸν, E. λαΐον. Margini in B. βαθμὸν adpoſitum. — τῆλε δ' ἑεῖο: i. e. ἑαυτοῦ. Male vulgo ἑοῖο.

1346. αὐτὰρ ὅ γ' ἄψ. Perperam vulgo αὐτὰρ ὃ ἄψ. Vide ad 1317.

1348. Euripides Phœniſſis 1258.

παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,

λόγοις ἐθάρσυνόν τε --

1350. ἐνεπλήσατο. Sic D. Vulgo ἐμπλήσατο. Perpetam vulgo hic locus interpunctus. Quam exhibeo diſtinctionem, eadem comparet in A. E. forte & in ceteris. Nam minutias iſtas e ſingulis enotare neceſſe viſum non fuit.

1351. συΐ εἴκελος. Sumta ex Homero comparatio, Ιλ. ν'. 471.

> ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
> ὅσίε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
> χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
> ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
> θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

1355. Φρίξεν -- Ἄρηος τέμενος. Sic recte B. D. Perperam vulgo Φρίξαν, quod ad Gigantes relatum elegantius eſſe, præter Jo. Shawium nemo viderit. Admiſſa enim eximia illa elegantia, quo referenda erunt verba Ἄρηος τέμενος φθισιμβρότου? Qua ratione cum ceteris conſtruentur? V. ſeq. λαμπομένῃσιν dant quatuor Regii & Cæſ. Solœce vulgo λαμπομένοισιν. Homerus Ιλ. ν'. 339.

> ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
> μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
> αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων.

Virgil. Æn. VII. 525.

> -- -- -- -- -- atraque late
> horreſcit ſtrictis ſeges enſibus, æraque fulgent
> ſole laceſſita, & lucem ſub nubila jactant.

Et XI. 601.

> -- -- -- -- tum late ferreus haſtis
> horret ager, campique armis ſublimibus ardent.

Inde ſatis confirmatur noſtra lectio Φρίξεν.

1357. ἵκετο. D. ἵετο.

1360. ἐκίδνασκεν ἀῆται. Hæc lectio in margine cod. B.

adnotata, quam vulgatæ ἄελλαι præferendam duxi.

1361. πάντ' ἐφαάνθη. Vulgo πάντα φαάνθη.

1366. Homerus Ιλ. ε'. 302.

— — — ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

& μ'. 445.

Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
ἑστήκει πρόσθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

Virgil. Æn. XII. 896.

— — — — Saxum circumſpicit ingens,
ſaxum antiquum, ingens, campo quod forte jacebat,
limes agro poſitus, litem ut diſcerneret arvis.
Vix illud lecti bis ſex cervice ſubirent,
qualia nunc hominum producit corpora tellus.
Ille manu raptum trepida torquebat in hoſtem.

1367. ὑπὸ τυτθὸν ἄειραν. Sic bene D. ut infra 1396. πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι. Obſervanda eſt tmeſis: τυτθὸν ὑπάειραν γαίης. Perperam vulgo ἀπό.

1377. Comparatio ex Homero ſumta, Ιλ. δ'. 75.

οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη.

1378. οἵ μιν ἴδωνται. Quatuor Regii ἴδονται.

1384. ὤμων τελλομένους. Vulgo perquam inepte στελλομένους. Extra omnem reprehenſionem fuiſſet, qui prius e conjectura repoſuiſſet, & fatuum editorem eſſe arbitror, qui ad hujuſmodi ſordes eluendas codicum opem expectet.

Sciat tamen lector, noſtrum τελλομένους in ſex codicibus repertum fuiſſe, ſine ullo vulgatæ lectionis veſtigio.

1392. κρηναίαι. A. E. κρηναίων.

1393. οἱ μὲν ὀκλὰξ. Vulgo legitur ὀδὰξ, perquam abſurde. Iſtud ὀδὰξ cum πέπτον neutiquam jungi poteſt, & ὀδὰξ λαζόμενοι ὀδοῦσι adeo ineptum eſt, ut Poëtæ tribui non poſſit. Genuinum ὀκλὰξ certiſſima conjectura repoſuit Abreſchius, Dilucid. Thucyd. p. 547. Deſcribit Poëta varios pugnantium caſus: alii proni *in genua*, alii ſupini, alii in latus cadunt. Prima in ὀκλὰξ corripitur ante tenuem & liquidam, ut ἀτριξ apud Theocritum in Heracliſco, 54.

θῆρε δύω χείρεσσιν ἀτριξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα.

Quod monere vix neceſſe videtur.

1399. ὀμβρήσαντος. Perperam quatuor Regii ὀμβρίσαντος. Similis menda ſublata fuit I. 863.

1401. κλασθέντα ῥίζηθεν. Sic Cæſ. & E. In A. C. κλινθέντα. B. κλινθένταῤῥίζηθεν. D. κλιθέντα. Virgil. Æn. IX. 435.

Purpureus veluti cum flos, ſucciſus aratro,
langueſcit moriens; laſſove papavera collo
demiſere caput, pluvia quum forte gravantur.

1402. κατηφείη. A. E. κατηφίη. Vide ad 1007.

1406. ἢ κέ σφι. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἤ κέ σφι. In D. εἴ κε.

IN LIBRUM IV. NOTÆ.

V. 4. Ἡέ μιν, id eſt, τὸν κάμματον.

12. βαθείης. Genitivus eſt cum ξυλόχοιο conſtruendus. Solœce vulgo legitur βαθείῃς in dativo plurali. Homerus Ιλ. Φ'. 573.

ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον.

& λ'. 415. de apro:

— — ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο.

Hic vero ducem ſuum deſeruit Oxonienſis. Nam quum Hœltzlinus perite edidiſſet βαθείης, ille vitioſam priorum editionum lectionem βαθείῃς repoſuit. En hominis fidem & judicium!

14. ὀΐσσατο. Sic bene quatuor Regii & Cæſ. Vulgo ὀΐσατο.

18. λαυκανίης. Perperam tres Regii λευκανίης. Etymol. M. λαυκανίη, ὁ λαιμός· ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως. Sic etiam Euſtathius p. 531. λαύω, ἐξ οὗ ἀπολαύω, καὶ λαυκανία, ὁ λαιμός. — ἐπεμάσσατο. Sic bene Cæſ. Vulgo ἐπεμάσσετο.

20. ὑπὲρ μόρον. Sic diviſim ſcriptum in A. E. Vulgo ὑπέρμορον.

24. κόλπων. Sic recte quatuor Regii & Cæſ. Subaudienda præpoſitio ἐκ vel ἀπό. ἐχεύατο ἐκ τῶν κόλπων κατὰ τοῦ φωριαμοῦ ἄμυδις πάντα τὰ φάρμακα. *Confeſtim e ſinu ſuo medicamenta omnia defudit in arculam.* Scilicet extraxerat medicamenta, illud ſelectura, quo mortem ſibi con-

ſciſceret. Vulgo κόλπον, ſenſu, ſi modo ſenſus aliquis in ea lectione eſt, e diametro oppoſito.

26. κύσσε. Perperam vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238. Virgil. Æn. II. 490.

Amplexæque tenent poſtes, atque oſcula figunt.

33. διέῤῥαισε, ſine importuno ν. Sic A. D. E. Virgil. Æn. IV. 657.

Felix, heu nimium felix, ſi litora tantum
nunquam Dardaniæ tetigiſſent noſtra carinæ.

Supra v. 29. perperam in A. E. αἰνῇ pro ἀδινῇ.

36. ἦν τε νέον. Sic libri omnes ſcripti & editiones primariæ. In ſola Baſileenſi, typothetæ, ut videtur, errore, excuſum νέην, quod adſumſit Batavus.

43. γυμνοῖσι. Sic A. B. E. Super. v. pro ἀοιδαῖς in Cæſ. ſcriptum ἀοιδῆς.

50. ἔνθεν ἴμεν νηόνδε. Sic recte Hartungus lectionem conſtituit. Vulgo, male diſtinctis vocibus, legitur ἔνθ' ἐνὶ μὲν νηόνδε. Hoc ſolus e Regiis B. exhibet, alia margini adſcripta lectione, quam quatuor ceteri unicam agnoſcunt, ἔνθ' ἄρα νηὸν μὲν μάλ' ἐφράσσατο; e ſcioli emendatione.

59. σῇσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς. Vulgo σεῖο — δολίαισιν. Codd. A. E. σῆς habent, ob metrum mutandum in σῇσι. Iidem κύων præferunt. δολίῃσιν eſt in Cæſareo. V. 64. pro ἔρχεο Pierſonus reponi vult οἴχεο, absque ulla neceſſitate; prius agnoſcunt libri omnes.

73. τεκμήραιο. Hoc flagitat temporum ratio. Perperam vulgo τεκμαίρετο.

77. μετὰ τήν γε. Quatuor Regii τήνδε. Codices omnes ἐλάασκον. Vulgo ἐλάεσκον.

80. ἀπ' Ἰκριόφιν. Sic optime B. in margine. Vulgo ἐπ'—

86. πρὶν τόν γε. Vulgo minus bene τόνδε.

88. *ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις.* Sic bene ſex codd. editiones Aldina, Pariſina, Baſileenſis. Perperam ceteræ *ἐπί.*

94. *θάρσυνέν τε.* In D. *φώνησέν τε.*

97. *ἔνι θήσεσθαι.* Codices ſex *ἐνιστήσεσθαι.* Vulgo *ἐνιστήσασθαι.* Futurum merito reponi volebat Stephanus. Sed *στήσασθαι ἄκοιτιν* Græcum non eſſe, recte ſtatuit Pierſonus, cujus optimam emendationem recepi.

103. Homerus Ιλ. *τ'.* 242.

> *αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.*

Ovidius Metam. IV. 549.

> — — — — res dicta ſecuta eſt.

Terentio, *dictum factum:* Gallis, *auſſitôt dit que fait.*

111. *ἀλευόμενοι.* Minus bene vulgo *ἀλευάμενοι.* Illud flagitat temporum ratio.

116. *κεκμηότα.* Perperam in tribus Regiis & Cæſ. *κεκμηκότα.* Vide ad III. 234.

117. *νώτοισι.* Sic Cæſ. & E.

119. *εἵσατο.* A. E. e gloſſemate *δείματο.*

121. *Ἑρμείης.* Vulgo *Ἑρμείας.* In D. *Ἑρμῆεις.*

125. Virgil. Æn. VIII. 622.

> — — — qualis, quum cærula nubes
> ſolis inardeſcit radiis, longeque refulget.

126. *φλογερῆσιν.* Sic recte A. B. E. Cæſ. Perperam vulgo *φλογεροῖσιν.*

127. *αὐτὰρ ὅ γ' ἀντικρύ.* Vulgo *ὁ ἀντικρύ — τείνατο.* Sic D. Vulgo *τείνετο.*

129. *νισσομένους.* Sic D. uti Stephanus edidit. *ῥοίζει δὲ πελώριον.* Virgil. Æn. III. 172.

> Clamorem immenſum tollit: quo pontus & omnes
> intremuere undæ, penitusque exterrita tellus
> Italiæ, curvisque immugiit Ætna cavernis.

& VII. 513. Alecto ex Inferis a Junone excita.

ardua tecta petit ſtabuli, & de culmine ſummo
paſtorale canit ſignum, cornuque recurvo
Tartaream intendit vocem: qua protenus omne
contremuit nemus, & ſilvæ intonuere profundæ.
audiit & Triviæ longe lacus: audiit amnis
ſulfurea Nar albus aqua, fonteſque Velini:
& trepidæ matres preſſere ad ubera natos.

Terrore perculſorum infantium, matrumque eos foventium imaginem, movendo affectui idoneam, plenius expreſſit Noſter, unde præcipua lineamenta ſumſit Romanus. Apollonio præivit Euripides, apud quem Chorus in Troadibus Trojæ excidium deplorans, hæc canit, v. 559.

Φονία δ' ἀνὰ πτόλιν
βοὰ κατεῖχε περγάμων
ἕδρας· βρέφη δὲ φίλια περὶ
πέπλους ἔβαλε ματρὶ χεῖρας
ἐπτοημένας.

134. *συνάμφω*. Melius ſic conjunctim ſcribitur, quam diviſim, ut vulgo.

142. *εἰλίσγοισιν*. Gloſſa, *συστροφαῖς*. In ſcriptura hujus nominis nil variant codices. De ea vide Jo. Pierſonum ad Mœridem p. 196. ubi conjicit *εἰλιγμοῖσιν*, vel *εἰλίσγῃσιν*.

144. *ἀζαλέῃσιν*. Perperam in D. *ἀζαλέοισιν*.

145. *κατ' ὄμματος*. Sic recte A. C. D. E. Vulgo *κατόμματον*, quod quid ſit neſcio. -- *εἴσατο*, *ἐπορεύσατο*. Gloſſa, *ὥρμησεν*. Sic III. 739. *εἴσομαι*. Perperam in Cæſ. *εἴσετο*.

150. *ἀνελύετ'*. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vulgo *ἀναλύετ'*. Virg. Æn. VI. 422.

— -- — immania terga reſolvit
fuſus humi, totoque ingens extenditur antro.

156. *ἀρκευθοιο*, *Juniperi*. Habet arbor illa vim contra ſerpentes, ut docet Plinius libro XXIV. cap. VIII. " Ejus

„ duo

„ duo genera : altera major, altera minor. Utraque accen„ ſa ſerpentes fugat — ſunt qui & perungant corpus „ e ſemine ejus in ſerpentium metu. „ Nihil ad rem faciunt, quæ ad hanc vocem habet Scholiaſtes. Virgil. Æn. V. 854.

— — — ramum Lethæo rore madentem,
viqne ſoporatum Stygia, ſuper utraque quaſſat
tempora; cunctantique natantia lumina ſolvit.

157. ἀοιδαῖς. A. E. ἀοιδῇ.

163. ἑστηυῖα. Sic quatuor Regii & Cæſ.

164. ἔψηχε. Sic C. D.

166. ἤνωγε. Sic A. E.

168. ὑπωρόφιος. Sic bene quinque Regii: refertur ad παρθένος. Vulgo ὑπωρόφιον.

170 δερκομένης. Vulgo, conſentientibus meis codicibus, δερκομένῃ. In Mediceo a ſecunda manu δερκομένης, quod multo elegantius & procul dubio genuinum eſt. Sic III. 1010.

— — — ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης.

172. παρειάσιν. Sic A. B. C. E. Nec aliter in D. eſſe credo, quem codicem fere ad emendatum meum apographum contuli. In Cæſ. παρηίασιν. Aut παρειάσιν, aut, quod malim, παρηίσιν legendum. Nam vulgatum παρήασιν Græcum non eſt.

175. γίγνεται. Minus bene plerique codd. γίνεται. — ἀχαιιvένην. De hujus nominis ſignificatione & origine vide Salmaſium in Plinianis p. 156.

178. νισσομένοιο. Sic D. & Cæſ.

182. ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν. Sic optime D. ut dudum ante inſpectum illum codicem emendaveram. Vulgo ἠδέ.

187. αὐτοὺς μὲν ἐρήτυε. Vulgo legitur ἄλλους, quod,

ut Arnaldo, mihi quoque ſpurium videtur. Eruditi Viri conjecturam recepi, Lect. Gr. p. 242.

188. ἐνεείσατο. Sic bene quatuor codd. In A. ἐν κείσατο. In E. ἐſκείσατο. Perperam vulgo ἀνεείσατο. εἵσατο κούρην ἐν πρύμνῃ ἀνθέμενος.

199. ἀλλ' οἱ μέν. Sic perſpicue in D. ſcriptum, ut in Guelferb. optime. Vulgo ἄλλοι μέν. In A. C. ἄλλη μέν.

206. ὣς φάτο, δῦνέ τε. Perperam vulgo δῦνε δέ.

208. Virgil. Æn. IV. 579.

-- -- dixit: vaginaque eripit enſem
fulmineum, ſtrictoque ferit retinacula ferro.

210. νηῦς. A. E. ναῦς.

216. Virgil. Æn. VI. 309.

Quam multa in ſilvis autumni frigore primo
lapſa cadunt folia.

219. μαιμώοντες. Sic bene quatuor Regii, a verbo μαιμώω. Perperam vulgo μαιμώωντες. — εὐτύκτῳ. Codd. aliquot εὐποιήτῳ e gloſſemate.

226. νηῦς ἤδη, κρατεροῖσιν. Ordo eſt: ἤδη δὲ πόντον ὑπεκπρὸ ἔταμνεν ἡ νηῦς, κρατεροῖσιν — Perperam vulgo hic locus interpunctus.

233. ἄξουσι. Sic editiones Florent. & Aldina, ex iisque Batava: nec aliter ſcriptum reperi in A. C. D. E. Cæſ. Perperam Pariſina, & ex ea Stephanus ἄξουσιν.

237. εἰρύσσαντο. Perperam vulgo εἰρύσαντο. Vide Clarkium ad Ιλ. χ'. 306.

243. ἵκοιτο. Sic ad linguæ normam ſcribendum: non, ut vulgo, ἵκηται. Vide ad III. 1135.

244. ἐνὶ τριτάτῃ. Sic D. Vulgo ἐν.

245. ἀκτῇσι. Vulgo ἀκταῖσι. Illud præfert D.

247. ὅσσα κούρη τιτύσκετο, πορσαίνουσα θυηλήν. Hic eſt verborum ordo, quorum perſpicuus ſenſus. Male vulgo

legitur θυηλῇ. Noſtram lectionem exhibet cod. D. Tum vulgatum πορσανέουσα, quod temporis eſt futuri, quum ſyntaxeos ratio reſpuat, omnino in πορσαίνουσα mutari debuit.

251. ὅ ῥα. Sic ſcriptum in E.

255. ἀνώϊστος δ' ἐτέτυκτο. Sic diſtinctæ voces in A. D. E. Vulgo δὲ τέτυκτο.

257. νεύμεθ' ἐς Ορ— Sic primus edidit Aldus, cujus lectionem confirmant quinque Regii. Sic quoque Pariſina editio, a qua hic diſceſſum fecit Stephanus, Florentinæ lectionem revocans νεισόμεθ' Ορχομενόν. — τὴν ἔχραεν. Ellipſis ſic ſupplenda: τὴν ὁδὸν, ἣν ἔχραεν.

267. ἦμος ὅτ'. Sic recte quinque codd. Perperam in A. inſertum δέ. Vulgo mendoſe ἦμος ἔτ' —

269. ποταμὸς Τρίτωνος εὔροος. In quinque Regiis Τρίτωνος εὔῤῥοος. In Cæſ. ut in Florent. editione Τρίτων εὔῤῥοος. Aldus, e conjectura, ut videtur, καλλίῤῥοος invexit. Si Τριτων in codicibus, quos inſpexit, reperit Aldus, promptior erat emendatio, ἠΰῤῥοος. Sed optima eſt codd. Regiorum lectio. ποταμὸς Τρίτωνος, idem eſt, quod ποταμὸς Τρίτων, ut II. 1267. πτόλιν Αἴης, pro πτόλιν Αἴην, & III. 1094. Ορχομενοῖο ἄστυ, pro ἄστυ Ορχομενόν.

271. ἅλις. Adverbium hoc ad ἀνασταχύουσιν pertinet, non ad præcedens verbum δεύει. Prava eſt recentiorum editionum interpunctio. Nos, flagitante ſic ſenſu, veteres ſequimur & codices. προχοῇσιν ἀνασταχύουσιν. Sic bene quatuor Regii. Vulgo προχοαῖσι δ' ἀν— Euripides initio Helenes:

> Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,
> ὃς, ἀντὶ δίας ψεκάδος, Αἰγύπτου πέδον,
> λευκῆς τακείσης χιόνος, ἀρδεύει γύας.

275. νάσσατ'. Gloſſa, κατῴκισε. Vide notata ad I. 1356.

278. οὖς ὅς γε. Vulgo, titubante verſu, legitur ὅγε.

279. γραπτῦς. Sic accentu notandum hoc nomen; non, ut vulgo, γράπτυς. Subſtantivum eſt γραπτὺς, γραπτύος: accuſativus pluralis, γραπτύας, γραπτῦς. Gloſſa νόμους. Nomen κύρβιας, quod ſequitur, ἐπεξηγητικῶς additum. Libri omnes γράπτυς præſtant, bene quoad ſcripturam, male quoad tonum. E conjectura, ſed ea neutiquam probanda, Geſnerus in Prælectione I. de Phœnicum navigationibus extra Columnas Herculis p. 434. citat γραπτοὺς κύρβιας. — εἰρύονται. Perperam E. εἰρύοντο. Vide ad III. 895.

281. ἐπινισσομένοισιν. Sic Cæſ. In D. ἐτινισσομένοισιν.

286. ὑπὲρ πνοιάς. Vulgo ὑπὲρ πνοιῆς. In D. ὑπαὶ πνοιῇ. Vel ὑπὸ πνοιῇ, *ſub flatu*, vel ὑπὲρ πνοιὰς, *ultra flatum*, legendum. Hoc maxime probabile eſt. Regionem quamdam hyperboream fingebant veteres, quo incognita omnia locabant.

288. Θρηκῶν. Perperam vulgo Θρηΐκων. Vide ad I. 821. ἐπιβήσεται præferunt quinque Regii. Vulgo ἐνιβήσεται.

291. σχιζόμενος, ſcilicet ὁ ποταμός. Perperam tres Regii σχιζόμενον.

292. γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ. Sic bene A. B. E. Loquitur Argus in Colchide natus. Præterea ſic ſcribendum eſſe e ſeq. verſu manifeſtum eſt. Mendoſe quidem D. ſed tolerabiliori menda, in utroque verſu primam perſonam præfert. Mox vero γαίης ὑμετέρης, tranſpoſitis vocibus, vitato hiatu, in quatuor Regiis ſcriptum.

294. τοῖσι δέ. Sic editiones primariæ. In Pariſina, addito ſine neceſſitate fulcro, τοῖσιν. Illud in C. reperi.

297. ὅπη καὶ ἀμεύσιμον ἦε. Genuinam & elegantem lectionem in Etymol. M. latentem feliciter detexit, ſedique ſuæ perite reſtituit, ſagaciſſimus Ruhnkenius, Epiſt. Cr. II. p. 54. Corrupte vulgo legitur ὅπη καὶ μόρσιμον ἦεν. Virgil. Æn. II. 693.

-- -- de cœlo lapſa per umbras
ſtella facem ducens multa cum luce cucurrit.

298. κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες. Id eſt, καταλιπόντες αὐτόθι. Diviſim in codieibus ſcriptæ illæ voces, uti recte excuſæ ſunt in Stephani editione.

303. Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι. Perperam D. E. αὖ ἄλλοι. Alibi commutatæ illæ particulæ. Vide ad II. 65.

306. Καλὸν, hic proprium eſt, non appellativum. Plinius L. IV. ſect. 24. ubi Iſtri oſtia recenſet: "Secundum „oſtium Naracuſtoma appellatur: tertium Calonſtoma, „juxta inſulam Sarmaticam.

308. πανέσχατον. Perperam Cæſ. & Regii aliquot παρέσχατον, vel παρ' ἔσχατον. Similis menda obſervata ad III. 1196.

312. καλέουσι Νάρηκος. Perperam vulgo καλέουσιν Αρηκος. Hoc modo in E. ſcriptum: in ceteris Regiis καλέουσιν Αρηος. Confirmatur noſtra lectio e Plinii loco ſupra citato, ad quem videndus Harduinus, & Salmaſius in Plinianis p. 131.

315. κατ' ἀκροτάτης. Tres Regii ὑπ' ἀκρ—

316. εἰαμενῇσι. Vulgo εἰαμεναῖσι. Paſtoris, *qui navem nunquam ante vidiſſet, ut procul divinum & novum vehiculum Argonautarum e monte conſpexit*, admirantis & perterriti verba, ex Attii Tragœdia, vide apud Ciceronem de Nat. Deorum II. 35.

319. πάρος ποτε. Sic recte B. D. Tres ceteri Regii ποθε. Vulgo ποθί. Ordo: οὐ γὰρ πώποτε πάρος γε ἴδοντο.

320. Σίγυνοι unico ν ſcriptum in A. B.

321. οὔτ' οὖν. A. C. E. οὔτ' αὖ.

323. ἐπεὶ τάζγουρον. Id eſt, τὸ Αζγουρον.

324. Καυλιακοῖο. Sic quinque Regii; quam lectionem ſequuntur editiones Aldina & Pariſina. Καυκασίοιο habet

Florentina, & ex ea Stephanus. Præter Scholiaſtem, ſcripturam noſtram tuetur Stephanus Byzantinus in Καυλικοί.

326. πεδίον τε τὸ Λαύριον. Sic quinque Regii. Mendoſe vulgo πεδίον τε Ταλαύριον. Facilis erat emendatio e v. 321.

330. Βρυγηΐδας. Perperam vulgo Βρυτηΐδας. Vide v. 470. & Stephanum Byzantinum in Βρύξ.

331. τῶν ἤτοι. Sic bene E. Inutilem particulam δὲ vulgo inſerunt.

333. πολλῶν λίπον ἔνδοθι. Mendoſe vulgo πολλόν. Quatuor Regii & Cæſ. πολέων. Vide ad III. 21.

340. συνθεσίας — ἐτάμοντο. Sic bene quinque Regii. Vulgo συνθεσίῃ, quod margini in B. adſcriptum. ἀλευόμενοι, flagitante temporum rationc, pro vulgato ἀλευάμενοι, edidi.

341. ἐπεί. Sic recte quatnor Regii. Vulgo mendoſiſſime ἐπί. Commutatas has voces jam obſervavimus. Vide ad III. 1171.

343. εὐδικίῃ. Perperam codices aliquot εὐθυδικίῃ.

345. τόδε γὰρ πέλεν. Codices, titubante verſu, τὸ γὰρ πέλεν. Emendatum in Florent. editione τό γε γάρ: in Aldina τό τε γάρ: neutrubi bene.

348. Poſt hunc verſum vulgo legitur ineptiſſime huc retractus libri II. v. 1186.

εἴτε μετ' ἀφνειόυ θείου πόλιν Ορχομενοῖο.

In Florent. editione & plerisque codicibus, fœdiori adhuc menda, ἀφνειοῖο θείου. Poſtquam verſus ille in textum intruſus fuit, intellexit ludimagiſter aliquis, abſurdum ex triplici illa conditione ſenſum emergere, cui vitio ut mederetur, εἴτε ſequentis verſus mutavit in καί τε. Hoc exhibent A. B. D. E. In quæſtione de Medea habenda unicum hoc diſpiciendum erat, an Colchis tradenda eſſet, patri reſtituenda, nec ne? Si Colchis abjudicaretur, judicum

parum intererat, Orchomenumne peteret an Theſſaliam. Ridicula hic Orchomeni mentio, tanquam urbis extra Græciam ſitæ: nam Ἑλλὰς apud Noſtrum univerſam Græciam notat. Medeæ pulcherrima expoſtulatio cum illa Didonis apud Virgilium Æn. IV. 305. & Ariadnes querelis apud Catullum LXII. comparari ſolet.

356. λαθιφροσύναις. Sic recte B. D. Cæſ. Barbare vulgo λαθηφροσύναις. Mox perperam quatuor Regii ἀνέηκαν.

359. ὑποσχέσιες. Vulgo ὑποσχεσίαι. Illud dant A. B. D. E. Iidem v. ſeq. ἧς habent, non, ut vulgo, αἷς.

362. νοσφισάμην. Gloſſa, κατέλιπον. Homerus Odyſſ. τ'. 339.

— — ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰών.

& 579.

τῷ κεν ἅμ' ἑποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
κουρίδιον.

& δ'. 261.

— — ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη
δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε.

Qui νοσφισσαμένη ibi legunt ad Venerem relatum, ſignificationem illi verbo tribuunt Homero inuſitatam.

363. λυγρῇσι. Sic A. E. Cæſ. In D. λυγροῖσι.

368. Andromache ad Hectorem, Ιλ. ζ'. 429.

Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.

370. πρόφρων ὑπερίσταο. Mendoſe vulgo & abſurde προφέρων. Homerus Ιλ. ξ'. 357.

πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι.

Noſter III. 131.

εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ ττι κεν εἴπω.

Paſſim hoc nomine utitur uterque Poëta. Hic autem *νυν* valet *οὖν* vel *δή*: perperam vulgo *νῦν*.

371. *ἐποιχόμενος βασιλῆας*. Sic recte quatuor Regii. Mendoſe vulgo *βασιλῆος*.

374. *ἀμῆσαι*. Infinitivus aoriſti activi, pro imperativo, ut III. 1032. infra 761. & alibi paſſim. Scriptura eſt codicum & editionis Aldinæ. Vulgo *ἄμησαι*. Hac ſignificatione activa forma uſitatior.

375. *ἐπὶ ἦρα φέρωμαι*. Id eſt, *ἐπιφέρωμαι ἦρα*. Vide Heſychii Interpretes ad *ἦ ῥα*. Perperam vulgo *ἐπίηρα*.

377. *τῷ ἐπίσχετε*. Sic codd. A. B. Cæſ. & Aldina editio. In E. *τῷ ὑπόσχετε*. Vulgo *ᾧ*.

380. *οἷα ἔοργα*. Sic codd. ſex. Vulgo *οἷά τ' ἔοργα*.

383. *ἐπικυδιάεις*. Sic conjunctim quatuor Regii. -- *μνήσαιο δέ κεν ποτ'* -- Mendoſe vulgo *καί ποτ'*. Non optat, ſed minatur, ut v. 381. Particula *κεν* hic omnino neceſſaria eſt.

385. *ἐκ δέ τε πάτρης*. Perperam vulgo, *ἐκ δέ σε πάτρης. αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐρινύες*. Alterutra in ſede pronomen *σε* ſpurium eſt. Paulo melius A. E. *ἐμαί γ'*.

389. *ἐπιλλίζοντες*. Neſcio ex quo corruptelæ ſpecu prodiit lectio trium Regiorum *ἔπειθ' ἵζοντες*.

390. *δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι*. Sic optime Cæſ. Vulgo *ἔσσεσθε ἕκηλοι*.

391. *ἀναζείουσα βαρὺν χόλον*. Sic perite emendat Ruhnkenius, Epiſt. Crit. II. p. 68. corrupte vulgo *ἀνιάζουσα*. Verbum *ἀνιάζω* ſæpe neutraliter adhibetur, ut III. 1138. I. 299. & alibi: unde apud Heſychium *ἀνιάζειν*, *ἀνιᾶσθαι*. Sed *ἀνιάζειν χόλον* mera eſt barbaries.

393. *ἐν δὲ πεσεῖν αὐτῇ μαλερῷ πυρί*. Hinc Dido apud Virgilium, Æn. IV. 604.

-- -- faces in caſtra tuliſſem,

impleſſemque foros flammis, natumque patremque

cum

cum genere exſtinxem, MEMET SUPER IPSA DEDISSEM.

400. ἄγοιτο. Scilicet Ἄψυρτος. Perperam vulgo ἄγοιντο. Illud, flagitante ſententia, olim repoſueram, & multo poſt in D. perſpicue ſic ſcriptum reperi. Subauditur particula potentialis ἄν.

402. ὅπου καί. Sic bene quinque Regii. Vulgo ἀμέτρως, ὅ τι καί.

405. εἰσαΐοντες — ἦρα φέροιεν. Optima hæc & genuina eſt lectio, quam e pravis ſingulorum codicum concinnavi. In A. B. C. ἀντιόωντες — φέροιεν. E. ἀντιόωντο — φέροιεν. Cæſ. ἀντιόωντες — φέροντες. Denique D. εἰσαΐοντες — φέροντες. Prius optimum videtur: quatuor codicum conſenſu confirmatum φέροιεν ſumſi. Senſus eſt: *Neque finitimi, audita Regis morte, Colchis auxilium tulerint.* Vide infra 497. ἐσαθρήσαντας ἕκαστα. Si Colchi Regis necem celarent, ita ut facinoris fama ad regionis incolas non perveniret, manerent illi in eadem ſententia & Colchos omni ope juvarent. Itaque ut ab horum ſocietate finitimi ſeducerentur, neceſſe erat, ut illis mors Regis innoteſceret. εἰσαΐοντες igitur ſententiam illuſtrat, cui minime prodeſt ἀντιόωντες. Hujus enim notio in ἦρα φέροιεν continetur. *Colchis auxilium ferre* nihil aliud eſt, quam *Minyis adverſari.*

408. καὶ δ' ἂν — ὑπείξαιμι. Vulgo οὐδ' ἂν — ὑπείξομαι. In quatuor Regiis καὶ δ' ἂν repertum, quod verum eſſe ſententia oſtendit. Tum codices omnes & editiones primariæ ὑπείξομαι, metro titubante, cui melius, quam ſenſui, conſuluit Baſileenſis, invecto ὑπείξωμαι. Scripſit Poëta ὑπείξαιμι. *Ipſe vero Colchis arma inferendi neceſſitate ſolutus fuerim, quum mihi tranſitum non intercludent.* Rite procedit phraſis: οὐδ' ἂν φέροιεν — καὶ δ' ἂν ὑπείξαιμι. Perperam libri aliquot πτολεμίξειν. Genuinum eſſe ὑπείξαιμι, præter alia oſtendere poſſit conſenſus librorum in ſequen-

tis verbi ſcriptura per πτ, quæ in πόλεμος & derivatis fere locum non habet, niſi præcedente vocali brevi ob metrum producenda.

409. διατμήξωσι. Sic quatuor Regii. Vulgo διεξείργωσι, quod gloſſema ſapit, in E. & Cæſ. fœde depravatum, διεξίωσι. Supra 328. ὑπετμήξαντο κελεύθους.

410. ὑποσαίνων. Sic ſcriptum in A. C. D. E. Cæſ.

412. μητιάασθαι. Sic A. E. Vulgo μητίσασθαι.

416. Φαιδροῖς. A. B. D. Φαιδρῶς, ſuperſcripto altero in A.

417. Hæc intelligo, tanquam ſi plenius ſic ſcriptum eſſet; εἴ κέν πως πεπίθοιμι κήρυκας ἀπέρχεσθαι, καὶ συναρθμῆσαι τὸν Αψυρτον οἰόθεν οἶον τοῖς ἐμοῖς ἐπέεσσι. *Si forte præconibus perſuaſero, ut, quum frater meus acceſſerit, a nobis diſcedant, ſolumque eum mecum committant.* Si enim colloquio intereſſent præcones, opprimi non poſſet Apſyrtus. Erant autem illi præcones miniſtri publici templi Dianæ, quibus Medeæ cuſtodia mandata.

419. τόδε γ' ἔργον. A. B. E. τόδέ τ' ἔργον. Vulgo τόδε ἔργον.

421. ἠρτύναντο. Sic D. Vulgo ἠρτύνοντο.

426. μεταῦτις. Sic conjunctim in codicibus ſcriptum. Manifeſta imitatio loci Homerici de ſceptro Agamemnonis Ιλ. β'. 101. Confer Moſchum in Europa 37.

427. πολέσι μετά. Sic A. C. E. Vulgo πολέσιν.

434. Κνωσόθεν. Geminari non debet in hoc nomine litera ſibilans, ut e nummis & lapidibus conſtat. *Cnoſia regna* apud Virgilium, & *Cnoſia litora* apud Catullum accuratiores editiones exhibent.

435. ἡ δέ γε. Sic A. E. Vulgo ἡ δ' ὅτε.

438. ὥς κεν. Non minus bene ſcriberetur ᾧ κεν.

440. πέρι. Sic codices. Adverbium eſt, non præpoſitio.

445. Virgil. Æn. IV. 412.

Improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis?

454. ἤϊεν, ab εἶμι, πορεύομαι. Perperam vulgo ἦεν.

458. ἐπεβήσατο. Perperam vulgo ἐπεβήσετο. Vide Clarkium a Ιλ. β'. 35. Simili menda in ſequenti verſu Florentina editio habet πειρήσετο. Librariorum imperitiæ debentur iſtæ formæ δύσετο, βήσετο, εἴσετο, & ſi quæ aliæ hujus commatis in libris occurrunt, quas Græcitas non agnoſcit.

460. Perperam vulgo diſtinctus hic locus, & male poſita parentheſeos ſigna. Ordo eſt: πειρήσατο μύθοις εἶο κασιγνήτης, οἷα ἀταλὸς παῖς πειρήσαιτ' ἂν χαράδρης χειμερίης, ἣν οὐδὲ αἰζηοὶ διαπερόωσιν. In quatuor Regiis pro οὐδὲ δι', ſcriptum οὐδέ κεν, non male ad ſenſum, modo aptetur tempus verbi, reponendo περόωεν. Sed bonam per ſe vulgatam tuentur alii codices.

464. πυκινοῦ ἐξᾶλτο. Sic legendum. Vulgo πυκινοῖο ἐπᾶλτο. In D. & Cæſ. πυκινοῦ.

467. τυπέντος. D. πεσόντος.

470. Βρυγοί. Perperam in E. Φρυγοί. Tum codices omnes ἀντιπέρηθεν.

472. χερσὶ μέλαν. Sic D. E. Cæſ. recte. Vulgo χερσίν.

474. ἀργυφέην. Quatuor Regii hîc ἀργυρέην exhibent, merito damnatum ad III. 835. Solus E. ἀργυφέην.

477. ἐξάργματα τάμνε θανόντος. Tragicis μασχαλίζειν hoc dicitur, ut Sophocli in Electra 444.

ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς
ἐμασχαλίσθη.

Vide Heſychii interpretes ad V. μασχαλίσματα.

478. ἀπέλειξε φόνου. Perperam A. C. D. E. φόνον. V. ſeq. C. E. ἱλάασθαι. D. ἀλέασθαι. Noſtras lectiones tuetur auctor Etymol. M. in ἀπάργματα, p. 118.

480. κρύψε νέκυν. Sic bene editiones Florent. & Al-

dina: non, ut ceteræ, *κρύψεν*. Illud in A. B. E. Caſ. obſervavi. Sed Regii minus bene *νεκρὸν* habent. D. *κρύψεν νεκρόν*.

485. Κόλχων — *ϛόλον*. A. E. Κόλχον — *ϛόλον*. Non male, nec ſine quadam elegantiæ ſpecie.

490. *ἤντησε μεμαώς*. Sic bene Cæſ. Vulgo *ἤντησεν*.

491. *ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο*. E. ſine ſenſu, *ἀμφ' αὐτοῖσι*. Scribere poterat Poëta, ut III. 1172. *ἀμφ' αὐτῷ ἐμέλοντο*. Sed præſtat librorum lectio. *ἀμφὶ* & *περὶ* hoc ſignificatu cum ſecundo & tertio caſu perinde conſtruuntur.

492. *πυκινήν*. Sic Florent. editio & cod. Guelferb. Peſſime Aldus *πυκινῆς* edidit, quod non ceteræ ſolum editiones ſervarunt, ſed tenent etiam codices omnes mei, ex librarii errore. *ἔνθα δὲ ἑζόμενοι πυκινὴν βουλὴν μητιάασκον περὶ ναυτιλίης*. Ineptum eſt *βουλὴν περὶ πυκινῆς* (vel ut aliquot habent e meis libris *πυκνῆς*) *ναυτιλίης*.

496. *ᾧ ῥ' ἐπέχουσι*. Sic optime D. Ceteri Regii *ᾧ γ'*. Vulgo *ᾧ ἐπέχουσι*.

497. *ἐσαθρήσαντας*. Sic D. Vulgo *ἐπαθρήσαντας*.

498. *οὐχ ἕνα*. Sic codd. ſex, editiones Aldina & Pariſinæ. Stephanus e Florentina *οὐδένα*. V. ſeq. perperam codd. aliquot *οἷά τ'*. V. 502. *ἠδείη τέ κ' ἔπειτα*: & v. 503. E. *ἤνεσσαν*. Quæ diligentiæ meæ oſtendendæ magis, quam utilitatis, cauſa obſervo.

504. *ἐπεῤῥώοντ'*. Sic A. B. D. Cæſ. In E. *ἐπιῤῥώοντ'*. Perperam vulgo *ἐπεῤῥώωντ'*.

513. *ἐφορμηθέντες*. Perperam in D. *ἀφωρμηθέντες*. Similis menda in Dionyſii Periegeſi, e noſtro cluenda, v. 489.

ἑξείης δε πόροιο πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
Αψύρτου νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὁλκὸς,
τάς ποτε Κόλχων υἷες ΕΠΕΔΡΑΜΟΝ, *εὖτ' ἐμόγησαν*
ἴχνια μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.

Male ibi vulgo legitur *ἀπέδραμον*.

518. Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν. Straboni p. 502. Ἐγχέλιοι dicti. De ſitu tumuli Cadmi & Harmoniæ apud Enchelios Apollonio conſenſit Dionyſius Perieg. 387. ubi hæc de Adriatico ſinu:

-- -- ἐπὶ δ᾽ ἄσπετον ὁλκὸν ἄγουσα
Ἰλλυρικὴν περὶ χέρσον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης
οὐρέων τ᾽ ἠλιβάτων, τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
κεῖνον δ᾽ ἂν περὶ χῶρον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.
κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
ὁππότ᾽ ἀπ᾽ Ἰσμηνοῦ λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.

At tumulum illum in intimo ſinus receſſu ad Polam Iſtriæ urbem collocat Callimachus, fragm. CIV.

οἱ μὲν ἐπ᾽ Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ,
λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον
ἄστυρον ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν ΦΥΓΑΔΩΝ τὶς ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ᾽ ὀνόμηνε ΠΟΛΑΣ.

528. ἀειράμενοι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἀειρόμενοι.

532. ἱδρυνθεῖεν. Vulgo ἱδρυθεῖεν. Vide ad III. 1269.

536. ὥς κεν — πέληται. Male vulgo, non obſervata temporum ratione, πέλοιτο.

537. καταυτόθι una voce in codicibus, ut in Pariſina editione.

539. Poſt hunc verſum in recentioribus editionibus legitur iſte, genuinus quidem, ſed alieniſſimo loco perquam abſurde poſitus,

τυτθὸς ἐὼν ποτ᾽ ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.

qui nobis eſt 545. Verſus ille in editionibus Florent. & Aldinæ poſitus eſt poſt v. 540. quam ſedem occupat etiam in E. Prorſus abeſt in codd. A. C. D. In B. omiſſus quidem eſt in textu; ſed margo eum exhibet, cum ſigno il-

lius ſedem indicante poſt v. 539. Signum autem in litura eſt, eique alterum ſubfectum, verſum remittens poſt v. 547. Quamlibet e tribus indicatis ſedibus elegeris, quo fluctuantem illum verſum ſtabilias, illum exturbabit ſenſus, cui nullibi aptari poteſt, & ſpurius videbitur. Temeritatis crimen effugeret, qui iſtud de eo ferret judicium, ſuffragantibus tribus ad minimum codicibus: nec aliter diu exiſtimavi. Sed forte fortuna in librum incidi, ubi hunc Apollonii locum citatum reperi, longe aliter conſtitutum, quam eum uſque antehac legeram. Auctoris vero, doctrina non minus quam dignitate EMINENTISSIMI, ANGELI QUIRINI, Cardinalis Romani, ea fuit religio & modeſtia, ut nemo ſuſpicari poſſit optimi Poëtæ textum ab eo interpolatum fuiſſe; ſed lectionem illam, quam poſt eum ſecutus ſum, eruerat procul dubio Vir eruditiſſimus e codice aliquo præſtantiſſimæ illius Pontificiæ Bibliothecæ, cui præfectus fuit. Vide Primordia Corcyræ, p. 28. Jam cauſa omiſſionis illius verſus in aliquot codicibus, & omiſſionis in omnibus verſus 544. lectori in oculos incurrit. In codice D. permultæ ſunt lacunæ, ex eadem librarii oſcitantia: ille enim, quoties fere paucis interjectis duo verſus iiſdem vocibus finiuntur, intermedios omiſit.

546. *οὐ γὰρ ὅγ' ἠβήσας.* Quinque Regii *οὐδ' ἄρ' ὅδ' ἀκμάσας.* Metro congrueret *ἀκμάσσας.* Sed gloſſema eſt. *αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο.* Perperam vulgo *ἐνεέλδετο*, quæ abſurda compoſitio eſt. In A. & D. diviſim ſcriptum *ἐν εέλδετο*: in B. *ἐνέλδετο.* Ordo eſt, *οὐ γὰρ ὅγ' ἔλδετο ναίειν ἐν αὐτῇ νήσῳ.* Bene itaque reſcripſimus *ἐνὶ ἔλδετο.*

547. *κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο*, *ſubjectus ſuperbo imperio Nauſithoi.* *εἶναι ἐπί τινι*, *in poteſtate alicujus eſſe.* *ὀφρύες ſuperbiam* notat. Interpretis indiget Shawii ver-

ſio, *dominantis ſub ſuperciliis Nauſithoi*, quæ verba omnibus Hœltzlini tenebris obſcuriora ſunt. Tanti non erat novam verſionem facere.

565. Δυσκέλαδος non appellativum eſt, ſed proprium. An revera hoc nomine extiterit inſula, necne, aliis diſquirendum relinquo: ſed geminata copula, eam fuiſſe Poëtæ noſtri ſententiam, manifeſto oſtendit: eique potius quam Iſ. Voſſio fidem habuerim. *Celaduſſæ* apud Plinium nihil aliud eſſe videtur, quam corruptum e *Dyſceludos* nomen.

566. παρὰ Κέρκυραν. Sic bene Aldus. Florentina παρὰ, quod exhibent etiam A. D. E. Cercyram Aſopi filiam a Neptuno in Corcyram Phæacum, non in Melænam translatam fuiſſe, alii auctores tradunt. Vide Diodor. Sic. p. 316. 47. V. ſeq. pro κούρην, in D. Νύμφην.

573. Κερωτόν. Sic A. D. E. Vulgo Κερωσσόν.

577. ἀμφ' αὐτοῖς. Codd. ſex αὐτούς: minus bene. Vide ad III. 439.

579. ἀντικρὺ, ταῖς αὖτις — Sic A. B. E. Cæſ. In C. ταῖς δ' αὖτις. Vulgo τοὶ δ' αὖτις, quod exhibet D. & in B. margini adſcriptum eſt.

580. νήσου ἐπὶ κραναῆς. ἐπὶ, motum ad locum ſignificans, ſic cum genitivo conſtructum vide in Æſchyli Prom. v. 663. & quæ ad eum locum notavi.

582. αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ. Sic optime codd. A. B. D. E. Cæſ. Abſurde vulgo αὐδῆ ἐν γλαφυρῆ. — τό ῥ'. Sic ſcriptum in E. Vulgo τόῤῥ'. Vide ad I. 526. ubi eadem verſus clauſula, & ſequens integer extant.

586. οὔτε πόρους. Quatuor Regii & Cæſ. πόνους.

588. νίψειε. Sic bene Florent. editio, & ex ea ceteræ. Plerique codd. νίψειεν. In D. a prima manu νίψεις. Poſtmodo ν ſuperſcriptum.

591. Πέρσης. A. B. Πέῤῥης. In hoc alteri ρ ſuperſcri-

ptum ε. In E. Πέῤῥη τε. Ex Atticiſmi uſu error imperitorum librariorum ortus, qui crediderunt Πέῤῥη ſcribi debere, ut Τυῤῥηνὸς pro Τυρσηνός: ἄῤῥην pro ἄρσην. Fuit autem Πέρση Oceani filia & Tethyos, quam Heſiodus Theog. 356. Perſeïdem proprio nomine, non patronymico, vocat:

Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε.

& 955.

Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη

Περσηΐς Κίρκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.

Homero, Odyſſ. κ'. 139. eadem illa Oceani filia Πέρση appellatur:

Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.

Hecate autem Dea πατρωνυμικῶς appellatur Περσηΐς, ut III. 467. 478. & alibi, quia Perſæ Titanis filia erat. Apollodorus: Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας Ἑκάτη. Heſiod. Theog. 409.

Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν - - - - -:
γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέρσης
ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε.

596. ἔς τ' ἴβαλοι. Vulgo minus bene ἐς δ' ἴβαλον. — ἔς τε, *donec*, ut 690. 849. & alibi.

597. τυπείς. Gloſſema πληγεὶς, fruſtra renitente metro, genuinæ lectionis locum occupavit in quatuor Regiis.

599. πολυβενθέος. Sic Florent. editio, bene. Aldina & Pariſina πολυανθέος, qua in menda conſentiunt ſex mei codices.

601. τανύσσας. Sic B. D. E. Cæſ. Vulgo τανύσας. A. C. τανύσσαι. Vide infra 771. Virgil. Æn. VI. 239.

Quam

Quam ſuper haud ullæ poterant impune volantes
tendere iter pennis.

602. μεσηγύ. In D. μεσσηγύ. Vulgo μεσηγύς.

604. ταναῆσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι. Perperam A. D. E. τανασῖσιν. In Florent. editione ταναῆσιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν: quod nobis Heliades repræſentat, tanquam aves, arborum ramis inſidentes. Melius illis foret, ſi ſub arboribus ſederent, ὑφήμεναι, quomodo ſcribendum eſſe olim arbitratus fui. Nam quod ἐφήμεναι vertunt *indutæ*, id quovis nomine appellari ſinam, modo ne interpretatio dicatur. *Indutæ* eſſet ἐφειμέναι, ἐπιειμέναι: ſed ἐφήμεναι nihil aliud eſt quam *inſidentes*. In Aldina, Pariſina, Baſileenſi, ἀείμεναι, quam lectionem quinque exhibent codices. Hoc vero quid ſit juxta cum ignorantiſſimis ſcio. Denique in D. extat perſpicue ſcripta illa lectio, quam ſecutus ſum, ἐλιγμέναι, *involutæ*, *indutæ*. Participium ἐλιγμένος eodem ſignificatu occurrit in Homerico in Mercurium hymno, v. 304.

σπάργανον ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἐλιγμένος.

Perinde autem eſt, utra conſtructione dicas ἀμφελιγμέναι τὰ σώματα αἰγείροις, aut ἀμφελιγμέναι τοῖς σώμασιν αἰγείρους. Lectionem hanc ſenſui & linguæ ſatisfacientem, codicisque auctoritate firmatam recipere debui. Supereſt tamen aliquid quod ſcrupulum injicere poſſit, nempe vox βλεφάρων, Heliadibus, poſtquam in arbores mutatæ fuerunt, non amplius conveniens. Aliter Ovidius:

Inde fluunt lacrimæ: ſtillataque ſole rigeſcunt
de ramis electra *novis*.

Sed, licet populis involutas, eas dicit Poëta μύρεσθαι κινυρὸν μελέας γόον: fingit itaque flebiles puellas arborum cortice velatas, ſub eo tegmine & priſtinos ſenſus, eundemque corporum habitum, ſervaſſe. De Phaëthontis ſororum numero inter auctores non conſtat. Hyginus fabula-

rum initio, quatuor recenſet: Fab. CLIV. ſeptem: Heraclitus περὶ ἀπίστων Cap. 37. tres, quarum nomina ſunt Φοίβη, Λαμπετὼ, Αἴγλη. Eoſdem, quos Heraclitus, auctores ſecutus eſt Ovidius, qui trium tantum meminit. Duarum apud illum nomina ſunt, Phaëthuſa, eadem, quæ Φοίβη: Lampetie, eadem quæ Λαμπετώ: tertiæ, quæ Αἴγλη, nomen non indidit.

606. βλεφάρων. In cod. D. qui optimum ἐλιγμένοι modo ſuppeditavit, abſurda hic obſervatur lectio, λεχέων.

608. Sic vulgo leguntur hi verſus:

εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαίνης ὕδατα λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο.

Lectionem codicis A. prætuli, in quo κλύζῃσι — οἴδματι — πνοιή. In B. C. E. Cæſ. κλύζῃσι: in D. κλύζουσι. E. οἴδματι. C. D. οἴδματα.

610. Comparetur cum noſtro Dionyſius Perieg. 288.

— — — καὶ δώματα Κελτῶν,
ἀγχόθι πηγάων καλλιρόου Ἠριδανοῖο·
οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ἡλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμεναι αἰγείροισι
δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Succini natura melius Apollonio cognita fuit: non enim ab arboribus delapſum excipitur; ſed marinis ejectum fluctibus in litore colligitur. Vide Philoſtrati Imagines L. I. cap. XI. ἐς Ἠριδ— Quatuor Regii ἐπ' Ἠριδ—

613. συμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἐμφέρεται.

616. Λακέρεια, πόλις Θεσσαλίας. Vide Pindarum Pythion. γ'. 59.

617. Ἀμύροιο. Perperam tres Regii Ἀμύνοιο. Vide I. 596.

621. περὶ βληχρόν. Sic diviſim ſcriptum in plerisque codicibus. περὶ aut cum βαρύθοντες, aut cum ὀδμῇ jungi poteſt.

627. εἰσανέβησαν. Vulgo εἰσεπέρησαν, quod in nullo codice reperi. Solus D. proxime ad vulgatam lectionem ἐξεπέρησαν. Ceteri quinque εἰσαπέβησαν.

628. μετανίσσεται. Sic D. In E. & Cæſ. μετανείσσεται.

631. ἐπερεύγεται. Male tres Regii ἀπερεύγεται.

634. ἵει ῥόον. Sic codices ſex. Vulgo ἱεὶς ῥόον.

636. ἀθέσφαται. Sic A. D. E. Vulgo ἀθέσφατον.

637. ἀπορώξ. In pronunciando ρ geminatur. Sic unico ρ ſcriptum a prima manu in Mediceo.

639. εἰσβαλέειν. Quinque Regii εἰσβάλλειν.

640. καθ᾽ Ερκυνίου. In quatuor Regiis κατ᾽ Ερκυνίου.

644. τὴν οἶμον. Sic quinque Regii. Perperam vulgo τήνδ᾽—

646. ἐννεσίῃσι. Sic codices mei ſex & Mediceus. Vulgares libri αἰνεσίῃσι.

648. νισσομένοισι. Sic D. & Cæſ. In E. νεισσομένοισι.

654. Αἰθαλίην. Latinis Ilva: nunc *Elva*. Perperam in D. Οἰχαλίην.

657. εἴκελαι, ſcilicet αἱ ψηφῖδες. Male vulgo legitur εἴκελοι.

658. Αργῷος. Perperam A. B. C. E. Αργαῖος. In B. margini adſcriptum Αργῷος. Strabo p. 342. Ἐστι δὲ κατὰ τὴν Αἰθαλίαν λιμὴν Αργῷος ἀπὸ τῆς Αργοῦς, ὥς φασιν. ἐκεῖσε γὰρ πλεῦσαι τὴν τῆς Κίρκης οἴκησιν ζητοῦντα τὸν Ἰάσονα, τῆς Μηδείας ἐθελούσης ἰδεῖν τὴν ΘΕΙΑΝ. καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποστλεγγισμάτων παγέντων, ἃ ἐποίουν οἱ Αργοναῦται, διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ψήφους. Male vulgo apud Geographum legitur τὴν θεάν; nec interpreti mendæ ſuboluit, vertenti, *quam deam Medea cupiebat viſere.* Vertendum, *cupiente Medea amitam viſere.* θεία, *amita*, patris ſoror. Præterea mendoſum eſt quod vulgo legitur ἀποστλελεγγισμάτων. Recte auctor libri περὶ

θαυμασίων ἀκουσμάτων Ariſtoteli tributi, p. 107. editionis Sylburgii: καὶ ἐν τῇ Αἰθαλείᾳ δὲ νήσῳ, τῇ κειμένῃ ἐπὶ τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει, ἄλλα τε δεικνύουσι μνημεῖα τῶν ἀριστέων, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ψήφων δὲ λεγόμενον. παρὰ γὰρ τὸν αἰγιαλὸν ψήφους φασὶν εἶναι ποικίλας. ταύτας δὲ οἱ Ἕλληνες, οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες, λέγουσι τὴν χροιὰν λαβεῖν ἀπὸ τῶν στλεγγισμάτων, ὧν ἐποιοῦντο ἀλειφόμενοι. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων τῶν χρόνων, οὔτε πρότερον ἑωρᾶσθαι μυθολογοῦσι τοιαύτας ψήφους, οὔθ᾽ ὕστερον ἐπιγεγενημένας.

673. οὐδὲ μὲν οὐδ᾽-- Perperam in E. οὐδέ μιν. — ἄλλο δ᾽ ἀπ᾽ ἄλλων. Sic Florent. editio, & ex ea ceteræ; quam bonam lectionem exhibent Cæſ. & ſolus e Regiis E. Tres cum Mediceo ἄλλο δ᾽ ἐπ᾽ ἄλλων. D. ἐπ᾽ ἄλλῳ.

676. προτέρης ἐξ ἰλύος. Sic bene ſex mei codices & Mediceus. Vulgo προτέρους. V. ſeq. vulgo legitur ἀρηρεμένους. Vide ad I. 787.

687. καταρέξασα. Sic ſcriptum in E.

691. κέλευσεν. Sic D. Vulgo κέλευεν.

693. ἀΐξαντες. Sic Florent. editio, & ex ea ceteræ. Sed codd. omnes ἀΐξαντε, quod tamen, ob hiatum, minus probo.

695. ἀμφοτέραις. A. E. ἀκροτέραις. D. ἀκροτάταις.

697. κλάνεν. Perperam duo Regii κλάνον.

703. νηλειεῖς. Sic bene A. C. E. Vulgo νηλεεῖς. Quod reponebat Vir doctiſſimus e conjectura, νηλιτεῖς lex metri reſpuit.

708. μείλισσε fine importuno ν ſcriptum in D. E. Mox perperam in A. ἐξκαλέουσα.

709. παλαμναίων ἱκεσιάων: id eſt, τῶν ὑπὲρ φόνου γιγνομένων. Varias ſignificationes habet nomen παλαμναῖος. Et primo quidem eſt φονεὺς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελὼν, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ. Tum παλαμναῖοι dicuntur Furiæ,

quæ homicidas exagitant, a cæſorum manibus immitti creditæ veteribus: ut in iſtis Cyri verbis apud Xenophontem K. Π. p. 655. τὰς δὲ τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν; οἵους δὲ ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΥΣ τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι; Jupiter ipſe Παλαμναῖος dicitur, ὁ τοὺς φονέας τιμωρούμενος. Juxta primam ſignificationem τὸ παλαμναῖον ſubſtantive μίασμα notat, ut apud Euripidem Iphig. T. 1226. μὴ παλαμναῖον λάβω;

712. μελίκτρά τε. In Guelferb. codice μελίκρατά τε, quod nec in Mediceo, nec in ſex meis repertum. *Longe pulcherrimam* hanc lectionem vocat Pierſonus ad Mœridem p. 255. quanquam vulgatam *recte defendi poſſe* fateatur. Mihi cum καῖεν vel δαῖεν non placet μελίκρατα. Florent. editio δαῖεν: codices ſex καῖεν.

714. παύσειεν. Sic bene Pariſina editio, & ex ea Stephanus, ut in quinque Regiis & Cæſ. ſcriptum. Primariæ editiones ſolœce παύσησιν, quod, pro ea qua erat vanitate & imperitia, revocavit Hœltzlinus.

717. ἐμφύλῳ. Vulgo ἐμφυλίῳ, contra metri legem: υ enim in hoc nomine longum eſt. Vide infra 725. I. 865. In Orphicis 1160.

— — — — νῦν αἰὲν Ἐριννὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται.

Homerus Odyſſ. ο'. 273.

οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
ἔμφυλον.

720. μύθῳ. Vulgo μύθοις. Illud præferunt codices mei ſex & Mediceus.

723. ἱδρύνθησαν. Quatuor Regii & Cæſ. ἱδρύθησαν.

724. δῦνε ſine importuno ν recte ſcriptum in D. -- ἐρ-

μαίνουσαν. Sic optime E. Vulgatum ὁρμαίνουσα, quod non alio referri poteſt quam ad μνῆστις, ſenſu caret. ἢ γὰρ φροντίζουσαν αὐτὴν δῦνε φρένας μνῆστις ἀεικελίη ὀνείρων. Eleganter accuſativus perſonæ poſitus pro genitivo, vel dativo, familiari Poëtis conſtructione, cujus exempla congeſſi ad Æſchyli S. Th. 836. Heſychius: ὁρμαίνοντα, διανοούμενον. ὁρμαίνων, φροντίζων, ἐν διανοίᾳ ἔχων.

728. μαρμαρυγῇσιν — χρυσέην ἵεσαν αἴγλην. Ovidius Am. III. 3. 9.

Argutos habuit, radiant ut ſidus, ocellos.

ad quem locum vide Burmanno notata.

736. παισὶ Φρίξοιο. Sic D. E. Cæſ. Vulgo παισίν.

738. ἐλέηρεν. Male vulgo ἐλέαιρεν.

742. ἔργ᾽ ἐτέλεσσας. Sic A. B. E. venuſte & more antiquo. Perperam vulgo ἔργα τέλεσσας. Eadem ratione III. 1361. πάντ᾽ ἐφαάνθη edidimus, quod procul dubio exhiberent, ſi qui reperirentur, emendatius ſcripti codices.

743. ἐμεῖο. Sic recte edidit Stephanus, ut in codicibus ſcriptum eſt. Hic iterum ſe prodit ſtolidus Hœltzlini livor, qui pravam lectionem ſequi maluit, quam H. Stephano aliquid debere. ἐμοῖο e prioribus editionibus revocavit.

746. ἀείραο. Sic quinque Regii & Mediceus. Vulgo ἀνείραο.

758. λαιψηρῇσι. Sic quatuor Regii bene. Vulgo λαιψηροῖσι.

769. Φαιήκιδα νῆσον. Perperam codd. aliquot Φαιήκων νῆσον.

771. τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. His celerrimus volatus non minus exprimitur, quam ſi ſcripſiſſet Poëta τιναξαμένη. Supra 601. διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας οἰωνός. Has lectiones ſollicitaret forte quis, ex iis quæ docte ad Oppianum obſervavit Arnaldus, Lect. Gr. p. 198. Nullus

volatus fieri poteſt, niſi expanſis alis; nec *τανύσσασθαι* ſimpliciter volatum illum ſignificat, qui expanſis & immotis alis fit, quem nos *planer* dicimus, quo alioqui perniciſſime ferri alites videmus. Sed Cynæg. I. 282. Arnaldi emendationem probo, quia rus ſapere mihi videtur *ταναῇσι τανυσσόμενος πτερύγεσσι.*

774. *ἐννεσίῃς.* Sic B. D. Cæſ. Mediceus. Vulgo *αἰνεσίῃς.* In A. librarii errore hujus verſus initium & præcedentis finis deſunt, binis ſic in unum contractis:

πρώτην δ᾽ εἰσαφίκανε Θέτιν εἰς ὧ νέεσθαι.

ὦρσε ſine *ν* in D. ſcriptum.

775. *ἐδύσατο.* Vulgo *ἐδήσατο.* Illud dant A. D. In E. *ἐδύσσατο.* C. mendoſiſſime *ἰάσατο.*

778. *ὄφρα δὲ καὶ τῷ.* Hanc Florentinæ editionis lectionem habent Mediceus, Cæſ. Guelferb. In A. B. C. *ὄφρα δὲ καὐτῷ.* In E. *ὄφρα δὲ καὶ αὐτῷ.* In D. *ὄφρα καὶ αὐτῷ.*

781. *θεάν.* Minus bene tres Regii *θεά.*

782. *ἆσσον ἰεῖο.* Perperam vulgo *ἰοῖο.*

785. *οἵ τ᾽ ἄλλοι.* Vulgo *ἠδ᾽ ἄλλοι.* Cæſ. & Mediceus *οἱ δ᾽ ἄλλοι.* Vide ad III. 58.

786. *οἵως τε.* Sic Florent. editio: quæ optima lectio in ſolo Guelferbytano codice reperta. Mediceus & ſex mei *οἵη τε* habent. Hoc prætulit Aldus, & ex eo ceteri editores, excepto docto noſtro H. Stephano, cui merito ſuo placuit Florentina lectio, idcirco Batavo reprobata.

791. Juno apud Homerum de Thetide eadem fere dicit, Ἰλ. ώ. 59.

— Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
θρέψα τε, καί ῥ᾽ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ᾽ ἀθανάτοισι·
πάντες δ᾽ ἀντιάασθε, θεοὶ, γάμου.

795. *ἀθανάτῃς.* Sic D. Perperam in tribus Regiis *θνη-*

τοῖσιν, ſolemni librariis errore, ex prava pronunciatione η & οι confundente, qua de re ſæpius jam monui.

796. ἐμὲ αἰδομένη. Vulgo ἐμέ τ'— Inſertam copulam non agnoſcunt quatuor Regii.

801. πέπρωται. Sic quatuor Regii, Cæſ. Med. editiones Aldina, Pariſ. Baſil. bene. In aliis πέπρωτο.

807. τέκνα τε φιτύσαιο. Primùm τε habent codices omnes, & Florent. editio, e qua perite ab H. Stephano revocatum, quum Aldus & qui eum ſecuti ſunt δὲ edidiſſent. Hœltzlinum a Stephano edoceri non paſſus eſt livor. Deinde φιτύσαιο habent C. & Cæſ. perſpicue & emendate ſcriptum. In B. & Med. tranſpoſitis vocalibus φυτίσαιο. In Guelferb. φυτύσαιο. Cæteri, ut vulgò, mendoſe & barbare φυτήσαιο. Nam φυτάω vox græca non eſt. Legitima verbi forma eſt φυτεύω, prima ſemper correpta. Sed φιτύω diverſæ formæ, ejuſdem vero ſignificationis, primam ſemper producit. Vide Miſcell. Obſerv. T. II. p. 196. ubi te docebunt congeſta exempla, in hujus verbi ſcriptura ſæpiſſime a librariis peccatum fuiſſe. Moſcho, in Europæ fine, e Cæſ. codice illud reſtituimus:

— ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας.

In ſcholiis autem ſcribendum: φιτύσαιο δὲ, ἀντὶ τοῦ φυτεύσαις, καὶ βλαστήσαις. Gloſſa etiam φυτεύσαις. — θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα. Vulgo εἰς δαῖτα κάλεσσα. Vide ſupra ad 742. ἐς habet D. in quo, librarii errore, ἐς δῶμα κάλεσσα.

808. σέλας ἀνέσχον. Matris ſcilicet functa officio. Jocaſta apud Euripidem, a Scholiaſte laudatum, Phœn. 354.

ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ.

814. Ideo Lycophron v. 174. Achillem vocat
τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην Κυταιϊκῆς
τῆς ξεινοβάκχης.

817. ἐπι-

817. ἐπινίσσεται. Sic D. Vulgo ἐπινείσεται. In Cæſ. ἐπινείσσεται.

819. πρήσονἰα. Sic A. D. E Futurum participii verbi πρήθω. Male vulgo πρήσσονἰα. Cum παύομαι, λήγω, λωφῶ, aliisque ejuſdem ſignificationis verbis, eleganter participia junguntur, ſed ea fere temporis præſentis. Mallem hic legere λωφήσειν πρήθοντα, quo quidem refertur gloſſa καίονἰα.

823. ἴασι, & mox ἰάσῃς. Perperam in Stephani editione ἴασσι & ἰάσσῃς. Prius in Batava editione correctum, relicto altero. In D. & Cæſ. ἰάσῃς. Sed in his ad codices non adtendendum. Vide Clarkium ad Ιλ. δ΄. 42.

826. ἀναβρέξασα. Codices, & editiones ante Batavam omnes habent ἀναβρώξασα. Mendam ex Homero recte ſuſtulit Hœltzlinus. Odyſſ. μ΄. 240.

ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Ad quem locum hæc tradit Euſtathius p. 1719. l. 56. τὸ δὲ ἀναβρόξειε ταὐτόν ἐσἰι τῷ ἀναῤῥοιβδεῖν. ἄμφω δὲ ἴσον δύνανἰαι τῷ ἀναῤῥοφεῖν — θέμα δὲ τοῦ ἀναβρόξειεν ἄχρησἰον, τὸ βρόχω. ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχθος ἐπὶ λαιμοῦ, καὶ βροχθίζειν, τὸ διὰ τοῦ τοιούτου βρόχθου προάγειν.

828. ἣν τίκε Φόρκῳ νυκτιπόλος Εκάτη. Sic quinque Regii, Cæſ. Medic. Guelferb. Mendoſe vulgo ἣν τίκε Φόρκυν, νυκτιπόλος θ᾽ Εκάτη. Diverſæ formæ ejuſdem nominis ſunt Φόρκος, Φόρκου: Φόρκυν, Φόρκυνος: Φόρκυς, Φόρκυος. Poſtrema hæc apud Heſiodum occurrit Theog. 270. 333. Media apud Homerum ſæpe. Φόρκος legitur apud Apollodorum, Bibliothecæ L. I. cap. 2. Πόνἰου δὲ καὶ Γῆς Φόρκος. Phanocles in Analectis noſtris T. I. p. 414.

ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
πέτρας, καὶ Φόρκου σἰυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.

Ad quem locum Apollonii emendatio jam propoſita fuit.

Eadem forma Latinis Phorcus appellatur marinus ille Deus. Virgil. Æn. V. 240.

Nereïdum Phorcique chorus, Panopeaque virgo.

Noſter autem in Scyllæ genealogia Homerum, quem ſequitur, illuſtrat: Odyſſ. μ'. 124.

ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν,
μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.

834. ἠδὲ θύελλαι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἠέ. Sæpe commutantur hæc voculæ. Vide ad II. 1175. mox v. 847. ubi editiones bene ἠὲ βολάων habent, in D. ſcriptum ἠδέ.

851. εὗρε. Sic D. E. Cæſ. Medic. & primariæ editiones. Male in recentioribus εὗρεν.

854. ἔμπεδον. Hic valet ἀσφαλῶς, ἀληθῶς, φανερῶς. Vide Heſychium in ἔμπεδα. Infra 1429. bene exponas φανερῶς. 1389. poſitum eſt pro ἀληθῶς. Cognatæ omnes illæ ſignificationes.

858. ἐφετμῆς. Vulgo ἐφετμαῖς. Illud præferunt codices ad minimum ſeptem.

859. πασσυδίη. Sic quinque Regii. Vulgo πανσυδίη.

861. ῥυσόμεναι. Sic bene Cæſ. ut etiam in Medic. a manu ſecunda ſcriptum. Vulgo ῥυσσόμενοι. D. ῥυσάμεναι. Ceteri quatuor Regii ῥυσέμεναι.

865. ἐδύσατο. Sic A. B. E. Cæſ. Med. Perperam vulgo ἐδύσσατο. In D. ἐδήσατο.

869. Unde hæc ſumta ſint, nuper didicimus Præſtantiſſimi Ruhnkenii beneficio. Homericum in Cererem Hymnum ob oculos habuit Noſter, ubi eodem modo Demophon a Cerere educatus narratur. Ut prompta ſit lectori comparatio, antiquioris Poëtæ locum integrum apponam:

ὣς ἡ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Δημοφόωνθ', ὃν ἔτικτεν ἐΰζωνος Μετάνειρα,

ἔτρεφεν ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἶσος,
οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος. Δημήτηρ
χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
ἡδὺ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.
νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει, ἠΰτε δαλὸν,
λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο,
ὡς προθαλὴς θελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἐῴκει.
καί κεν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε,
εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
σκέψατο, κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρὼ,
δείσασ' ᾧ περὶ παιδὶ, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον Δημοφόων, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
ὣς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' ἄϊε δῖα θεάων.
τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ,
παῖδα φίλον, τὸν ἄελπτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτε,
χείρεσσ' ἀθανάτῃσιν ἀπὸ ἕο θῆκε πέδονδε,
ἐξανελοῦσα πυρὸς, θυμῷ κοτέσασα μάλ' αἰνῶς.

In Batava editione, typothetæ errore, σάρκος excuſum, quam mendam eximere noluit Oxonienſis Magiſter.

873. ἀνεπάλμενος. Vulgo ἀναπάλμενος. Illud dant D. & Guelferb. & in eo conſentiunt codices omnes, II. 825. Hujuſmodi compoſitorum præpoſitiones ſæpe commutarunt librarii. In Bionis Idyl. II. ἐπάλμενος fuerat editum, ubi nunc recte legitur de Cupidine:

οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῶ
ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

877. Virgil. Æn. II. 794.

Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno.

880. τῷ μὲν ἀμηχανίη δῆσε φρένας. Vulgo μιν — δῆσεν

legitur. μὲν in quatuor Regiis repertum. In iiſdem, in Cæſ. & in Guelferb. δῆσε. τῷ μὲν, id eſt τῷ Πηλεῖ. μὲν & ἀλλὰ καὶ ſibi invicem reſpondent.

888. ἄλλα τε πάντα. Perperam in quinque Regiis ἄλλα τε πόντῳ.

890. εἴρυσσαν. Vulgo εἴρυσαν. Illud jamdudum a me repoſitum, ſic in Guelferb. ſcriptum eſſe nunc comperio. Vide ſupra ad 237

892. ἀνθεμόεσσαν, *floridam*. Appellativum eſt, non proprium nomen. In Promontorio Minervæ Sirenum quondam ſedes fuiſſe perhibetur. Homeri tamen Scholiaſtes inſulam Ἀνθεμοῦσσαν nomine agnoſcit ad Odyſſ. μ'. 39.

895. Ἀχελώῳ. Sic bene quinque Regii. Vulgo Ἀχελωΐῳ.

897. πορσαίνεσκον. Vulgo πορσύνεσκον. Illud ex Etymol. M. repoſui, & ſic in Medic. ſcriptum eſſe nunc comperio: nec aliter in Guelferb. ſcribi debuit, ubi πρεσίνεσκον.

898. De Sirenibus operæ pretium erit legiſſe, quæ congeſſit Vir elegantis ingenii, Janus Broukhuſius ad Tibullum p. 361.

908. ὄφρ' — ἐπιβρεμέοιτο. Sic omnino legendum, ne in ſolœciſmum incurrat oratio. Vide ad 243. ὄφρα & ἵνα cum optativo ſemper apud noſtrum conſtruuntur, præcedente verbo temporis præteriti. Præter exempla in ſuperioribus obſervata vide I. 822. 918. 1118. IV. 871. quibus infinita alia addi poſſent, quæ ſingulæ oſtendunt paginæ. Vulgo ἐπιβρεμέωνται. In quatuor Regiis & Guelferb. ἐπιβρεμέονται. Quod autem in Oxonienſi comparet, ἀποβρομέωνται, id ſupinitatis eſt Shawianæ.

914. Βούτης. Librariis qui Regios codices deſcripſerunt monſtroſum quid huic nomini ſubeſſe viſum fuit: ei quatuor μούσης ſubſtituerunt; unus in D. μούση.

918. ἀνερείψατο. Vulgo, ſatis inepte, e neſcio cujus,

ſive librarii, ſive primi editoris emendatione, ἀνετρέψατο. Quinque Regii ἀνερύσατο. In Cæſ. ſcriptum ἀνερέψατο, unde facile veram lectionem reſtitui ἀνερείψατο. In Medic. quoque & Guelferb. ἀνερείψατο. Vide ad I. 214.

930. σφιν. Quatuor Regii & Cæſ. σφι.

931. ὄπιθε πτέρυγος. In D. ὄπισθε. Vulgo ὄπιθεν.

932. πλαζκτῆσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν. Sic optime B. Eadem ſcriptura in A. C. D. niſi quod ἔρυσαν habent. Vulgo πλαζκτῆσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρύσσαι. In D. ἔρυσαν: cetera, ut vulgo.

933. εὐδιόωντες. In B. εὐδιόωντος, ut ſcribendum eſſe confidenter affirmat Arnaldus, Lect. Gr. p. 243. ſed egregie fallitur Vir eruditus. ἁλὸς generis eſt ſequioris & cum εὐδιόωντος jungi nequit. Tum verbum εὐδιάω, tam mari vectis & piſcibus, quam ipſi mari aptum eſt. Vide I. 424. II. 903.

934. ἑλίσσωνται. Sic bene Cæſ. Vulgo ἑλίσσονται.

935. ἐρώμενοι. Male quatuor Regii ὁρμώμενοι.

938. κελεύθους. Sic quinque Regii. Vulgo κέλευθον.

939. ἐνιχρίμπτεσθαι. Sic quinque Regii. Vulgo ἐνιχρίμψεσθαι. Guelferb. ἐνιχρίμψασθαι.

943. κόπτε ῥόος. Sic olim ſcripſeram. Vulgo κόπτεν. Nunc in Guelferb. codicis collatione reperio κόπτε ῥόον, partim bene, partim male. Cæſ. quoque ῥόον habet.

944. ἐπιμαχλάζεσκεν. Sic quatuor Regii & Cæſ. Vide ad II. 570. 1266.

952. μεταχθονίην. Sic A. E. Vulgo μεταχρονίην.

953. ὡς αἵ. Sic C. D. E. Medic. editiones veteres quatuor. Primus ὡς καὶ edidit Stephanus: conſulto ne, an typothetæ errore, neſcio. Veterem lectionem revocavi. Elegans articuli repetitio: αἱ δ', ὥστ — ὡς αἵ, ut I. 536. 540. Mutationi occaſionem dedit ſequens verbum in ſingulari numero πίμπε, quod ab ἄλλη pendet.

955. *ζέεν ὕδωρ.* Vulgo *θέεν.* Certiſſimam emendationem J. F. Facii recepi, pag. ultima Epiſtolæ criticæ in aliquot Orphei & Apollonii loca, quæ prodiit Erlangæ A. 1772. in 4°. Quia forte libellus ille extra Germaniæ fines paucis literatis innotuit, integram docti Viri adponam obſervationem. " *ἐρευγόμενον ὕδωρ* & *θέεν* ſibi invicem „ non reſpondere, *aures* ſtatim ſentiunt. Qui *θέειν* & *ζέειν* „ ſæpiſſime a librariis inter ſe permutari ſcit, ni fallor, „ adſenſum præbebit huic correctioni,

— *περὶ δέ σφιν ἐρευγόμενον* ZEEN *ὕδωρ.*

„ Homerus Iλ. φ'. 365.

ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ.

Hactenus ille. *ζέεν* Poëtam ſcripſiſſe, non auribus, ſed menti oſtendunt verſus 942. & ſequentes. *ζέεν* in *ῥέεν* mutatum vidimus ad I. 1262.

961. *ἤμχτος αἶσα*, periphraſis eſt, & nihil aliud ſignificat, quam *ἦμαρ*, ut apud Homerum Odyſſ. τ'. 84.

— — — *ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.*

Euſtathius exponit, *τουτέστιν ἐλπὶς περιφραστικῶς.*

974. *καλαύροπα.* Sic D. Cæſ. Med. Guelferb. recte. Vulgo *καλάβροπα.* Vide Heſychii interpretes ad hanc vocem.

978. *χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον.* Vera & legitima hæc eſt ſcriptura. In D. *χρυσείοις κεράεσσιν.* In E. *χρυσέοις κεράεσσι.* Cæſ. etiam & Medic. habent *κεράεσσι.* Vulgo *χρυσέοισι κεράεσι.* Poëtica forma eſt *κεράεσι*, in qua ſemper corripitur α, quod in alia ejuſdem nominis forma *κεράασι* producitur.

984. *ἵλατε Μοῦσαι.* Formula deos placandi, & veniam poſcendi, ſi quid temere dictum, quod iram eorum concitare poſſit. Vide II. 708. Hic autem Aratum imitatur Noſter, Phæn. 637.

Ἄρτεμις ἱλήκοι· προτέρων λόγος, οἵ μιν ἔφαντο

ἑλκῆσαι πέπλοιο, Χίῳ ὅτε θηρία πάντα
καρτερὸς Ὠρίων στιβαρῇ ἐπέκοπτε κορύνῃ
θήρης ἀρνύμενος, Χίῳ χάριν Οἰνοπίωνι.
ἡ δέ οἱ ἐξαυτῆς ἐπετείνατο θηρίον ἄλλο,
νήσου ἀναρρήξασα μέσας ἑκάτερθε κολώνας,
σκορπίον, ὅς ῥά μιν οὖτα, καὶ ἔκτανε πολλὸν ἐόντα,
μειότερος προφανείς· ἐπεὶ Ἄρτεμιν ἤκαχεν αὐτήν.
τοὔνεκα δὴ καὶ φασὶ περαιόθεν ἐρχομένοιο
σκορπίου, Ὠρίωνα περὶ χθονὸς ἔσχατα φεύγειν.

Quamvis longiuſculum, integrum locum appoſui, tum quia amœnam continet *μυθολογίαν*, tum quia in eo quædam emendationis indigebant. V. 2. Χίῳ primitivum eſt, inſulæ nomen: at v. 4. gentile eſt & contractum ex Χιῴ, ideó primam producit. V. 5. ἐξαυτῆς adverbium eſt. Heſychius: ἐξαυτῆς, παραυτίκα. Poterat ſignificatio illa e probatioribus auctoribus confirmari, ut Polybio apud Suidam, & Oppiano Ἁλ. α'. 782. Κυν. δ'. 418. V. antepen. *μειότερος* ad rei veritatem, & phraſeos elegantiam lego: ſtatuitur oppoſitio inter Orionem πολλὸν ἐόντα, & ſcorpium, puſillum animal. Denique ἐρχομένοιο dat cod. Regius.

994. ἀγανῇσιν. Sic B. D. Cæſ. Med. Guelferb. A. e correctione. Vulgo ἀγανοῖσιν. Depravatiſſima lectio in tribus Regiis obſervata: ἐξ ἀλός. ἢ δάμνησιν.

1017. κούφῃσι. Sic quinque Regii. Vulgo κούφαισι. Cæſ. κούφοισι.

1018. ἐμοί. Quinque Regii minus bene ἐμοῦ.

1019. μαργοσύνης. In D. μαχλοσύνης, e gloſſemate, ut videtur, ad reſtringendum alterius nominis ſenſum, qui paullo laxior eſt. Alioqui μαχλοσύνη vox eſt poetica, & bonæ notæ. Vide Suidam.

1021. ἐγών. Perperam D. & Cæſ. ἐγώ. Vide ad III. 262.

1022. ἀφορμήθην. Sic B. Vulgo cum augmento ἀφωρμήθην. A. D. E. ἐφορμήθην.

1023. τῆσδε φυγῆς. Perperam duo Regii τῆς γε.

1026. τεόν τε. Sic omnes Regii, bene. Vulgo τεὸν δέ. — σοὶ δ'. In E. τοὶ δ'. Vide ad I. 416.

1030. ἐναμοιβαδίς. Sic Cæſ. Med. Guelferb. Vulgo ἐπαμοιβαδίς. Illud extat I. 380.

1031. Prava & intricata horum verſuum conſtructio. Ordo eſt: ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, οὕνεκεν ὑμῶν, καὶ ἀμφ' ἀέθλοις ὑμετέροις, ἀτύζομαι.

1038. αὖτις. Sic B. C. D. E. Cæſ. Vulgo αὖθις. Nulla quoad ſignificationem differentia: ſed illud Ionicum & poëticum eſt; nec aliter fere vox illa apud Noſtrum ſcripta occurrit.

1043. ἰοῦσαν. Subauditur με, pro ἰούσης ἐμοῦ. Accuſativus eſt abſolutus, de quo vide notata ad I. 396. *Timete deorum indignationem, quam experturi eſtis, dedita me*, id eſt, *ſi dedar Æetæ, acerbiſſimis plectenda ſuppliciis.*

1048. ἐπὶ γούνατα. Sic quinque Regii, Cæſ. Med. Vulgo γούνασι.

1051. νῦν δὲ μέθεσθε. Sic quinque Regii. Vulgo νῦν δ' ἀλάθεσθε, e gloſſemate, ut videtur.

1057. ἀντιάσειε. In Guelferb. ἀντιάσειεν. Sic etiam in Mediceo e correctione. Vulgo ἀντιάσειαν. Genuinum eſt, quod prætulimus. *Si iniquum Medea pateretur judicium, ſi injuſta ſententia opprimeretur.* Judicium enim de nova hac conteſtatione ferre debebat Alcinous. Vide ſupra 1009. Cimmeriis & plus quam Hœltzlinianis tenebris mentem Poëtæ involvit Magiſter Shawius, vertens: *Nec defuturos ſe auxilio affirmabant, ſi cauſæ iniquæ obſtarent.* Scribere etiam potuerat Poëta, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονες ἀντιάσειαν. *Si obſtarent, ſi vim inferrent, juris & legum contemptores.*

Hoc

Hoc quidem olim præoptaveram. Sed ἀλιτήμονος tuentur codices omnes.

1063. τὴν δ' ἄμφι. Sic bene D. Vulgo τῇ.

1065. μνωομένης. Sic bene D. Vulgo μυρομένης. Illud in B. quoque margini adſcriptum. In Guelferb. μνωομένῃ. — ἐπὶ σμυγερῇ λάϐεν αἶσα. Sic quinque Regii & Cæſ. Male in Medieeo conjunctim ἐπισμυγερή. Præpoſitio ad verbum pertinet: οἵη μιν ἐπέλαϐε σμυγερὴ αἶσα. Vulgo ὀλυγερή.

1077. ἡ δέ νυ κούρη. Sic bene D. Vulgo ἥδε δὲ — Sup. v. idem codex & Guelferb. habent οὔτε τι.

1089. ἐῇς. Hoc e D. recepi, ubi perpetuo librarii errore ſcriptum ἑοῖς. Vulgo ἑαῖς.

1093. De Echeto Epiri Rege, illiusque filia vide ſcholia minora in Homerum ad Odyſſ. σ'. 84. & Euſtathium p. 1838. l. ult.

1096. ὣς ἔφατ' ἀνιομένη. Perperam Florent. editio ὣς φάτ', ut ſcriptum eſt in B. E. Cæſ. Med. In A. ὣς φάτο, ut in Stephani editione. Recte Baſileenſis ὣς ἔφατ'. Vide ad I. 485.

1100. ἀτίσσαι. Sic ad proſodiæ legem ſcribendum, ut I. 615. II. 9. III. 181. Quod jamdudum e quatuor codicibus repoſueram, nunc in E. reperio, & ſic etiam in Med. ſcriptum eſſe comperio. Vulgo ἀτίσαι.

1103. ἐφ' Ἑλλάδα νεῖκος ἄροιτο. Sic A. B. C. E. In D. ἐς Ἑλλάδα νόστον ἄροιτο. Vulgo ἐφ' Ἑλλάδι νεῖκος ἄγοιτο.

1105. οὐδέ σε κεύσω. Sic D. & Guelferb. ut vulgo editum eſt. Ceteri codices κεύθω. Confer. III. 332.

1115. ἐφημοσύνῃσιν. Vulgo ἐπιφροσύνῃσιν. Illud habet Guelferb. & in B. quoque margini adſcriptum eſt: genuinum eſſe credo. Mox ἐποτρυνέοντα, flagitante, ut mihi videtur, ſenſu, invitis codicibus edidi, in quibus etiam,

ut vulgo, ἐποτρυνέουσα. *Suum præconem adlocuta eſt, conſiliis ſuis Jaſonem incitaturum ut cum puella concumbat.* Sed ne ſic quidem locus omnino integritati ſuæ reſtitutus. Mihi dubium nullum eſt, quin προσέειπεν ſpurium ſit. Vide quam belle omnia procedant, ſic legendo:

σῖγα δ' ἑὸν κήρυκα καλεσσαμένη, προέπεμψεν,
ἧσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐποτρυνέοντα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ.

1120. ἀποτμήξειν. Quatuor Regii ἀποτμῆξαι cum Guelferb.

1124. εὗρε. Sic editiones veteres. Perperam in recentioribus εὗρεν. Illud reperio in D. E. Med.

1130. αὐτονυχί. A. E. αὐτονυχεί. Vide notata ad I. 1019. Ultima itidem producitur in ἀναιμωτὶ, II. 986. -- ἔνθυον præferunt quatuor Regii, Cæſ. Med. Vulgo contra proſodiæ legem ἔντυνον. Hoc tamen tuetur Clarkius ad Ιλ. ί. 720. cujus ad liquidum perductæ rationes mihi non videntur. In Moſchi laudato verſu legendum cenſeo, καί οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι. Sane ſupra v. 969. πόρσυνον temporis eſt aoriſti & mediam producit. Si vera eſſet Clarkii ſententia, ſcribendum illic eſſet πόρσυναν. Imperfectum ſæpe loco aoriſti adhibetur; ſed non ideo proſodiam mutat.

1134. Νυσήϊον. Sic bene Cæſ. ut primariæ editiones. Perperam recentiores Νυσσήϊον.

1143. τιμήεις ὁ γάμος. Sic quatuor Regii bene. Vulgo τιμήεις τε γάμος.

1144. ἀμειργόμεναι. Perperam quinque Regii ἀμελγόμεναι. Vide ad I. 882.

1147. δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος. Vulgo γλυκερὸν πόθον. Illud præferunt quinque Regii: optime. Qui mutarunt, verbo δαῖε quum activam ſignificationem tribuerent, crediderunt accuſativum illi ſubjungi debere. Sed

δαῖε activæ formæ paſſive hic ſignificat. Vide ad III. 773. Melius emendaſſent δαίετ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος.

1150. Μελιτηΐου. Sic codices & editiones veteres. In Baſileenſi, errore, ut videtur, typothetæ, excuſum Μελετηΐου, unde in Hœltzlinianas migravit.

1157. ἀΐδηλος. Sic optime D. & Guelferb. Vulgo ineptiſſime ἀρίδηλος. Hoc primùm in A. ſcriptum fuerat, ſed ρ litura inductum.

1158. κράατα δ' εὐφύλλοις. Quinque Regii κρᾶτα δ' εὐφύλλοις.

1159. ὑπὸ λίγα. Vulgo ὑπαί. Vide infra 1735.

1161. μενέηνε. Sic A. E. Vulgo μενέαινε.

1165. *Callimachum forte ante oculos babuit Noſter*, fragm. 418.

— — ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι
ἀκλαυτὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

Apollonium preſſius imitatus eſt Ovidius, Metam. VII. 453.

— uſque adeo nulli ſincera voluptas;
ſollicitique aliquid lætis intervenit — RUHNKEN.

1169. ἢ τελέοιτο. Sic bene E. Ita quoque A. in margine. Vulgo ſine ſenſu εἰ τελέοιτο.

1170. ἀμβροσίοισιν. Sic D. Cæſ. Med. Guelferb. Solœce vulgo ἀμβροσίῃσιν.

1171. αἱ δ' ἐγέλασσαν. Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 13.

κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.

Theognis Gnomarum initio:

πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

quæ Megarenſis Poëta ex Hymno in Apollinem ſumſit, 118.

Locutionem γελᾶν ὀδμῇ in linguam Romanam tranſtulit Catullus, de nuptiis Pelei & Thetidos, 284.

Queis permulſa domus jucundo riſit odore.

Qui verſus ex Hymno in Cererem manifeſto expreſſus. Antiquiſſimum Carmen, cujus utinam integrior repertus fuiſſet codex, Latinis Poëtis lectitatum fuiſſe aliæ oſtendunt imitationes. Anna apud Virgilium Æn. IV. 33. hæc ait:

Solane perpetua mœrens carpêre juventa,

nec dulces natos, Veneris nec præmia noris?

Ibi *Veneris præmia*, ſunt concubitus gaudia, ut in Hymno v. 102.

— — ἤ τε τόκοιο

εἴργηται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Locum hunc Virgilio obverſatum fuiſſe, nemo non agnoſcit.

1173. πεδίων. Male A. E. πεδίου: & v. 1175. Μακριδίοις.

1176. μετεβήσατο. Perperam vulgo μετεβήσετο. Vide ad 458.

1177. ἐν δ' ὅγε χειρί. Sic Florent. editio, poſtremis editoribus non ſatis inſpecta. Sic etiam A. B. D. E. Medic. Guelferb. Perperam Aldus, & ex eo ceteri, ἔνθ' ὅγε. V. ſeq. Cæſ. & Guelferb. recte ἔχε ſine importuno ν.

1180. τῷ δὲ καί. Tres Regii δὲ omittunt.

1186. ἀεργηλήν. Male in quatuor Regiis ſcriptum ἀεργιλήν.

1188. ἀπὸ τηλόθι. Sic diviſim ſcriptum reperi in pleriſque codicibus, ut ſupra 1174 recte editum ἀπὸ τηλοῦ.

1192. θάμβεον δ' — Sic bene ſcriptum in A. D. E. Ore fiebat contractio & pronunciabatur θάμβευν, quod vulgares exhibent libri, ſed id in ſcriptura non obſervabatur, ut infinitis exemplis conſtat. Sic v. 176.

τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον.

pronunciabatur χρυσοῦν, quod tamen ſcriptum non opor-

tuit. Sic χρυσέη pro χρυσῆ diſyllabum eſt III, 156. Supra 1132. μελισσέων pro μελισσῶν triſyllabum. Poſteriorem ſcripturam præfert E. librarii errore. In Theognidis gnomis non longe ab initio recte Aldus edidit:

ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει· Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη.

1196. ὅτε μνήσαιτο, ſcilicet Orpheus. Sic omnino legendum. Vulgo contra manifeſtum loci ſenſum, μνήσαιντο. Quoties in cantico, quod ad lyram canebat Orpheus, nuptiarum meminerat, ſaltantes Nymphæ Hymenæum acclamabant: interdum vero ſeorſum canebant, ſolæ, quieſcentibus Orphei lyra & voce. Si μνήσαιντο legas ad Nymphas relatum, quid ſibi vult illud quod ſequitur, οἰόθεν οἶαι? ubinam oppoſitio? ſi quis Græcæ linguæ rudis e verſione Shawii aut Hœltzlini Apollonium noſtrum æſtimaret, mirarer ni eum pro ineptiſſimo omnium quotquot unquam fuere, ſcriptorum haberet. Operam luſerunt boni viri. Veriſſimum eſt quod nuper Ruhnkenius profeſſus eſt, *melius eſſe, Græcos Poëtas ignorare, quam ex verſione cognoſcere.*

1199. σειό γ' ἔχητι. Sic bene D. Vulgo particula omiſſa.

1203. ἔμπεδον ad ἀλέγυνε refertur. Perperam vulgo locus hic diſtinctus.

1205. ἐνιζεύξας conjunctim in plerisque codicibus ſcriptum.

1208. ἀπὸ τηλόθι. Sic diviſim in plerisque codicibus, ut ſupra 1188.

1210. δέχθαι ἐμειλίξαντο. Sic D. vulgo verbum augmento caret.

1228. Αμπρακιήων. Vetus eſt hæc ſcriptura, in Poëta cujuſvis antiquitatis ſtudioſo reponenda. Vide Waſſium ad Thucydidem p. 231.

1229. Κουρῆτιν. Perperam Aldina editio cum codd. B. D.

Cæſ. Med. Κουρίτιν. Florent. editio cum cod. Guelferb. Κουρήτων. Verum eſt Κουρῆτιν, quod ceteri exhibent codices: unde confirmatur emendatio in Stephano Byzant. v. Καύρης, ubi perperam quoque Κουρίτις legitur. Vetus Epigramma apud Strabonem & in Analectis noſtris T. III. p. 193.

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
κλήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ, πολλὰ καμών.

1232. καὶ τότ' ἀναρπάγδην. In D. τότ' ἄρ' ἁρπάγδην.

1235. Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι. Sic B. D. E. recte. In Cæſ. & Med. ὅτ' — Vulgo minus concinne Σύρτιν, ἵν' οὐκέτι.

1236. βιώσατο, Ionice pro βιῶντο contracto ex βιάοιντο. Perperam quinque Regii & Medic. βιαίατο.

1238. κούφη. Sic bene emendat Valckenarius ad Ammonium p. 134: Vulgo κωφή.

1239. ἠερίη δ' ἄμαθος. Sic libri omnes. Perperam in Baſileenſi editione, & ex ea in Hœltzlinianis γε pro δέ.

1243. ἐνέωσε τάχιστα. Guelferb. ἐνέωσεν ἄγεσθαι.

1244. παῦρ' ἐλέλειπτο. Sic D. Vulgo παῦρον ἔλειπτο, vel ἔλιπτο. Multo elegantior eſt noſtra lectio. Homerus Ιλ. β'. 700.

τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο.

παῦρον pro gloſſemate olim genuinæ voci ſuperſcriptum fuit.

1248. καταυγάσσαντο βοτῆρα αὔλιον. Vulgo κατηυγάσσαντο βοτήρων. Verbum abſque augmento melius exhibent quatuor Regii, & Cæſ. Tum βοτῆρα præferunt quinque Regii, quod elegans & procul dubio genuinum eſt. Græcis Poëtis ſubſtantiva pro adjectivis ſæpe adhiberi, tironibus etiam notum, ut γυναῖκα μαζὸν, ἄνθρωπον ἦθος, Σκύθην οἶμον, βοῦς ἀροτὴρ, σαρκὸς ἐδωδῆς, aliaque multa.

1255. μενοινώοντας. Sic bene A. D. a verbo μενοινώω. Vulgo, forma inuſitata, μενοινώωντας. A verbo μενοινάω

eſſet *μενοινόωντας*, quod habent B. & E. Sed ſalva metri lege ſtare non poteſt. Sic ſupra 219. *μαιμώοντες* repoſuimus, ubi ſimili menda legebatur *μαιμώωντες*. At infra 1544. recte *μαιμώοντι* habent vulgares libri.

1260. *ἀκηχέμενος*. Vulgo legitur, contra Poëtæ mentem, *ἀκηχεμένοις*. Illud in E. a prima manu ſcriptum. Mutarunt librarii e præpoſtera circa metrum ſolicitudine. Vide Clarkium ad Ιλ. θ'. 248.

1262. *ἄμμι — πεπτηότας*. Vide quæ notavi ad Æſchyli Prom. 217.

1266. *πολιῆσιν*. Sic ſex mei codd. Med. Guelferb. Vulgo *πολιοῖσιν*.

1269. *μεταχθονίην*. Sic, ut vulgo legitur, Guelferb. & ſolus e meis E. Ceteri & Medic. *μεταχρονίην*. Mediam hic in *πλημμυρὶς* corripit Noſter, ut Homerus Odyſſ. ι'. 486.

τὴν δ᾽ αἶψ᾽ ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.

At ſupra 1241. & II. 576. producitur media, quam proſodiam obſervant Tragici, ſi bene commemini, ſemper. Producitur etiam in *πλημμύρα*, quæ diverſa eſt ejuſdem nominis forma. Crinagoras in Epigr. Analectorum T. II. p. 148.

οὐδ᾽ ἣν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ.

1273. Perperam in Regiis & Mediceo ſcriptus & interpunctus eſt hic verſus:

ναυτιλίης· νόστου δὲ δαημοσύνην γέ τις ἄλλος —

δαημοσύνη ſæpe cum genitivo rei, cujus peritia alicui tribuitur, junctum occurrit, ut apud Oppianum Αλ. β'. 327.

— — — — ὅς ῥά τε χειρῶν
ἠνορέῃ πολέμου τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς.

Sæpe abſolute uſurpatur, ut apud Noſtrum II. 1260. Prior conſtructio hic locum non habet.

1281. ἢ πολέμοιο. Sic quatuor Regii, Cæſ. Guelferb. Vulgo πτολέμοιο.

1282. λοιμοῖο. Quatuor Regii λιμοῖο, frequenti harum vocum permutatione.

1285. φαυλάζωνται. C. D. φαυλάζονται. Iidem v. abhinc ſecundo φαείνει habent pro φαείνῃ, concinente E. Quæ lectiones non omnino contemnendæ. Solemnis eſt in hujusmodi comparationibus temporum variatio. Minus probarim Florent. editionis lectionem φαείνοι, licet eam præſtent Cæſ. & Mediceus. Hinc Virgilium *ebrium diſceſſiſſe*, pro ſolita ſua elegantia monet Hœltzlinus, reſpiciens Georgicorum I. finem, ubi pulcherrimis verſibus prodigia, quæ poſt Cæſaris necem urbem terruerunt, recenſet Poëta. Utinam ejuſmodi ebriacorum plura haberemus carmina! Nec ſobrius fuit Tibullus, ubi eorundem prodigiorum meminit El. V. Libri II. cui Apollonii hunc locum, prioribus interpretibus non obſervatum, perite admovit Heynius noſter in luculenta, quæ nuper prodiit, editione:

Hæ fore dixerunt, belli mala ſigna, cometen,
multus ut in terras deplueretque lapis:
atque tubas, atque arma ferunt crepitantia cœlo
audita, & lucos præcinuiſſe fugam.
ipſum etiam Solem defectum lumine vidit
jungere pallentes nubilus annus equos,
& ſimulacra deûm lacrimas fudiſſe tepentes,.
fataque vocales præmonuiſſe boves.

1289. ἤλυον ἐρπύζοντες. Sic ineptam librorum omnium lectionem, ἤλυθον, certiſſime emendo. Supra III. 866. ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων. Heſychius: ἀλύω, ἀδημονῶ, ἀθυμῶ. In re non valde abſimili eodem verbo utitur Oppianus, Αλ. δ΄. 337. Venuſtiſſimam comparationem adponam:

ὡς δ᾽ ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην
εὐνέτις,

εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαῖαν ἰόντα
αἴσχυμένη σθένησι, νέος δέ οἱ ἔνδον ΑΛΥΕΙ,
ὅσση οἱ μεσσηγὺς ἁλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα
μηνῶν· ἀκροτάτοισι δ' ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης
κύμασι, δακρυόεσσαν ἐπὶ στόμα γῆρυν ἵησι,
σπεύδειν λισσομένη, καί μιν πόδες οὐκέτ' ὀπίσσω
ἱεμένην φορέουσιν, ἔχει δ' ἐπὶ πόντον ὀπωπάς.
ὣς. — —

1292. ἀποφθίσειαν. Sic B. C. Cæſ. Guelferb. & a ſecunda manu Mediceus: nam primum in eo ſcriptum fuerat ἀποφθείσειαν, qui notatus error ad III. 754. Vulgo perperam ἀποφθίσσειαν. Ceteri tres Regii ἀποφθίσειεν, quod non deterius eſt.

1295. νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν. Sic bene Florent. editio, ut Guelferb. codex. In Aldina, ut in Mediceo, νύχθ' ἐπὶ πᾶσαν. Codices mei νύκτ' ἐπί.

1296. κοῦραι, nempe ancillæ illæ duodecim Corcyrææ, quas Medeæ Arete dederat; ſupra 1221.

1299. λιγέα κλάζουσι. Sic A. B. E. Cæſ. Medic. optime. In E. λίγα: in Guelferb. λιγέας. Vulgo λιγέως e gloſſemate. Vide ad I. 883.

1301. κινήσουσιν. Sic A. B. E. Cæſ. Medic. Vulgo κινήσωσιν. Futurum indicativi cum ὡς comparativo apud Homerum non raro occurrit, ut Ιλ. κ'. 183. ο'. 382. π'. 298. & alibi.

1306. νώνυμνοι. Quatuor Regii νώνυμοι, ut II. 982.

1307. ἐπ' αἴθλῳ. Sic octo codices. Male vulgo ὑπ' αἴθλῳ.

1316. αὐταὶ δέ μιν. Sic omnino legendum. Manifeſta menda, codices & impreſſi libri αὐτὸν δέ μιν.

1319. δέρας. C. & Med. δέρος. Sic etiam A. pro varia lectione. Utro modo legatur, nihil intereſt. Vide ad I. 244.

1320. ἐπὶ χθονός. A. E. ἐπὶ χθόνα. Iidem infra 1359. ἐπὶ χθονὸς habent.

1321. ἔργ' ἐκάμεσθε. Sic olim abſque ulla auctoritate ſcripſeram. Vulgo ἔργα κάμεσθε. Nunc in E. reperio ἔργ' ἐκάμνεσθε. In A. jam videram ἔργα ἐκάμεσθε.

1322. οἰοπόλοι, *deſerta habitantes*, idem quod ἐρημονόμοι, infra 1333. ut recte explicat Arnaldus Lect. Gr. p. 104. Perperam vero Scholiaſtes exponit, περὶ τὰς ὄϊς πολοῦσαι. Triton a Pindaro vocatur οἰοπόλος δαίμων, Pythion. IV. 49. ubi non adeo inſulſus fuit latinus interpres, ut verteret *pecorarius deus*. Mox ſex mei codd. & Medic. χθόνιαι. Vulgo χθόνιοι.

1323. Λιβύης. Libye Epaphi filia, Neptuno amata, quæ tertiæ orbis parti nomen ſuum dedit. τιμήοροι, id eſt, ut recte interpretatur auctor Etymol. M. ἔφοροι.

1324. μηδ' ἔτι. Sic A. C. E. bene. Vulgo μηδέ τι.

1327. τίνετ'. Mediceus, Cæſ. & duo Regii τείνετ', nempe ει pro ι longo ſcripto, quem morem librariorum, ex ore dictantis verba excipientium, fuiſſe, aliunde notum eſt. V. ſeq. ἔκαμε in tribus Regiis ſcriptum.

1332. ἀνά ῥ' ἔζετ'. Sic bene excuſum in Florent. editione. Libri aliquot ſcripti & impreſſi ἂν ἄρ' ἔζετ'. In Aldina ἀνάῤῥ' ἔζετ'.

1334. ἄντικρυς. Hoc pro vulgato ἀντικρὺ repoſui. Vide ad III. 493.

1336. δήοιμεν. Vulgo δήωμεν. Hoc ſolœcum & corruptum eſſe qui non videt, græcè neſcit. Illud e codicibus, in quibus tamen mendoſa ſcriptura eſt, repoſuimus. In A. C. E. δηίομεν, tranſpoſitis elementis. In D. δήομεν. In Medic. a prima manu δήιμεν, & e prava correctione δηίωμεν. Vide infra 1460.

1339. αἱ δὲ βαθεῖαι — βῆσσαι. Sic omnino legendum.

Vulgo *βαρεία*, quod ad *φθογγῇ* referunt. Non ſatis aptum leonis rugitui epithetum illud eſt, quod tamen ſi ei Poëta tribuere voluiſſet, ſcripſiſſet *βαρείῃ*, non *βαρείᾳ*. Sed nec hoc in pleriſque codicibus reperitur. In quatuor Regiis perſpicue ſcriptum *βαρεῖαι*, quod unius literæ mutatione, flagitante ſenſu, emendari debuit.

1346. *πιφαυσκόμενος*. Quatuor Regii *πιφασκόμενος*. Vide ad III. 605.

1348. *στέρφεσιν αἰγείοις*. Heſych. *στέρφος· δέρμα, βύρσα.* Accuratam in minimis rebus peritiam oſtendit Poëta morum, habitus, cultusque diverſarum, quarum meminit, gentium, ut ex comparatione Herodotei loci, in recenſione populorum Africæ libro IV. p. 364. conſtabit. *καὶ δὴ καὶ τοὔνομα κατηγορέει, ὅτι ἐκ Λιβύης ἥκει ἡ στολὴ τῶν Παλλαδίων. αἰγέας γὰρ περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ.* Moris hujus rationem reddit Hippocrates, a Weſſelingio ad Herodotum laudatus. Nicænetus in Epigr. Analect. T. I. p. 416.

Ἡρῷσσαι, Λιβύων ὄρος ἄκτιον αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν —
ἡρῷσσαι, Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

1349. *ἰξύας*. Sic bene Cæſ. & Medic. In B. *ἰξίας*. Ceteri perperam, ut vulgo, *ἰξύος*.

1350. *ἐκ δ' ἐκάλυψαν*. Sic D. Vulgo *ἂν δ' ἐκάλυψαν*.

1354. *ἔκαμε*, ut ſupra 1328. Sic duo Regii & Cæſ.

1357. *τῆσδε*. Sic ſex mei codices. Vulgo *τῆσγε*.

1359. *ἐφ' ὑγρήν*. Sic ſex mei codices, & Medic. ut ſupra 1320. Florent. editio cum Guelferb. hic *ἐφ' ὑγρῆς* habet, quam lectionem ſecutus eſt Stephanus. Aldinam merito prætulit Hœltzlinus.

1361. *οὐδ' ἔτι*. Sic bene Cæſ. Vulgo *οὐδέ τι*. Mox in D. *ἀλλά πη ἀχλύς*.

1364. *Μινύαισιν*. Sic ſex mei codices. Florent. editio *Μινύεσσιν*, ut in Medic. a prima manu ſcriptum; ſed emendatum *Μινύῃσιν*. Vide ad III. 578.

1373. *ἥ γάρ*, id eſt, *αὕτη γάρ*. Sic bene A. D. E. Vulgo *ἦ γάρ*. Quæ ſequuntur ſic in Guelferb. codice conſtituta ſunt:

> — — — *κατὰ νηδύος αἰὲν ἔχουσα*
> *ἡμέας ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.*

Quæ lectio, licet vulgatæ præferri non debeat, tolerari tamen poteſt. E duabus bonis conflata eſt peſſima primariarum editionum lectio, *κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα ἡμέας ἀργ* — Hoc exhibent B. Cæſ. & Mediceus.

1378. *ὑποδύσεται*. Perperam vulgo *ὑποδύσσεται*. Illud eſt in quatuor Regiis, Cæſ. Mediceo.

1381. Incredibilem rem narraturus, fidem facti Muſarum auctoritate communit. Eodem artificio uſus Virgilius Æn. IX. 77.

> Quis deus, o Muſæ, tam ſæva incendia Teucris
> avertit? tantos ratibus quis depulit ignes?
> dicite. priſca fides facto, ſed fama perennis.

1382. *ὀμφήν*. D. *αὐδήν*.

1384. *ἦ τ' ἀρετῇ*. Copulam inſerui ob molliorem ſonum. *θῖνας*. Male duo Regii *δίνας*.

1385. *μεταχθονίην*. Sic Florent. editio. Aldo placuit *μεταχρονίην*, quod exhibent quatuor Regii, Cæſ. Med. Mox pro *ἄγεσθε* iidem codices, quibus accedit Guelferb. dant *ἄγεσθαι*.

1388. *ἀνέπλησαν*. Lectio eſt Aldinæ editionis, quam tuentur quatuor Regii cum Med. & Guelferb. In Florent. editione *ἀνέτλησαν*. Utrumque ſenſus admittit. Leve ſcripturæ diſcrimen librarios fefellit. Supra 15. *αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα*. Eadem varietas obſervata ad

Oppiani Αλ. α΄. 708. ubi e tribus codicum lectionibus optimam electam fuiſſe arbitror:

> — — — — ἀμφὶ δὲ παισὶ
> καὶ θανέειν, καὶ πᾶσαν ὀϊζυρὴν κακότητα
> πρόφρονες οὐκ ἀέκοντες ἀναπλῆσαι μεμάασιν.

1390. ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. Sic quatuor Regii. Vulgo βεβιημένοι. Frequenter illud participium adhibet Noſter cum diverſis ſubſtantivis, ἀμφασίῃ, ἀμηχανίῃ, ἀνίῃ, οἴστρῳ, & aliis forte.

1391. οἴδμασι λίμνης. Sic A. C. E. Vulgo ὕδασι e gloſſemate. In D. ἔνδοθι.

1392. ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες — Poſterius ὡς abeſt in A. D. & Mediceo. *Simulac ad Tritonidem lacum venerunt, ſtatim depoſita nave in eam ingreſſi ſunt.* Hic eſt loci ſenſus, quem e latinis verſionibus vix eruas. Schema eſt, quod ὑστερολογίας, ſeu πρωθύστερον vocant: nam juxta rerum ſeriem ſcriptum oportuiſſet, καὶ ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων θέντες τὴν νῆα, εἰς αὐτὴν ἔβαν.

1394. ξηρὴ — δίψα. Perperam vulgo ξηρῇ. Ad caſum ſubſtantivi flectendum erat adjectivum, non vice verſa, quod tamen fecit Aldus, edendo δίψῃ. In A. ad marginem emendatum ξηρή. Parum aptum mihi videtur ſequens verbum ἔκειτο, quod vereor ut genuinum ſit: mallem ἔτειρε, aut ſimile quid.

1398. χώρῳ ἐν Ατλαντος, *in loco, quem habitaverat Atlas;* ut Ελλήνων τόπος, Πέλοπος τόπος, apud Æſchylum. χθόνιος ὄφις, *ſerpens a terra genitus.* Aliam originem ei tribuit Heſiodus a Scholiaſte, & inde a compilatoribus male citatus, Theog. 333.

> Κητὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
> γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
> πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Eidem Heſiodo Heſperides Noctis ſunt filiæ: alii Atlantem, alii Heſperum patrem illis dant. Nec earum in numero magis conſentiunt auctores: quatuor recenſet Apollodorus p. 117. editionis Th. Gale.

1399. ἐφίμερον ἀείδουσαι. Heſperides Heſiodo λιγύφωνοι: Euripidi, ὑμνῳδοὶ & ἀοιδοὶ dicuntur.

1402. ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σπαίρεσκεν. Vulgo ἄκρῃ οὐρὴ ἔτι σκαίρεσκεν. In quatuor Regiis ἄκρῃ οὐρῇ reperi: σπαίρεσκεν e conjectura repoſui; alterum manifeſto mendoſum eſt.

1403. ἐκ δὲ λιπόντων. Abſurdiſſima eſt ad hunc locum Batavi editoris adnotatio. Planus eſt ſenſus: τῶν δὲ τοῦ Ηρακλέους ὀϊστῶν ἐκλιπόντων ἐν τῷ τοῦ ὄφιος αἵματι πικρὸν χόλον ὕδρης Λερναίης — Serpentem ſagittis confixerat Hercules: ſagittæ vero in ſerpentis vulneribus & proinde ſanguine admiſcuerant & reliquerant lethale virus Lernææ hydræ, quo olim intinctæ fuerunt. Ideo quæ vulneribus inſidebant muſcæ, guſtato venenato tabo, ſtatim areſcebant & moriebantur. Vide uter ſit intellectu facilior, Græcusne poëta, an Latinus interpres: dijudica an Shawii verſio *explicatio dici poſſit*, an *ipſa per ſe intelligi queat*, an de literis bene meritus ſit artium ille Magiſter, quod tam putida verſione Apollonium infamem fecerit. En illius latina: *Et e linquentibus hydræ Lerneæ bilem cruore amaram ſagittis muſcæ putreſcentia ad vulnera ſiccabant.*

1407. οἱ δ᾽ ἐπέλασσαν. Sic concinne ſcriptum in tribus Regiis. Vulgo οἱ δὲ πέλασσαν.

1410. σῖλὰς δέ σφε παρηγορέεσκε. Vulgo ineptiſſime legitur: τὰς δέ σφι παρηγορέεσκε. In quatuor Regiis perſpicue ſcriptum σῖλάς. Tum σφι in σφε commutari debuit, flagitante ſyntaxi. Verbum activum παρηγορέω accuſativum regit, non dativum. Vide ad II. 1087. III. 370.

1411. καὶ εὔφρονες. Sic recte in quatuor Regiis ſcriptum.

1413. οἰοπόλοι. Vide ſupra ad 1322.

1418. εἰ δέ κεν — ἱκώμεθα. Quatuor Regii, Cæſ. & Med. ſolœce εἰ δὲ καὶ ἱκώμεθα. Abſque particula κεν ſcribendum fuiſſet ἱκοίμεθα. Jam plus ſatis obſervatum fuit frequentiſſimam eſſe commutationem vocum καὶ & κε.

1422. λισσόμενος ἀδινῇ. Salvum eſt metrum, cui ut ſuccurrerent librarii in A. & E. ſcripſerunt λισσόμενός τ' — Vide ſupra ad 1260. ἐλέηραν ſcriptum oportuit, ut ſupra 1308. Vulgo, non obſervata temporum ratione, ἐλέαιρον.

1425. τηλεθόωντα. Sic bene E. In A. τηλεθέοντα. Florent. editio τηλεθάωντα, quod in τηλεθάοντα mutatum fuit. Poëtica forma vulgari præferri debebat.

1427. Ερυθηΐς. Male in duobus Regiis Ερυθρηΐς. Apollodoro Ερυθία. V. ſeq. Regii aliquot perperam ἰτύης.

1433. ἔμολε. Sic tres Regii perſpicue. Ambigua ob compendiariam notam ſcriptura eſt in E.

1435. ἀειράμενος. Sic, ut bene Aldus edidit, ſcriptum in pleriſque codicibus. ἀειρόμενος, quod e Florent. editione ſumſit Stephanus, eſt in Guelferb.

1438. πελωρίου. Tres Regii minus bene πελώριον.

1442. καρχαλέος. Homerus Ιλ. φ'. 541.

δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι — —

ubi vide Erneſtii notam. In Cæſ. καρφαλέος.

1444. ἦν δ' ἄρα τις πέτρη. Sic quinque Regii, ut in Pariſina editione. In primariis ἧδε δέ τις: pejor Hœltzlini lectio ἦδε δέ τις. Optimum eſſet ἔστι δέ τις.

1445. ἐνεστήσι. Putidum αἰνεστήσι in nullo octo codicum reperitur.

1447. πέδῳ. Inepte in duobus Regiis πόδας.

1455. ἄπλητον. Sic quinque e meis codicibus & Med. In E. ἄπλητον, forte pro ἄπληστον, quod Arnaldo in

mentem venerat. Vulgo abſurde ἄπλητον. Formicarum ſimilitudine uſus eſt Virgilius, ſed aliorſum transtulit, Æn. IV. 402.

1459. κεκμηότας. Sic quatuor Regii, Medic. Guelferb. Vulgo κεκμηκότας. — εἴ πως valet *utinam*, ut εἰ γὰρ Tragicis frequentatum. Vide quæ notavi ad Euripidis Or. 1104.

1460. Ut ſupra 1336. δήωμεν ſolœce pro δήοιμεν legebatur, ſic hoc loco, ubi recte vulgares libri cum ſeptem codicibus δήοιμεν præſtant, Guelferb. δήωμεν habet.

1461. οἵ τ' ἄρμενοι. Sic ſex mei codices. In Guelferb. ut in Florent. editione οἵ θ', quod in οἵ γ' commutarunt. V. ſeq. ἐρεείνειν præter Aldum & Pariſinam editionem tuentur ſex mei codices & Medic. Bona lectio eſt. οἵ τε ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον ἦσαν, ἐκρίθησαν πρὸς τὸ, vel ὥστε, ἐρεείνειν. — Stephanus e Florentina, diverſa cum interpunctione, ἐρέεινον.

1463. ἐπηλίνδητ'. Pluſquamperfectum paſſivum verbi ἐπαλινδέω. Sic quatuor Regii, Cæſ. Guelferb. In D. ἐπηλινδοῖτ', forte pro ἐπηλινδεῖτ'. Sed tempus imperfectum hic aptum non eſt. Perperam Stephanus e Florent. editione ἐπηλίνδετ'.

1465. ποσσὶ δὲ κούφοις. Sic quatuor Regii & Medic. Vulgo ποσσί τε.

1473. ἴδῃ διζήμενος. In A. C. E. ἐμήσατο διζήμενος. Forte olim quidam codices habebant ἐμήσατο διζέμεν Ἀργώ. Quod, licet non contemnendum, vulgato non præoptaverim. E duabus bonis lectionibus conflata eſt illa peſſima.

1479. Virgilius Æn. VI. 452.

-- -- adgnovitque per umbram
obſcuram, qualem primo qui ſurgere menſe
aut videt, aut vidiſſe putat per nubila lunam.

1482. ὡς δὲ καί. Sic quatuor Regii. Vulgo οἱ δὲ καί.

1484. μοχθή-

1484. *μοχθήσαντες*. Sic bene A. E. Vitioſe in D. *μοχθίσαντες*, e frequenti commutatione literarum *η* & *ι*. Vide ad III. 1399. In B. *μοχθήσοντε*. Cæſ. & Guelferb. *μοχθήσαντε*. Pluralis numerus hic requiritur, quia participium iſtud tam ad Euphemum quam ad Boreadas pertinet. Perperam vulgo *μοχθίζοντες*.

1487. *αὐλείτης*. In quatuor Regiis *αὐλήτης*, quam ſcripturam agnoſcit Heſychius. *αὐλήτην, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων*. Qua in gloſſa *κόπρος ſtabulum* notat. -- Tum ſcribo *ὅ σ᾽ ἐῶν*, pro vulgato *ὃς ἐῶν*. Relativum *ὃ* pro *ὃς* Homero ceteriſque heroicis poëtis frequens, & pronomen *σε* ſalvo ſenſu omitti non poteſt. -- *τόφρ᾽*. Solus Guelferb. *ὄφρ᾽*. Promiſcue *ὄφρα* & *τόφρα* tam pro *donec*, quam pro *ut* adhibent Poëtæ, ut *εἵως* & *τείως*. Utilis eſt poſterior forma ad vitandum vocalium concurſum. Supra III. 807. retineri poterat vulgatum *τόφρα*:

φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.

1489. *ἐπεὶ οὐ μὲν* -- Sic bene A. C. E. Vulgo ſine ullo ſenſu *οὔ μιν*.

1491. Acacallidis Minoïs filiæ ex Nicandro meminit Antoninus Liberalis, cujus ex narratione, cap. 30. colligere quis poſſit, non temere hic a Poëta Apollini epithetum *Λυκωρείοιο* tributum fuiſſe, ſed ad nominis etymon eum reſpexiſſe.

1497. *ἐπὶ ῥήνεσσιν*. Sic recte Stephanus excudit, ut in A. C. E. ſcriptum eſt. In D. *ἐπὶ ῥίνεσσιν*, ex ea erroris cauſa, de qua ſupra ad v. 1484. In Florentina, licet *ρ* geminatum ſit, quod minime neceſſe eſt, ſaltem diſtinctæ ſunt voces, ad hunc modum *ἐπὶρ ῥήνεσσιν*. Vitioſam ſcripturam inepte revocans Hœltzlinus, pejus adhuc illam corrupit. Quum litera *ρ* tanquam duplex pronunciaretur, ubi producenda erat brevis vocalis, eum in ſcripturam

morem intulerunt librarii quidam imperiti. Hoc in cod. B. fere perpetuo obſervatum, e quo ſi Hœltzlinus Apollonium edidiſſet, quot monſtra protuliſſet! Supra 1470. pro γάρ οἱ in eo codice ſcriptum γάῤῥ οἱ.

1500. πευθόμενοι. Sic bene Stephanus e Pariſina editione, ut in quinque Regiis ſcriptum eſt. E primariis editionibus Batavus ſtolide πυθόμενοι revocavit, quod, ſi a πυνθάνεσθαι deducatur, non admittit metrum, ſi a πύθειν, abſurdum eſt. -- γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα -- Sic optime diſtinxit, & duarum vocularum transpoſitione ſenſum reſtituit Hœltzlinus. Antea poſt ταρχύσαντο diſtinguebatur, & legebatur μυρόμενοι δὲ τὰ μῆλα -- ut in omnibus etiam codicibns ſcriptum eſt. Quot culpas bona illa emendatione redemerit, aliis decernendum relinquo. -- Mox pro μετὰ σφέας, in Guelferb. κατὰ σφέας. Illas præpoſitiones male commutatas vide III. 909.

1508. μελάζχιμον. Sic primariæ editiones, & codd. melioris notæ, ut Cæſ. Guelferb. B. Perperam Stephanus e Pariſina μελάζχυμον edidit. Vide quæ notavi ad Æſchyli Perſ. 299.

1510. οὐδ' ὅσσον. Sic bene D. Vulgo οὐδ' ὁπόσον. -- γίγνεται. Perperam codices aliquot γίνεται.

1511. οὐδ' εἰ -- φαρμάσσοι. Sic Cæſ. Guelferb. Medic. B. & editiones primariæ. εἰ eſt etiam in C. D. In A. & E. peſſime ἤ, non ἦν: ſed quatuor hi codices φαρμάσσῃ habent. Veterem lectionem mutavit ſciolus, cui non placuit εἰ bis in eodem verſu.

1514. καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ. Quatuor Regii & Cæſ. habent καλέεσκε. Non male ſcriberetur:

Εὐρυμέδων, τόδε γὰρ καλέεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ.

κάλεσκε tuetur Clarkius ad Ιλ. ο'. 338. cujus rationes non mihi omnino perſuadent legitimam illam formam eſſe.

1516. *κυανέου.* Quatuor Regii *κυάνεαι.* — Fabulam hanc e Noſtro ſumſit Ovidius, apud quem Perſeus, Metam. IV. 614.

> Viperei referens ſpolium memorabile monſtri
> aëra carpebat tenerum ſtridentibus alis.
> cumque ſuper Libycas victor penderet arenas,
> Gorgonei capitis guttæ cecidere cruentæ:
> quas humus exceptas varios animavit in angues;
> unde frequens illa eſt, infeſtaque terra colubris.

1520. *κερκίδα.* Pollux II. 191. *τοῦ μείζονος ὀστοῦ, ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον.*

1521. *καὶ αὐταί.* Sic emendo. Abſurde vulgo *καὶ ἄλλαι.*

1523. *ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε.* Vulgo mendoſe legitur, *ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρε.* In margine codicis B. & Cæſ. ſcriptum eſt *ἐπεὶ* pro varia lectione, quod, ut optimum, recepi. Vox *ἕλκος* librarii errore e præc. v. repetita, hic abſurdiſſima eſt. Saue *ὑπέρβιον* erat vulnus illud, quo ſtatim mortuus eſt Mopſus. Sed quum ratio reddenda eſſet, cur ille *vulnus audacter contrectaret*, addidit poëta, *vulneris dolorem non ita magnum fuiſſe*, quod in carnium putredine & gangrena ſolemne eſt.

1525. *χέετ' ἀχλύς.* Quatuor Regii *κέχυτ'.*

1531. *μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεεν ἄχνη.* Sic olim legendum eſſe conjeceram: eamque lectionem diu poſt, perſpicue ſic ſcriptam, reperi in D. Vulgo *ἔῤῥεε λάχνη.* Pilorum defluvium morbus eſt, & vitii ſignum in vivo corpore: ſed illius vix mentio facienda erat ad cadaveris putredinem deſignandam, quæ manifeſtiori ſigno, & in omnibus corporis partibus, non iis ſolum, quæ pilis veſtiuntur, conſpicuo, declarari debuit; ſcilicet putrificæ uliginis effluxu, ſpumæ illius, quæ liqueſcentibus carnibus oboritur. Hoc ſignificat *ἄχνη*, qua voce in genere notatur *πᾶν*

λεπτομερὲς καὶ κοῦφον, ſeu πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ.

1537. πρήθοντος ἀήτεω. Vulgo πρήσσοντος. In quatuor Regiis πρήσοντος. Vide ſupra ad 819.

1538. πόρους τ' ἀπετεκμήραντο. Sic B. & Cæſ. recte. Vulgo πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο. ἀπετεκμήραντο eſt etiam in Medio. & ſcribi debuit in Guelferb. ubi ἀπετεκμήροντο.

1549. δαίμοσιν ἐγγενέταις. Tres Regii δαίμοσι γηγενέταις. — νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι. Perperam codices aliquot ἐπιμείλια, ut in primariis editionibus excuſum. Eadem menda in Homero Ιλ ί. 147.

1552. γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας. Id eſt, ἀναείρας γαίης. Vide ad III. 1367. Male in Florentina γαῖαν δ'.

1560. παραλίης. Sic bene E. & Guelferb. quæ ſcriptura in plurimis Dionyſii codicibus obſervata. Geminatio literæ ρ librariorum imperitiæ debetur.

1561. Pindarus Pythion. δ'. 57.

— — φάτο δ', Εὐρύπυλος
γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Εννοσίδα
ἔμμεναι. — —

ad quem locum videndus Scholiaſtes.

1567. ἐνὶ πείρασι. Vulgo ἐπὶ — Illud præferunt ſex mei codd. & Mediceus.

1568. μεταχθονίην. Sic cum Florent. editione E. a prima manu. Septem ceteri codices μεταχρονίην.

1570. ἐξανέχει. In D. ἐξχνάγει, quæ lectio in aliis codicibus diverſimode obſeurata reperitur: in A. ἐξενάγει: in C. ἐξενέγει.

1575. ἡ δὲ — Sic codd. non ἤδε, quod e veteribus editionibus revocavit Batavus.

1582. τότε πλόος — Ordo eſt, ex quo manifeſtus ſenſus elucet: τότε (id eſt, ὅταν ἵκητε πρὸς τὸν τόπον, ὅθι ἡ χέρσος ἑτέρωσε κλίνεται, καὶ ἀγκῶνα ποιεῖ) πλόος ἀπήμων

τετλάνυσθαι ὑμῖν, ἰοῦσιν ἀπὸ τοῦ προὔχοντος ἀΐκῶνος. In ſeptem codicibus (nam in Guelferb. collatione nihil ad hunc verſum adnotatum; vix tamen dubito, quin eandem, quam ceteri, lectionem habeat) ſcriptum:

ἀΐκῶνος τετλάνυσθαι ἰθὺς ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.

Quod ſi primi editores in codicibus ſuis repererunt, turpiter ſe dederunt in illius verſus emendatione. Nam quum ἰθὺς ſenſui contrarium ſit, & ob primæ ſyllabæ modulum metro repugnet, ea vox eximenda erat, & retineri debebat altera, ἀπὸ, quam & ſenſus poſcit. At ii contrariam iuierunt rationem, ἰθὺς retinentes, & eximentes ἀπό: ſicque ſenſum peſſumdederunt, & verſum claudicantem fecerunt. Nam ſemper & ubique ἰθὺς primam producit.

1585. γιγνέσθω. Sic C. E. bene. Vulgo γινέσθω. Vide Valckenarium ad Euripidis Phœn. 1396. & nos ad Medeam 14.

1588. αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις. Vulgo legitur αὐτὰρ ὁ τείως. Adverbium iſtud τείως adeo otioſum, frigidum & ineptum eſt, ut nemini non ſpurium videri debeat. Præterea quum ſequatur ἀνθέμενος, quod ſignificat, *quum ſibi impoſuiſſet*, addi debuit, quo, cuinam corporis parti, impoſitum tripodem abſtulerit: nam capiti, humero, brachio imponi potuit. Nullibi, quod meminerim, ἀνθέσθαι ſic abſolute adhibet Noſter. II. 1061. ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν — III. 1320. σάκος ἄνθετο νώτῳ. IV. 1375. ὤμοις ὑψόθεν ἀνθέμενοι — 1386. ἀνθεμένους ὤμοισι — 1770. ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας ἀνθέμενοι.

1593. Αἰσονίδην. In ſolo D. Αἰσονίδῃ, errore, ut videtur librarii, ſed abſque menda. Verbum ἀνώγω conſtruitur cum tertio & cum quarto caſu. Vide Noſtrum I. 693. IV. 100. Aratus Phæn. 266.

ὃς σφίσι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο

σημαίνειν ἐκέλευσεν.

1595. ἐσσυμένως εὖ κρίνατο. Vulgo ἐσσυμένως ἐκρίνατο. In D. ἐπεκρίνατο, quod ex noſtro εὖ κρίνατο depravatum. Solemne hoc, ubi de eligendis victimis agitur. Vide ad I. 356.

1597. τῆσδ' ἐφαάνθης. Sic diſtinctæ voces in A. E. Vulgo τῆσδε φαάνθης.

1598. εἴτε σύ γε Τρίτων. Perperam quatuor Regii, Cæſ. Med. εἴτε σε Τρίτων, vel Τρίτων'. — Φόρκον. Vulgo Φόρκυν. Illud præfert B. Vide ſupra ad 828.

1601. ἐς οἴδματα. Sic A. C. D. E. Vulgo ἐς ὕδατα.

1604. ἐπ' εὐρέα. Vulgo ἐς. Illud præferunt ſex mei codices.

1605. στέλλῃ. Sic quatuor Regii, Cæſ. Medic. Vulgo στέλλει.

1607. ἐνὶ στομάτεσσι. Minus bene quatuor Regii, Cæſ. Medic. cum Florent. editione ἐπὶ στομάτεσσι.

1612. ἄντικρυς. Vulgo ἀντικρύ. Eadem confuſio, quæ ſupra v. 1334.

1613. ὑπὲκ λαγόνων. Sic optime D. Vulgo ὑπαὶ λαγόνων. — δίκρη ῥά οἱ. Vulgo δικραίρα οἱ, quæ ſcriptura, *quum durius aliquanto dictum videatur, cauda biceps*, corruptelae ſuſpicionem injecit Adriano Heringa, cujus pereruditam diſputationem operæ pretium fuerit legiſſe, Obſervat. Cap. XIII. ubi reponendum cenſet διχραία. Melius quid dederunt codices. In C. primùm reperi δικραιρά οἱ, unde, quum mihi compertum eſſet, quam ſæpe a librariis αι & η fuiſſent commutata, ſtatim vidi duas voces in unam coaluiſſe, & ſcribendum δίκρη ῥά οἱ. Eandem poſtmodo ſcripturam δίκραιρά οἱ in D. obſervavi: nunc plenius confirmatur mea conjectura, ope codicis E. in quo diviſim ſic ſcriptum δίκραι ῥά οἱ. Græcum eſt optimæ notæ vocabulum δίκρος, δί-

κρη, δίκρον. Adeat modo lector laudatum doctiſſimi Medici Batavi librum. His demum ſcriptis, animadverti in accuratiſſima Pariſina editione excuſum eſſe δικρὰ ῥά οἱ, quod e codice aliquo petitum, nihil aliud eſt, quam ipſiſſima noſtra lectio, aliquantiſper depravata: inde ſinceram ſcripturam facile reſtituere poterat Stephanus.

1614. ὀλκαίη. Florent. editio, ἀλκαίη. Illud præferunt octo codices, editiones Aldina & Baſil. ἀλκαίη proprie de leonis cauda dicitur, & καταχρηστικῶς aliis etiam tribuitur animalibus, ut ex obſervatis ad Callimachi fragm. 317. videre eſt. Sed piſci parum convenit.

1617. τόφρα δ᾽ ἄγε, τείως. Sic Florent. editio, bene. In ceteris ἄγειν. Salvo metro ſcribere potuiſſet, τόφρα δ᾽ ἄγειν, εἵως — quod &, meo judicio, præſtaret. Sed, ut ſupra ad 1487. obſervavi, ἕως & τέως promiſcue adhibent poëtæ. Vide ſupra 821. ſic Hymno in Cererem Homerico 138. & apud quosvis paſſim.

1618. νισσομένην. Sic D. & Cæſ. bene. Vulgo νεισομένην.

1619. ἐν ὀφθαλμοῖσιν. Sic Guelferbytanus codex. Perperam vulgo ἐπ᾽ ὀφθ — ἐν & ἐπ᾽ ſæpiſſime commutarunt librarii. Lectionem noſtram ſatis confirmat Homerus, apud quem paſſim reperitur ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶσθαι. Vide Ιλ. α΄. 587. γ΄. 306. σ΄. 135. 190. ſicque alii Poëtæ. Theocritus in Paſtoribus, v. 7.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

1628. χήραντο. Vulgo κεχάροντο. Illud præferunt quatuor Regii, quod & temporum rationi magis congruit. B. κεχάραντο. Medic. χάροντο. Pro ἀργέσταο Guelferb. habet πρυμνήταο.

1634. ἰοῦσαν. Sic bene A. D. E. Vulgo ſine ſenſu ἰοῦσι.

1640. ἐπιωγήν. Male in Florent. editione, & exinde in ceteris ἐπ᾽ ἰωγήν. Perite Hœltzlinus duas voces in

unam contraxit. Heſychius: *ἐπιωγαὶ, οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπην, καὶ καῖαγωγάς.* — *ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι.* Homerus Odyſſ. *ε'*. 404.

οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί.

Oppianus Αλ. *β'*. 550.

— *λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαί.*

Gloſſa, *καταδύσεις.*

1643. Talus ille, quem Europæ a Jove datum fuiſſe fabulantur, Minoïs fuit famulus, cujus in adminiſtrando regno opera utebatur. Præter Luciani interpretem in Philopſeude, nemo, ut opinor, Minoïs eum filium fuiſſe tradidit. In Luciani verbis *ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος*, ſubintelligitur *ὑπηρέτης, δοῦλος*, vel ſimile quid, non vero *υἱός.*

1647. *ὁ τῆς γε*, nempe *τῆς σύριγγος, λεπτὸς ὑμὴν ἔχε πείρατα ζωῆς καὶ θανάτου.* Vulgo absque ullo ſenſu legitur *τήν γε.*

1650. *ἀνεκρούεσκον*, cum augmento, Ionice. Sic quatuor Regii.

1653. *σφι Μήδεια.* Sic D. E. ut I. 697. 926. & alibi.

1654. *δαμάσσειν.* D. *δαμάσσαι.*

1655. *καὶ εἰ* Latinorum eſt *etſi*, cujus aggregati, primam ſedem occupante particula *καὶ*, unicum exemplum ex Ιλ. *ν'*. 316. afferri poſſe credidit eruditus auctor Doctrinæ Particularum, p. 350. En alterum ex Apollonio noſtro, ubi ſalvo metro particulæ transponi nequeunt: cui tertium addam e veteri Poëta apud Plutarchum de S. N. V.

αἳ καὶ ἀναμπέχονοι, γυμνοῖς ποσὶν, ἠύτε δοῦλαι,
ἠῷαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν
νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι.

1656. *πέλοι.* Vulgo *πέλει.* Illud præferunt C. D. Medic.

dic. rectè. Sic ὅτε μὴ cum optativo conſtruit Noſter, ſupra 587. & Homerus Odyſſ. π'. 197.

οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, ΟΤΕ ΜΗ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
ῥηϊδίως ἐθέλων ΘΕΙΗ νέον, ἠδὲ γέροντα.

1660. ἑρετμοῖσι, abſque ν. Sic C. D. E. Cæſ. Medic. -- ἄν τινα ῥέξει. Sic primariæ editiones, B. Medic. Guelferb. Vulgo ῥέξοι.

1663. βήσατ'. Perperam A. D. βήσετ'.

1664. διὰ κλῄδας. Perperam vulgo κλήδος. Eadem menda ſublata fuit I. 358.

1665. ἀοιδῇσι absque ν. Sic C. D. E. bene. Tum μέλπε δὲ Κῆρας lectio eſt quatuor Reg. Cæſ. & Medicei. In ſolo E. vulgatum θέλγε reperi, quod & in Guelferb. eſſe videtur. Editiones etiam Aldina & Baſil. μέλπε præferunt: recte omnino. Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena eſt. Fraudis notio illi verbo ineſt, ut ſupra 147. 436. 667. 894. & alibi paſſim. Non *deliniendæ*, non *fallendæ*, non *ſopiendæ* erant Parcæ, ſed *invocandæ*, & in Talum incitandæ.

1671. λευγαλέον δ' ἐπὶ οἱ πρῖε χόλον. Hujus locutionis rationem forte non expediam: id tamen affirmabo, ineptiſſimum eſſe, quod Hœltzlinus ſuſpicatus eſt, Poëtam ideo verbo πρίειν uſum fuiſſe, ut ad ſerræ inventorem Talum adluderet. Talus ille ſerræ inventor Dædali ſororis filius fuit, a Talo æreo diverſiſſimus. Vide Diodor. Sicul. T. I. p. 319. Alia hujus verſus lectio, ſed mendoſa, apud auctorem Etymol. M. p. 688. reperitur. πρίε. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάβε ἐστί. λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος. Ἀπολλώνιος. Verbum πρίω ſerrandi & frendendi notione hic poſitum non eſt, ſed ſufflandi. Vide Etymol. M. in πρήθω, p. 687. & Heſychii interpretes ad gloſſam πρίεται, φυσοῦται.

1672. *δείκηλα.* Perperam Regii omnes *δίκηλα.* Vide ad I. 746.

1674. *λυγρὸς ὄλεθρος.* Sic D. meo judicio, optime. Vulgo legitur *μοῦνον ὄλεθρος*, hoc ſenſu: *εἰ δὴ μὴ μόνον νόσοισι τυπῇσί τε ὄλεθρος ἀντιάει.* Sed in ſimilibus phraſibus *μόνον* elegantius ſupprimitur, & huc e gloſſemate invectum fuiſſe, nemo non videt.

1677. *ἀν — ὀχλίζων.* Sic bene editiones primariæ cum ſex codicibus. Perperam Pariſina, & ex ea Stephanus *ἐν*, quod in ſolis A. & E. repertum.

1680. *μολύβῳ.* Sic Pariſina editio, bene. In tribus Regiis *μολύβδῳ.*

1685. *ῥιπῇσι*, absque *ν*. Tres Regii *ῥιπαῖσι.* Fundus comparationis apud Homerum Ιλ. *ν'*. 389.

ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωῒς,
ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.

1691. *ἱρόν.* Perperam Medic. *ἱερὸν*, eadem menda, quam ſuſtulimus II. 718.

1695. Hunc verſum citat Suidas: *κατουλάς. ἡ σκοτεινὴ νύξ· διὰ τὸ ὀλοὴν αὐτὴν εἶναι. οἷον, Νὺξ ἐφόβει* — ad quem locum videnda egregia Kuſteri nota.

1696. *οὐκ ἀμαρυγαί.* Vulgo *οὐδ'*. Illud præferunt quinque Regii, Cæſ. & Mediceus.

1697. *μέλαν χάος.* Sic quatuor Regii & Cæſ. In D. *μέγα χάος.* In Guelferb. *μελάσχαλος.* Vulgo perquam mendoſe legitur *μελάγχροος*, ubi editorum ſupinitatem quis non miretur? Nam abſurdiſſima hæc lectio ſcrupulum alicui injicere debebat & ſuſpicionem, melius quid in vetuſtis libris forte repertum iri. Optimam noſtram lectionem quærentibus obtuliſſet Florentina editio. — *ἤ τις ἀΐδνὴ ὠρώρει σκοτίη.* Vulgo legitur *ἠέ τις ἄλλη*, quod licet ab Hœltzlino, in-

eptiſſima quæque comprobante, explicatum, ſummo Hemſterhuſio depravatum viſum eſt, quicum ego ſentio; ſed aliter emendo. Reponebat ille ἤέ τις Αἴδου. Ab ΑΛΛΗ minus recedit ΑΙΔΝΗ, quam ΑΙΔΟΥ. Præterea vocis hujus, quæ uno interjecto verſu recurrit, notio jam continetur in μυχάτων βερέθρων.

1710. μαρμαρέη — αἴγλη. Sic quatuor Regii in caſu recto, optime, modo ſcribatur βιοῦ. Vulgo μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.

1712. ἀντία νήσου. Non minus bene in Guelferb. ἐγγύθι νήσου. Hoc enim ob oculos habuit librarius, cujus errore ſcriptum ἐσκόθι.

1714. Φέρεν ἀνερχομένη. Sic ſex mei codices & Guelferb. Vulgo abſurdiſſime legitur Φεῦγεν.

1718. μιν — ἀνέΦηνε. Mendoſe vulgo legitur μεν, quod jam animadverterat Stephanus.

1719. ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες — ἐΦοπλίσσειαν. In Guelferb. οἷά κεν ἄνδρες. Scribe:

ῥέζον δ' ὅσσα κεν ἄνδρες —

optativus ἐΦοπλίσσειαν particulam κεν flagitat.

1721. ἐπιλείβοντας. Sic quatuor Regii. Diviſim in B. ἐπὶ λείβοντας. Male vulgo ἐπιλλείβοντας. Vide notata ad I. 1133. ἐπιλίγδην apud Homerum Ιλ. ρ'. 599. eadem ratione ſecundam producit.

1723. γέλων. Sic A. C. E. Vulgo γέλω. Priorem formam prætuli, quæ apud Homerum occurrit, Odyſſ. σ'. 349.

κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξε.

Altera forma ſine ν dialecti Atticæ eſt. Vide Herodiani Philetærum p. 439. Accuſativus Μίνω ibi enotatus confirmari potuerat ex Noſtro III. 1107.

1725. ἐπιστοβέεσκον. Sic D. In B. a prima manu ἐπιστομέεσκον. Vulgo cum augmento ἐπεστοβέεσκον. A. C. ἐπεστομέεσκον. Vide ad III. 663.   cc 2

1730. ἱλάσκονται. B. & Caeſ. ἱλάσκωνται.

1733. Somnia in Mercurii poteſtate eſſe credebant veteres. Homerus in Hymno eum vocat:

ληϊστῆρ᾽, ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ᾽ ὀνείρων.

Hinc ſi quis ſomnium vidiſſet, Mercurium venerabatur.

1735. ὑπὸ λιβάδεσσι. Sic A. C. E. bene. Vulgo ὑπαί.

1738. ἠΰτε κούρη. Sic bene A. C. D. E. Homerus Ἰλ. π'. 7.

τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
νηπίη;

V. ſeq. τὴν αὐτός. Sic in quatuor Regiis & in Guelferb. bene. Denique ἀτίτηλε ſcripſi, ut melius conſtaret temporum ratio. Vulgo autem perperam ad hunc modum ſcriptus eſt & diſtinctus hic locus:

— — — ἐλοφύρετο δ᾽ ἠΰτε κούρην
ζευξάμενος, τὴν δ᾽ αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι.

Senſus eſt: *lacrimabatur, tanquam puella, quod rem habuiſſet cum ea, quam ipſe ſuo aluerat lacte.*

1743. παρακάτθεο. Vulgo contra ſenſum παρακάτθεσθο. Emendationem certiſſimam praecepit Jo. Pierſonus. Orat gleba, ut ſe Nereidibus cuſtodiendam committat. Quod quum juſſiſſet Jaſon v. 1750 Euphemus dicto paret, & glebam in mare projicit v. 1757.

1745. νεπόδεσσιν, *nepotibus.* Theocritus in Ptolemaei encomio:

ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.

1746. τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ μνῆστιν κραδίη βάλεν. Caſus eſt rectus κραδίη. τῷ δ᾽ ἄρα κραδίη μνῆστιν ἐπέβαλε. Imperite vulgo editum κραδίῃ, qua ratione verbum βάλεν ſubſtantivo caret, a quo pendeat. Oppianus Ἀλ. γ'. 503.

— — — κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν,
ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεσθαι ἀτραπὸν ἐλθεῖν.

1749. ὦ πόποι. Guelferb. ὦ πίπον.

1751. ἐννάσσονται. Sic bene ſex mei codices & Medic. Vulgo εὐνάσσονται. Guelferb. ἀνάσσονται.

1753. οὔ νύ τις. Sic ſex mei codices cùm Mediceo. Vulgo οὐδέ τις.

1759. Σιντηΐδα. Perperam vulgo, & reclamante metro, Σιντιάδα, quod tamen codices omnes exhibent. Socors fuiſſem & Shawio ineptior, ni ex I. 608. illud repoſuiſſem.

1763. Male hic verſus omiſſus in Guelferb. Eum exhibent ceteri codices omnes, & ſententiæ omnino neceſſarius eſt, ita ut non intelligem quî eo carere potuiſſet Jo. Pierſonus. Nonne dictum oportuit *quo, in quem locum*, relicta Sparta, Theras Euphemi poſteros duxerit? Nempe in inſulam Calliſtam, quam ille ſuo nomine Theram appellavit. Callimachus in Elegiæ fragmento:

ΚΑΛΛΙΣΤΗ προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα ΘΗΡΗ,
μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Omiſſus autem fuit a librario hic verſus, quia præcedens in eandem vocem deſinebat. Nam in codicibus aliquot Spartani viri nomen Ionica forma ſcriptum, ἐΰς πάϊς ἤγαγε Θήρης. Sic in Regiis A. D. E. Theræ patri nomen fuit Αὐτεσίων, non Αὐτεσίων, quod cur Spanhemio placuerit, ad Callim. H. in Apollinem, 73. neſcio. Priori modo ſcriptum hoc nomen plus ſemel legitur apud Pauſaniam, & apud Herodotum p. 344. & 460.

1767. δηρίσαντο. Guelferb. δηριόωντο.

1771. ἀνθέμενοι. Minus bene vulgo ἐνθέμενοι.

1778. ἐνέσταθεν, *obſtiterunt*. Sic B. & Mediceus.

1779. παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες. Obſerva tmeſim. ἀλλὰ ἔκηλοι παραμετρήσαντες γαίην Κεκροπίην καὶ Αὐλίδα. Sæpius occurrit apud Noſtrum παραμετρέω.

APPENDIX
VARIARUM LECTIONUM, NOTARUM

ET

EMENDATIONUM

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA.

Google

APPENDIX IN LIBRUM I.

V. 4. *Μετὰ κῶας*. Auctor Hymni in Cererem nuper reperti, v. 106.

ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον —

Sed in Mimnermi verſibus apud Strabonem p. 80. & in Analectis noſtris T. I. p. 63. librarii errore debetur præpoſitio *μετὰ*, in *μέγα* commutanda:

οὐδ' ὁκόταν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδὸν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον.

Sic apud Noſtrum *μέγα κῶας* occurrit IV. 171. 184. 439.

15. *τόν γ' ἐσιδών*. Sic Medic.

30. *ἐπήτριμοι*. Perperam ſæpe in codicibus ſcriptum reperitur *ἐπίτριμοι*, quod hic habent A. E. Gloſſa in illo *πυκναί*. Hanc ſcripturam ad *ἐπήτριμοι* poſt *ἐπιτρίμματα* in Heſychio fruſtra tuetur Abreſchius. Sinceram in Oppiani locis ibi citatis repoſuit Schneiderus noſter.

38. In Stephani editione *Ενιπεὺς* mendum eſt typographicum.

48. Male in A. & Guelferb. *ἐνικριθῆναι*. Vide ad I. 856. II. 148.

68. A. E. *ναιετάεσκε*.

90. Typothetæ incuria hic verſus omiſſus in editione Stephani.

94. Hunc verſum ſic citat Pindari Scholiaſtes ad Nemeon. ί. 25.

Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθείς.

Epithetum *ἐριβώλαξ*, ut multis aliis urbibus & regionibus,

bis Phthiæ tribuit Homerus in Iliade, unde forte e memoria citanti grammatico error obrepſit.

100. μεταπρέπει. Sic bene vulgo, ad ſyntaxeos normam, conſentientibus plerisque codicibus. In A. C. μεταπρέπει, cum gloſſa in priori λάμπει. Non minus ſolœce E. μεταπρέπη.

112. Αρεστορίδης. Sic libri omnes. In nullo repertum Αλεκτορίδης, quod reponi volebat Meziriacus. Vide Burmanni Catalogum Argonautarum. Ridiculus eſſet conatus mythorum ſcriptores ad concordiam redigere volentis.

114. Vulgarium librorum ſcriptura ὑπειρεσίῃσιν, quam quinque codices exhibent, non minus mendoſa eſt, quam ὑπεννεσίῃσιν, de qua voce dictum ad II. 1111. & videndus H. Stephanus in Præfatione editionis Argonauticorum.

134. ἦ γὰρ ἔην. A. E. ὅς γάρ.

165. τῶν ἄμφω γνωτός. Pariſina editio τῶν ἀμφοῖν, quod nondum animadverteram, quum notam ſcribebam ad I. 1169.

166. ὄφρα κομίζοι. Sic Guelferb.

170. καλιῇ. Medic. ut Florent. editio, καλειῇ, e pravo, quem notavi, more, ι longum per ει ſcribendi. Sic infra 599. idem codex, ut Aldina editio, pro κλίτεα habet κλείτεα. Medic. iterum καλειῇ habet IV. 1095. ubi in Florent. editione recte excuſum καλιῇ.

179. Εὔφημος. Sic legendum eſſe, & nomen Πολύφημος librarii errore ſubſtitutum fuiſſe, jamdudum monuerat Hardionius in Actis Pariſ. Academiæ T. III. p. 392.

180. Male Medic. & Guelferb. ποδωκειέστατον. V. 191. ἀλκείης, & 197. ἐπελθέμεν.

204. πόδε σιφλός. Medic. πόδας σιφλός.

207. Guelferb. quoque Ορυντίδαο.

214. ἀνερείψαντο. Guelferb. ἀναθρέψαντο. Vide ad IV. 918.

ubi, tenuiſſimo mendæ diſcrimine, vulgares libri *ἀνετρέψατο* habent.

215. Ἰλισσοῦ. In quibusdam codicibus Κηφισσοῦ olim lectum fuiſſe docet, nota margini in A. adſcripta. Librarii error ſcholiorum concinnatoribus fraudi fuit. Cephiſſus fluvius eſt Bœotiæ. Ad Iliſſum Atticæ fluvium raptam fuiſſe Orithyiam, auctor eſt Apollodorus L. III. cap. 14. & Dionyſius, Perieg. 422.

πρόσθε γε μὴν ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ἀττικὸν οὖδας,
τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.

229. *περιναιετάοντες.* Sic codices omnes, & e conjectura Hœltzlinus. Male ante eum *περιναιετάοντας* vulgo legebatur.

244. Medic. & Florent. editio *αὐτῆμαρ καὶ δόμους*, manifeſta menda, quam ſuſtulit Pariſina editio. Sæpius jam obſervavi, millies a librariis commutatas fuiſſe voculas *καὶ* & *κε*, quod editoribus fere non fuit animadverſum, niſi quando, ut hîc, alterutram metri lex repudiabat.

260. A. eandem, quam E. lectionem habet. Peſſime Guelferb. *ὑπὸ προμολῆσι κιόντες.*

267. *οἱ δὲ σῖγα.* Sic etiam Medic. & Guelferb. *δαὶ* Stephanus e Pariſina adſumſit.

281. Medic. *ταρχύσαις.* Guelferb. *τάρχυσαι χέρεσσι.*

346. Guelferb. etiam *ἀνασπήσεσθαι.* Confer notata ad III. 972. 1133.

354. Medic. *ὄφρα δ' ἴασιν.*

358. Medic. & Guelferb. *κληῖδας.* Iidem ſuperiori v. *ἐρύσαιμεν.*

384. Poëticum *ἴη* apud Homerum occurrit, ubi alterum *μίη* metri lex admiſiſſet. Ἰλ. ί. 319.

ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

Ibid. λ'. 174.

πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Elegantius infra v. 497. legeretur:

τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰῇ συναρηρότα μορφῇ.

416. Mediceus etiam σοὶ δ' ἂν ὀπίσσω. Guelferb. σὺ δ' ἄν.

441. Medic. & Guelferb. κώας ἄγοντας. Iidem etiam v. 443. noſtram lectionem præferunt ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ.

480. Medic. θαρσύνοι.

485. ὣς ἔφατ'· ἐκ — Bonam lectionem ex editione Baſileenſi ſumſit Hœltzlinus. Vide ad IV. 1096.

487. Aldinam lectionem ἐνίσπες præferunt Medic. & Guelferb. quæ ſi hîc recipiatur, eandem ob rationem, nempe ad vitandum hiatum, reponenda erit etiam in Libri III. v. 1. licet ibi ἔνισπε tueantur libri omnes ſcripti & impreſſi.

491. μελαμώνιον. Sic codices & primariæ editiones. Solus Stephanus μελαμώλιον edidit, e Scholiaſta, qui variæ hujus lectionis meminit, illud vero in textu habuit. Interpolata eſt in vulgaribus libris Grammatici nota. — εἴ κεν ἀλῴης. Perperam Medic. ut Florent. editio, ἤ κεν. — ει & η millies a librariis commutata fuiſſe, ſupra jam monui. V. ſeq. Medic. etiam προτέρω.

502. αὐτῇσι Νύμφῃσι. Sic bene Baſil. editio, & ex ea Hœltzlinus. Ceteræ αὐτῇσιν. Prius agnoſcunt E. Medic. Guelferb. &, ni fallor, e reliquis plerique. — πάντ' ἐγένοντο. Male A. E. πάντα γένοντο.

508. ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς. Elegans repetitio adverbii ἔτι. Eſt autem hæc lectio codicum & primariarum editionum. Stephanus e Pariſina pravum ἐπὶ φρεσὶ ſumſit.

515. Medic. quoque ἀοιδῆς. Guelferb. θελκτὴν ἀοιδήν,

540. ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος. Sic quoque Medic. οἳ cum accentu excudi debuit in textu: eſt enim pro οὗτοι. Elegans eſt ea articuli repetitio. Confer IV. 953. Auctor Homerici in Cererem Hymni v. 174.

αἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφοι, ἢ πόρτιες εἴαρος ὥρῃ
ἄλλοντ' ἂν λειμῶνα, κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ,
ὣς αἳ ἐπισχόμεναι —

548. ἀνδρῶν μένος. Regii etiam A. C. & Guelferb. γένος. Hic v. ſeq. & Medic. ἀκροτάτησι.

560. In μήτι ultima producitur ob contractionem ex μήτιϊ, ut II. 383. & Ιλ. ψ'. 316. Perperam primariæ editiones & codices aliquot μῆτι.

572. τῇ δὲ βαθείης. Sic etiam A. In Florent. editione, unde id Stephanus ſumſit, τοὶ δὲ — Aldina & Pariſina τοὶ δ' ἐκ βαθείης. E Baſileenſi Hœltzlinus ἐκ δὲ βαθείης.

588. Typothetæ errore in Stephani editione διπλόα δ' αὐταῖς.

590. Medic. τανυσσάμενοι.

601. ἀνέτελλε. A. ἀνέτειλε.

612. Medic. quoque ἐχθείραντες.

613. τρηχὺν ἔρον, ἃς — Medic. quoque ἅς. In ἔρον ultima producitur vi cæſuræ, & ob ſequentem aſpiratam, ita ut neceſſe non ſit adſumere ἔρων, quod præſtat A.

637. ἠδ' ἅμα τῇσι. Sic etiam Medic.

651. ἀνομένοιο. Recepta jam hæc lectio in Pariſina editione, unde eam adſumere debebat Stephanus. Sic vulgo legitur II. 494. III. 1340.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἤγ' — Sic etiam A. II. 1082. αὐτίκ' ἄρ' οἵγε.

672. λευκῇσιν. Genuinum eſſe arbitror ξανθῇσιν. Medeæ ancillis ξανθαὶ ἔθειραι tribuuntur IV. 1303. Itidem Heſperidibus, 1407.

680. ἀφικάνει. Medic. in margine ἐφικάνει. Idem v. ſeq. ἀποτρέποι.

687. διειρύσσουσιν. Sic primariæ editiones & codices plerique. Mendoſe A. E. διεῤῥύσσουσιν. In Stephani editione, errore, ut videtur, typothetæ, διερύσσουσιν.

689. εἰ καί με. Perperam primariæ editiones εἴ κέν με.

697. ἐν δ' ἀγορῇ πλῆτο θρόου. Ut primariæ editiones, Medic. ἀγορῇ. Idem v. ſeq. τήν γε.

706. Mendoſiſſime in Stephani editione, typothetæ errore, ἄν κε θέλωσι. Vide notata ad III. 404.

711. Medic. quoque πασσυδίη.

717. In A. quoque αἰνέσιμος.

721. Ιτωνίδος. Eadem hic in libris varietas, quæ ſupra v. 551.

739. In primariis editionibus conjunctim excuſum καρημογέοντι. Errorem Stephanus notavit in Præfatione. Non minus dignum hoc erat Hœltzlini elegantia, quam ſimilis compoſitionis vox in altero abhinc verſu, μετίχνια, quæ jam emendate legitur in Pariſina.

742. Κυθερείη. Sic A. B. E. Nec aliter forte in duobus aliis Regiis ſcriptum, qui ad emendatum apographum collati fuerunt. Minus bene vulgo Κυθέρεια.

752. πεπονήατο. Male Medic. ut primariæ editiones, πεπονείατο.

770. 771. Hi verſus tranſpoſiti in primariis editionibus & in pleriſque codicibus.

796. γύας. Sic Florent. editio, bene. Aldus γέας, ut perperam ſcriptum in A. C.

799. Θρηϊκίων. Sic Hœltzlinus e probabili conjectura. Editiones primariæ & plerique codd. Θρηϊκίην. In E. Θρηϊκίης, quæ lectio etiam in A. margini adſcripta.

803. σφιν. Medic. σφι.

817. *κασιγνήτοισι* dat etiam Medic.

829. *πατρὸς ἐμοῖο.* Male Mediceus *ἐμεῖο.*

832. *ἔνισπε.* Medic. *ἐνίσπες.*

837. *ὀπάζεις.* A. C. E. *ὀπάζοις.*

860. Mediceus etiam *θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο.* Uſque ad hunc verſum lacuna eſt in Guelferb. a v. 560.

871. *τις ἑλὼν θεός.* A. E. pro *ἑλὼν* habent *ἑκών.* In C. neutrum comparet, hiante verſu.

879. *περιδρομέουσι.* Guelferb. *περιδρομέωσι.*

888. *νίσσεο.* Medic. *νείσσεο.*

890. *ὡς ἐθέλεις.* Sic Medic. & Guelferb.

891. *πατρὸς ἐμοῖο.* Sic A. E. ut vulgo recte legitur v. 829. Hic autem impreſſi libri habent *ἐμεῖο.*

925. Guelferb. *χερόνησον.*

946. Medic. *πλευρῆς.*

955. Medic. *ἐκλύσαντες.*

963. *ἦεν* mendoſe etiam in Medic. & Guelferb. In nota ad hunc verſum quas communi appellatione *Pariſinas editiones* indigetavi, eæ ſunt Pariſina minor, & quæ ex ea expreſſa fuit Stephani editio. Hanc, neſcio qua incogitantia, tanquam ſi Pariſiis excuſa fuiſſet, Pariſinam falſo vocavi. Hoc ſemel monuiſſe ſufficiat, ſi forte alibi idem error recurrat.

995. *ἀμφιῤῥῶγας* habent Medic. & Guelferb.

1005. *ὄφρα νοτισθέντα.* In A. C. E. *ὄφρα κε νοτισθέντα*, reclamante metro. Sed iſtud *κε* non de nihilo eſt, nec temere additum. Sequente verbo in optativo, particula illa abeſſe non poteſt. Scribe igitur *ὥς κε νοτισθέντα.* Confer III. 293. IV. 766. 841. *ὄφρα* ſine potentiali particula ſubjunctivum adſciſceret, ut III. 438. & alibi paſſim.

1019. *αὐτονυχὶ* dant etiam Medic. & Guelferb. Iidem v. 1059. *σὺν τεύχεσι.*

1065. Typographicam mendam Pariſinæ editionis, *αὐψαμένη*, retinuit Stephanus.

1082. *λάχος*. Sic etiam Guelferb. Vitioſum & ineptum *λέχος* ſolus dat Mediceus. Confer infra notam ad III. 1340. Moſchus in Europa:

> *Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,*
> *νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.*

1093. *ὀκριόεντος*. Sic Medic. & Guelferb. Prior etiam v. 1120. *ὀκριόεντι*.

1096. *ἀλκυόνος ἁλίης*. Verſum ſic recto pede ſtare non credentes librarii aliquot, *ἀλκυόνης* ſcripſerunt, quod in A. E. repertum.

1100. *εἰσαναβαίνει*. Medic. & Guelferb. *εἰσαναβαίνῃ*. B. C. E. *εἰσαναβαίνοι*.

1105. Eo probabilior eſt conjectura, olim lectum fuiſſe *καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν*, quod hujus lectionis partem retinuerit Florent. editio, quæ *σφιν*, non *σφίσιν*, exhibet.

1106. *ἀγόρευεν*. Guelferb. *ἀγόρευσεν*.

1122. Medic. & Guelferb. *ἐῤῥίζωνται*, ut primariæ editiones. In Pariſina *ἐῤῥίζοντο*, unde Stephanus bene *ἐῤῥίζωντο*.

1139. *ῥόμβῳ* agnoſcit Euſtathius, cujus verba e Commentario in Dionyſium v. 1134. adferam. *Ἀπολλώνιος οὖν ἐν Ἀργοναυτικοῖς λέγει* ΡΟΜΒΩι ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΩι *ὑπὸ Φρυγῶν τὴν Ῥέαν ἱλάσκεσθαι. ἔστι δὲ καὶ Φαρμακίδων τροχὸς ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, καταγοητευόμενος ἐν τῷ στρέφεσθαι. τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν, καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. ἀπὸ τούτου δὲ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος* (IV. 144. ad quem locum vide Scholiaſtem) *ῥυμβόνας καλεῖ*. Euripidis hi verſus ſunt:

> *Σὲ, τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ*
> *ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',*

ὃν

ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ᾽ ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ᾽ ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Bene autem Pariſina editio, & ex ea Stephanus τυπάνῳ. In primariis excuſum τυμπάνῳ, ut in codicibus etiam ſcriptum, quod metri lex reſpuit. Illud tuetur auctor Etymol. M. loco quem citavimus. Græcorum imitatione Catullus in Galliambico carmine:

Niveis citata cepit manibus leve typanum,
typanum, tubam Cybelles, tua, Mater, initia.

1160. ἠερέθοντο. Sic Pariſina editio, ut in Regiis codd. ſcriptum. Ceteri tres cum primariis editionibus ἠερέθονται. Nihil frequentius harum terminationum permutatione, præſertim in verſuum fine.

1171. ἀνήθεσκν habet etiam Pariſina editio, quod miror a Stephano fuiſſe neglectum. A themate ἀνθέσσω occurrit participium ἀνθέσσουσα, IV. 38

1178. Vide Strabonem in Ponti deſcriptione L. XII. ὑπέρκειται δὲ τῆς Προυσιάδος ὄρος, ὃ καλοῦσιν Αργανθώνιον. ἐνταῦθα δὲ μυθεύουσι τὸν Υλαν, ἕνα τῶν Ηρακλέους ἑταίρων συμπλεύσαντα ἐπὶ τῆς Αργοῦς αὐτῷ, ἐξιόντα δὲ ἐπὶ ὑδρείαν, ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπαγῆναι. Hunc verſum citat Suidas, correctus a Viro doctiſſimo Jo. Toupio, v. Αργανθώνη, ubi mendoſe vulgo legitur Αργανθώνειος κλίνη. Poſtremæ vocis loco κρήνη reponendum eſſe, probabiliter conjecit Sevinus noſter in Pariſienſis Academiæ Hiſtoria T. V. p. 227.

1182. λεχαίην φυλλάδα. Hunc locum ob oculos habuit Propertius I. 20.

Hic manus heroum placidis ut conſtitit oris
mollia compoſita litora fronde tegit.

1201. ὡς δ᾽ ὅταν. Non D. ſed A. B. E. dant ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἄρ᾽ —

1208. Medic. δίζετο κρήνης. Guelferb. δίζετό τε κρήνης, inepte inſerta copula ad fulciendum metrum. Sed poſterior bene ὥς κεν: prior ὡς καί.

1222. Πηγάς. Propertius in Elegia modo laudata:

Hîc erat Arganthi, Pegæ, ſub vertice montis
grata domus Nymphis humida Thyniaſin.

1224. βίον. Sic etiam Guelferb. Mendoſe Medic. ῥύον.

1238. Guelferb. κύσσαι.

1257. Medic. πάμπρωτος. Idem v. 1283. τούσγ' —

1284. σφι κρατερόν. Sic etiam Guelferb.

1320. ἐξανύσῃ. Guelferb. ἐξανύσαι.

1321. αὔτως δ' αὖ. Quatuor Regii αὖτις δ' αὖ.

1325. Medic. ἔλειφθεν.

1333. ἦκεν. Sic etiam Medic. e correctione.

1342. Medic. & Guelferb. ἔολπα δέ τοι σε.

1343. δηρίσεσθαι. Sic quinque Regii. Ceteri tres δηρίσασθαι.

1353. μαστεύοντες. Perperam Medic. ut veteres editiones, μαστεύσοντες. Illud a Stephano perite repoſitum tuentur codices mei & Guelferb. Confer notata ad IV. 819.

1358. νηῦν habet Guelferb. At Medic. νῦν.

APPENDIX IN LIBRUM II.

V. 4. Βιθυνὶς Μελίη. Diverſimode hæc accipi poſſunt. Prius nomen proprium eſſe poſſit, vel gentile: Μελίη appellativum eſſe poſſit, idem ſignificans quod Δρυὰς, ſeu Ἀμαδρυὰς, vel proprium Nymphæ nomen. Mihi placet Βιθυνὶς proprium, & Μελίη appellativum. Quoad primum conſentit Apollodorus, L. I. cap. IX. ſect. 20. ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. Potior in his veterum Græcorum auctoritas, quam Latinorum Poëtarum, quorum nonnulli in diverſa abierunt. Ovidius Am. III. 6. ubi Fluviorum amores recenſet:

> Inachus in Meliē Bithynide pallidus iſſe
> dicitur, & gelidis incaluiſſe vadis.

8. χρειώ μιν. A. C. χρειὼ μέν.

11. Perperam impreſſi libri κέκλυτ' ἀλίπλαγκτοι, quod abſque codicum ope emendari poterat. In Caſ. & Guelferb. κέκλυθ' —

24. Medic. ὑπίσχεμαι.

33. Guelferb. καλαύβροπα. Vide ad IV. 974.

35. Medic. πεπληγότες.

48. οὐ μάν. A. E. οὐ μήν. Iidem infra 1207. οὐ μὰν habent, ubi Guelferb. μὴν præfert.

55. Medic. τῶν δέ τοι. Peſſime Guelferb. τῶν δέ κεν, ὅγ κ' ἐθέλοισθα.

60. ἐρίδηνεν. Guelferb. ἐρίδαινεν.

63. Male A. E. Cæſ. & Guelferb. Βικντίδης.

77. Medic. & Guelferb. ἀάατος.

102. Guelferb. ἐρυσσάμενοι.

103. Medic. ἐπεσσύμενον.

111. οὖτα. Perperam in omnibus editionibus οὔτα, quod tertia perſona eſt imperfecti verbi οὐτάω, & ultimam neceſſario producit. Vide Clarkium ad Ιλ. δ'. 526. Etymol. M. p. 642. l. 47. οὖτά με Τυδέος υἱός: -- ἀντὶ τοῦ ἔτρωσέ με. ἀπὸ τοῦ οὐτάζω, ὁ μέλλων οὐτάσω· ὁ ἀόριστος, οὔτασα, οὔτασε· καὶ κατὰ συγκοπὴν, οὖτα.

125. εὐρίνων. Sic etiam in Guelferb. ſcriptum.

126. ἐπαΐξαντες. A. E. ἐπαΐξοντες.

148. Medic. κρινθήμεναι.

172. A. C. quoque φεύξεσθαι.

190. ἀνάχοιτο. A. E. ἀνάχητο.

192. λευκανίηνδε. Scribe λαυκανίηνδε, quæ forma hìc, ut IV. 18. præferri debuit. Eadem obſervatur varietas in Homeri codicibus ad Ιλ. χ'. 325. ubi λαυκανίης tantum agnoſcit Euſtathius, cujus adferam verba, p. 1271. l. 58. λαυκανία δὲ παράγεται, ὅθεν καὶ ὁ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω λαμὸς καὶ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ λάω λαύω λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς, φασὶ, τόπος.

216. Φοίβου τ' ἄμφι. Vertunt *per Phœbum:* quam bene, ipſi viderint. ἀμφὶ non idem valet, quod πρὸς, in obſecrationibus. ἀμφὶ Φοίβου *propter Apollinem*, *Apollinis gratia*, eodem ſenſu quo ſequitur εἵνεκεν Ἥρης, *propter Junonem*, prorſus ut vernacula lingua dicimus, *pour Dieu*, *pour l'amour de Dieu.* Sic I. 120 τῆς δ' ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν. Nullibi, quod meminerim, occurrit exemplum præpoſitionis ἀμφὶ adhibitæ eodem ſenſu quo πρός. Hujus vicem ſuſtinet ὑπὲρ, III. 701. & ἀντὶ apud Sophoclem, Oed. Col. 1326.

οἵ σ᾽ ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ, ἱκετεύομεν.

232. Peſſime Medic. ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάΓκη.

238. Guelferb. κασιγνήτη. V. ſeq. Medic. ἧκεν.

246. ἀΦραδίῃσι. Medic. adſcriptam habet variam lectionem: γρ. ἀτροπίῃσι. Hoc habet Guelferb. in contextu, ſed depravatum, ἀτροπίδῃσι.

260. οἵ μηδ᾽ ὧδε. Sic etiam Guelferb. Primariarum editionum mendoſam lectionem οἴδε præfert Medic. Uterque v. ſeq. ἔσσεται.

275. Guelferb. οὐκ ἐνεπίσθην. Medic. οὐκ ἐν ἐπίσθην. Noſtræ lectionis depravationes.

280. θείωσι. Sic A. D. E. Guelferb. Vulgo θείωσιν.

288. Medic. & Guelferb. Βορέω.

298. Medic ἴδυσαν. In Guelferb. Εἴρις pro Ἶρις.

300. μεταχθονίη. Gloſſa in A. ἐπηρμένη.

316. χατέωσι. Perperam Medic. ut primariæ editiones, χατέουσι.

323. Medic. ut primariæ editiones, περὶ σῖυΦελῇ βρέμει ἀκῇῆ.

324. πίθεσθε. Medic. πίθεσθαι, quod non contemnendum. Infinitivus eſt pro imperativo, ut IV. 374. Sic v. 328. idem codex, πειρήσασθαι, v. 335. πονέεσθαι habet. Ad eundem modum Florent. editio v. 338. σῖέλλεσθαι, quo tollitur ingratus hiatus. Non parum venuſtatis huic loco accedit iſta modorum variatione.

342. Medic. εἴ κέ με.

351. E. διὲξ ἁλὸς, ἀλλ᾽ ἀντιπέραίαν. A. C. διὲξ ἁλὸς, ἀλλὰ περαίαν.

358. Medic. & Guelferb. τοῖσιν μενεδήϊος.

362. Medic. τῆς καί.

364. περιγνάμψαντι. A. E. παραγνάμψαντι. C. & Cæſ. περιγνάψαντι.

374. μετὰ δέ. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus, μετά τε.

391. Medic. ἐξενέποντα.

393. Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι. Sic bene Hœltzlinus, ut ante inſpectam illius editionem conjeceram. In codicibus & primariis editionibus ἐξύπερθεν, manifeſta menda. Sublata illa quidem, ſed minus bene, in Pariſina editione, ubi δὲ ὕπερθεν.

401. δινήεις. Medic. δεινήεις.

407. ἥδυμος. Male Medic. cum primariis editt. ἥδιμος.

411. διίκεο. Homerus Ιλ. τ'. 186.

ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.

& ι'. 61.

ἀλλ' ἄγ', ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω, καὶ πάντα διίξομαι.

449. In A. quoque ἑελδομένων. In C. ἑελδομένοις, unde ſuſpicari quis poſſit, ſcriptum olim fuiſſe ἀμειβομένοις.

455. Emendationem meam confirmant Medic. & Guelferb. in quibus τῷ καί μιν.

456. σὺν τοῖσι δ' — Sic etiam Medic. & editiones Florentina, Aldi, Pariſina.

457. ἀσπάσιος. Sic codd. & primariæ editt. E Pariſina Stephanus ἀσπασίως ſumſit.

467. μετηύδα. Male Guelferb. προσηύδα.

470. δεῦρ' ἦλθεν. Sic octo codices. Vulgo ὧδ' ἦλθεν.

479. ἦ ἔπι. Male Guelferb. ἦ ἔτι.

488. Guelferb. οὐδ' αἰθέριξε.

494. ἀνομένοιο. Guelferb. ἀνυμένοιο.

496. In A. quoque παρὰ πείσματα. Homerus Odyſſ. μ'. 32.

οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

& Hymno in Cererem 128.

δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

πρὸς itidem cum accuſativo conſtruitur abſque motus ſignificatione. Automedon in Epigrammate:

πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν.

Euripides Ione 916.

ὠή· τὸν Λατοῦς αὐδῶ,
ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς
πρὸς χρυσέους θάκους,
καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας.

507. *πολυλήϊοι.* A. E. perperam *πολυλήϊον.*

510. Medic. *ἄντροισι*

525. Medic. *ἐτήσιαι* in hoc verſu habet.

532. Quod me ſolicitavit, adverbium *πέρην*, hîc non *ultra* ſignificare videtur, ſed *πέλας.* *ἐπὶ τῇ ῥηγμῖνι, πέλας ἁλός. ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥηγμῖνος, in litoris extrema ora ad mare. πέλας*, vel *πάρος* forte olim legebatur.

535. Mendoſam lectionem *δήματι* in Guelferb. repeï riſſe videtur Vir doctus, cujus diligentiæ debetur collatio qua utor. Sic etiam in Medic. ſcriptum fuit a prima manu, ſed emendatum *δείματι.*

556. *ὑπ' ἀνωγῇ* habet etiam Medic. e correctione.

580. Mendoſe Medic. cum primariis editionibus, *καί σφιν*: & v. 582. *λοξῆσι.*

594. Medic. *λαύρῳ*: recte Guelferb. *λάβρῳ.*

622. Medic. Τίφυ, *τί μοι ταῦτα.* Guelferb. *τί ἤ μοι*, mendoſe pro *τίη μοι ταῦτα.*

628. Medic. *ἄϊσκεμαι.*

630. *βαίνωμεν.* Sic etiam Pariſina editio, e qua ſuam Stephanus expreſſit, in qua typothetæ incuria excuſum *βαίνομεν.* Eadem menda in Guelferb.

633. Φραζόμενος. Sic bene ad ſenſum Florent. editio: ad Jaſonem enim refertur. Perperam Medic. quatuor Regii, & Aldina editio Φραζόμενοι.

654. Medic. φεῦγε πόλιν.

673. Perperam Medic. ut Florent. editio, Θυνίδος, pro Θυνιάδος.

677. Homerus Hymno in Cererem 177.

— — — . — ἀμφὶ δὲ χαῖται

ὤμοις αἴσσοντο κροκηΐῳ ἄνθει ὁμοῖαι.

682. Medic. αὐγάσασθαι.

696. εἴ κέ τιν' — Veteres editiones εἰ καί τιν' — quod primùm in Baſil. fuit emendatum.

730. εἰς ἄλα κεκλιμένη. Sic A. C. Vulgo δερκομένη. Illud habet etiam B. in margine.

737. Medic. & Guelferb. ὀκριόεντος. V. ſeq. recte Medic. συνεχὲς, & 742. μυχίησιν.

745. ἠώην. Sic codices. Perperam in primariis editionibus ἠοίην. Genuinam formam repoſuimus in verſibus e Plutarcho citatis ad IV. 1655.

775. εὖ γὰρ ἐγώ μιν. In quatuor Regiis perperam αὐτὰρ ἐγώ μιν.

776. πατρὸς ἐμοῖο. Sic Medic. e correctione. Scriptum primo fuerat ἑοῖο.

798. Medic. & Guelferb. Τυνδαρίδην.

807. In Mediceo quoque deeſt hic verſus.

827. τυπέντος. Sic bene Florent. editio. Aldus cum Mediceo perperam τυπέντες.

861. Medic. εἰλυμένοι.

880. ἴσχομεν αὔτως. A. C. αὐτοῦ, quod non deterius eſt.

906. κατενάσσατο. Vitioſe Aldina editio cum Medic. κατεμάσσατο.

915. Medic.

915. Medic. προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον, & verſ. 921. μέλαν ζόφον.

929. ἐκ τοῦ δὲ Λύρη. Typothetæ errore in Stephani editione ἐκ δὲ τοῦ.

938. εἰσαναβαίνει. B. Cæſ. Medic. Guelferb. εἰσαναβαίνῃ. E. εἰσαναβαίνοι, quæ lectio in A. vulgatæ ſuperſcripta.

945. Medic. ἐμῶς ἐπ' ἤματι.

984. Medic. & Guelferb. ὑπερεύγεται.

989. μεμήλει. Hoc flagitat temporum ratio. Vulgo μέμηλε. Vide Clarkium ad Ιλ. β'. 614.

1000. Χαλήσιαι eſt in Aldina & Baſil. Neſcio an in Florentina. In exemplari quod habeo hujus editionis, anceps litera atramento adeo ſaturata eſt, ut diſcernere nequeam, utrum Λ an Δ ſit. Codex etiam Medic. habet Χαδήσιαι.

1003. Φυταλιή. Medic. ut Florent. editio, Φοιταλιή.

1020. Medic. ἀμφαδίῃ.

1061. ἀνθέμενοι. Perperam A. C. ἐνθέμενοι.

1064. Medic. πασσυδίη.

1074. Ex Homero ſumta comparatio, Ιλ. π'. 212.

ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

1111. Medic. ὑπ' ἐνεσίῃσι.

1116. ὗε. Perperam Mediceus, ut Aldina editio, ὗε.

1117. Verſus ſpurius abeſt in Mediceo: margini additus fuit a recentiori manu.

1128. αἴκε πίθοισθε. Sic etiam C. In A. πίθοικε, mendoſe: adpoſita in margine correctio πίθοισθε.

1145. νῦν κεν ἴδοισθε. Perperam Cæſ. Medic. Guelferb. cum primariis editionibus, ἴδησθε. Sincera lectio primùm in Pariſina comparuit.

1155. *τῷδε δὲ, Φρόντις.* Vulgo legitur *τῶδέ τε.* Nullus hic locus copulæ. *τῶδε δὲ, huicce vero.* Partitivum *δὲ* poſt *ὅδε* ſæpiſſime poſitum reperitur, ut III. 356. 362. *τόνδε μὲν — τόνδε δ' ἄρ' —* Euripides Med. 315.

νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.

1160. Medic. *ἰόντες.*

1166. Cæſ. Medic. *ὑπ' ἐννεσίῃσιν οἴω.*

1181. *πατέρ' ὑμίν.* Sic quoque Guelferb. & Aldi editio, cum ſola in accentu differentia.

1186. Medic. *εἴτε μετὰ Φθείην.*

1197. *τεύξεσθαι.* A. etiam *τεύξασθαι.*

1200. Medic. *ἀρωγῇ.*

1215. Perperam Medic. cum Aldina editione *Στερβωνίδος.*

1222. *οἰόμ' ἐπισταμένους.* Cæſ. Medic. cum primariis editt. *οἴω.*

1240. *ἦλθ'.* Sic Cæſ. & E. In A. C. Guelferb. *ἔνθ'.* Hoc etiam habet B. ſed ſincera lectio ſuperſcripta. Hic verſus cum duobus præcedentibus in D. omiſſus. Medic. cum primariis editionibus *ἔνθ'* habet.

1281. Medic. & Guelferb. *παρηγορίῃσιν.*

APPENDIX IN LIBRUM III.

V. 15. Medic. ἤ γὰρ ὁ μέν. Guelferb. εἰ γὰρ ὁ μέν.

17. Guelferb. conjunctim παρᾶσσον.

26. αἴκε πίθηαι. In hac lectione conſentiunt codd. quam tamen ſinceram non credo. Ex indole linguæ & Poëtæ noſtri uſu ſcribendum videtur αἴ κε πίθοιτο. Vide ad I. 623. Ad II. 1128. IV. 417. Infra 180. 693. 909. & alibi paſſim.

27. Medic. a prima manu Αἰήταο: correctum Αἰήτεω. Guelferb. Αἰήτου.

29. Medic. ἐννεσίησιν. Guelferb. ἐνεσίησιν.

37. δεῖμεν. Guelferb. δεῖμε.

45. λευκοῖσι ſine ν habent etiam primariæ editiones.

49. εἶσέ τ' — Typothetæ errore in Stephani editione εἰτέτ'.

53. τί δ' ἱκάνετον; Perperam Medic. ut primariæ editt. τόδ' ἱκάνετον.

79. μή τοι τι κακώτερον. Mallem μήτ' ἄν τι κακώτερον. Eodem ſenſu Terentianus Senex, Heautontim. A. I. Sc. I.

Malo quidem me dignum quovis deputem,
ſi id faciam.

100. ἐσέδρακον. In E. ſuperſcriptum ἐσέδραμον, quam ineptam lectionem habet A.

109. ἐρίδηνον. Eadem forma II. 877. ὀρέθυνον.

123. ἄλλον ἔθ' αὔτως. Florentina ἔτ' αὔτως, non minus bene.

163. Guelferb. ἐρεύθεσθαι.

166. Medic. & Guelferb. ἀν' αἰθέρι.

170. Medic. ἠρέμας.

181. πίσυνος δὲ βίῃ. A. E. πίσυνός γε.

215. Comparanda deſcriptio ædium Alcinoi, Odyſſ. η'. 86.

241. ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος. Guelferb. hic, ut ſupra 239. ἄλλον.

243. Guelferb. Εἰδυῖαν.

248. ἡ μὲν ἄρ' ᾖει. Abſurda lectio in B. Medic. Guelferb. τῇ μὲν ἄρ' οἵγε. Sic etiam Cæſ. niſi quod τὴν habet, ut Florent. editio. V. ſeq. μετιοῦσαν cum principe editione ſoli dant Medic. & Cæſ. In Pariſina editione primum recepta noſtra lectio, quam præſtant codices complures. Altera forte prioris editionis eſt, ſed verſus additus erat, ad ſenſus integritatem neceſſarius, quem inepte omiſerunt interpolatores:

— — — — τὴν μὲν ἄρ' οἵγε
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσαν

ἴδον, ἐνόησαν, aut ſimile-quiddam verbum, in ſequenti verſu erat.

256. ἡ δ' ἅμα τῇσιν. Sic etiam Medic. & Guelferb.

265. τί δέ κεν πόλιν. Guelferb. τί δέ κε πτόλιν.

287. Medic. & Guelferb. φλογί. Hic ἴκελον: ille εἴκελον. Guelferb. v. ſeq. ὑπ' Αἰσονίδην.

290. κατείβετο. Peſſime Guelferb. κατήγετο.

295. Pro vulgato ἀνεγρόμενον, in A. B. ſcriptum ἀνευρόμενον.

307. Medic. & Guelferb. σωομένοις.

317. τοῖά μιν. Perperam Medic. τοῖα μέν.

318. ὑποδείσας. Sic etiam editt. Aldina & Pariſina.

332. ἣν ἐθέλῃς. Sic Medic. & Guelferb. Iidem v. 339. Αἰολιδέων.

347. E duabus bonis lectionibus tertiam peſſimam conflavit librarius in Medic. εἴ τι φέρισ͂οι.

350. Medic. ὥς κεν ἄδῃ. In Guelferb. ἄδει.

364. ἐκγεγαώς. Prave Medic. ἐ[ζ]γεγαώς. Frequentiſſima horum compoſitorum commutatio.

369. μενέηνε. Guelferb. μενέαινε. Medic. μενέεινε.

371. ἔλαμψεν. Sic quoque Medic. & Guelferb.

377. εἰ δέ κε μή. Editiones primariæ εἰ δὲ καί. Vide notam ad I. 244. in Append. Sublata menda in edit. Baſileenſi.

410. Medic. φυσιόωντες. Sic etiam infra 496.

413. Medic. & Guelferb. ἀχ[θ]ῇ.

419. Medic. εἰς βασ —

430. Medic. ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' — E Guelferb. nulla varietas enotata.

450. Medic. & Guelferb. υἱέσιν.

454. ἔσ͂ο. IV. 1438. δέρμα πελωρίου ἔσ͂ο λέοντος.

456. οἴσσατο. A. E. εἴσατο. Scriptum oportuit ἐείσα[θ]ο. Confer notata ad I. 718.

459. ἀμφ' αὐτῷ. Infra 638. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθον[θ]αι. Vide notam ad IV. 577.

460. Medic. φθείσειεν. & 465. φθείσεται. Vide notam ad 754.

470. Medic. οὔ οἱ.

471. Medic. & primariæ editiones αἰόλητο. Sublata menda in edit. Baſil.

477. ὑπέκλυες. Guelferb. & Florent. editio ἐπέκλυες. — ἱμεῖο. Veteres editiones ἱμοῖο. Illud perite repoſuit Stephanus.

482. Poſt μετελεύσομαι diſtinxi, ut intelligeret lector adverbium ἐξαῦτις, *iterum*, ad iſtud verbum unice pertinere, & cum participio ἀντιβολήσων jungi non debere, quod abſurdum foret. Jamdudum conjeceram legendum eſſe ἐξαυτῆς, *extemplo*, eodem ſenſu, quo v. 538. Argus

in Minyarum concilio dicit, ἤματι τῷδ' αὐτῷ. Hoc in textu reponere veritus non fuiſſem, ſi prius mihi innotuiſſet ſcriptura, quam nunc compertam habeo, Medicei codicis, ἐξαῦτης. Poſſit illa quidem e librarii errore eſſe, quum nihil frequentius ſit permutatione literarum ι & η: ſed non minus veriſimile eſt, errorem tantum eſſe in accentu. De adverbio ἐξαυτῆς vide notam ad IV. 984.

486. Homerus Ιλ. β'. 8. βάσκ' ἴθι, οὖλε Ονειρε.

499. σὺν τεύχεσιν. Prave Guelferb. σύν τ' ἔντεσι.

500. τούσγε. Sic etiam Medic. & Guelferb.

507. ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν. Confer II. 334.

511. Scriptus eſt hic verſus in Medic. ut in primariis editionibus. E Guelferb. nihil varietatis enotatum.

531. μειλίσσετ' ἀϋτμήν. Sic codd. & Hœltzlinus e conjectura. In primariis editt. μειλίσσεται ἀϋτμή. Non omnino recte Pariſina emendavit μειλίσσει ἀϋτμήν.

540. Idea hujus oſtenti ex Homero ſumta, Ιλ. θ'. 245. ubi Agamemnoni divinam opem imploranti felicis exitus ſpem ſimili augurio facit Jupiter.

αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Αχαιοί.

Ingenioſe Noſter Veneri ſacram avem in præſaginm adſumſit, qua nihil opportunius. Hunc locum Virgilius ante oculos habuit Æn. VI. 190.

542. Αἰσονίδεω. A. E. Medic. Αἰσονίδαο: Guelferb. Αἰσονιδαέω, frequentiſſimo in his formis permutandis & depravandis errore. Infra 621. ubi metrum Αἰήταο flagitat, Medic. habet Αἰήτεω.

561. λεύσσοντες. Sic quoque Medic. In Guelferb. βλέποντες: nempe gloſſa pro genuina lectione.

562. *πολεμήϊα* habet etiam Medic. -- *μέλοιτο.* Prave Medic. & Guelferb. *πέλοιτο.*

567. Medic. *ἀγόρευεν.*

571. Medic. & Guelferb. *δήν.* Verbo *ὑποπλήσσειν* frequentiſſime utitur Oppianus, ut Αλ. β'. 544,

— — — — -- *οὐδέ τις ἄντην*
ὅσσε βαλεῖν τέτληκεν, ὑποπλήσσουσι δ᾽ ἄνακλος
τηλόθεν ἄλματα δεινὰ καὶ ἄσθματα φυσιόωντες.

578. Medic. *Μινύεσσι*, ut quoque in Guelferb. eſſe videtur.

588. *Ερμείην.* Sic etiam A.

601. Guelferb. *τῷ κε ἐελδ᾽* — Medic. *τῷ κε καὶ ἐελδ᾽* — Idem perperam *πίμπεν.*

613. Guelferb. *μειλίσσαιτο.* Sic etiam Medic. e correctione: ſcriptum primo fuerat *μειλίσσετο.*

634. *μόλις.* Guelferb. *μόγις.*

637. Guelferb. *φέρῃ.* Medic. perperam *φέρει.*

651. *τηΰσιοι.* In Cæſ. & Medic. *τήσιοι*, manifeſta vulgatæ lectionis depravatione. In Guelferb. *τηΰσίην*, eadem varietate, quæ ad v. 1152. obſervata fuit.

657. *ὦ μιν ὄπασσαν ἀδελφειοί.* Sic quoque Medic.

661. *δαιομένη περ.* Sic codd. omnes, editiones Aldi & Pariſina. In Florent. *καιομένη*, quod male Stephanus revocavit. *δαίω* verbum eſt poëticum, & hic præferri debuit, ut IV. 713. Pro *ἔνδοθι* male Medic. & Regii aliquot *ἔνδοθεν*, quod non monerem, niſi inde ſuſpicio enaſci poſſet, aliud participium olim hîc lectum fuiſſe, ut *ἀχνυμένη* aut ſimile quid. Sed menda eſt ex librarii ignorantia, quæ centies recurrit.

677. *ἐκ πατρός.* Sic quoque Medic. & Guelferb.

686. *φθογγή.* Perperam in Pariſina *φθογγῆ*, & inde in Stephani editione *φθογγῇ.* Alias res agebat doctus ille Ste-

phanus, quum in ejus officina Apollonius excudebatur, cujus emendationi parum curæ adhibuit. V. 679. ubi *δῶμα τόδ'* exprimi debuerat, operarum mendam reliquit *δῶμα τέτ'*. — *παροιτέρω*. Guelferb. *παραιτέρω*, mendoſe pro *περαιτέρω*, ut legendum eſſe conjeceram.

687. *ἐπικλονέεσκον*. Sic quoque Guelferb.

690. Medic. *κατακνώσσουσα — λεύσσω*. Idem v. 692. *υἱάσι*.

693. *εἴ κε μιν αὐτή*. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editt. *εἰ καί μιν*. Menda ſublata in Baſileenſi.

696. *τοῖ' ἐσάκουσεν*. Sic codd. editt. Aldi & Pariſina. In Florent. *ἐσάκουεν*, quod perperam revocavit Stephanus.

701. *ὑπὲρ μακάρων*, *per deos*. *ὑπὲρ* hic tantumdem valet ac *πρός*. II. 215. Ἱκεσίου πρὸς Ζηνός. Homerus Ιλ. ω'. 466.

> *καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο*
> *λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ἐρίνῃς.*

704. Medic. hic & 776. Ερινύς. Idem 712. & IV. 714. Ερινύας: & ſic fere ſemper unico *ν*.

707. *περικάββαλεν*. Sic quoque Guelferb.

716. & 721. Ubi *ἐμεῖο* perite edidit Stephanus, veteres editiones habent *ἐμοῖο*. Perpetua horum pronominum confuſio.

724. *τῇ δ'* — A. E. *τῆς δ'* —

725. *καδδέ μιν*. Sic perſpicue Guelferb. In Medic. non diſcernitur utrum *μιν* an *μεν* ſcripſerit librarius.

733. Guelferb. *κασιγνήτη — κούρη*. In Medic. *κασιγνήτην — κούρῃ*.

738. *εἴσομαι*, quod e conjectura repoſui, præſtat Medic.

740. Optima ſane eſſet lectio *τὴν δέ τοι αὖτις*. Vulgata tamen defendi poteſt, modo diſtinctione & interpretatione juvetur, ſic: *τὴν δέ, μιν αὖτις* — *quod autem ad alteram adtinet, illam* —

765. *ἐνισκίμ-*

765. ἐνισκίμψωσιν. Guelferb. ἐνιχρίμψωσιν.

817. ἀποκάτθεἶο. Sic A. B. D. Caſ. Medic. editt. Aldi, Pariſina, Baſil. Stephanus e Florent. ἀπεκάτθεἶο ſumſit. V. ſeq. Med. ἐννεσίῃσι.

821. ἀντιάσειεν. Sic A. E. Vulgo ἀντήσειεν.

826. μήδεα. Sic quoque Medic. & Guelferb. Iidem v. 835. ἀργυφέην.

847. Medic. etiam κούρην & μένος.

862. χθονίην. In A. B. C. etiam χθονίοις.

867. τό ῥ' ἦγ' -- Sic quoque Medic.

875. ἀνάειρον χιτῶνας ἄχρις ἐπιγουνίδος. Heſych. ἐπιγουνίδα, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος. IV. 940. Nereïdes

αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας.

Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 176.

ὡς αἳ ἐπισχόμεναι ἑανῶν πλύχας ἱμεροέντων
ἤϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν. —

ubi forte alius codex ἀνασχόμεναι daret. E noſtro profecit Paulus Silentiarius in Epigrammate, Analect. T. III. pag. 73.

κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.

877. Medic. quoque Αμνισοῖο.

906. ἀποδεξαμένην. Guelferb. ὑποδεξαμένην.

909. ὀπάσσοι. Guelferb. ὀπάσσειν.

916. ἅμα δέ. Sic quoque Medic. & Guelferb.

935. Perperam quoque Medic. ut primariæ editt. ἕπονται. Mendam ſuſtulit Stephanus.

945. Guelferb. etiam ἑπεσσόμεθ'.

963. ἤχλυσαν. Bene Guelferb. ἤχλυσεν. Sic etiam Medic. e correctione.

970. ὑπὸ ῥιπῆς. Sic quoque Medic. & Guelferb.

977. Guelferb. etiam ναιετάασκον.

987. Guelferb. ξεῖνός τί τοι. Perperam Medic. ut primariæ editt. ξεῖνος δ' ἔτι.

994. αἴ νύ ποτ' — Optime Guelferb. αἴ νύ που.

997. ὑπελύσατ'. Guelferb. ὑπέλυσεν, quod ſine cauſa Pierſono præferendum videbatur. Promiſcuus uſus utriuſque formæ. Supra v. 62.

λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν.

1002. τέκμαρ. Bene Guelferb. τέκμωρ, forma Homero uſitata.

1060. τοῖό γ' ἔχητι. Sic quoque Medic. & Guelferb.

1064. λιαροῖσι, *tepidis*. Frequens lacrimarum apud Poëtas epitheton. Hinc corrigenda vulgata lectio apud Ovidium, Am. III. VI. 68.

Dixerat: illa, oculos in humum dejecta modeſtos,
ſpargebat TEPIDO flebilis imbre ſinus.

E noſtro Apollonii loco diſtichon hoc expreſſum, quod Ovidii interpretibus obſervatum non fuit.

1066. Medic. & Guelferb. ἐπιπλάγξεσθαι. Iidem v. 1068. ἤδη γάρ οἱ.

1076. γεγαυῖαν Πασιφάης. *Filiam Paſiphaës*. Perperam Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus Πασιφάην. Mendam ſuſtulit Pariſina editio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic etiam Medic.

1090. Medic. & Guelferbit. τήν γε. V. ſeq. πόλις.. V. 1102. καταψήχων.

1139. Guelferb. ἄψ εἰς οἶκόνδε. E gloſſemate εἰς ortum.

1152. Guelferb. αὐτομάτεισι πόδεσσι.

1172. Pariſinæ editionis lectionem μελέοντο habet Guelferb. In Medic. μέλλοντο.

1189. Medic. οἴσατο. V. 1214. ἱροῖς, e correctione.

1238. ἀέθλῳ. Sic bene Florent. editio. Aldina & quæ eam inſecutæ ſunt, cum Medic. aliiſque codicibus aliquot, ἀέθλων. Illud perite revocavit Stephanus.

1243. Guelferb. *νίσσεται.*

1303. *φυσιόωντες.* Sic quoque Medic.

1304. Medic. cum primariis editt. *ὁμάδῳ.* Guelferb. *ὁμάδουν.* Stephano debetur genuinæ lectionis reſtitutio.

1331. *ὀκριόεσσα*, quod abſque codicis alicujus auctoritate repoſueram, præſtat Guelferb.

1335. *λαιὸν* habent quoque Medic. & Guelferb. *Unde alii forte veram Apollonio manum reſtituent.* Verba ſunt Jo. Pierſoni. *βαθμὸν ἐπιπιέσας στιβαρῷ ποδί. Forti pede gradum firmans, fortiter pedem figens, veſtigia premens.* Niſi Græcorum hic eſt ſenſus, quid poëta in mente habuerit, divinare nequeo. Nec voce *βαθμὸν*, nec quavis alia, quæ ad *λαιὸν* proxime accedat, aratri partem aliquam ſignificari uſquam vidi.

1340. *τρίταλον λάχος.* Confer notata ad I. 1082. Guelferb. hic, eadem menda, quæ illic ſublata fuit, habet *λέχος* & *ἀνυμένοιο.*

1343. *τῆμος ἀρήροτο.* Florent. editio *ἀρ ἤροτο*, quod male Stephanus revocavit. Bene Aldus ediderat *ἀρήροτο*, quod habet etiam Pariſina editio.

1355. Guelferb. *φρίξεν.* Idem v. ſeq. cum Medic. *λαμπομένῃσιν.*

1360. *ἄηται.* Sic etiam Medic. e correctione.

1367. Eadem conſtructio & ſimilis tmeſis IV. 1552. *γαίης δ᾽ ἀνὰ βῶλον ἀείρας.*

1381. *οὖτα.* Editiones omnes *οὔτα.* Vide notata in Appendice ad II. 111.

APPENDIX IN LIBRUM IV.

V. 14. Medic. ὀΐσσατο.

17. πλῆντο. B. E. Medic. Guelferb. πλῆτο. Non male. Sic III. 1545. ἐν δέ οἱ ὄσσε λάμπεσκι. Peſſime Cæſ. πλῆτε.

33. Guelferb. etiam διέῤῥαισε.

57. Λάτμιον ἄντρον. Guelferb. οὖρον, mendoſe pro οὖρος.

70. ὄρθια. Auctor Hymni in Cererem 20.

— — ἰάχησε δ᾽ ἄρ᾽ ὄρθια φωνῇ.

ubi vide doctiſſimum Ruhnkenium.

77. ἐλάασκον. Sic quoque Medic.

80. ἀπ᾽ ἰκριόφιν. Sic etiam optime in Guelferb.

88. ἐνὶ σοῖσιν. Sic quoque Medic.

97. ἔνι θήσεσθαι. Medic. ἐνιστήσεσθαι.

117. νώτοισι. Sic etiam Medic. -- Μινυήϊον. Sic codd. quod, flagitante metro, primus repoſuit Hœltzlinus. Ante eum Μινύϊον legebatur.

126. φλογερῆσιν. Sic quoque Guelferb.

150. ἀνελύετ᾽ — & 163. ἑστηυῖα, ſunt etiam lectiones Medicei codicis.

154. ἔψηχε. Sic quoque Guelferb.

170. Guelferb. δερκομένης, quam optimam lectionem, ut permultas alias, Pierſono non obſervatam fuiſſe miror.

171. ἐγαείρατο. Guelferb. ἀναείρατο.

174. ὄσση. Sic primariæ editiones & complures codd. A. E. Guelferb. ὄσσος, quod in Pariſ. edit. repertum ſervavit Stephanus.

175. ἀγρῶσθαι. Perperam Medic. cum primariis editt. ἀγρῶται. Mendam ſuſtulit Stephanus.

177. λήνεσσιν. Codicum hæc lectio repoſita in Pariſ. editione: vitioſe in primariis λήναισιν.

188. ἐνεείσατο. Sic quoque Medic.

202. νῦν ἐνὶ χερσί. Vulgo νῦν δ' ἐνὶ — Frigide inſertam particulam expunxi.

219. Alibi nomen εὐποίητος ex interlineari gloſſa in textum illatum obſervavi, quod & contigiſſe ſuſpicor in Homerico verſu Hymni in Venerem 174. in loco, quem nuper emendavit Præſtantiſſimus Ruhnkenius ad Hymnum in Cererem p. 26. Vide an concinnior fiat verſus ſic conſtitutus.

ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ δῖα θεάων,
ἔστη πὰρ κλισίῃ· ἀτὰρ εὐτύκτοιο μελάθρου
κῦρε κάρη.

222. δινωτόν. Perperam Medic. δεινωτόν.

257. νεύμεθ' — Medic. & Guelferb. νεισόμεθ'. Bonum eſſet νισόμεθ', futurum verbi νίσσομαι, ſeu νίομαι. νεύμεθ' tempus eſt præſens contractum ex νεόμεθ'.

267. ἦμος ὅτ'. Sic quoque Medic.

269. Guelferb. Τρίτων εὔροος. Medic. Τρίτων ἐΰῤῥοος.

275. ναιετάουσιν. Nihil obſtabat, quin ſcriberet Poëta ναιετάοντι. Sed illud priſcæ elegantiæ eſt. Homerus Ιλ. β'. 626.

οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ΝΑΙΟΥΣΙ πέρην ἁλός —

ad quem locum hæc diſſerit Euſtathius, p. 306. τὸ δὲ εἰπεῖν, αἳ ναίουσι, σχηματισμόν τινα ἔχει οὐ πάνυ συνήθη. κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς· (Aj. 596. Ω κλεινὰ Σαλαμὶς) σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος, ἀντὶ τοῦ, ναιομένη τυγχάνεις. καὶ μετάγεται οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων, εἰς τὰ κατοικούμενα. ναίουσι μὲν

γὰρ ἄνθρωποι· ναίονται δὲ τόποι, ὥστε τὸ εἰπεῖν ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέστραπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Frequens hic uſus Homero verborum ναίειν, ναιετάειν, ſignificatione paſſiva. Ιλ. ζ'. 415.

ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν.

id eſt, ναιομένην, ut idem Euſtathius obſervat.

279. γραπτῦς. Guelferb. γράπτας.

292. Guelferb. εἰ ἐτεόν γε.

303. Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι. Perperam E. & primariæ editt. αὖ ἄλλοι. Vide ad II. 65. In Guelferb. Κόλχοι δή τ' --

320. Medic. Σίγυνοι e correctione.

351. ἐλέλιξαν. A. ἀνέλιξαν. E. ἀνελέλιξαν.

356. Medic. λαθιφροσύναις. Guelferb. λαθηφροσύνες mendoſe pro λαθιφροσύνης. Reponenda Ionica forma.

360. ἧς ἐγώ. Sic etiam Medic. & Pariſina editio.

366. ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη. Guelferb. ἔπειτ' ἐπαΐστος ἐτύχθην. Medic. ἐπί τε παιστὸς ἐτύχθη. Perſpicuæ lectionis miræ hæ ſunt & incredibiles depravationes.

377. τῷ ἐπίσχετε. Sic quoque Medic.

381. Medic. & Guelferb. ὀτλήσω; οὐδέ κε -- titubante verſu. Concinnius legeretur:

ὀτλήσω; σὺ δ' ἂν οὐ θυμηδέα νόστον ἕλοιο.

390. Medic. ἔσεσθε εὔκηλοι. Guelferb. ἔσσεσθαι εὔκηλοι.

402. ὅπου. Medic. & Guelferb. ὅ τοι

403. εὖ σε θανόντες. Perperam Cæſ. Medic. & quatuor Regii ἠὲ θανόντες. A. C. E. ἕλωρ κύνεσσι. B. ἕλωρα κύνεσσι.

405. Medic. ἀντιόωντες.

408. Medic. & Guelferb. ὑπείξομαι. Iidem v. 409. διεξίωσι.

412. μητιάασθαι. Sic etiam Guelferb. Perperam Medic. μητίσσασθαι.

421. ἠρτύναντο. Sic etiam Guelferb.

448. δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο. Virgil. Georg. III. 513.

Di meliora piis, erroremque hoſtibus illum!

Ovidius Amor. III. 11.

Eveniat noſtris hoſtibus ille pudor.

Solemnis infauſta deprecandi formula.

464. πυκινοῦ. Sic quoque Medic.

470. Medic. ἀντιπέρηθεν. E Guelferb. nihil varietatis enotatum.

472. χερσὶ μέλαν. Sic etiam Medic. & v. 498. οὐχ ἕνα.

504. Medic. ἐπεῤῥώοντ'.

513. Perperam Guelferb. ἀφορμηθέντες, ut & Medic. a ſecunda manu; nam primo ſcriptum fuerat ἐφορμηθέντες.

534. ὅδε. Guelferb. ὅγε.

577. μέγαν χόλον. Guelferb. βαρὺν χόλον, quod non elegantius eſt, ſed librarii errore e v. 585. huc retractum.

580. ἄφνως. Vulgo ἄφνω. Priori modo ob euphoniam ſcripſi. Perinde græcè dicitur ἄφνω & ἄφνως. Hoc in Heſychii gloſſis leviter obſcuratum reperitur: ἀφνὸς, ἐξχίφνης. Repone ἄφνως. Vetus Epigramma lapidi inſculptum in Muſeo Veronenſi, & inde in Analectis noſtris T. III. p. 305.

Λχίνεος σ͂τήλη με πέριξ ἔχει· ἐκ δ' ἐμὲ πασῶν
νύμφην κἀκ θαλάμων ἥρπασ' ΑΦΝΩΣ Αΐδας
Πόλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπὼν μνημήϊα τέκνου.

582. Medic. γλαφυρῆς & τό ῥ'.

590. ἔμπροσθε. Guelferb. ἔντοσθε.

591. Prave in Mediceo quoque Πέῤῥης.

599. Medic. & Guelferb. etiam vitioſum πολυανθέος exhibent.

601. τανύσσας. Sic quoque Medic.

604. Medic. & Guelferb. ἀσίμεναι.

608. Medic. κλύζησι. Guelferb. loco vulgati ὕδατα habet οἴδατα, mendoſe pro οἰδματα.

619. *οὐδὲ ποτοῖο.* Guelferb. *οὔτε.* Melius ſic legeretur:

τοὺς δ' οὔτε βρώμης ἦρει πόθος, οὔτε ποτοῖο,
οὐδ' ἐπὶ γηθοσύνας —

Millies *οὔτε* & *οὐδὲ* a librariis perperam commutata fuerunt.

627. *βαθὺν ῥέον.* Perperam Guelferb. *βαρύν.* At bene v. ſeq. *μεταχνίσσεται.*

634. Medic. editt. Aldi, Pariſina & Baſileenſis, *ἵει ῥέον.* E Florent. Stephanus *ἱεὶς* revocavit.

644. *τὴν οἶμον.* Sic quoque Medic.

657. *εἴκελαι.* Perperam vulgo *εἴκελοι.* Hoc Atticiſtarum eſt, e quorum conſuetudine multæ in Poëtis ortæ hujusmodi depravationes. Bene I. 636. vulgo etiam legitur *ἴκελαι.* In Oppiano Αλ. β'. 446. e codicibus edi debuit:

— — — — *αἱ δ' ἐφέπονται*
ἀσ]εμφεῖς, μυίαις ἐναλίγκιαι.

ut δ'. 179. recte editum:

κίχλαι ναιετάουσιν, ἀλίγκιαι ἀρτιγάμοισι
νύμφαις —

673. *ὁμὸν δέμας.* Guelferb. *ὅλον.* Scripſerat, ut opinor, Poëta *ὁμοὶ δέμας*, ut præcedenti participio *ἐοικότες*, & ſequenti adjectivo *συμμιγέες*, reſponderet in hoc verſu *ὁμοὶ*, ad idem ſubſtantivum *θῆρες* relatum. Perperam Guelferb. *ἐπ' ἄλλων.*

693. *ἀΐξαντες.* Sic Medic. In Guelferb. ut in meis, *ἀΐξαντε.*

695. *ἀμφοτέραις.* Bene Guelferb. *ἀμφοτέρῃς.*

709. *ἱκεσιάων.* Guelferb. *ἱκεσίῃσι.*

713. *δαῖεν.* Medic. & Guelferb. quoque *καῖεν.* Vide ſupra ad III. 661.

714. *παύσειεν* præſtat quoque Medic. Mendoſum *παύσῃσιν* fuiſſe videtur in Guelferb. Nam in collectione ad Batavam editionem inſtituta, nihil varietatis adnotatum.

723. Medic.

723. Medic. & Guelferb. ἱδρύθησαν.

724. δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν. Sic etiam Guelferb. Optima lectio Jo. Pierſono neglecta, notatu dignior erat, innumeris quæ obſervavit ſcripturæ mendis. Librarios ſæpe fefellit iſta conſtructio. In Oppiano Αλ. β'. 570. legendum ex uno e Regiis codd.

δὴ τότε μιν καὶ μόχθος ὑπὸ φρένα δύεται ἤδη.

ubi dativum οἱ in locum accuſativi μιν alii librarii ſuffecerant. Sic apud Noſtrum III. 612.

— — — δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν.

ὁρμαίνω autem de perſona ſemper adhibetur. III. 697.

καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα.

Vide ibid. 18. 452. 620. IV. 3.

728. ἀποτηλόθι. Diviſim excudi debuit ἀπὸ τηλόθι, ut infra 1188. & 1208. Sic ſcriptum in A. E.

741. ἤθεα γαίης. Guelferb. ἔσχατα γαίης.

767. ὑπ' ἠέρι. Guelferb. ἐν ἠέρι. Idem v. 774. ἐννεσίης.

800. κατέλεξεν ἅπαντα. Guelferb. ἕκαστα.

810. νημερτέα. Guelferb. θυμηδέα.

819. Guelferb. πρήσσοντα.

861. ῥυσόμεναι. Vulgo ῥυσσόμεναι. Sic corrigendus typothetæ error in nota.

865. ἑδύσατο. Guelferb. quoque ἑζήσατο.

985. ἔπος. Guelferb. λόγος, mendoſe pro λόγον, e gloſſemate.

1000. θωρήξεσθαι. Medic. θωρήξασθαι.

1049. ἀλλά κε πᾶσι. Perperam primariæ editiones ἀλλὰ καὶ πᾶσι. Mendam ſuſtulit Stephanus.

1072. κουρίδιον. Guelferb. κουριδίην.

1086. μήτ' αὐτὸς ἑκών. *Neque ipſe ultro:* id eſt, *neque tu e ſola libidine, nullo cogente, absque ulla ratione.* Perperam vulgo legitur αὐτὸν, quod ad Αὐσονίδην relatum frigide, &

pæne inepte, otioſum eſt. Eadem ſignificatione αὐτὸς ἑκὼν apud Homerum legitur, Odyſſ. β'. 133. quem locum temere ſolicitavit Erneſtius.

— — κακὸν δ' ἐμὲ πόλλ' ἀποτίνειν
Ικαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

1089. λίην. Guelferb. αἰὲν, e frequenti commutatione literarum A. & Λ. Idem ἑαῖς περὶ παισί.

1111. βάλετ'. Guelferb. βάλεν.

1188. θυέων τ'. Guelferb. θυέων δ'. In B. θυέων ἀπὸ τηλόθι.

1200. Αρήτης. Optime Guelferb. Αρήτῃ. Sic Homerus Ιλ. α'. 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ηρη.

θ'. 218.

εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Αγαμέμνονι πότνια Ηρη.

& ſic paſſim cum dativo perſonæ.

1207. ἠὲ θέμιστας. Perperam Guelferb. ἠδέ. Vide notata ad 834.

1209. δὴ τότε δή. Guelferb. δὴ τότε μέν. In Florent. editione, claudicante metro, δὴ τότε βασιλῆος. Eadem male cum Medic. & Guelferb. τρομέοντας.

1242. ἐπερεύγεται. Perperam A. B. E. ἀπερεύγεται. Similis permutationis exempla habes ſupra 631. & II. 984.

1273. γέ τις. Vulgo δέ τις. Illud habent quinque Regii. Sed Medic. νόστου δὲ δαημοσύνην δέ τις ἄλλος.

1274. φήνειεν. Mendoſe Cæſ. Medic. & Guelferb. cum primariis editionibus φαίνοιεν.

1279. χύτο δέ. Guelferb. χύτο καί.

1308. ἐλέηραν. Male Guelferb. ἐλέαιρον. Hæ diverſorum temporum formæ ſæpe commutatæ. Vide ſupra ad 738.

1422. 1538. In Homero, Ιλ. φ'. 147. legendum:

τοὺς Αχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέηρεν.

1336. ἀρείων. Guelferb. ἀρίστη.

1343. ἑτάροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο. Repone ocius φίλους e Florentina editione. Sic quoque in B. ſcriptum, in Guelferb. & in Medic. e correctione.

1359. καὶ δ' ὁπόσ'. Guelferb. καί ῥ' ὁπόσ'.

1385. ἄγεσθε.) Sic Medic. In nota ad hoc verbum ſcribere debebam: *Iidem Regii & Caeſ. quibus accedit Guelferb. dant ἄγεσθαι: ſed ἄγεσθε tuetur Medic.* Ortum autem illud e librariorum errore, qui frequentiſſimus eſt, αι & ε confundentium. Similes ſcripturæ mendæ millenæ enotatæ ſunt in collationibus quibus utor codicum Medic. & Guelferb.

1407. λίγ' ἔστενον. Guelferb. λίγα στένον.

1417. ᾧ ἀπὸ δίψαν — λωφήσομεν. In Florent. editione, inde in Aldina & Pariſina, ᾧ ἄπο, male. Nam ſi præpoſitio cum pronomine jungi deberet, ſcriptum oportuiſſet οὗ ἄπο. In A. C. E. ὡς, *ut*, quæ lectio non omnino contemnenda.

1453. γειομόροι. Guelferb. γειοτόροι.

1537. πρήθοντος. Guelferb. πρέσοντος, vitioſe pro πρήσοντος. Idem quoque v. ſeq. πόρους habet.

1544. μαιμώοντι. Vide notata ad 219. & 1255. Perperam Guelferb. μαιμώωντι. D. μαιμόωντι.

1601. ἢ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν — Guelferb. ἢ ἅμα καὶ εὐχωλῇσιν — metro titubante. Sed inde vulgata melior, & procul dubio genuina, eruitur lectio. Repoſitis in ſuam ſedem vocibus, ſcribe:

ἢ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇσιν ἐς οἴδματα χαιμόστομήσας.

1618. νισσομένην. Sic etiam Guelferb. Tum idem μέσον βυθὸν, quod vulgato μέγαν βυθὸν non deterius eſt.

1649. δεδμημένοι. Guelferb. δεδηγμένοι.

1656. ἐπ' ἀκάματος. Sic libri omnes. Typothetæ errore in Stephani editione ὑπ' ἀκάματος.

FINIS NOTARUM.

ARGENTORATI
TYPIS
JOANNIS HENRICI
HEITZ
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Die XXI. Auguſti MDCCLXXX.

Digitized by Google

005683464

Digitized by Google